

JOHN LE CARRÉ

UN ADEVĂR DELICAT

Adesea imitat, dar niciodată egalat.

FINANCIAL TIMES

JOHN LE CARRÉ

**UN ADEVĂR
DELICAT**

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LE CARRÉ, JOHN

Un adevăr delicat / John Le Carré; trad.: Ofelia Al-Gareeb prin Lingua Connexion.-
București: Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-835-9

I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO

Str. Bărgăului, nr. 9–11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JOHN LE CARRÉ

A Delicate Truth

Copyright © David Cornwell, 2014

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

OFELIA AL-GAREEB

prin

LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2015

Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-835-9

Lui JVC

Nicio iarnă nu poate domoli avântul primăverii.

Donne

Dacă cineva spune adevărul, acela,
mai devreme sau mai târziu, va fi descoperit.

Oscar Wilde

CAPITOLUL 1

La etajul doi al unui hotel anonim din Gibraltar, colonie a Coroanei Britanice, un bărbat suplu și agil de aproape șaizeci de ani pășea cu neastâmpăr prin dormitor. Trăsăturile foarte britanice, deși plăcute și onorabile, indicau o natură colerică adusă la limitele suportabilității. Un universitar distrat, ai fi putut spune, remarcându-i pașii egali și sălțați, de cărturar, și cârlionțul rebel sare-și-piper care trebuia disciplinat întruna cu mișcări smucite din încheietura osoasă. Cu certitudine, mulți nu și-ar fi imaginat, nici chiar în visurile lor cele mai fantastice, că era un funcționar britanic de rang mediu, săltat de la biroul lui din unul dintre cele mai prozaice departamente ale Ministerului Afacerilor Externe și Commonwealthului Majestății Sale pentru a fi trimis într-o misiune secretă de maximă importanță.

Prenumele fictiv, cum tot insista să-și repete, uneori chiar cu jumătate de voce, era *Paul*, iar numele – nu chiar greu de amintit – era Anderson. Dacă deschidea televizorul, pe ecran scria „Bine ați venit, domnule Paul Anderson. De ce să nu vă bucurați de un aperitiv înainte de cină, în confortul bărulețului intim, Lord Nelson!” Semnul de exclamație în locul unui semn de întrebare, mai adecvat, era o sursă de continuă iritare pentru pedantul din el. Era îmbrăcat cu halatul de baie al

hotelului și îl purta de cel puțin șaptezeci și două de ore, cu excepția momentelor când încerca în zadar să doarmă sau, numai o dată, când a urcat la o oră târzie din noapte, pentru a mânca singur în braseria de la ultimul etaj, scăldată în vaporii de clor de la piscina situată la etajul trei al unei clădiri de dincolo de drum. Ca mai toate din încăpere, halatul de baie, prea scurt pentru picioarele lui lungi, duhnea a fum de țigară și a odorizant de cameră cu lavandă.

Plimbându-se prin cameră, își exterioriza deliberat sentimentele, renunțând la reticențele obișnuite din viața lui oficială, într-o clipă trășăturile contractându-i-se perplexe, în următoarea aruncând căutături urâte în oglinda cât un stat de om, care era înșurubată în peretele cu tapet ecosez. Din când în când vorbea singur, de parcă încerca să se elibereze sau să-și ofere sfaturi. Vorbea singur? Și ce contează când ești întemnițat într-o cameră goală, fără cineva care să te asculte, în afara unei fotografii decolorate de vreme cu draga și tânăra noastră regină călare pe un cal murg?

Pe o masă acoperită cu plastic se aflau resturile unui sandvici Club mâncat pe jumătate, pe care îl declarase mort din momentul când îl deschisese, și o sticlă de coca cola, pe jumătate plină. Deși îi venea greu, nu băuse nimic de când intrase în cameră. Patul, pe care ajunsese să-l deteste mai mult decât orice pe lume, era suficient de mare pentru șase persoane, dar cum se întindea pe el, cum îl durea îngrozitor spatele. Patul era acoperit cu o cuvertură din imitație de mătase de un purpuriu strălucitor, iar pe cuvertură se afla un celular cu aspect inofensiv, care, după cum fusese asigurat, era modificat pentru a ajunge la cel mai înalt grad de criptare și, deși nu prea avea încredere în chestii din astea, nu putea decât să presupună că era adevărat. De fiecare dată când

trecea pe lângă el, privea fix obiectul cu un amestec de reproș, dorință și frustrare.

„Îmi pare rău să te informez, Paul, că vei fi totalmente incommunicado pe toată durata misiunii, în afara problemelor care țin de operațiune, îl avertizează laborioasa voce sud-africană a lui Elliot, comandantul său de teren autodesemnat. Dacă vreo criză nefericită îți afectează familia în timpul absenței, să aducă la cunoștința ministerului problemele și atunci vei fi contactat. E clar, Paul?”

Devine din ce în ce mai clar, Elliot, din ce în ce mai clar.

Ajungând la fereastra supradimensionată din capătul îndepărtat al camerei, se uită posomorât prin perdelele de plasă murdare la stânca legendară a Gibraltarului, care, îngălbenită, încrețită și îndepărtată, îi întoarse privirea, ca o babornită mânioasă. Și din nou, din obișnuință și din nerăbdare, își privi ceasul străin de pe mână și îl compară cu cifrele verzi de pe radioul de lângă pat. Ceasul era din oțel scrijelit, cu un cadran negru, un substitut pentru ceasul Cartier din aur care îi fusese dăruit la aniversarea a douăzeci și cinci de ani de căsătorie de către iubita sa soție și care provenea dintr-o moștenire de la una dintre numeroasele ei mătuși decedate.

Dar ia stai o secundă! *Paul nu are nicio afurisită de soție!* Paul Anderson nu are soție, nu are fiică. Paul Anderson este un afurisit de sihastru!

– Păi, nu putem să te lăsăm să-l porți, dragul meu Paul, nu-i așa? îi spunea o femeie mămoasă cam de vârsta lui cu doar șaptezeci și două de ore în urmă, în vila din cărămidă roșie, situată într-o suburbie din apropierea aeroportului Heathrow, unde ea și colega ei, care se comporta de parcă-i era soră, îl îmbrăcau pentru ieșirea pe scenă. Nu cu inițialele alea drăguțe gravate pe el, nu-i așa? Ai fi obligat să spui că l-ai furat de la cineva căsătorit, nu, Paul?

Participând la glumă, hotărât ca întotdeauna să fie *băiat bun*, o privește cum scrie „Paul“ pe o etichetă autoadezivă și îi încuie ceasul din aur, împreună cu verigheta, într-o casetă, unde urmau a sta pe toată *durata*, cum a numit-o ea.

*

Cum, Doamne iartă-mă, am ajuns în iadul acesta?

Am sărit sau am fost împins? Sau câte puțin din amândouă?

Descrieți, vă rog, în câteva ture bine alese în jurul camerei, circumstanțele exacte ale improbabilei dumneavoastră călătorii de la monotonia binecuvântată la carcera de pe o stâncă dintr-o colonie britanică.

*

— Și ce mai face draga și biata ta soție? îl întreabă nu chiar antediluviana Regină de Gheață de la Departamentul Personal, după ce-l somase, fără vreun cuvânt de explicație, în cuibușorul ei comod, într-o seară de vineri, când toți bunii cetățeni se grăbesc spre casă.

Cei doi sunt de școală veche. Dacă au ceva în comun, ăsta e sentimentul că au rămas atât de puțini ca ei.

— Mulțumesc, Audrey, nu-i deloc biată, mă bucură s-o spun, răspunde el, cu frivolitatea hotărâtă pe care o afișează în astfel de întâlniri potențial mortale. *Dragă*, dar nu *biată*, mă bucur s-o spun. E încă în remisie. Și tu? Cât se poate de sănătoasă, sper?

— Deci, poate fi lăsată singură, sugerează Audrey, ignorând întrebarea amabilă.

– Doamne ferește, nu! În ce sens? întreabă el, menținând tonul de tachinare veselă.

– În sensul acesta: te-ar interesa patru zile înspăimântătoare, petrecute în secret în străinătate, într-un climat insalubru și *cu posibilitatea* de a se transforma în cinci?

– M-ar interesa destul de mult, Audrey. Fiica noastră adultă locuiește cu noi acum, așa că nu putea fi într-un moment mai bun, dat fiind că se întâmplă să fie *medic*, adaugă mândru, neputându-se abține, dar Audrey nu pare impresionată de realizările fiicei lui.

– Nu știi despre ce e vorba și nici nu trebuie să știi, spune ea, răspunzând unei întrebări pe care el n-o pusese. Avem un nou ministru adjunct, tânăr și dinamic, pe nume Quinn, despre care poate c-ai auzit. Ar dori să te vadă imediat. E nou în funcție și are de gând să facă multe schimbări, în caz că veștile n-au ajuns încă la tine, în sălbăticia Departamentului de Logistică și e proaspăt achiziționat de la Apărare. Știu că nu e chiar o recomandare, dar cam asta-i.

Ce pune oare la cale? Bineînțeles că veștile ajunseseră și la el. Doar citește ziarele. Urmărește *Newsnight*¹, parlamentarul Fergus Quinn, Fergie pentru apropiați, este un scoțian scandalagiu, o așa-zisă *bête intellectuelle* ieșită din grajdurile Noului Partid Laburist. La televizor este vocal, bătaios și periculos. Mai mult, se mândrește că este biciul poporului în lupta cu birocrăția de la Whitehall – o virtute meritorie atunci când e privită dinafară, dar prea puțin liniștitoare când faci parte din acea birocrăție.

– Vrei să spui *acum*, în minutul acesta, Audrey?

– La asta am înțeles că se referea când a spus *imediat*.

¹ Program de televiziune BBC zilnic care este specializat pe analiza activității politicianilor importanți din Marea Britanie.

Anticamera ministrului este goală, personalul fiind de mult plecat. Ușa ministerială din mahon, solidă ca fierul, este întredeschisă. Să bat și să aștept? Sau să bat și să intru? Face câte puțin din fiecare, aude un „Intră și închide ușa după tine“, iar el se supune.

Dinamicul și tânărul ministru adjunct este îmbrăcat într-un smocking de un albastru de miez de noapte. Cu telefonul la ureche, stă în fața unui șemineu din marmură umplut până la refuz cu foițe de staniol roșu, imitând flăcările. Ca și la televizor, pe viu este îndesat, cu gâtul gros, cu păr roșcat tuns scurt și ochii verzi, pătrunzători pe o față de pugilist.

În spatele lui se ridică un portret înalt de patru metri al unui fondator de imperii din secolul al XVIII-lea, îmbrăcat în colanți. Pentru un moment șăgalnic, creat de tensiune, comparația dintre ministru și tablou este irezistibilă. Deși Quinn susține cu îndârjire că este un om din popor, amândoi au bosumflarea disprețului aristocratic. Amândoi își poartă greutatea pe un picior, cu genunchiul celălalt ridicat. Este pe cale dinamicul și tânărul nou ministru adjunct să lanseze un raid de pedepsire a francezilor atât de detestați? Ori poate că are intenția să dojenească gloata furibundă pentru că a luat-o razna? Nici una, nici alta, ci, cu un zâmbet subit de bun venit pentru vizitatorul său și un laconic „Te sun eu mai târziu, Brad” pentru celular, se apropie pentru strângerea bărbătească de mână tipică oricărui politician. Apoi închide ușa, o încuie și se întoarce să-și evalueze oaspetele.

– Ei mi-au spus că ești un membru „cu experiență al Serviciului“, așa e? întreabă el, cu un accent îngrijit de Glasgow, după o inspecție din cap și până-n vârful picioarelor, care pare a-i confirma cele mai rele așteptări. „Sânge-rece“, orice-o fi însemnând asta. „Douăzeci de ani de misiuni în țări străine“, potrivit celor de la Resurse Umane. „Persoană

discretă, nu ușor de tulburat“. Asta e descrierea. Nu că e necesar ca eu să cred tot ce mi se spune.

– *Ei* sunt foarte amabili, replică el, întrebându-se totuși cine ar putea fi *ei*.

– Și ești și legat de casă. Sănătatea soției v-a ținut pe loc. Fără treabă, e corect, vă rog?

– Numai în ultimii câțiva ani, domnule ministru – mai puțin recunoscător pentru acel „fără treabă“ –, iar acum sunt liber să călătoresc cât vreau, mă bucur să vă anunț.

– Și în acest moment cu ce te ocupi? Amintește-mi, te rog.

Tocmai se pregătea s-o facă, subliniind multiplele responsabilități indispensabile, când ministrul îl potolește cu o fluturare de mână:

– În regulă. Uite care e întrebarea: Ai avut vreo experiență directă în ceea ce privește activitatea serviciilor secrete? Tu *personal*, avertizează el, de parcă ar mai putea fi alt eu care să fie mai puțin personal.

– *Directă* în ce sens anume, domnule ministru?

– Misiuni clandestine.

– Din nefericire, numai în calitate de consumator. Unul ocazional. Al produsului. Nu al mijloacelor de a-l obține, dacă asta era întrebarea, domnule ministru.

– Nici chiar când te dezlănțuiai prin acele părți din lume pe care nimeni nu are bunăvoința să mi le numească?

– Din nefericire, misiunile din străinătate aveau tendința de a fi în mare parte economice, comerciale sau consulare, răspunde el, recurgând la arhaismele lingvistice pe care le afișa ori de câte ori se simțea amenințat. Evident, din când în când, aveam acces la câte un raport secret – nu de nivel înalt, dacă-mi permiteți să adaug. Și cam asta e povestea, mă tem.

Dar ministrul, departe de a deplânge această lipsă de experiență conspirativă, pare încurajat de ea, căci un zâmbet satisfăcut îi flutură pe buze.

– Dar se poate avea încredere în tine. Poate nu ai experiență, dar ești de încredere.

– Păi, așa-mi place să cred, zice cu modestie.

– Te-ai confruntat vreodată cu CT-ul?

– Pardon?

– Cu contraterorismul, omule! Te-ai confruntat vreodată sau nu? rostește de parcă ar avea de a face cu un idiot.

– Mă tem că nu, domnule ministru.

– Dar îți pasă?

– De ce, mai precis, domnule ministru? întreabă cu soliditate.

– Bunăstarea națiunii noastre, pentru numele lui Dumnezeu! Siguranța cetățenilor ei, oriunde s-ar afla. Valorile noastre fundamentale în vremuri de restriște. *Moștenirea* noastră, dacă vrei, spune el folosind cuvântul ca un bețivan anti-conservator. De exemplu, nu ești vreun liberal inefficient care are gânduri secrete despre dreptul teroriștilor de a arunca în aer nenorocita asta de lume?

– Ei bine, cred că e de la sine înțeles, nu-i așa? bâiguie el.

Dar ministrul, departe de a-i împărtăși stânjeneala, o amplifică:

– Deci, să înțeleg că, dacă ți-aș spune că însărcinarea extrem de delicată la care mă gândesc implică să-l privezi pe dușmanul terorist de mijloacele de a lansa un atac premeditat împotriva țării noastre, nu te-ai da în lături, nu?

– Din contră, aș fi...

– Cum ai fi?

– Recunoscător. Privilegiat. Mândru chiar. Dar oarecum surprins, evident.

– Surprins în legătură *cu ce*, mai exact? rostește ca și cum ar fi fost insultat.

– Păi, nu am dreptul să pun întrebări, domnule ministru, dar de ce eu? Sunt sigur că Biroul are destui oameni cu tipul de experiență pe care-l căutați.

Fergus Quinn se duce spre bovindou și, cu bărbia propulsată peste papion, contemplă, în lumina asfințitului, prundișul auriu al aleii pe care avea loc Parada Gărzii Călare.

– Și dacă aș merge *mai departe* și ți-aș spune că tot restul vieții nu vei avea voie să divulgi prin vorbă, faptă sau orice alt mijloc, că o anumită operațiune antiteroristă a fost avută în vedere... și executată – la care se oprește, căutând o cale de a ieși din labirintul verbal în care singur se băgase – te-ar atrage sau nu?

– Domnule ministru, dacă mă considerați omul potrivit, voi fi fericit să accept însărcinarea, oricare ar fi ea. Și vă asigur solemn de discreția mea permanentă și absolută, insistă el, îmbujorându-se de iritare că îi fusese pusă la îndoială loialitatea.

Cu umerii lăsați într-o postură care amintea de Churchill, Quinn rămâne încadrat de bovindou, ca și cum ar aștepta nerăbdător ca fotografiile să-și termine treaba.

– Există anumite *punți* care trebuie negociate, anunță el sobru adresându-se propriei reflexii. E nevoie să primim *undă verde* de la niște persoane importante de peste drum, spune el, făcând un semn cu capul său taurin în direcția Downing Street. Când o obținem – dacă obținem, și nu înainte –, vei fi informat. Prin urmare, atât timp cât voi socoti potrivit, vei deveni ochii și urechile mele la fața locului. Analitic. Obiectiv. Fără să îndulcești pilula, înțelegi? Fără confuzia sau persiflarea tipice ministerului vostru de externe. Nu în timpul mandatului *meu*, mulțumesc frumos.

Îmi vei prezenta situația *clar*, exact așa cum o vezi. Perspectiva rece, prin ochii unei mâini profesioniste și experimentate. M-ai auzit?

– Perfect, domnule ministru. V-am auzit și am înțeles exact ce ați spus – propria voce sunând ca de pe un nor îndepărtat.

– Ai membri ai familiei pe care să-i cheme *Paul*?

– Poftim?

– Isuse Cristoase! E o întrebare simplă, nu? Există vreo persoană în familia ta pe care s-o cheme *Paul*? Da sau nu? Frate, tată, ce știu eu?

– Nimeni. N-am niciun Paul pe-aproape, mă tem.

– Și nicio *Pauline*? *Paulette* ori ceva de genul acesta?

– Cu certitudine, nu.

– Dar *Anderson*? E vreun Anderson pe-acolo? Nume de domnișoară, Anderson?

– Din nou, răspunsul este negativ, din câte știu eu, domnule ministru.

– Și ești în formă satisfăcătoare. Fizic, vorbesc. O plimbare mai dificilă pe un teren accidentat n-o să te dea gata, nu?

– Fac plimbări susținute. Și sunt un grădinar împătimit, se aude din același nor îndepărtat.

– Să aștepți un telefon de la un bărbat pe care îl cheamă Elliot. Elliot va fi primul tău indiciu.

– Și Elliot este numele sau prenumele? se aude întrebând mângâietor, de parcă ar fi fost în fața unui maniac.

– De unde naiba să știu eu? Operează în secret, sub egida unei organizații cunoscute ca Ethical Outcomes. Nou-veniți în domeniu și dintre cei mai buni în domeniu, mă asigură sursele de specialitate.

– Iertați-mă, domnule ministru. Despre ce domeniu vorbim, mai exact?

– Contractorii privați de sisteme de apărare. Pe ce lume ai trăit până acum? Acesta-i numele jocului acum. Războiul a devenit o afacere corporatistă, dacă n-ai observat. Armatele de profesioniști sunt la modă. Mulți șefi, echipament mai deloc, câte un general la fiecare duzină de soldați și costă cât ochii din cap. Ia încearcă să conduci vreo doi ani ministerul apărării, dacă nu mă crezi.

– Ba vă cred, domnule ministru, surprins de disprețul total față de Forțele Armate Britanice, dar dornic să-i facă pe plac marelui om.

– Încerci să-ți vinzi casa. Așa e? Harrow sau ceva de genul acesta.

– Harrow, mai mult decât surprins. North Harrow.

– Probleme cu banii?

– O, nu, nici vorbă! exclamă el, recunoscător că are din nou pământul sub picioare, măcar deocamdată. Am ceva bani, iar soția mea a primit o mică moștenire, care include și o proprietate la țară. Plănuim să ne vindem casa cât mai ține piața și să trăim mai modest până ne mutăm.

– Elliot va spune că dorește să-ți cumpere casa din Harrow. Nu va spune că e de la Ethical sau altceva. A văzut anunțurile în vitrina agentului imobiliar, a cercetat casa pe dinafară, îi place, dar vrea să discute anumite probleme cu tine. Îți va sugera un loc și o zi în care să vă întâlniți. Să fii de acord cu tot ce-ți propune. Așa lucrează tipii aceștia. Mai ai întrebări?

Pusese el vreo întrebare?

– Între timp, te comporti normal. Să nu spui nimic nimănui, nici la serviciu, nici acasă. E limpede?

Deloc. Nu de la bun început. Se aude un „da“ din toată inima, dar fals. Nu-și amintește prea bine cum a ajuns acasă

în acea noapte, după o seară recreativă de vineri petrecută la clubul Pall Mall.

*

Așezat la calculator, în timp ce soția și fiica discută vesele în camera de alături, Paul Anderson caută pe internet Ethical Outcomes. „Te referi la Ethical Outcomes Incorporated din Houston, Texas?” În căutarea de noi informații, da, la ei se referă.

Cu noua noastră echipă internațională formată din gânditori perfect calificați pe probleme de geopolitică, Ethical vă oferă analize inovatoare, intuitive, de ultimă generație, asupra evaluării riscurilor în cazul entităților naționale și corporative. La EO, ne mândrim cu integritatea, diligența și aptitudinile noastre cibernetice moderne. Protecția de proximitate și negociatorii în luarea de ostatici sunt disponibili imediat. Marlon vă va răspunde la întrebările personale și confidențiale.

Adresa de e-mail și cutia poștală, tot în Houston, Texas. Număr apelabil fără taxă pentru întrebările dumneavoastră personale și confidențiale. Pentru Marlon. Niciun nume de directori, ofițeri, consilieri sau gânditori perfect calificați pe probleme de geopolitică. Niciun Elliot, nume ori prenume. Compania-mamă a lui Ethical Outcomes este Spencer Hardy Holdings, o corporație multinațională cu sediul în Houston, ale cărei interese includ petrolul, grâul, cheresteaua, carnea de vită, imobiliarele și inițiativele nonprofit. Aceeași companie-mamă susține fundații evanghelice, școli religioase și misiuni creștine.

Pentru informații suplimentare legate de Ethical Outcomes, introduceți codul cheie. Neposedând un astfel de cod și asaltat de sentimentul că face ceva ilegal, își abandonează cercetările.

Trece o săptămână. În fiecare dimineață, la micul dejun, toată ziua la birou, în fiecare seară când se întoarce de la slujbă, intră în rolul de Om Total Normal, după cum fusese instruit, și așteaptă importantul apel care poate va veni, poate nu ori poate va veni când se va aștepta cel mai puțin: ceea ce se și întâmplă într-o dimineață devreme, când soția doarme sub efectul medicamentelor, iar el trebăluiește prin bucătărie, îmbrăcat în cămașa cadrilată și pantalonii din catifea raiată, spălând vasele de la cina din ajun, înainte de a tunde peluza. Sună telefonul, răspunde, oferă un „Bună dimineața!” jovial și iată-l pe Elliot, care, desigur, a văzut anunțul și este foarte interesat să cumpere casa.

Cu excepția faptului că numele lui nu este Elliot, ci *Illiot*, din pricina accentului sud-african.

*

Este Elliot membru „al noii echipe internaționale de gânditori perfect calificați pe probleme de geopolitică”? Posibil, dar nu și evident. În biroul golaș și insalubru de pe o stradă lăturalnică pe lângă Grădinile din Paddington Street, unde cei doi oameni se află la nici nouăzeci de minute după aceea, Elliot poartă un costum sobru de duminică și o cravată în dungi cu parașute micuțe pe ea. Cele trei degete grăسune ale mâinii stângi, cu o manichiură dichisită, sunt împodobite cu inele cabalistice. Are o chelie strălucitoare, ten măsliniu, fața lată ciupită de vărsat și e îngrijorător de musculos. Privirea lui, care acum iscodește chipul musafirului, alunecă într-o parte spre pereții murdari, e lipsită de culoare. Engleza

lui vorbită este atât de elaborată, de parcă i s-ar da note pentru precizie și pronunție.

Extrăgând un pașaport britanic aproape nou dintr-un sertar, Elliot își linge arătătorul și îi dă încet paginile.

– Manila, Singapore, Dubai: acestea sunt doar câteva dintre minunatele orașe în care ai participat la conferințe ale statisticienilor. Înțelege, Paul?

Paul înțelege asta.

– Dacă vreun individ băgăreț se așază lângă tine în avion și te întreabă ce treburi ai în Gibraltar, îi spui că e vorba de încă o conferință a statisticienilor. După care îi spui să-și vadă naibii de treabă. Gibraltarul este cunoscut pentru pariurile pe internet, și nu toate cușer. Boșilor pariurilor nu le plac tre-pădușii care vorbesc prea mult. Și acum trebuie să te întreb, Paul, și te rog să fii sincer, ai vreo problemă cu acoperirea?

– Păi, ar fi o problemă, Elliot, admite el, după o perioadă de gândire.

– Spune, Paul. Fără rețineri.

– Fiind britanic și funcționar în ministerul de externe cu ceva vechime, să pătrund pe un teritoriu britanic cu pașaportul unui *alt* cetățean britanic, ei bine, nu e chiar – și vânează un cuvânt – *în ordine*, să fiu sincer.

Ochii mici, rotunzi ai lui Elliot se întorc spre el, privindu-l fix, dar fără a clipi.

– Vreau să spun... n-aș putea merge folosindu-mi identitatea și să-mi încerc șansele? Amândoi știm că va trebui să mă dau la fund. Dar *dacă* se întâmplă, *în pofida* tuturor calculelor noastre, *să dau* peste vreun cunoscut sau, mai precis, peste cineva care mă cunoaște, măcar aș putea fi cine sunt. Adică eu. În loc să...

– În loc să ce, Paul?

– Ei bine, în loc să pretind că sunt un fals statistician pe nume Paul Anderson. Vreau să spun... cine va crede așa o poveste trasă de păr, dacă știe foarte bine cine sunt? Serios, pe bune, Elliot, zice simțind cum îi iau foc obrazii și incapabil să împiedice asta. Guvernul Majestății Sale are un cartier general teribil de bun în Gibraltar, care include trei servicii. Ca să nu mai vorbim și de o reprezentare substanțială a ministerului de externe și o stație de ascultare de dimensiuni regești. Și o tabără de antrenament pentru forțele speciale. Ajunge ca un tip la care nu ne-am gândit să apară de nicăieri și să mă strângă în brațe de parcă aș fi prietenul lui demult pierdut și sunt, ei bine, terminat. Și ce știu eu despre statistică, dacă tot veni vorba? Nimic. Nu îți pun la îndoială competența, Elliot. Și bineînțeles că voi face ce trebuie. Doar întrebam și eu.

– Și cam asta e tot ceea ce te îngrijorează, Paul? îl isco-dește binevoitor.

– Bineînțeles. Absolut. Doar voiam să subliniez ceva, zice dorindu-și să n-o fi făcut, dar cum să arunci pe geam logica?

Elliot își umezește buzele, se încruntă și răspunde după cum urmează într-o engleză nu tocmai corectă:

– E o *certitudine*, Paul, că nimeni în Gibraltar nu dă doi bani pe identitatea ta, atât timp cât le fluturi pe sub nas pașaportul britanic și te porți discret. Totuși, asta e acoperirea ta, dacă se întâmplă cel mai rău scenariu, pe care am datoria să-l iau în considerare. Să presupunem că operațiunea eșuează într-o manieră pe care planificatorii săi n-au prevăzut-o, experți printre care mă mândresc că mă număr și eu. Și-ar pune întrebarea dacă nu cumva e vorba de unul dintre ei? „Și cine este acest diletant studios, Anderson, care stă ascuns în camera lui de hotel citind cărți zi și noapte?” vor începe

să se minuneze. Și unde poate fi găsit acest Anderson, într-o colonie care nu-i mai mare decât un teren de golf? Dacă s-ar întâmpla așa ceva, bănuiesc că ai fi recunoscător că nu ești obligat să fii persoana care ești în realitate. Ești fericit acum, Paul?

În al nouălea cer, Elliot. Cum nu se poate mai fericit. Toate îmi sunt străine, toată chestia e ca un vis, dar sunt lângă tine până la capăt. Și atunci, observând că Elliot arată puțin supărat și temându-se că prezentarea detaliată pe care urmează s-o primească se va termina într-o notă neplăcută, continuă în speranța creării unei legături:

– Așadar, care e rolul unui tip supercalificat ca tine în schema aceasta, dacă îmi permiți să întreb, Elliot, fără să fiu indiscret?

Vocea lui Elliot devine evlavioasă de parcă ar predica din amvon.

– Chiar îți mulțumesc de întrebare, Paul. Sunt soldat, asta e viața mea. Am purtat războaie mari și mici, cele mai multe pe continentul african. În aceste încercări, am fost suficient de norocos să întâlnesc un om ale cărui surse în Contrainformații sunt legendare, ca să nu spun supranaturale. Contactele lui din toată lumea îi vorbesc ca nimănuși altuia, știind sigur că le va folosi informațiile pentru a promova principiile democratice și libertatea. *Operațiunea Wildlife*, ale cărei detalii trebuie să ți le dezvălui acum, este creația lui.

Și tocmai declarația plină de mândrie a lui Elliot este cea care declanșează întrebarea evidentă, chiar dacă slugarnică:

– Și, îmi permiți să întreb, Elliot, care este numele acestui mare om?

– Paul, ai devenit membru al familiei, acum și pentru totdeauna. Prin urmare, îți voi spune fără reținere că fondatorul și forța diriguitoare a Ethical Outcomes este un

gentleman al cărui nume, în strictă confidențialitate, este domnul Jay Crispin.

*

Întoarcere la Harrow cu un taxi.

Elliot spune: de acum păstrează toate chitanțele. Plătește taxiul, păstrează chitanța.

Caut pe internet Jay Crispin.

Jay are nouăsprezece ani și locuiește în Paignton, Devon. Este chelneriță.

J. Crispin, Veneer Makers, și-a început viața în Shoreditch, în 1900.

Audiții Jay Crispin pentru modele, actori, muzicieni și dansatori.

Dar despre Jay Crispin, forța diriguitoare de la Ethical Outcomes și creierul *Operațiunii Wildlife*, niciun semn.

*

Ajuns încă o dată în fața ferestrei supradimensionate a temniței sale numite hotel, bărbatul care trebuie să-și spună Paul emise o serie plictisită de obscenități fără sens, mai mult în stil modern decât în stilul lui. „La dracu’“, apoi de două ori „la dracu’“. Apoi, și mai mulți de „la dracu’“, emiși monoton, precum focul de mitralieră, la adresa celularului de pe pat și sfârșind cu un apel – sună, nesuferitule, sună – numai pentru a descoperi că, undeva în capul sau pe lângă capul lui, același celular, ieșind din muțenie, uguia la el cu enervantul lui *didla, didla, didla, diidaadoo*.

Împietri lângă fereastră necrezându-și urechilor. E grecul gras de alături, cel cu barbă, cântând sub duș. Sunt amanții excitați de la etaj: el grohăie, ea urlă, eu am halucinații.

Și tot ce dorea pe lume era să se culce și să se trezească atunci când totul se va fi sfârșit. Dar până una-alta, se aruncă pe pat, ținând strâns celularul la ureche, și nespunând nimic, dintr-o aberantă nevoie de securitate.

– Paul, ești acolo, Paul? Eu sunt. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt *Kirsty*!

Kirsty, supraveghetorul cu jumătate de normă, cu care nu se întâlnise încă. Vocea era singurul lucru pe care-l știa despre ea: obraznică, dar imperioasă, iar restul și-l putea imagina doar. Uneori se întreba dacă detectase cu adevărat un accent australian controlat – pereche cu accentul sud-african al lui Elliot. Și uneori se întreba ce trup însoțește acea voce și alteori, dacă are un trup.

Tonul ascuțit, aerul misterios erau evidente.

– Ești bine, Paul?

– Destul de bine, Kirsty. Și tu, sper.

– Ești pregătit pentru o noapte de ornitologie, cu bufnițele ca specialitate?

Acoperirea prostească a lui Paul prevedea că ornitologia este hobby-ul lui.

– Atunci hai să te pun la curent. Toate mecanismele se pun în mișcare. La noapte. *Rosemaria* a ridicat ancora cu destinația Gib acum cinci ore. *Aladdin* și-a înregistrat pasagerii la hotelul restaurant chinezesc din portul Queensway pentru o cină improvizată de dimensiuni regale diseară, la ora nouă. Urmează să-și cazeze musafirii, apoi să o șteargă singur. Întâlnirea cu *Punter* este confirmată pentru 23.30. Ce părere ai să vin să te iau de la hotel la ora 21? Adică la nouă seara fix. De acord?

– Și când o să mă întâlnesc cu Jeb?

– De îndată ce se va putea, Paul, spuse pe un ton mai aspru ca de fiecare dată când era menționat numele lui Jeb. Totul e aranjat. Prietenul tău Jeb te va aștepta. Îmbracă-te ca pentru păsări. Nu preda camera.

Doar se căzuse de acord în ceea ce privește toate astea acum două zile.

– Să-ți aduci pașaportul și portofelul. Pune-ți lucrurile frumos în valiză, dar lasă-le în cameră. Înmânează cheia camerei la recepție, ca și cum ai intenționa să te întorci târziu. Să stai pe treptele hotelului, să nu te învârți pe hol, să atragi atenția grupurilor de turiști.

– Bine. Așa voi face. O idee bună.

Căzuseră de acord și cu asta.

– Uită-te după o Toyota albastră, 4x4, nouă-nouță. Semn roșu pe parbrizul de pe partea pasagerului pe care scrie CONFERINȚĂ.

Pentru a treia oară de când ajunsese, ea insista să compare ceasurile, ceea ce el considera a fi o încercare inutilă în aceste zile ale ceasurilor cu cuarț, până când și-a dat seama că făcea și el același lucru cu ceasul de pe noptieră. Mai avea o oră și cincizeci și două de minute.

Ea închisese. Și din nou rămăsese singur. Să fiu chiar eu? Da, tu ești. Ale mele sunt mâinile care nu tremură și uite-le cum transpiră.

Privi în jurul lui cu perplexitatea unui prizonier, notând toate amănuntele celulei care-i devenise casă: cărțile pe care le adusese cu el și din care nu citise nici măcar un rând. Cartea lui Simon Schama despre Revoluția Franceză, o monografie despre Ierusalim de Montefiore: în circumstanțe mai favorabile, le-ar fi devorat deja. Manualul păsărilor mediteraneene pe care-l forțaseră să-l ia cu el. Ochii îi lunecară spre dușmanul

său arcuit: Scaunul care Mirosea a Urină. Stătuse jumătate din noaptea trecută pe el după ce patul îl respinsese. Să mai stea o noapte? Să se trateze din nou cu a revizionare a filmului *Dam Busters*¹? Ori poate *Henry al V-lea* al lui Laurence Olivier ar face o treabă mai bună în a-l convinge pe Zeul Războiului să-i oțelească inima soldatului său? Sau ce-ar fi să urmărească un alt spot din pornografia cenzurată de Vatican ca să-și simtă din nou sângele curgând în vine?

Deschise șifonierul șubred, pescui trolerul verde al lui Paul Anderson, acoperit cu etichete de voiaj, și începu să împacheteze fleacurile care reprezentau recuzita unei identități fictive de statistician ornitolog. Apoi se așază pe pat urmărind îngrijorat cum se încarcă telefonul criptat, pentru că simțea o teamă neplăcută că l-ar putea lăsa baltă în momentul cel mai important.

*

În lift, un cuplu de vârstă mijlocie în blazere verzi îl întrebă dacă vine de la Liverpool. Din păcate, nu. Atunci, făcea parte din grup? Se temea că nu: despre ce grup e vorba? Dar deja vocea lui simandicoasă și îmbrăcămintea excentrică erau prea mult pentru cei doi, care-l lăsară în pace.

Când ajunse la parter, păși într-o babilonie umană în fierbere, o viermuială de țipete. Printre ghirlande de panglici verzi și baloane, un semn luminiscent proclama Ziua Sfântului Patrick. Un acordeon scârțâia muzică populară irlandeză. Bărbați și femei corpolenți cu bonete Guinness verzi dansau. O femeie beată cu boneta strâmbă îi luă capul în mâini, îl sărută pe buze și îi spuse că era băiatul ei minunat.

¹ Film britanic despre cel de-al Doilea Război Mondial în care joacă Michael Redgrave și Richard Todd, în regia lui Michael Anderson (1955)

Împingând și cerându-și scuze, reuși să ajungă pe treptele hotelului, unde câțiva invitați așteptau să le vină mașinile. Respiră adânc și surprinse mirosurile de debarcader și de miere amestecate cu vapori de benzină. Deasupra lui, stelele ascunse ale unei nopți mediteraneene. Era îmbrăcat așa cum i se spusese să se îmbrace: cizme masive, și nu uita de hanorac, Paul; noaptea, pe țărmul Mediteranei se face frig. Și în buzunarul cu fermoar al hanoracului, în dreptul inimii, celularul supercifrat. Îi putea simți greutatea pe sfârcul stâng, ceea ce nu-i împiedica degetele să tot verifice pe furis.

O Toyota strălucitoare 4x4 se alăturase șirului de mașini, și da, era albastră, și da, purta un semn roșu pe care scria CONFERINȚĂ pe parbriz, în dreptul pasagerului. Se vedeau două fețe albe, șoferul, bărbat tânăr, cu ochelari. Fata, mică și agilă, cu mișcări bruște de navigatoare, deschizând portiera.

– Ești Arthur, nu? țipă ea, în cea mai bună engleză australiană.

– Nu, de fapt sunt Paul.

– Exact, tu ești Paul! Scuze. Arthur e următorul. Eu sunt Kirsty. Îmi pare bine să te cunosc, Paul. Azvârle-te înăuntru!

Formula de siguranță stabilită. Superproducție tipică, dar ce mai contează. Sări în mașină, singur pe bancheta din spate. Portiera se trânti și vehiculul își făcu loc printre stâlpii albi ai porții, pe drumul pavat.

– Iar el este Hansi, spuse Kirsty peste umăr. Hansi face parte din echipă. Întotdeauna cu ochii-n patru, nu-i așa, Hansi? Acesta e mottoul lui. Nu-l saluți pe domnul, Hansi?

– Bine ai venit printre noi, Paul, spuse Hansi Cel cu Ochii-n Patru, fără a-și întoarce capul. Putea fi o voce americană, putea fi germană. Războiul e internațional acum.

Mergeau printre pereți înalți de stâncă și el absorbea fiecare imagine și fiecare sunet: ritmurile de jazz dintr-un bar

în trecere, cuplurile obeze de englezi dând de dușcă băuturi neimpozabile la mesele de afară, salonul de tatuaje cu vitrina cu un manechin tatuat îmbrăcat în blugi cu talie joasă, frizeria cu tunsori din anii '60, bătrânul încovoiat purtând o yarmulke, împingând un cărucior de copil, și magazinul de curiozități vânzând statuete de ogari, dansatori de flamenco și Criști cu discipolii lor.

Kirsty se întorsese spre el. Față osoasă, cu pistrui. Păr negru tuns scurt, ascuns sub pălăria colonială. Fără machiaj, iar în spatele ochilor, un mare gol: ori un mare gol adresat lui. Maxilarul sprijinit pe antebraț cât îl studiază. Trupul, indes-cifrabil sub jacheta matlasată voluminoasă, din aceeași gamă cu pălăria.

– Ți-ai lăsat totul în cameră, Paul? Cum ți-am spus?

– Totul împachetat cum ați spus.

– Inclusiv cartea de ornitologie?

– Inclusiv.

Gonesc pe o stradă lăaturalnică întunecoasă. Obloane decrepite, plastic rupt, graffiti cerând: „Britanici, plecați acasă!“ Înapozi în strălucirea luminilor orașului.

– Și nu ți-ai eliberat camera? Din greșeală, poate.

– Holul era arhiplin. N-aș fi putut s-o eliberez nici dacă voiam.

– Și cheia de la cameră?

În buzunarul meu. Simțindu-se ca un idiot, o lăasă să cadă în mâna-i nerăbdătoare și o urmări cum i-o pasează lui Hansi.

– Facem turul, da? Elliot spune să-ți arătăm realitățile de pe teren, ca să-ți faci o imagine.

– Bine.

– Ne îndreptăm spre Upper Rock, așa că mergem prin portul Queensway. Acolo e *Rosemaria*. A sosit cu o oră în urmă. O vezi?

– O văd.

– *Aladdin* ancorează întotdeauna acolo, iar acelea sunt treptele lui personale spre doc. Nimeni n-are voie să le utilizeze în afară de el: deține proprietăți în Colonie. Încă se află la bordul navei, iar musafirii lui se schimbă înainte de a merge pe țarm pentru o cină la restaurantul chinezesc. Toată lumea e cu ochii pe *Rosemaria*, așa că poți să o cercetezi și tu. Nicio lege nu-ți spune că n-ai voie să te relaxezi puțin privind la un superiaht de treizeci de milioane de dolari.

Să fi fost emoția urmăririi? Sau doar senzația de ușurare că a scăpat din închisoare? Sau doar speranța de a-și sluji țara într-un mod la care nu visase niciodată?

Indiferent ce ar fi fost, un val de fervoare patriotică îl cuprinse când fu întâmpinat de secolele de cucerire imperială britanică. Statuile marilor amirali și generali, tunurile, redutele, bastioanele, semnele uzate cu precauții de raid aerian care dirijau apărătorii stoici către cel mai apropiat adăpost antiaerian, războinicii Gurkha¹ păzind cu baionetele la armă reședința guvernatorului, polițiștii în uniforme britanice: și el era moștenitorul lor. Chiar și șirurile sumbre de fast-fooduri încadrate în fațadele spaniole erau ca un bun venit acasă.

O privire furișă spre tunuri, apoi spre monumentele închinat războiului, unul britanic, altul american. Bine ați venit la Ocean Village, canionul detestabil de blocuri de apartamente cu balcoanele din sticlă albastră pentru admirarea valurilor oceanului. Pătrund pe un drum privat cu porți și o gheretă pentru paznic fără paznic. Mai jos, o pădure de vele albe, un debarcader de ceremonie mochetat, un șir de buticuri și restaurantul chinezesc unde organizase *Aladdin* cina elegantă.

---

¹ Soldat nepalez (n.tr.)

Și ieșind din mare în toată splendoarea ei, *Rosemaria*, luminată peste tot cu lumini de poveste. Ferestrele de pe puntea mijlocie, camuflate. Ferestrele salonului, trans-lucide. Bărbați corpolenți zăbovind printre mesele goale. Lângă iaht, la piciorul unei scări placate cu aur, o barcă motorizată zveltă cu doi membri ai echipajului îmbrăcați în uniforme albe așteptând să îi ducă la țărm pe *Aladdin* și pe oaspeții lui.

– *Aladdin* este, în esență, un polonez corcit, care a căpătat cetățenie libaneză, explică Elliot, în cămăruța din Paddington. *Aladdin* este, cu toată sinceritatea, polonezul pe care eu personal nu l-aș atinge cu o șalupă¹, ca să parafrazăm o vorbă de duh. *Aladdin* este cel mai ticălos și lipsit de principii vânzător de moarte de pe fața pământului și, în plus, și prietenul intim al celor mai detestabile zdrențe din drojdia societății internaționale. Principalul articol de pe lista sa vor fi Manpads-urile², așa mi s-a dat a înțelege.

– *Manpads-uri*, Elliot?

– Douăzeci, la ultima numărătoare. Cele mai bune, foarte rezistente, cât se poate de mortale.

Privirea alunecoasă și zâmbetul îndrăzneț și superior al lui Elliot au timp să se desfășoare.

– Un Manpads este sistemul tău manual de apărare antiaeriană, Paul, *Manpads* fiind ceea ce numesc eu un *acronim*. Manpads-ul tău este atât de ușor, încât și un copil mic îl poate manevra. Se întâmplă să fie și articolul necesar, dacă te gândești să dobori un avion de linie neînarmat. Cam asta e mentalitatea rahaturilor ăstora de criminali.

¹ Parafrizare a expresiei „Nu l-aș atinge cu o floare“. (n.tr.)

² The Man Portable Air Defense System (MANPADS) – lansatoare de rachete, arme deosebit de eficiente de ucidere în masă (n.tr.)

– Dar *Aladdin* le va avea cu el, Elliot, Manpads-urile astea? Acum? Noaptea? La bordul iahtului *Rosemaria*? întreabă el, făcând pe inocentul, pentru că asta se pare că-i place cel mai mult lui Elliot.

– Potrivit surselor liderului nostru, de încredere și exclusive, din serviciile secrete, Manpads-urile în discuție fac parte dintr-un inventar mai bogat de lucruri de vânzare, care include antitancuri ultimul răcnet, propulsoare de rachete și cea mai bună marcă de puști de asalt din arsenalele de stat din întreaga lume rea cunoscută. La fel ca în faimoasa poveste arabă, *Aladdin* și-a ascuns comoara în deșert, de aici și numele. Urmează să-i spună locul ascunzătorii celui care a licitat cel mai mult, dar numai atunci *când* – și *doar* atunci când – a încheiat afacerea, în acest caz, nimeni altul decât *Punter*. Întreabă-mă care este scopul întâlnirii dintre *Aladdin* și *Punter* și-ți voi răspunde că se vor stabili parametrii afacerii, termenii de plată și eventuala inspecție a bunurilor anterioare preluării.

*

Toyota părăsise debarcaderul și trecea printr-un sens giratoriu cu palmieri și panseluțe.

– Băieți și fete aranjați și dichisiți, toți pregătiți, raporta Kirsty cu o voce monotonă în celular.

Băieți, fete? Ce mi-a scăpat?

– Două echipe de câte patru observatori se află în restaurantul chinezesc, așteptând să vină grupul lui *Aladdin*. Două cupluri de plimbăreți. Un taxi inofensiv și doi motocicliști pentru când va părăsi pe furiș petrecerea, recită ea, ca unui copil care nu e atent.

Se lăsă o tăcere tensionată. Ea crede că sunt excedat de situație. Crede că sunt un Limey¹ ramolit care nu știe nimic, îmbrăcat în pantaloni în dungulițe și parașutat între ei ca să le fac necazuri.

– Și când ajung să-l cunosc pe Jeb? insistă el și nu pentru prima dată.

– Prietenul tău Jeb va fi pregătit și te va aștepta la locul de întâlnire, conform programului, după cum ți-am spus.

– Doar de aceea sunt aici, spuse el prea tare, simțind cum se enervează. Jeb și oamenii lui nu pot acționa fără aprobarea mea. Asta a fost înțelegerea de la început.

– Știm asta, mulțumim, Paul, și Elliot știe asta. Cu cât vă întâlniți mai repede, tu și prietenul tău Jeb, și cele două echipe discută problemele, cu atât mai repede rezolvăm toată dăra-vela și plecăm acasă. În regulă?

Avea nevoie de Jeb. Avea nevoie de ai lui.

Traficul dispăruse. Copacii erau mai mici aici, iar cerul, mai mare. Număra reperele. Biserica Sfântului Bernard. Moscheea celor Doi Sfinți Custozi², cu minaretul scăldat în lumină albă. Altarul Sfintei Fecioare din Europa³. Fiecare dintre ele îi era familiară de cât frunzărise absent ghidul uzat de călătorie din camera de hotel. Pe mare, o flotă de cargouri ancorate, cu luminile aprinse. „Băieții transportați pe mare vor opera de pe nava mamă a organizației Ethical“, spunea Elliot.

Cerul dispăruse. Acest tunel nu e un tunel. Este un puț de mină abandonat. Este un adăpost antiaerian. Armături contorsionate, pereți din blocuri de stâncă și bucăți de promontoriu

¹ Poreclă periorativă predominant nord-americană și australiană pentru britanici, în special cei provenind din Anglia (n.tr.)

² Cunoscută și sub numele de Moscheea Ibrahim-al-Ibrahim (n.tr.)

³ Sau Altarul Europei, capelă catolică ridicată în 1462. (n.tr.)

neprelucrate. Benzi de neon zburând pe deasupra capului, marcaje rutiere albe care țin pasul cu ele. Ghirlande de cabluri negre. Un semn avertizând „Atenție la căderile de pietre!“ Hârtoape, pâraie cu apă maronie, o ușă din fier care dădea Dumnezeu știe unde. Tot așa și-a petrecut și *Punter* ziua? Oare pândește dintr-un întrând cu unul dintre cele douăzeci de Manpads-uri ale sale? *Punter* „nu e doar valoros, Paul. În cuvintele domnului Jay Crispin, *Punter* este stratosferic“: din nou, Elliot.

Stâlpii ca o poartă spre altă lume se apropie de ei în timp ce ies din pântecul Stâncii și aterizează pe un drum săpat în promontoriu. Un vânt puternic zguduie mașina, o semilună a apărut în partea de sus a parbrizului, iar Toyota se hurducă pe marginea stâncii. Dedesubtul lor, luminile așezămintelor de coastă. Dincolo de acestea, munții Spaniei, de un negru ca smoala. Și în larg, escadra imobilă a navelor de transport.

– Doar lateralele, ordonă Kirsty.

Hansi coborî farurile.

– Oprește motorul.

Își continuară deplasarea în scrâșnetul furișat al roților pe asfalt. În fața lor, o lumină roșie străluci de două ori, apoi o a treia oară, mai aproape.

– Oprește acum.

Opriră. Kirsty împinse portiera laterală, lăsând să intre în mașină un vânt rece și zgomotul constant al motoarelor de pe mare. Dincolo de vale, norul luminat de lună se încolăcea de-a lungul ravinelor și se rostogolea ca fumul de arme de-a lungul crestei Stâncii. O mașină ieși în viteză din tunel în spatele lor și mătură versantul cu farurile, lăsând în urmă un întuneric și mai profund.

– Paul, *prietenul tău* a sosit.

Nevăzând niciun prieten, se aplecă spre portiera deschisă. În fața lui, Kirsty se întinse, trăgând spatele scaunului în urma ei, de parcă nu se hotăra să-l lase să iasă. Începuse să-și coboare picioarele, când auzi, dincolo de zgomotul sălbatic al motoarelor, țipătul pescărușilor și zumzăitul greierilor. Două mâini înmănușate se întinseră din întuneric să-l sprijine. În spatele lor, scundul Jeb, încovoiat, cu fața lui pictată în nuanțe amețitoare și cu cagulă pe frunte, purtând o lanternă de miner ca un ochi de ciclop.

– Îmi pare bine să te revăd, Paul. Probează, să vezi dacă-ți vin, murmură el cu voce cântată de galez.

– Recunosc că și eu sunt fericit să te văd, Jeb, răspunse el cu însuflețire, acceptând ochelarii de vedere nocturnă și strângând mâna lui Jeb. Era acel Jeb pe care și-l amintea: îndesat, calm, nerecunoscând alt stăpân decât pe el însuși.

– Hotelul a fost OK, Paul?

– Cazanele iadului. Dar al tău?

– Păi, hai să vezi, omule. Toate facilitățile. Pășește unde pășesc și eu. Și dacă vezi că se prăbușește vreo stâncă, bagă capul la cutie.

Să fi fost o glumă? Oricum rânji. Toyota își continuă coborârea de pe deal, treaba terminată și noapte bună. Își puse ochelarii de vedere nocturnă și lumea deveni verde. Picături de ploaie, spulberate de vânt, se zdrobeau ca insectele de lentile. În fața lui, Jeb urca greoi versantul, lanterna de pe frunte luminând drumul. Nu era nicio cărare pe care s-o apuce. Sunt pe terenul de vânătoare de cocoși-de-munte împreună cu tatăl meu, cățărându-ne prin grozame de trei metri înălțime, doar că acest versant nu avea grozame, ci doar smocuri încăpățânate de iarba-nisipului¹, care i se aninau de

¹ *Triplasis purpurea*, specie de iarbă care crește în nisip. (n.tr.)

glezne. Pe unii îi conduci, pe alții îi urmezi, obișnuia să spună tatăl său, general în retragere. Ei bine, în cazul lui Jeb, îl urmezi.

Terenul se nivelă. Vântul se domolise, apoi se întetise iar și urmă un nou urcuș. Deasupra se auzea zgomotul unui elicopter. „Domnul Crispin ne va oferi acoperire totală în stil american, spusese Elliot cu mândrie corporatistă în glas. E mai mult decât îți poți imagina, Paul. Echipamentul extrem de sofisticat va fi standardul, unde mai pui o dronă Predator de observare care nu este în niciun caz dincolo de posibilitățile bugetului său operațional.“

Urcușul devenise mai abrupt, solul fiind parțial stâncă prăbușită, parțial nisip spulberat de vânt. Acum piciorul lovi un piron, o vergea metalică, o ancoră de rezervă. Deodată – dar mâna lui Jeb aștepta să i-o indice – o fâșie acoperită cu plasă metalică peste care trebuia să se cațăre.

– O să te descurci, Paul. Iar șopârlele nu mușcă, nu în Gibraltar. Aici sunt numite șopârle de deșert¹, nu mă întreba de ce. Ești familist, nu? și după ce obținu un spontan „da“: Cine te așteaptă acasă, Paul? Dacă-mi permiți.

– O soție, o fiică, răspunse el dintr-o răsuflare. Fata e medic, apoi își aminti... of, Doamne, am uitat că sunt Paul și sunt celibatar, dar ce dracu’?

– Și tu, Jeb?

– O nevastă grozavă, un băiat care împlinește cinci ani săptămâna viitoare. Un puști grozav, la fel cum cred că e și fiica ta.

O mașină își făcu apariția din tunelul din spatele lor. Dădu să se ghemuiască, dar Jeb îl susținu, strângându-i brațul atât de puternic, încât își pierdu răsuflarea pentru o clipă.

¹ *Scincus officinalis* (n.tr.)

– Dacă nu ne mișcăm, nu ne poate vedea nimeni, îi explică el în aceeași șoaptă liniștitoare, de galez. Locul e la o sută de metri înălțime și destul de abrupt, dar te asigur că nu vei avea probleme. Urmează o traversare, apoi ajungem acasă. Și nu suntem decât eu și cei trei băieți – de parcă îi sugera că n-avea de ce să se rușineze.

Și era într-adevăr abrupt, cu hățișuri și nisip mișcător, și apoi o altă plasă metalică, și mâna lui Jeb așteptând să-l ajute dacă s-ar fi împiedicat, dar n-a fost cazul. Și brusc, destinația le apărură în față. Trei oameni îmbrăcați în uniformă de comando și cu căști, unul dintre ei mai înalt decât ceilalți doi, lungiți pe o prelată, beau din căni de tinichea și priveau ecranele de calculator de parcă urmăreau partida de fotbal de sâmbătă după-amiază.

Ascunzătoarea era construită în cadrul metalic al unei plase. Pereții erau din frunziș compact și tufișuri. Chiar și de la câțiva metri distanță și fără Jeb ca ghid, ar fi trecut pe lângă el fără să-l observe. Monitoarele de calculator erau fixate la capătul țevelor. Trebuia să te uiți pe gura țevelor ca să le vezi. Câteva stele înnegurate se reflectau pe acoperișul mat. Câteva raze de lună licăreau pe un tip de armament cum nu mai văzuse. Patru rucsacuri cu echipament erau aliniate lângă un perete. O fantă laterală, precum cele pentru arcașii din fortărețele medievale, încadrată de frunziș, asigura observarea pantei care cobora spre drumul de coastă și spre mare.

– Acesta este Paul, băieți. Omul nostru de la minister, spuse Jeb, peste vuietul vântului.

Unul câte unul, oamenii se întoarseră spre el și, scoțându-și mănușile din piele, îi strânsură mâna, puțin prea tare, și se prezentară.

– Don. Bine ai venit la Ritz, Paul.

– Andy.

– Shorty¹. Bună, Paul. N-ai avut probleme la urcare, nu?

Shorty pentru că era cu treizeci de centimetri mai înalt decât toți ceilalți, bineînțeles. Jeb îi întinse o cană cu ceai. Dulce, cu lapte condensat. Camerele digitale de luat vederi fixate sub fantă permiteau observarea directă a versantului până la linia de coastă. La stânga, aceleași dealuri spaniole negre ca smoala, acum mai înalte și mai apropiate. Jeb chemându-l să se uite la monitorul din stânga. O secvență cursivă de instantanee luate cu camere ascunse: portul, restaurantul chinezesc, *Rosemaria* puternic luminată. Trecere la o imagine luată cu un aparat susținut de o mână tremurândă, în interiorul restaurantului chinezesc. Camera la nivelul podelei. De la capătul unei mese lungi, amplasate lângă fereastra care dădea spre golf, un bărbat arogant, gras, de cincizeci de ani, îmbrăcat cu un blazer marinăresc și cu o frizură perfectă, gesticula către companionii săi. În dreapta lui, o brunetă îmbufnată, având jumătate din vârsta lui. Umeri goi, sâni frumoși, colier din diamante și o gură cu colțurile lăsate.

– *Alladin* e un ticălos nenorocit, Paul, îi zise Shorty. Întâi s-a certat cu chelnerul-șef în engleză, pentru că nu au homar. Acum, amanta perorează în arabă, iar el e polonez. Mă miră că nu-i trage una, la cum se comportă. E ca acasă, nu-i așa, Jeb?

– Vino puțin, Paul, te rog.

Cu mâna lui Jeb pe umăr ca să-l ghideze, face un pas spre ecranul din mijloc. Alternanță de instantanee din aer și de la sol. Proveneau ele de la drona Predator care în niciun caz nu era dincolo de posibilitățile bugetului operațional al domnului Crispin? Sau de la elicopterul care se auzea planând deasupra? O terasă cu case albe, cocoțate pe marginea

---

¹ Micuțul (n.tr.)

promontoriului. Scări săpate în piatră spre plaja care le separă. Trepte care coboară spre o mică fâșie de teren acoperit cu nisip. O plajă cu pietre, o faleză accidentată. Iluminat stradal de culoare portocalie. O bretea rutieră asfaltată, unind terasa cu drumul de coastă principal. La ferestrele caselor, nicio lumină. Nici perdele.

Și prin fantă, aceeași terasă în prim-plan.

– Vezi tu, Paul, se vorbește de o dezvoltare imobiliară, îi explică Jeb la ureche. O companie din Kuwait urmează să construiască un complex de cazinouri și o moschee. De aceea sunt nelocuite casele. *Aladdin* este unul dintre directorii companiei kuwaitiene. Ei bine, conform celor spuse oaspeților, a obținut o întâlnire confidențială cu dezvoltatorul imobiliar, întâlnire care va avea loc în noaptea aceasta. Și va fi foarte lucrativă. Potrivit spuselor prietenei lui, vor obține profituri generoase. N-ai crede că un om ca acesta poate fi atât de vorbăreț, dar este.

– Se dă mare, explică Shorty. Tipic, tipic pentru un nenorocit de polac.

– Deci, *Punter* se află deja în casă? Întrebă el.

– Să spunem că, dacă este, nu l-am identificat încă, Paul, replică Jeb, cu același ton calm, de conversație. Nu din exterior și nu avem acoperire în interior. Ni s-a spus că nu s-a ivit oportunitatea. Ei bine, îmi imaginez că nu poți să pui micro-receptoare în douăzeci de case dintr-odată, nu, Paul, nici măcar cu echipamentul modern de astăzi. Poate că stă întins pe vreun pat într-o casă și se strecoară pe furiș în alta pentru întâlnirea stabilită. Nu știm, nu-i așa? Cel puțin nu încă. E de așteptat, nu mergi acolo până nu știi cu cine vorbești, mai ales dacă umbli după un personaj important din Al-Qaeda.

Îl năpădiră amintiri despre descrierea făcută de Elliot aceleiași figuri evazive:

„În esență l-aș descrie pe Punter ca pe un Pimpernel¹ jihadist *par excellence*, Paul, ca să nu mai spun un fel de Fata Morgana. Evită orice mijloace electronice de comunicație, inclusiv celularele și e-mailurile aparent inofensive. Pentru Punter, singura metodă este cea verbală și folosește un singur curier o singură dată, niciodată același de două ori.“

– Ar putea să apară de oriunde, Paul, explică Shorty, poate pentru a-i stârni curiozitatea. Aici, în munți. Pe coasta spaniolă, într-o bărcuță. Sau ar putea merge pe apă, dacă are chef. Așa e, Jeb?

O aprobare din cap a lui Jeb. Jeb și Shorty, cel mai înalt și cel mai scund din echipă: atracția contrariilor.

– *Ori* să părăsească ilegal Marocul pe vreo navă, pe sub nasul gărzii de coastă, așa e, Jeb? Sau să îmbrace un costum Armani și să zboare cu un pașaport elvețian. Bani grămadă, potrivit uluitoarei noastre surse la nivel înalt, așa e, Jeb?

Dinspre mare, terasa întunecată ca smoala nu se distingea de cerul nopții, plaja era o țară a nimănui de bolovani stâncoși și valuri în fierbere.

– Câți oameni sunt în echipa de pe navă? întrebă el. Elliot nu știa sigur.

– Se pare că opt, replică Shorty peste umărul lui Jeb. Nouă, când se întorc pe nava mamă împreună cu *Punter*. Așa speră ei, cel puțin, adăugă el pe un ton sec.

„Conspiratorii vor fi neînarmați, Paul, spunea Elliot. Cam așa e gradul de încredere între ticăloșii ăștia doi. Fără arme, fără gărzi de corp. Ne strecurăm înăuntru, ne înșfăcăm omul, ne strecurăm afară, de parcă n-am fi fost niciodată

---

¹ Eroul filmului *The Scarlet Pimpernel* (1982), un misterios nobil englez care, în timpul Revoluției Franceze, îi ajuta pe aristocrații francezi să scape de ghilotină. (n.tr.)

acolo. Băieții lui Jeb ne împing de pe țărm, Ethical trage dinspre mare.“

Încă o dată, umăr la umăr cu Jeb, se uită prin fantă la cargourile luminate, apoi la monitorul din mijloc. Un cargou era mai departe de însoțitoarele lui. Un drapel de Panama atârna la pupa. Pe punte, umbre deplasându-se cu repeziciune printre bigile de marfă. O barcă gonflabilă se legăna pe apă, cu doi oameni la bord. Încă îi urmărea când celularul criptat începu să-și emită melodia stupidă. Jeb i-l smulse din mână, diminuează sonorul și i-l returnă.

– Tu ești, Paul?

– Da, Paul la telefon.

– Aici e Nouă. În regulă? Nouă. Spune-mi că mă auzi.

„Iar eu voi fi Nouă, intonează ministrul solemn ca un profet biblic. Nu voi fi Alpha, care este numele de cod pentru clădirea țintă. Nu o să fiu Bravo, care e codul rezervat pentru locația noastră. Voi fi Nouă, care e codul pentru comandantul vostru, iar eu o să comunic cu tine printr-un telefon criptat ingenios legat de echipa ta operațională prin radio.“

– Te aud bine, Nouă, mulțumesc.

– Te afli pe poziție? Răspunde pe scurt de acum înainte.

– Da. Ochii și urechile tale.

– Bine, spune-mi exact ce vezi din locul unde te afli.

– Ne uităm direct în josul pantei la case. Nici nu se putea mai bine.

– Cine mai este acolo?

– Jeb, cei trei oameni ai săi și cu mine.

Pauză. O voce bărbătească înăbușită.

– Are cineva vreo idee de ce n-a părăsit încă *Aladdin* restaurantul chinezesc?

– Au început târziu să mănânce. Ne așteptăm să plece din clipă-n clipă. Asta e tot ce am auzit.

– Și *Punter* nu a fost văzut?

– Încă nu. Sunt sigur.

– Cel mai slab indiciu vizual, oricât de vag – posibilitatea unui contact vizual.

Pauză. Se întrerupe legătura radio sau tace Quinn?

– Mă aștept să mă anunți *imediat*. Ai înțeles? Vedem tot ce vedeți, dar nu atât de clar. Voi aveți perspectiva cea mai bună. Da? spune el deja iritat de întârziere. La naiba, aveți o vedere bună!

– Da, avem.

Don își ridică brațul cerând atenție.

În centrul orașului, un microbuz își face loc prin traficul nocturn. Are pe acoperiș un semn de taxi și pe scaunul din spate, un singur pasager, iar o privire e suficientă pentru a-și da seama că pasagerul este corpulentul și foarte animatul *Aladdin*, polonezul pe care Elliot nu l-ar atinge nici cu o barjă. Ține la ureche un celular și, ca și în restaurantul chinezesc, gesticulează cu mâna sa stângă grasuță.

Camera care îl urmărește deviază, o ia razna. Ecranul devine opac. Elicopterul preia urmărirea, focalizează pe nava de pasageri, o înscrie într-un halo. Camera de sol revine cu imagini. Iconița luminoasă a unui telefon, colțul stânga sus al ecranului. Jeb îi întinde lui Paul un receptor de ureche. Un polonez vorbind cu un alt polonez și râzând pe rând. Mâna stângă a lui *Aladdin* face un spectacol de marionete în fereastra din spate a microbuzului. Distracția poloneză masculină este înlocuită de vocea dezaprobatore a unei traducătoare:

– *Aladdin* vorbește cu fratele său, Josef, din Varșovia, spune femeia cu dispreț. Este o conversație vulgară. Discută despre prietena lui *Aladdin*, femeia de pe navă. Numele ei este Imelda. *Aladdin* s-a plictisit de Imelda. Imelda are gura

prea mare. O va părăsi. Josef trebuie să viziteze Beirutul. *Aladdin* îi va plăti drumul de la Varșovia. Dacă Josef va veni la Beirut, *Aladdin* îi va face cunoștință cu multe femei care vor fi dornice să se culce cu el. Acum *Aladdin* e în drum spre o prietenă specială. O prietenă specială și *secretă*, pe care o iubește foarte mult. Ea o va înlocui pe Imelda. Nu este nici morocănoasă, nici gură-spartă, are sâni foarte frumoși. Poate că îi va cumpăra apartamentul din Gibraltar. Din perspectiva impozitelor, e o veste foarte bună. *Aladdin* se pregătește să încheie conversația. Prietena sa *secretă* îl așteaptă. Și-l dorește foarte mult. Îi va deschide ușa complet dezbrăcată. *Aladdin* a poruncit așa. Noapte bună, Josef.

Un moment de nedumerire colectivă, întrerupt de Don:

– Nu are *timp* de sex, șoptește el indignat. Nici chiar el.

Urmat de Andy, la fel de indignat:

– Taxiul a greșit ruta. De ce dracu' a făcut asta?

– *Întotdeauna* este timp pentru sex, îl corectează Shorty.

Dacă Boris Becker a putut face amor într-o debara sau ceva de genul, *Aladdin* poate să și-o tragă în drum spre locul unde îi vinde Manpad-urile amicului său Punter. E logic.

Măcar asta era adevărat: microbuzul, în loc s-o ia spre tunel, o ia la stânga, înapoi spre centrul orașului.

– Știe că suntem cu ochii pe el, șoptește Andy disperat.

Rahat.

– *Sau* s-a răzgândit, idiotul, zice Don.

– Dacă ar avea minte, dragule – mintea lui e ca un bungalow: numai parter, zice Shorty.

Monitorul se face verde, apoi alb, apoi de un negru funebru.

Toți ochii pe Jeb, care murmură ritmuri galeze blânde în microfonul de la piept:

– Ce-ai făcut cu el, Elliot? Credeam că *Aladdin* e prea gras ca să-l pierdem.

Temporizare și electricitate statică în transmisia lui Don. Vocea sud-africană cârcotașă a lui Elliot, joasă și rapidă:

– Aici sunt două blocuri cu parcuri acoperite. Ce înțelegem noi este că a intrat cu mașina într-o parcare de bloc și a ieșit printr-o altă parcare. Căutăm.

– Deci, știe că îl urmărești, sugeră Jeb. Asta nu ne ajută, nu?

– Poate că știe, poate că și-a format un obicei. Lasă-mă în pace. Bine?

– Dacă știe, ne întoarcem acasă, Elliot. Nu intrăm într-o capcană, nu dacă oamenii știu că venim. Am mai fost acolo, mulțumesc. Suntem prea bătrâni pentru asta.

Electricitate statică, dar niciun răspuns. Jeb, din nou:

– Te-ai gândit cumva să pui un dispozitiv de urmărire pe taxi, Elliot? sugeră el, îndatoritor. Poate că a schimbat mașinile. Am auzit că a mai făcut asta o dată sau de două ori.

– Lua-te-ar naiba!

Shorty, în rolul său de camarad și protector al lui Jeb, spune în timp ce-și scoate microfonul:

– Să știți că eu tot îl pun la punct pe Elliot când se termină toate astea, anunță el lumii, cu o șoaptă furioasă. Voi avea o discuție politicoasă, rezonabilă, liniștită cu el, după care am să-i bag capul lui prost sud-african în fund, și asta e o certitudine. Nu-i așa, Jeb?

– Poate că da, Shorty, spuse Jeb liniștit. Sau poate că nu. Poți să taci, dacă nu te superi?

Ecranul reveni la viață. Traficul de noapte se diminuase, cu mașinile deplasându-se în șir, dar niciun microbuz nu este însoțit de vreun halo. Celularul criptat vibrează din nou.

– Vezi ceva ce noi nu vedem, Paul?

– Nu știu ce vedeți voi, Nouă. *Aladdin* vorbea cu fratele lui când, dintr-odată, a schimbat direcția. Toate lumea de aici e uluită.

– Și noi, crede-ne.

Noi? Tu și mai cine, mai exact? Cine este cel care îți murmură în ureche, îți transmite notițe în timp ce vorbești cu mine, făcându-te să încerci o nouă metodă și s-o iei de la capăt? Domnul Jay Crispin, comandantul nostru corporatist și furnizorul nostru de servicii secrete?

– Paul?

– Da, Nouă.

– Vezi? Am nevoie de o descriere. Acum.

– Problema pare să fie dacă *Aladdin* și-a dat seama că este urmărit sau dacă, în loc să se ducă să se întâlnească cu Punter, se duce să-i facă o vizită noii sale prietene pe care, chipurile, a instalat-o aici.

Fâșăit. Tăcere la celălalt capăt. Șușotit din nou. Deco-nectare.

– Și dacă își vizitează noua prietenă în loc să se prezinte la întâlnirea cu *Punter*, zice din ce în ce mai impresionat de propria încredere în sine.

– Paul?

– Da, Nouă.

– Așteaptă, da? Am aici niște oameni care trebuie să discute cu mine.

Paul așteaptă. Oameni sau o persoană?

– În regulă, se auzi din nou vocea ministrului Quinn. Problema este rezolvată. *Aladdin* nu va mai păcăli pe nimeni, repet, pe nimeni. Ăsta-i adevărul. E clar? Acel apel telefonic către fratele lui, pe care l-am auzit cu toții, era doar un subterfugiu pentru a confirma întâlnirea cu *Punter* în cazul în care era ascultat. Omul de la celălalt capăt al liniei nu era fratele lui. Era intermediarul lui *Punter*. Pauză pentru a primi un alt sfat din culise. OK, siguranța lui. El era siguranța lui *Aladdin*.

Linia a murit din nou. Pentru mai multe recomandări din culise? Sau legătura radio nu era chiar atât de bună cum ar fi trebuit?

– Paul?

– Nouă?

– *Aladdin* îi transmitea pur și simplu lui *Punter* că e pe drum. Avem confirmarea direct de la sursă. Dă-mi-l imediat pe Jeb.

N-avu timp decât să-i întindă telefonul lui Jeb, și brațul lui Don se ridică din nou.

– Monitorul numărul doi, Căpitane. Casa numărul șapte. Camera cu vedere spre mare. Lumină la parter, fereastra din stânga.

– Aici, Paul, zise Jeb.

Jeb se dusesese deja lângă Don. Ghemuindu-se și el stângaci în spatele lor, se uită printre capetele lor, incapabil să-și dea seama la început unde e lumina pe care trebuia s-o vadă. Luminile dansau prin ferestrele de la parter, dar erau doar reflexii de la flota ancorată. Îndepărtându-și ochelarii cu vedere nocturnă și deschizând ochii cât mai mult posibil, urmărește redarea înregistrării ferestrei de la parterul celei de a șaptea case, în plan apropiat.

O lumină punctuală spectrală, orientată în sus precum o lumânare, se deplasează prin cameră. Este ținută de un

antebraț alb și fantomatic. Camerele orientate spre țărm preiau povestea. Da, uite din nou lumina. Și antebrațul fantomatic este conturat în portocaliu de la lămpile stradale care străjuiesc drumul de legătură.

– Deci, e înăuntru, nu? vorbi Don primul. Numărul șapte. Parter. Luminând cu o afurisită de lanternă, pentru că nu este electricitate.

Dar părea ciudat de neconvins.

– E Ophelia, spuse savantul Shorty. În cămașă de noapte. Jeb stătea pe cât de drept îi permitea acoperișul ascunzătorii. Își scoase cagula. În lumina verde spectrală, fața sa pare cu o generație mai bătrână.

– Da, Elliot, vedem și noi. De acord, o siluetă umană. A cui, asta-i altă problemă, bănuiesc.

Oare sistemul de amplificare nu funcționează? În dispozitivul din ureche auzi în sfârșit vocea lui Elliot, pe un ton beligerant:

– Jeb? Jeb, am nevoie de tine. Ești acolo?

– Te ascult, Elliot.

Accentul sud-african deveni foarte puternic, foarte didactic.

– Ordinele mele, primite acum un minut, sunt să-mi pun echipa în alertă roșie pentru îmbarcare imediată. Am fost instruit să-mi retrag echipele de supraveghere din centrul orașului și să le concentrez pe Alfa. Apropierile de casa țintă trebuie acoperite cu dubițe în staționare. Detașamentul tău va coborî și se va desfășura conform ordinelor.

– Cine spune asta, Elliot?

– Ăsta e planul de luptă. Echipele terestre și de pe mare se reunesc. Isuse, Jeb, ți-ai uitat ordinele?

– Știi foarte bine care-mi sunt ordinele, Elliot. Sunt cele pe care le-am primit de la bun început. Găsește, rezolvă și

termină. Nu l-am găsit pe *Punter*; am văzut doar o lumină. Nu putem să-l rezolvăm până nu-l găsim și noi nu avem nicio IS.

IS? Deși nu-i plac inițialele, urmează iluminarea: identificare sigură.

– Deci, nu se termină nimic și nu există convergență, insistă Jeb să-l convingă pe Elliot pe același ton calm. Nu există, nu până nu sunt de acord. N-o să ne împușcăm unii pe alții pe întuneric, mulțumesc. Confirmă că ai înțeles. Elliot, ai auzit ce tocmai am spus?

Încă niciun răspuns, când Quinn revine.

– Paul? Lumina aceea din casa numărul șapte. Ai văzut-o?

– Am văzut-o. Da.

– O dată?

– Cred că de două ori, dar nu prea clar.

– Este *Punter*. *Punter* este acolo. În clipa asta. În casa numărul șapte. *Punter* era cel care ținea lanterna și traversa camera. I-ai văzut brațul. Da? L-ai văzut, pentru numele lui Dumnezeu. Un braț de om. Toți l-am văzut.

– Am văzut un braț, dar brațul nu a fost încă identificat, Nouă. Încă îl așteptăm pe *Aladdin*. L-am pierdut și nu avem nicio indicație că ar fi în drum spre acest loc. Și prinzându-i privirea lui Jeb, adăugă: De asemenea așteptăm dovada că *Punter* este la fața locului.

– Paul?

– Încă sunt aici, Nouă.

– Noi facem planurile. Treaba voastră este să țineți casele sub observație. În special, casa șapte. E un ordin. Între timp, noi facem alt plan. Înțeles?

– Înțeles.

– Dacă vedeți cu ochiul liber ceva neobișnuit, ceva ce camera poate a trecut cu vederea, trebuie să aflu imediat.

Vocea se pierde și revine.

– Faceți o treabă minunată, Paul. Lucrul acesta nu va trece neobservat. Spune-i lui Jeb. E un ordin.

Ceilalți sunt calmi, dar el, nu. Actul dispariției lui *Aladdin* și-a aruncat vraja asupra ascunzișului. Și-o fi repositionând Elliot camerele aeriene, dar ele încă scanează orașul, focalizând la întâmplare pe mașini și apoi abandonându-le. Camerele de la sol prezintă când portul, când intrarea în tunel, când porțiuni de drumuri de coastă pustii.

– Hai odată, grăsan ticălos, arată-te! strigă Don către absentul *Aladdin*.

– Nătărăul ăsta pisălog e prea ocupat să scape, își zise Andy.

„Aladdin e hidrofug, Paul, insistă Elliot de la biroul său din Paddington. Nu ne putem atinge de el. Aladdin este ignifug, este antiglonț. Și asta este înțelegerea solemnă pe care a încheiat-o domnul Crispin cu foarte valorosul său informator, iar cuvântul domnului Crispin față de un informator este sacru.“

– Căpitane, zice din nou Don, de data aceasta cu ambele brațe ridicate.

Un motociclist șerpuiește de-a lungul pistei de serviciu asfaltate, cu lumina farului clătinându-se dintr-o parte în alta. Fără cască, doar un *keffiyeh*¹ alb cu negru fluturându-i la gât. Cu mâna dreaptă conduce motocicleta, în timp ce stânga ține ceva ce pare a fi un sac. Leagănă sacul în timp ce se deplasează, expunându-l, arătându-l, de parcă ar spune „priviți-mă“. E zvelt, cu talie de viespe și agil. *Keffiyeh*-ul îi maschează partea inferioară a feței. Când ajunge în dreptul părții din mijloc a terasei, mâna dreaptă se desprinde de pe ghidon și se ridică într-un salut revoluționar.

¹ Eșarfă pătrată din bumbac purtată pe cap de arabi (n.tr.)

Ajungând la capătul pistei de serviciu, pare hotărât să o ia pe drumul de coastă, îndreptându-se spre sud. Însă brusc vi-rează spre nord, cu capul aplecat peste ghidon, cu *keffiyeh*-ul fluturând, accelerează și gonește spre granița spaniolă.

Dar cui îi păsa de un motociclist cu *keffiyeh*, când sacul lui negru stă ca o budincă de prune în mijlocul aleii, exact în fața scărilor de la casa cu numărul șapte?

*

Camera se focalizează pe sac. Mărește imaginea. Mărește și mai mult.

Este un sac obișnuit din plastic negru, legat la gât cu rafie sau sfoară. Este un sac menajer. Este un sac menajer cu o minge de fotbal sau cu un cap de om, sau cu o bombă în el. Este tipul de obiect suspect pe care, dacă îl vezi zăcând fără însoțitor într-o gară fie spui cuiva, fie nu, în funcție de cât de timid ești.

Camerele concureau în a se apropia de el. Instantanee aeriene urmau prim-planurile de la nivelul solului și imaginile din unghiuri largi ale terasei cu o viteză amețitoare. Pe mare, elicopterul coborâse pentru a proteja nava mamă. În ascun-zătoare, Jeb raționa:

– Este un *sac*, Elliot, asta este – vocea lui de galez la cel mai blând și stăruitor nivel. Vezi tu, doar atât știm. Nu știm ce este în el, nu-l putem asculta, nu-l putem mirosi, nu-i așa? Din el nu iese fum verde, nu vedem fire exterioare sau antene și sunt sigur că nici voi nu vedeți. Poate e doar un copil care împarte fluturași pentru mama lui... Nu, Elliot, nu cred că vom face asta, mulțumesc. Cred că-l vom lăsa acolo unde este și să facă exact ceea ce a fost adus acolo să facă, dacă nu te

superi, iar noi vom continua să așteptăm până o face, la fel cum îl așteptăm pe *Aladdin*.

Să fie o tăcere electronică sau una umană?

– Își face baia săptămânală, sugerează Shorty în șoaptă.

– Nu, Elliot, nu facem asta, spuse Jeb, cu vocea mult mai tăioasă. Subliniem că nu vom merge până acolo să ne uităm mai îndeaproape la conținutul sacului. Nu vom face nimic în legătură cu sacul acela, Elliot. Poate chiar asta așteaptă: vor să ne scoată din bârlog, în caz că suntem pe aproape. Ei bine, nu suntem pe aproape, nu? Nu pentru o capcană ca asta. Și asta e încă un motiv bun să-l lăsăm unde e.

O altă tăcere, una mai lungă.

– Avem un *aranjament*, Elliot, continuă Jeb cu o răbdare supraomenească. Poate că ai uitat. Odată ce echipa de pe țarm a stabilit ținta, și nu înainte, o să coborâm de pe deal. Tu și echipa ta de pe mare o să veniți și împreună o să terminăm treaba. Asta a fost înțelegerea. Tu te ocupi de mare, iar noi de pământ. Sacul e pe *pământ*, nu-i așa? Nu am stabilit ținta și nu am de gând să văd echipele noastre mergând din părți opuse într-o clădire cufundată în întuneric, fără ca nimeni să știe cine ne așteaptă sau nu acolo. Trebuie să-ți repet asta, Elliot?

– Paul?

– Da, Nouă.

– Ce părere ai de sac? Informează-mă imediat. Ești de acord sau nu cu argumentele lui Jeb?

– Dacă n-ai altele mai bune, Nouă, rostește ferm, dar respectuos, preluând tonul lui Jeb.

– Ar putea fi un avertisment pentru *Punter* să încerce o mișcare. S-a gândit vreunul dintre voi la asta?

– Sunt sigur că s-au gândit foarte serios la asta. Oricum, sacul ar putea fi la fel de bine un semnal pentru *Aladdin* că

totul e în regulă, poate intra în casă. Sau ar putea fi un semnal să se țină la distanță. Mi se pare cel puțin de domeniul speculației. Prea multe posibilități, din punctul meu de vedere, încheie el cu îndrăzneală, adăugând: În împrejurările de față, poziția lui mi se pare perfect rezonabilă, trebuie să admit.

– Nu-mi ține lecții. Așteaptă până revin.

– Desigur.

– Și nu mă lua cu „desigur“!

Linia muri din nou. Fără respirație, fără sunete de fundal. Doar o tăcere lungă în telefonul mobil apăsător din ce în ce mai tare de urechea sa.

*

– Cristoase, *la naiba!* exclamă Don.

Din nou se înghesuie toți cinci să se uite prin fantă, când o mașină cu garda înaltă și cu farurile pe fază lungă iese ca săgeata din tunel și accelerează spre terase. Este *Aladdin*, în mașina oamenilor săi, grăbindu-se spre întâlnirea la care întârziase. Dar nu. E Toyota albastră 4x4 fără semnul cu CONFERINȚA. Virând de pe drumul de coastă, pătrunzând pe aleea de serviciu și îndreptându-se direct spre sacul negru.

Pe măsură ce se apropie, portiera laterală se deschide pentru a lăsa să se vadă un Hansi cu ochelari aplecat peste volan și o a doua siluetă, nedefinită, care ar putea fi a lui Kirsty, înclinată în cadrul portierei, cu o mână strângând mânerul, iar cu cealaltă, întinsă după sac. Portiera Toyotei se închide cu zgomot. Prinzând din nou viteză, își continuă drumul spre nord și se îndepărtează. Sacul cu aspect de budincă de prune a dispărut.

Primul care vorbește e Jeb, mai calm ca niciodată.

– Să fi fost oamenii voștri cei pe care i-am văzut, Elliot? Ridicând sacul? Elliot, trebuie să vorbesc cu tine, te rog.

Elliot, cred că m-ai auzit. Am nevoie de o explicație, te rog. Elliot?

– Nouă?

– Da, Paul.

– Se pare că oamenii lui Elliot tocmai au luat sacul, spune încercând din răputeri să pară la fel de rațional, Nouă? Ești acolo?

Cu întârziere, Nouă revine, și e tăios:

– Am luat o hotărâre, ce naiba, Paul! A trebuit luată. Lucrurile se mișcă prea repede. Explică-i frumos asta lui Jeb, da?

Iar dispare. Dar Elliot se întoarce în plină forță, vorbind unei femei din culise și transmițându-și triumfător mesajul pentru publicul mai larg:

– Sacul conține *provizii*? Mulțumesc, Kirsty. Sacul conține *pește afumat*, auzi asta, Jeb? *Pâine*. Pâine *arăbească*. Mulțumesc, Kirsty. Ce altceva avem aici? Avem *apă*. Apă *minerală*. *Punter* preferă apa minerală. Avem *ciocolată*. Ciocolată cu lapte. Stai puțin, mulțumesc, Kirsty. Ai auzit, poate, Jeb? Ticălosul a fost aici tot timpul, iar camarazii l-au hrănit. Intrăm, Jeb. Am ordinele în fața mea, confirmate.

– Paul?

Dar nu vorbește ministrul Quinn, alias Nouă. Ci fața pe jumătate înnegrită a lui Jeb, ochii albi ca de miner, doar că sunt de cel mai pal verde. Și vocea lui Jeb, la fel de uniformă ca și mai înainte, rostește:

– N-ar trebui să facem asta, Paul. O să alergăm după cai verzi pe pereți. Elliot nu știe nici jumătate. Cred că ești de acord cu mine.

– Nouă?

– Ce naiba mai e? O să intre. Care e problema acum, omule?

Jeb se holbează la el. Și Shorty se holbează la el peste umărul lui Jeb.

– Nouă?

– Ce?

– Mi-ai cerut să fiu ochii și urechile tale, Nouă. Nimic din ce am văzut sau am auzit nu mandatează intrarea în casă în această etapă.

Să fi fost tăcerea deliberată sau tehnică? Dinspre Jeb, o aprobare energică din cap. De la Shorty, un zâmbet strâmb, batjocoritor pentru Quinn sau Elliot, sau pentru toți. Iar din partea ministrului, o explozie întârziată.

– Omul e acolo, pentru numele lui Dumnezeu! Din nou, dispare. Revine. Paul, ascultă-mă atent. Este un ordin. L-am văzut pe om cu haine arăbești. Și tu l-ai văzut. *Punter*. Înăuntru. Are un băiat arab care îi aduce hrană și apă. Ce naiba vrea Jeb mai mult?

– Vrea dovezi, Nouă. Spune că nu e suficient. Trebuie să recunosc că am cam aceeași părere.

O altă aprobare din cap din partea lui Jeb, mai viguroasă decât prima, din nou susținută de Shorty, apoi și de restul camarazilor. Ochii albi ai celor patru oameni urmărindu-l prin cagule.

– Nouă?

– Nu ascultă nimeni ordinele acolo?

– Pot să vorbesc?

– Grăbește-te!

Vorbește știind că e înregistrat. Cântărește fiecare cuvânt înainte de a-l rosti.

– Nouă, socot că după toate standardele rezonabile de analiză avem de-a face cu o înșiruire de presupuneri. Jeb și oamenii lui de aici au o mare experiență. Opinia lor este că

acum nimic nu are sens. În postura de ochi și urechi ale tale aici pe pământ, le împărtășesc opinia.

Vocile slabe se retrag treptat, apoi din nou tăcerea adâncă, de moarte, până când Quinn se întoarce, cu o voce stridentă și iritată:

– Omul e *neînarmat*, ce dracu'. Așa a fost înțelegerea cu *Aladdin*. Neînarmat și neînsoțit, unul la unul. Este un terorist de rang mare cu un purcoi de bani pe capul lui și o încărcătură de informații neprețuite care trebuie scoase de la el și stă acolo de parcă așteaptă să fie jumulit. Paul?

– Încă sunt aici, Nouă.

Încă este acolo și privește la ecranul din stânga, împreună cu toți ceilalți. La pupa navei mamă. La umbra de pe partea stângă. La barca gonflabilă care este deja pe mare. La cele opt siluete ghemuite de la bordul ei.

– Paul? Dă-mi-l pe Jeb. Jeb, ești acolo? Vreau să mă ascuți, amândoi să mă ascultați. Și Jeb, și Paul. Mă ascultați amândoi?

Ascultă amândoi.

– Fiți atenți! Aceasta este o operațiune britanică pe pământ britanic. Dacă echipa din ambarcațiunea din larg intră și înșfacă premiul, iar voi stați pe fundul vostru, sus pe deal, și vă uitați, cum o să dea asta? Isuse Cristoase, Jeb! Mi-au spus că ești năzuros, dar gândește-te la miză, omule!

Pe ecran, gonflabila nu mai este vizibilă pe latura navei mamă. Pe sub cagula sufocantă, fața lui Jeb, vopsită în culori de camuflaj, arată ca o mască antică de război.

– Ei bine, nu prea mai sunt multe de spus la asta, nu, Paul, nu acum, că ai spus totul, nu? rostește el cu voce joasă.

Dar Paul nu a spus totul, nu după părerea lui. Și din nou, spre surprinderea lui, cuvintele sunt pregătite, fără găngăveli, fără ezitare.

– Cu tot respectul, Nouă, în opinia mea, nu există suficiente dovezi pentru ca echipa de pe țărm să intre în casă. Sau oricine altcineva, de altfel.

Să fie oare cea mai lungă tăcere din viața lui? Jeb este ghemuit la pământ, cu spatele la el, prefăcându-se ocupat cu un sac de voiaj. În spatele lui Jeb, oamenii lui s-au ridicat deja. Unul – nu știe sigur care – pare să se roage cu capul plecat. Shorty și-a scos mânușile și își linge vârful fiecărui deget. De parcă mesajul ministrului a ajuns rând pe rând la fiecare, semnificațiile fiind mai oculte.

– Paul?

– Da, domnule.

– Te rog să ții cont de faptul că *nu* eu sunt comandantul operațiunilor terestre în această situație. Asta, ca să fie stabilit. Deciziile militare sunt apanajul unic al soldatului cu rangul cel mai mare de pe teren, după cum știi foarte bine. Dar pot face *recomandări*. Prin urmare, îi vei transmite lui Jeb că, pe baza celor mai bune informații din fața mea, recomand să treacă imediat la executarea *Operațiunii Wildlife*. Decizia de a proceda astfel îi aparține, bineînțeles.

Dar Jeb, după ce prinsese esența mesajului, preferând, se pare, să se scutească de restul, dispăruse în întuneric cu camarazii lui.

*

Când cu ochelarii cu vedere nocturnă, când fără ei, scrută întunericul dens, dar nu zări nici urmă de Jeb sau oamenii lui.

Pe primul monitor, gonflabila se apropia de țărm. Deferlantul¹ scălda camera, rocile negre se apropiau.

---

¹ Val care se sparge de țărm. (n.tr.)

Al doilea monitor era mort.

Se deplasă spre al treilea. Camera se apropie de casa șapte.

Ușa din față era închisă, ferestrele încă fără perdele și neluminate. Nu văzu nicio lumină fantomă ținută de o mână de stafie. Opt oameni mascați și îmbrăcați în negru coborâră din gonflabilă, ajutându-se unul pe altul. Apoi, doi ingenuchează și își îndreptară armele spre un punct aflat deasupra camerei. Trei oameni se furișară în bătaia obiectivului camerei, apoi dispărură.

Monitorul se mută la drumul de coastă și la terasă, trecând în revistă ușile. Ușa de la casa șapte era deschisă. O umbră înarmată păzea lângă ea. O a doua umbră înarmată se strecură pe ușă, o a treia, mai înaltă, se strecură după ea: Shorty.

Tocmai la timp, camera îl surprinse pe Jeb cu mersul lui de miner dispărând pe scările din piatră care coborau spre plajă. Peste șuierul vântului, se auzi un zgomot ca un clinchet de piese de domino care se prăbușesc, apoi nimic. Crezu că auzise un țipăt, dar asculta prea atent ca să fie sigur. Era doar vântul. Era privighetoarea. Nu, era bufnița.

Lămpile de pe trepte se stinseră, iar după ele, felinarele stradale cu sodiu, cu lumina lor portocalie, înșirate de-a lungul aleii. Parcă manipulate de aceeași mână, cele două monitoare de calculator rămase se stinseră și ele.

La început, refuză să accepte acest adevăr simplu. Își puse ochelarii cu vedere nocturnă, îi scoase, apoi îi puse din nou și apăsă cu furie pe tastaturile calculatoarelor la strălucirea verde a lanternei, voind să trezească monitoarele la viață. Dar acestea nu s-au lăsat convinse.

Un motor rătăcit bubui, dar la fel de bine ar fi putut fi o vulpe, o mașină sau motorul unei gonflabile. Pescuind celularul, apăsă „unu“ pentru Quinn și dădu de o văicăreală

electronică uniformă. Ieși din ascunzătoare și ridicându-se, în sfârșit, în picioare, își strânse brațele în jurul umerilor, să se protejeze de răcoarea nopții.

O mașină se năpusti din tunel, farurile se stinseră și se opri scrâșnind, la marginea drumului de coastă. Timp de zece, douăsprezece minute, nimic. Apoi, din întuneric, vocea australiană a lui Kirsty îl strigă pe nume. Și după asta, Kirsty însăși.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat? întrebă el.

Ea îi făcu semn să intre înapoi în ascunziș.

– Misiunea a fost îndeplinită. Toată lumea e în extaz. Medalii peste tot, spuse ea.

– Și ce s-a întâmplat cu *Punter*?

– Am spus că toată lumea e în extaz, nu?

– Deci, l-au prins? L-au luat de pe nava mamă?

– Cară-te chiar acum și nu mai pune întrebări. Te duc la mașină, mașina te duce la aeroport, după cum am planificat. Avionul te așteaptă. Toate sunt în ordine, toate sunt OK. Să mergem *acum*.

– Jeb e bine? Oamenii lui? Sunt și ei bine?

– Ridicați în slăvi și fericiți.

– Și cu toate astea? întreabă el referindu-se la cutiile din metal și calculatoare.

– Echipamentul va dipărea în trei secunde, de îndată ce te scoatem dracului de aici. Acum, mișcă odată!

Deja se împiedicau și alunecau pe coastă, cu vântul de pe mare biciuindu-i și zgomotul motoarelor din mare, purtat de vânt, mai puternic chiar decât vâjâitul vântului.

O pasăre uriașă – poate un vultur – se strecură din tufișul de sub picioarele lui, țipând furioasă.

La un moment dat se prăbuși împiedicându-se de o plasă-capcană și numai hățișul îl salvă.

Dintr-odată, se regăsiră pe drumul de coastă pustiu, fără suflu, dar, ca prin minune, nevătămați.

Vântul se potolise, ploaia încetase. O a doua mașină urca lângă ei. Doi oameni încălțați cu ghete și îmbrăcați în treninguri săriră din mașină. Cu o înclinare a capului adresată lui Kirsty și fără vreun semn pentru el, porniră în pas alert spre versantul dealului.

– Am nevoie de ochelarii cu vedere nocturnă, spuse ea.

Îi întinse ochelarii.

– Ai documente la tine, hărți, orice ai păstrat de aici?

Nu avea.

– A fost un triumf. Așa e? Fără victime. Am făcut o treabă grozavă. Toți. Și tu. Așa e?

A răspuns oare și el că așa e? Nu mai conta. Fără a-i mai arunca vreo privire, Kirsty se îndepărtă în urma celor doi.

CAPITOLUL 2

Tot în acea primăvară, într-o dimineață însorită, un funcționar de la ministerul britanic de externe în vârstă de treizeci și unu de ani, remarcat pentru lucruri mărețe, stătea singur la masa unei modeste cafenele italiene din cartierul londonez Soho, oțelindu-se pentru a purcede la un act de spionaj atât de imoral, încât, dacă ar fi fost prins, l-ar fi costat cariera și libertatea: și anume recuperarea unei înregistrări, făcute ilicit chiar de el, din biroul particular al unui ministru adjunct al Coroanei pe care avea datoria să-l slujească și să-l sfătuiască după maximul capacității sale considerabile.

Numele său era Toby Bell și acționa de unul singur. Niciun geniu rău nu-l controla, nu-l plătea, niciun stăpân nu-l aștepta la colț, niciun provocator sau manipulator sinistru înarmat cu o servietă diplomat plină cu bancnote de o sută de dolari, niciun activist cu fața acoperită de o cagulă. Din acest punct de vedere, era cea mai temută creatură din lumea contemporană: un decident singuratic. Nu știa nimic despre vreo operațiune clandestină iminentă în colonia Coroanei, Gibraltar; ci, mai curând, această ispititoare ignoranță era cea care îl adusesese în situația prezentă.

Și nici nu era, ca aspect sau de la natură, făcut să fie infractor. Chiar și acum, când își premedita planul criminal,

rămânea tipul decent, sânguincios, ciufulit, cu ambiție compulsivă, inteligent, după cum îl considerau colegii și angajatorii săi. Era solid, nu prea arătos, cu un păr șaten sălbatic, care o lua razna de îndată ce era pieptănat. Nu se putea nega că era un om serios. Copilul unic, dotat, educat la o școală de stat, al unor pioși părinți artizani de pe coasta de sud a Angliei care nu cunoșteau alt partid politic decât pe cel laburist – tatăl, un senior al bisericii locale, mama, o femeie veselă și rubicondă, care vorbea constant de Isus – fusese nevoit să lupte ca să pătrundă în Ministerul Afacerilor Externe și al Commonwealthului, mai întâi ca slujbaș mărunț, apoi, datorită cursurilor serale, cursurilor de limbă, examinărilor interne și trecerii testelor de leadership de două zile, până la poziția sa actuală de invidiat. Cât despre numele de Toby, care ar fi putut să-l ridice mai mult pe scara societății engleze decât i-ar fi permis originea, venea de la nimic altceva decât admirația tatălui său pentru Tobias, ale cărui virtuți filiale minunate sunt menționate în scripturile antice.

Ceea ce pusese în mișcare ambiția lui Toby – și o puneă încă – era ceva ce nici măcar acum nu-și permitea să analizeze. Prietenii de școală își doriseră doar să facă bani. Să-i facă. Toby, deși modestia îl împiedica să o spună în prea multe cuvinte, își dorea să lase o urmă sau, după cum se exprimase chiar el, puțin rușinat în fața examinerilor, să ia parte la descoperirea adevăratei identități naționale a țării sale într-o lume postimperială, ulterioară Războiului Rece.

Data fiind gândirea sa, de mult ar fi eliminat sistemul privat de educație britanic, ar fi abolit toate vestigiile nobiliare și ar fi imbarcat monarhia pe o bicicletă. Și totuși, deși nutrea aceste gânduri subversive, aspirantul din el știa că prima țintă trebuie să fie avansarea în sistemul pe care visa să-l demonteze. Ca un lingvist nativ, cu iubirea tatălui său

pentru ritm și o conștiință aproape sufocantă a mărcilor limbii engleze, era inevitabil să scape cu discreție de ultimele vestigii ale „r”-ului velar din Dorset, în favoarea englezei din Anglia centrală, afișate de cei care erau hotărâți să-și păstreze originile sociale secrete.

Modificarea vocii a fost însoțită de o la fel de subtilă schimbare a aspectului. Conștient că în orice moment poate fi chemat să pătrundă pe porțile Ministerului Afacerilor Externe, întreaga sa ființă demonstrând că se află în largul său, purta pantaloni din bumbac și o cămașă deschisă la gât, dar și un sacou negru, fără formă, pentru picătura de formalism din orele de după serviciu.

Și la fel de invizibil pentru orice ochi din afară era faptul că numai cu două ore înainte, prietena sa, care locuia la el de trei luni, părăsise apartamentul său din Islington, jurând să nu-l mai vadă niciodată. Și totuși, cumva, acest eveniment tragic nu reușise să-l întristeze. Dacă exista vreo legătură între plecarea lui Isabel și infracțiunea pe care urma să o comită, atunci putea fi găsită în obiceiul său de a sta treaz noapte după noapte meditănd asupra preocupărilor sale de neîmpărtășit. Nu s-a lăsat cu țipete, cu lacrimi. Discutaseră posibilitatea de mai multe ori, toată noaptea. În ultimul timp, discutaseră mult. El presupusese că, la venirea dimineții, Isabel se va răzgândi, dar de data aceasta, își menținuse hotărârea. El a chemat un taxi, ea a împachetat. Taxiul a venit, a ajutat-o să coboare scările cu valizele. Ea și-a făcut probleme pentru costumul din mătase aflat la curățătorie. El a luat bonul și a promis să i-l trimită. Ea era palidă. Nu a privit în urmă, chiar dacă nu a rezistat să nu aibă ultimul cuvânt:

– Să recunoaștem, Toby, ești distant și rece, nu?

Și, astea fiind spuse, a plecat aparent la sora ei din Suffolk, deși el bănuia că ar putea avea alte opțiuni, inclusiv recent abandonatul soț.

Și Toby, la fel de sigur de scopul lui, o luase pe jos spre cafeaua și croasantul său din Soho, ca preludiu la furtul pe care avea să-l comită. Și acum se afla aici, sorbind din cappuccino în soarele dimineții și privind absent la trecători. Dacă sunt așa de rece și distant, cum Dumnezeu de m-am băgat în beleaua asta?

Pentru răspunsul la această întrebare și la altele, asociate, mintea i se întoarce, ca de obicei, la figura enigmatică a lui Giles Oakley, mentorul și autodesemnatul său patron.

*

Berlin

Novicele diplomat Bell, al doilea secretar (politic), tocmai a ajuns la ambasada britanică la prima sa numire peste hotare. Războiul din Irak bătea la ușă. Marea Britanie s-a abonat la el, dar neagă implicarea. Germania oscilează. Giles Oakley, eminența cenușie a ambasadei – îndrăznețul, diabolicul Oakley, trecut prin ciur și prin dârmon, după cum spune germanul – este șeful de sector al lui Toby. Treaba lui Oakley, printre multe altele mai puțin bine definite: să supravegheze fluxul de informații britanice către legătura germană. A lui Toby: să fie purtătorul său de lance. Germana sa este bună. Ca întotdeauna, învață repede. Oakley îl ia sub aripa lui, îl poartă prin ministere și deschide pentru el uși, care altfel ar fi rămas încuiate datorită statutului său social inferior. Sunt Toby și Giles spioni? Nici vorbă! Sunt diplomați britanici de carieră care s-au trezit, la fel ca mulți alții, la mesele de negociere ale vastei piețe de intelligence a lumii libere.

Însă cu cât pătrunde mai adânc în aceste consilii interioare, cu atât mai mare îi este oroarea față de războiul pe cale de a izbucni. Îl consideră ilegal, imoral și blestemat. Neliniștea este amplificată de faptul că știe că până și cel mai laș dintre prietenii lui de școală este în stradă, protestând. Ca și părinții lui, care, în decența lor socialist-creștină, cred că scopul diplomației ar trebui să fie de a preveni războiul, și nu de a-l susține. Mama sa îi trimite în disperare e-mailuri: Tony Blair – cândva idolul ei – ne-a trădat pe toți. Tatăl său, alăturându-și vocea severă de metodist, îi acuză pe Bush și pe Blair de păcatul mândriei și intenționează să compună o parabolă despre o pereche de păuni care, vrăjiți de propriile reflexii în oglindă, se transformă în vulturi.

Mică mirare atunci că, având astfel de voci care să-i răsună în ureche, pe lângă a lui, Toby respinge cu tărie ideea de a ridica osanale războiului, mai ales în fața germanilor, chiar de a-i îndemna să intre în horă. Și el votase din tot sufletul pentru Tony Blair, iar acum descoperă că acțiunile publice ale prim-ministrului său sunt false și grețose. Și odată cu lansarea *Operațiunii Libertate pentru Irak*, începe să dea în clocot.

Scena o constituie vila diplomatică a lui Oakley din Grunewald. Este miezul nopții, și încă o *Herrenabend* – cină pentru bărbații insipizi, dar cu putere – se apropie de sfârșit. Toby și-a făcut câțiva prieteni germani în Berlin, dar oaspeții din noaptea aceasta nu fac parte dintre ei. Un ministru federal obositor, un titan mortal de vanitos din industria Ruhrului, un pretendent la tronul Hohenzollernilor și un cvartet de parlamentari independenți își chemaseră deja în sfârșit limuzinele. Soția lui Oakley, Hermione, după ce supraveghease activitățile din bucătărie, însoțită de un generos gin, se dusesese la culcare.

În camera de zi, Toby și Giles Oakley scurmau printre capturile nopții după orice bucățică de indiscreție.

Dintr-odată, Toby izbucnește:

– Hai să dăm dracului toată chestia asta afurisită, declară el, trântindu-și paharul cu Calvados foarte vechi, proprietatea lui Oakley.

– Și mai precis, care e chestia *asta*? întreabă Oakley, un spiriduș de cincizeci și unu de ani, întinzându-și picioarele scurte cu o comoditate voluptoasă, gest la care recurge în perioade de criză.

Cu o bună-cuviință de nezdrunțat, îl ascultă pe Toby și, la fel de impasibil, oferă un răspuns acid, chiar dacă plin de afecțiune:

– Dă-i drumul, Toby. Dă-ți demisia. Îți împărtășesc opiniile personale de novice. Nicio națiune suverană precum a noastră n-ar trebui să fie implicată într-un război sub pretexte false, și cu atât mai puțin de către un cuplu de zeloți egomaniaci care nu au nimic în comun. Și, *cu certitudine*, nu ar fi trebuit să încercăm să convingem și alte națiuni suverane să urmeze exemplul nostru rușinos. Așa că, demisionează. Ești exact ceea ce le lipsește celor de la *Guardian*: o altă voce pierdută care propovăduiește în pustiu. Dacă nu ești de acord cu politica guvernului, nu mai sta prin preajmă în încercarea de a o schimba. Părăsește corabia. Scrie marele roman la care ai visat dintotdeauna.

Dar Toby nu se dă bătut așa ușor.

– Și unde dracu' *te situezi* tu, Giles? Erai la fel de mult împotrivă ca și mine, știi prea bine. Și când cincizeci și doi dintre ambasadorii noștri pensionari au semnat o scrisoare în care au scris că totul era o prostie, ai suspinat prelung și mi-ai spus că îți doreai să fi fost și tu la pensie. Trebuie să

aștept până împlinesc șaizeci de ani ca să vorbesc? Asta încerci să-mi spui? Până o să fiu făcut cavaler și o să-mi fie indexată pensia și o să fiu președintele clubului local de golf? E loialitate sau doar lașitate?

Zâmbetul de pisică de Cheshire¹ al lui Oakley se îmblânzește în timp ce, cu vârfurile degetelor împreunate, își formulează delicat răspunsul.

– Unde mă situez eu, mă întrebi? Păi, la masa conferințelor. *Întotdeauna* la masă. Lingușesc, periez, mă cert, argumentez, flatez, sper. Dar nu mă aștept la rezultate. Ader la doctrina diplomatic găunoasă a moderației în toate aspectele și o aplic crimelor infame ale tuturor națiunilor, inclusiv a mea. Îmi las sentimentele la ușă înainte de a intra în sala de conferință și nu plec *niciodată* într-un acces de furie, decât dacă am fost instruit să o fac. *Mă mândresc* că fac totul pe jumătate. Uneori – și acesta ar putea fi unul dintre acele momente – fac un demers precaut pe lângă venerații noștri stăpâni. Dar *niciodată* nu încerc să reconstruiesc Palatul Westminster într-o zi². Și nici tu nu ar trebui să încerci asta, dragule, ți-o spun, chiar cu riscul de a părea pompos.

Și, în timp ce Toby caută un răspuns, adaugă:

– Încă ceva, pentru că tot suntem singuri, dacă îmi permiți. Iubita mea soție, Hermione, ochii și urechile diplomației Berlinului, îmi spune că întreții un flirt necorespunzător cu soția atașatului militar olandez, o fufă notorie. Adevărat sau fals?

¹ Personaj din *Alice în Țara minunilor* de Lewis Carroll, care dispare fizic, însă zâmbetul persistă. (n.tr.)

² Parafrazăre a dictonului „Roma n-a fost construită într-o zi” – lucrurile importante cer timp îndelungat. (n.tr.)

Mutarea lui Toby la Ambasada Britanică din Madrid, care descoperise pe neașteptate că are nevoie de un atașat debutant cu experiență în apărare, a urmat după o lună.

*

Madrid

În pofida diferențelor în vârstă și ierarhie, Toby și Oakley rămân apropiați. Cât de mult se datorează această apropiere sforilor trase de Oakley în spatele scenei și cât de mult doar întâmplării, Toby nu poate decât presupune. Cert este că Oakley s-a atașat de Toby într-un mod în care unii diplomați mai vârstnici, conștient sau nu, își protejează tinerii favoriți. În același timp, schimbul de informații dintre Londra și Madrid nu a fost niciodată mai efervescent sau mai crucial. Subiectul său nu îl mai constituie Saddam Hussein și armele lui iluzorii de distrugere în masă, ci noua generație de jihadiști, aduși la viață de asaltul Apusului asupra Islamului, un adevăr prea dureros ca să fie recunoscut de cei care i-au dat naștere.

În Madrid, Toby – cu plăcere sau fără și, în cele mai multe cazuri, cu – devine un jucător-cheie pe piața de intelligence, comutând săptămânal pe poziția Londra, unde Oakley ocupă linia de mijloc între spionii reginei de o parte a Tamisei și Ministerul de Afaceri Externe al Reginei, de cealaltă parte.

În discuțiile codificate din camerele secrete aflate la subsolul de la Whitehall, sunt dezbătute pe larg noi reguli de abordare a prizonierilor suspectați de terorism. Toby participă. Oakley prezidează. În noul dicționar american, cuvântul *enhance*¹, utilizat odată în sensul de exaltare spirituală, devine denumirea comercială a torturii. Toby are îndoieli. Cu

¹ A amplifica, a spori (n.tr.)

certitudine, aceste așa-numite reguli noi sunt de fapt cele vechi și barbare, șterse de praf și reînstaurate? Și care este distincția morală, se întreabă el, dacă există, între omul care aplică electrozii și omul care stă în spatele unui birou și pretinde că nu știe ce se întâmplă – cu excepția faptului că, în afara cazului în care este un idiot chior, știe cât se poate de bine?

Dar când Toby, luptându-se cu noblețe să reconcilieze toate aceste întrebări cu conștiința și cu educația proprie, se aventurează să le emită – la nivel pur academic, înțelegi, Giles – în timpul unei cine vesele la clubul lui Oakley, cu ocazia sărbătoririi emoționantei numiri și promovări la Ambasada Britanică din Cairo, Oakley răspunde cu unul dintre zâmbetele lui nătângi și se ascunde în spatele iubitului său La Rochefoucauld:

– Ipocrizia este tributul pe care viciul îl plătește virtuții, dragule. Într-o lume imperfectă, mă tem că este tot ceea ce reușim să facem.

Iar Toby răspunde cu un zâmbet la vorba de duh a lui Oakley și-și spune în sinea lui din nou că trebuie să învețe să trăiască în compromis – *dragule* fiind deja o achiziție nouă în vocabularul lui Oakley și o dovadă suplimentară, dacă mai era nevoie de una, a afecțiunii aparte pe care o purta protejatului său.

*

Cairo

Toby Bell este băiatul cu ochi albaștri al ambasadei britanice, întreabă pe oricine de la ambasador în jos! Un curs de șase luni de limbă arabă și, să fiu al naibii, flăcăul o vorbește pe jumătate! Face echipă cu generali egipteni și

niciodată nu-și prezintă *opiniile personale imature* – o expresie care fusese găzduită definitiv în conștiința sa. Își vede sânguincios de treburile în care a devenit expert; face troc informațional cu omologii lui egipteni; și dacă așa spun instrucțiunile primite, le strecoară numele islamiștilor din Londra care complotează împotriva regimului.

În weekenduri, se bucură de plăcute călătorii călare pe cămile împreună cu ofițeri militari și persoane din poliția secretă, toți oameni fermecători, și participă la petreceri extravagante organizate de superbogați în reședințele lor păzite din deșert. Și la răsărit, după ce a flirtat cu fetele lor fascinante, se întoarce acasă cu ferestrele mașinii închise pentru a nu lăsa să pătrundă duhoarea de plastic ars și de alimente putrezite trezită de fantomele în zdrențe ale copiilor și ale mamelor lor îmbrăcate în giulgiu care scurmă după resturi pe hectarele de gunoi nesortat de la marginea orașului.

Și cine este lumina diriguitoare din Londra care prezidează comerțul pragmatic cu destinele umane, trimite scrisori personale de apreciere șefului poliției secrete a lui Mubarak? Nimeni altcineva decât Giles Oakley, broker *extraordinaire* al Ministerului de Afaceri Externe și de intelligence și mandarin de înaltă clasă.

Și atunci nu e o surpriză pentru nimeni, poate doar pentru tânărul Bell însuși, că, urmare a persecutării Frăției Musulmane de către regimul Hosni Mubarak, tulburările se transformă în tot Egiptul în violențe cu doar patru luni înainte de alegerile locale. Bell este rechemat la Londra și promovat din nou, în pofida vârstei tinere, pe post de secretar personal, gardian și consilier confidențial pentru proaspăt numitul ministru adjunct de stat la Ministerul Afacerilor

Externe, Fergus Quinn, MP¹, până de curând ministru adjunct al apărării.

*

– De unde mă aflu eu, voi doi vă potriviți perfect, spune Diana, noul său director pentru Servicii Regionale, în timp ce-și hăcuiește cu atenție ficatul cu bacon la un prânz de lucru de la Institutul pentru Artă Contemporană. Este o anglo-indiancă micuță și frumușică și vorbește cu anacronisme eroice de la popota ofițerilor din Punjabi. Zâmbetul timid maschează o voință de fier. Undeva are un soț și doi copii, dar nu-i menționează în orele petrecute la serviciu.

– Amândoi sunteți tineri pentru posturile pe care le ocupați, mă rog, el e mai în vârstă cu zece ani decât tine, dar amândoi ambițioși cât încape, declară ea, fără să realizeze că descrierea i se potrivește la fel de bine și ei. Și nu te lăsa prost de aparențe. E un golan, bate toba clasei muncitoare, dar este și un ex-catolic, ex-comunist și adeptul Noului Partid Laburist – sau ce-a mai rămas din el, acum că a trecut în tabăra celor mai bogați. Se oprește ca să mestece. Fergus urăște ideologia și crede că el a inventat pragmatismul. Și, desigur, îi urăște pe conservatori, deși jumătate din timp se află în dreapta lor. Are un club serios de susținători în Downing Street² și nu mă refer doar la fiarele mari, ci și la curtieri și spinmeisteri³. Fergus e băiatul lor și, cât timp

¹ Member of Parliament, membru al parlamentului (n.tr.)

² Reședința prim-ministrului Marii Britanii (n.tr.)

³ Spinmeister, consultant politic sau publicist care încearcă să convingă media să interpreteze un eveniment, de obicei stânenitor pentru client, într-un mod favorabil. (n.tr.)

aleargă, îl sponsorizează. Proatlantic până în pânzele albe, dar dacă Washingtonul crede că este o persoană superioară, cine suntem noi ca să ne plângem? Eurosceptic, dar asta e de la sine înțeles. Nu ne place pe noi, muncitorii de rând, dar ce politician ne place? Și să-l auzi când perorează despre Războiul global împotriva terorii... E demodat și nu e nevoie să-ți spun *ție* că arabii decenti sunt teribil de șucăriți pe el. I s-a spus deja asta. Treaba ta va fi ca de obicei. Lipește-te de el ca marca de scrisoare și nu-l lăsa să mai tulbure apele.

– Să tulbure apele, Diana? o întreabă Toby, deja preocupat de anumite zvonuri care circulau pe la Whitehall.

– Ignoră-i, poruncește ea, după o altă pauză pentru mestecat. Dacă ai judeca un politician după ce a făcut sau n-a făcut la Apărare, ai spânzura jumătate din cabinetul de mâine. Și văzând că Toby se uită la ea, adaugă: Omul s-a făcut complet de rușine și și-a luat papara. Cazul rezolvat. Și ca un gând de final: singurul aspect surprinzător este că, pentru prima dată în existența sa, Apărarea a reușit să înăbușe un scandal de nivelul doisprezece¹.

Și cu asta, zvonurile sunt declarate oficial defuncte și îngropate, până când, într-un discurs de închidere la cafea, Diana alege să le dezgroape și să le îngroape din nou.

– Și în caz că cineva îți spune altceva, atât Apărarea, cât și Trezoreria au derulat o anchetă internă de grand-slam fără mânuși și au conchis *în unanimitate* că Fergus nu are la ce acuzații să răspundă. În cel mai rău caz, prost sfătuit de oficialii lui disperați. Ceea ce e suficient pentru mine și cred că și pentru tine. De ce mă privești așa?

---

¹ Referire la furtuna de nivelul doisprezece (n.tr.)

El nu o privește într-un fel anume, dar cu certitudine se gândește că doamna protestează prea vehement.

*

Toby Bell, de curând numit secretar personal al proaspăt numitului ministru adjunct al Majestății Sale, preia sigiliile postului. Fergus Quinn, MP, partizanul naufragiat al lui Blair în noua eră Gordon Brown, nu este soiul de ministru pe care și l-ar fi ales ca șef. Unicul fiu al unei vechi familii de industriași din Glasgow care cunoscuse vremuri grele, Fergus și-a făcut singur un nume în politica studentască de stânga, conducând marșuri de protest, înfruntând poliția și alegându-se de cele mai multe ori cu fotografia publicată în ziare. După ce a studiat științele economice la Universitatea din Edinburgh, a dispărut în negura politică a Partidului Laburist din Scoția. După trei ani, oarecum inexplicabil, iese la lumină la John F. Kennedy School of Government de la Harvard, unde o cunoaște pe actuala sa soție, o canadiană bogată, dar cu probleme. Se întoarce în Scoția, unde îl așteaptă un scaun sigur. Oamenii partidului o declară pe soție nepotrivită pentru apariții în public. Se zvonește că ar fi vorba de probleme cu alcoolul.

Părerile pe care le-a cules Toby prin bazarul Whitehall sunt în cel mai bun caz amestecate: „Rapid ca vopseaua la colorarea unei dări de seamă și puțin prea grăbit să acționeze singur“, declară neoficial un ministru de externe veteran lezat moralmente. Și de la o fostă asistentă, pe nume Lucy, care lucrase pentru el: „Foarte dulce, foarte încântător când trebuie“. „Iar când nu trebuie? a vrut să știe Toby. „Nu este *alături* de noi, insistă ea, încruntându-se și evitându-i privirea,

e undeva departe, înfruntându-și demonii.“ Dar ce demoni și cum îi înfruntă este mai mult decât poate spune Lucy.

Cu toate acestea, la prima vedere, semnele sunt favorabile.

Fergus Quinn nu este un șef lejer, dar Toby nici nu s-a așteptat să fie. Poate fi deștept, obtuz, capricios și uluitor de respectuos timp de jumătate de zi, când extrem de gentil cu tine, când un morocănos care se închide cu cutiile sale de rapoarte în spatele masivei uși din mahon. Este recunoscut public faptul că are un dispreț profund față de funcționarii publici; nici chiar cei apropiați lui nu sunt scutiți de ieșirile lui tăioase. Dar cel mai mare dispreț este rezervat caracatiței de la Whitehall, pe care o consideră supradimensionată, egocentrică și fermecată de propria mistică. Ceea ce e trist, dat fiind faptul că o parte din datoriile Echipei Quinn constă în „evaluarea materialelor de intelligence provenind de la toate sursele și avansarea de recomandări pentru exploatarea de către serviciile îndrituite“.

În privința scandalului de la Apărare care-nu-a-existat-niciodată, de câte ori Toby este tentat să se refere la el, se lovește de ceea ce percepe din ce în ce mai mult a fi un zid de tăcere, deliberat construit pentru avantajul lui personal: „Cazul este clasat, amice...“ „Îmi pare rău, bătrâne, buzele sunt pecetluite...“ Și odată, fie și numai din gura unui funcționar lăudăros din departamentul de finanțe, la o bere de vineri la Sherlock Holmes: „A scăpat alb ca neaua de acuzația de jaf la drumul mare, nu-i așa?“ Este nevoie ca antipaticul Gregory, așezat din întâmplare lângă Toby la anosta ședință focus de luni a Comitetului pentru Personal și Management, să sune clopotele de alarmă la maximum.

Gregory, un bărbat solid, care pare mai bătrân decât vârsta pe care o are, este contemporanul lui Toby și prezumtivul său rival. Oricum, toată lumea știe că, ori de câte ori cei doi

sunt programați pentru o numire, Toby este cel care învinge. Probabil că așa s-a întâmplat și în cursa recentă pentru postul de secretar privat al noului ministru, cu excepția faptului că, de această dată, moara de cleveteli a decretat că nu a existat o adevărată competiție. Gregory fusese numit doi ani la Apărare și ca atare intrase în contact zilnic cu Quinn. Pe de altă parte, Toby era virgin, adică nu adusese cu el un bagaj de astfel de mizerii din trecut.

Sedința se târăște spre finalul lipsit de concluzii. Sala se golește. Toby și Gregory rămân așezați la masă, conform înțelegerii tacite. Pentru Toby, momentul furnizează o oportunitate bine-venită de a ameliora relația; Gregory nu e într-o dispoziție prea bună.

– Ne înțelegem bine cu Regele Fergie, nu-i așa? îl întreabă el.

– E bine, mulțumesc, Gregory, chiar bine. Câteva neînțelegeri pe ici, pe colo, dar erau de așteptat. Și cum e viața ca funcționar rezident acum? Trebuie să fie destul de plină de evenimente.

Dar Gregory nu este dispus să discute viața de funcționar rezident, pe care o consideră de mîna a doua față de cea de secretar personal al noului ministru.

– Păi, să fii atent să nu fure mobila ministerului pe ușa din spate, recomandă el, zâmbind atoatecunoscător.

– De ce? Are obiceiul acesta? Să fure mobilă? Ar avea ceva probleme să-și târâie biroul trei etaje, nu? replică Toby, hotărât să nu se lase provocat.

– Și nu te-a înscris încă în niciuna dintre extrem de profitabilele lui companii? Nu te-a numit director sau ceva?

– Așa a procedat cu tine?

– Nici vorbă, bătrâne. Nu cu mine. M-am ținut departe. Alții n-au fost așa de precauți.

Și fără niciun avertisment, răbdarea lui Toby se epuizează, ceva obișnuit când este în compania lui Gregory.

– De fapt, ce dracu' încerci să-mi spui, Gregory? ri-postează el.

Și când tot ceea ce obține este din nou rânjetul mare al lui Gregory:

– Dacă e un avertisment, dacă asta e ceva ce trebuie să știi – atunci spune-o odată sau du-te naibii la cei de la Resurse Umane.

Gregory se preface că ar cântări sugestia.

– Ei bine, presupun că dacă ar fi fost ceva ce ar fi trebuit să știi, puteai să mergi să discuți în privat cu îngerul tău păzitor Giles, nu?

*

Toby este copleșit de un sentiment de hotărâre, un sentiment pe care, chiar și retrospectiv privind, acum, când șade la măsuța sa șubredă de pe un trotuar însorit din Soho, nu și-l poate justifica pe deplin.

Poate, reflectează el, nu a fost nimic altceva decât ciuda că i s-a refuzat un adevăr care i se datora, dar care a fost împărtășit altora. Și cu certitudine ar fi susținut că, din moment ce Diana îi ordonase să stea lipit ca marca de scrisoare de noul său stăpân și să nu-l lase să facă valuri, avea dreptul să știe ce valuri făcuse omul în trecut, pe care le-ar putea face din nou, sub supravegherea lui Toby. Din experiența sa limitată cu specia politicianilor, aceștia nu-și schimbă năravul. Dacă și când Fergus Quinn avea să calce strâmb în viitor, Toby va fi cel care va trebui să explice de ce îi permisesese șefului său asta.

Cât privește aluzia lui Gregory că ar trebui să alerge la „îngerul său păzitor“ Giles Oakley: las-o baltă. Dacă Giles dorea ca Toby să știe ceva, cu certitudine i-ar fi spus. Și dacă Giles nu dorea, nimic pe lume nu l-ar fi convins să o facă.

Și totuși, era ceva, ceva mai profund și mai tulburător, care îl preocupa pe Toby. E vorba de izolarea aproape patologică a șefului său.

Ce Doamne iartă-mă *face* omul ăsta, aparent atât de extrovertit toată ziua, singurel în biroul său privat, cu muzica clasică urlând și cu ușa încuiată nu numai în nasul întregii lumi, dar chiar și în nasul propriului personal? Ce se află în plicurile acelea cerate groase, cu livrare personală, care curg dinspre cămăruțele dosnice din Downing Street, cu mențiunea „Strict personal & privat“ pe care Quinn le primește, semnează pentru ele și, după ce le citește, sunt returnate acelorași curieri care le-au adus?

Nu mi se refuză doar trecutul lui Quinn, ci și prezentul.

*

Prima oprire este Matti, spion de carieră, tovarăș de băutură și fost coleg la ambasada din Madrid. Matti bate din călcâie între două numiri la cartierul general al Serviciilor de dincolo de Tamisa, în Vauxhall. Din motive obscure – Toby bănuiește că ar fi operaționale – Matti este și membru al Clubului Lansdowne¹ din Berkeley Square. Se întâlnesc din când în când pentru o partidă de squash. Matti este înalt, greoi, chel, cu ochelari și cu încheieturi din oțel. Toby pierde cu patru la unu. Fac duș, se așază la barul cu vedere la piscină

---

¹ Club privat din Londra, cu o clientelă selectă (n.tr.)

și urmăresc fetele drăguțe. După câteva schimburi sporadice de opinii, Toby ajunge la subiect.

– Ia spune-mi povestea, Matti, pentru că nimeni nu vrea să discute. Ce a mers rău la Apărare când în șa se afla ministrul meu?

Matti clatină încet din capu-i lung de țap, spune că înțelege problema lui Toby.

– Mda, ei bine, nu-ți pot oferi prea multe informații, zice el mohorât. Omul tău a pornit pe cont propriu, ai noștri i-au salvat gâtul, și el încă nu ne-a iertat, cam asta e pe scurt, nătărăul de el.

– Cum i-ați salvat gâtul, pentru numele lui Dumnezeu?

– A încercat să se descurce singur, nu? spune cu dispreț Matti.

– Cum adică să se descurce singur? Făcând ce? Cui?

Matti se scarpină în capu-i chel și spune:

– Ei bine, vezi tu, e dincolo de autoritatea mea. Nu e domeniul meu.

– Îmi dau seama, Matti. Și accept asta. Nu-i nici domeniul meu. Dar sunt dădaca omului, nu?

– Toți lobiștii ăia slugarnici și vânzătorii de arme care transpiră pe faliiile dintre industria apărării și aprovizionare, se plânge Matti, de parcă Toby ar fi fost la fel de familiarizat cu problema ca și el.

Dar Toby nu e familiarizat, așa că vrea mai multe amănunte.

– Cu autorizație, bineînțeles. Și asta era jumătate din problemă. Autorizați să jupoaie trezoreria națională, să mituiască oficialii, să le ofere toate fetele pe care le puteau consuma, vacanțe în Bali. Autorizați să lucreze în privat, în public, oricum dracului și-ar fi dorit, atât timp cât aveau un permis de trecere ministerial, pe care-l aveau.

– Și Quinn s-a vârât în troacă cu ceilalți, asta vrei să spui?

– Nu vreau să spun nimic, replică acid Matti.

– Știi asta. Și nici eu nu aud nimic. Am înțeles. Deci, Quinn a furat. Asta era? OK, nu chiar a furat, dar a deturnat fonduri pentru anumite proiecte în care aveau interese. Sau soția. Sau verii. Asta a fost? A fost prins, a dat înapoi banii, a spus că-i pare groaznic de rău, iar toată treaba a fost mușamalizată. Sunt pe-aproape?

Trupul unei fete nubile plonjă în apă în avalanșele de râs ale amicilor ei.

– Este un ciudat pe acolo pe nume Crispin, murmură Matti pe fundalul zgomotos. Ai auzit vreodată de el?

– Nu.

– Ei bine, nici eu n-am auzit, așa că îți voi mulțumi să nu uiți asta. Crispin. Un ticălos nenorocit. Evită-l.

– Vreun motiv anume?

– Nu unul clar. Echipa noastră l-a folosit la vreo două treburi, apoi l-a zvârlit ca pe un ou fierbinte. Se presupune că l-a dus de nas pe omul tău pe când era la Apărare. Asta-i tot ce știu. Poate că toate sunt niște prostii. Acum lasă-mă în pace.

Și cu aceasta, Matti reveni la contemplarea posomorâtă a fetelor frumoase.

*

Și cum se întâmplă adeseori în viață, din momentul în care lui Matti îi scapă numele de Crispin, pentru Toby renunțarea devine imposibilă.

La o petrecere de la sediu, cu vin și aperitive, doi mandarini discută: „Apropo, ce s-a întâmplat cu rahatul ăla de Crispin?” „L-am văzut învârtindu-se pe lângă Camera Lorzilor mai deunăzi, nu știu cum de are tupeul.” Dar la

apropierea lui Toby, subiectul conversației se orientează brusc spre crichet.

La încheierea unei conferințe interministeriale pe teme legate de intelligence, cu „prietenii dușmani”¹, după cum umbla vorba, numele devine simbolic: „Ei bine, să sperăm că nu ne faceți vreo fază J. Crispin”, se zbârlește un director din ministerul de interne la omoloaga sa de la Apărare, pe care o urăște.

Dar să fie în realitate doar un J? Ori e Jay precum Jay Gatsby²?

După jumătate de noapte de navigare pe net în timp ce Isabel stă bosumflată în dormitor, Toby nu este cu nimic mai deștept.

Își va încerca șansele cu Laura.

Laura este cercetătoare la Trezorerie, o femeie de cincizeci de ani, cândva membră a congregației Fellow of All Souls, gălăgioasă, strălucitoare, imensă și debordând de bună dispoziție. Când a descins neanunțată la ambasada britanică din Berlin în fruntea unei echipe de audit, Giles Oakley îi poruncise lui Toby „să o scoată la cină și să o farmece”. Ceea ce și făcuse imediat, iar urmarea a fost că de atunci continuaseră să ia ocazional cina chiar și fără indicațiile lui Oakley.

Dintr-o întâmplare fericită, e rândul lui Toby să o invite la cină. Alege restaurantul favorit al Laurei, pe King's Road. Ca de obicei, s-a îmbrăcat luxos pentru acest eveniment,

---

¹ Frenemy, intraductibil, rezultat din alăturarea cuvintelor „friend” (prieten) și „enemy” (dușman): o persoană care aparent este prietenoasă, colegială cu cineva, dar care, în realitate, este antagonică sau competitivă. (n.tr.)

² Aluzie la Jay Gatsby, personajul principal din romanul *Marele Gatsby* al lui F. Scott Fitzgerald (n.tr.)

într-un caftan uriaș, fluid, cu mărgele și brățări și o broșă cu camee de dimensiunea unei farfurii. Laura adoră peștele. Toby comandă un biban de mare în crustă de sare și un Meursault scump, care să meargă cu peștele. În agitația ei, Laura îi prinde mâinile peste masă și i le zguduie ca un copil care dansează.

– *Minunat*, Toby dragă! exclamă ea, și era și timpul, adaugă cu o voce care răsună precum o salvă de tun prin tot restaurantul; după care roșește și-și coboară vocea până la un murmur delicat. Și cum a fost la Cairo? Au dat buzna nativii în ambasadă și ți-au cerut capul pe tipsie? Chiar am fost speriată. Povestește-mi tot.

Și după experiența din Cairo, trebuie să știe totul despre Isabel, pentru că, la fel ca întotdeauna, insistă să fie ca o mătușă pentru Toby.

– *Foarte dulce, foarte frumoasă* și o nătăfleață, decretează ea, după ce l-a ascultat. Numai o nătăfleață se căsătorește cu un pictor. În ceea ce *te* privește, n-ai putut face niciodată diferența între creier și frumusețe și presupun că încă e valabil. Sunt sigură că voi doi vă potriviți perfect, conchide ea, izbucnind din nou în râs.

– Și pulsul secret al măreței noastre națiuni, Laura? întreabă Toby, ca în glumă, pentru că Laura nu are o viață amoroasă despre care să poată vorbi. Cum merg lucrurile zilele astea pe holurile binecuvântate ale Trezoreriei?

Fața generoasă a Laurei capătă o expresie deznădăjduită, la fel și vocea.

– Groaznic, dragule, chiar groaznic. Suntem deștepți și drăguți, dar prea puțini și prea prost plătiți și vrem ce e mai bine pentru țara noastră, ceea ce e demodat din partea noastră. Noul Laburist iubește Marea Lăcomie, iar Marea Lăcomie are *armate* de avocați amoralii și contabili pe măsură și îi

plătește exorbitant ca să ne depășească. Nu le putem face față, sunt prea mari să cadă și prea mari să lupte. Acum te-am întristat. Bine. Și eu sunt tristă, spune ea, sorbind zdravăn din Meursault.

Sosește peștele. Rămân tăcuți în timp ce chelnerul îl dezosează și-l așază pe farfurii.

– Dragă, ce palpitant! murmură Laura.

Mănâncă cu poftă. Instinctul îi spune lui Toby că, dacă e să-și încerce șansa, acum trebuie s-o facă.

– Laura!

– Da, dragule.

– Cine este J. Crispin când e acasă? Și de la ce vine J? La Apărare a fost un scandal pe când era Quinn acolo. Crispin a fost și el amestecat. Îi aud numele în tot orașul, dar nu mi se spune nimic și asta mă înspăimântă. Cineva l-a descris chiar ca fiind Svengali¹ al lui Quinn.

Laura îl studiază cu ochii ei foarte strălucitori, privește în lături, apoi își întoarce privirea spre el din nou, de parcă nu i-ar plăcea ce vede acolo.

– De aceea m-ai invitat la cină, Toby?

– Parțial.

– Ba întru totul, îl corectează ea, apoi trage adânc aer în piept, aproape un suspin. Și cred că ai fi putut avea decența să-mi spui care era scopul.

– La telefon? replică Toby rușinat, dar și jignit.

O pauză, timp în care amândoi se reculeg.

– Nu ești la curent din foarte bunul motiv că nu trebuie să cunoști toate amănuntele, spune Laura. Lui Fergus Quinn i s-a oferit o a doua șansă. Iar tu faci parte din ea.

---

¹ Personaj din romanul *Trilby* al lui George du Maurier, o persoană care manipulează sau exercită un control excesiv asupra unei alte persoane. (n.tr.)

– Dar sunt și îngrijitorul lui, replică el, adunându-și din nou curajul.

O altă răsuflare profundă, o privire dură, înainte ca ochii să i se pirolească pe masă și să rămână așa.

– Hai să-ți spun câteva amănunte, zice ea într-un sfârșit. Nu tot, dar oricum mai mult decât ar trebui.

Își îndreaptă spatele și se adresează farfuriei.

– Quinn a intrat într-un bucluc, spune ea.

Apărarea era într-o stare de putreziciune corporatistă înainte de a intra el în scenă. Dar poate că Toby știe deja asta?

Toby știe.

Jumătate din oficialii ministerului nici nu știau dacă lucrează pentru Regină sau pentru industria de armament și nici nu le păsa atât timp cât aveau o pâine. Poate că Toby știe și asta?

Toby știe. Auzise aspectele de la Matti, dar nu divulgă.

Ea nu-i caută scuze lui Fergus. Spune că Crispin era deja acolo, în fața lui și l-a văzut venind.

Ezitant, îl apucă din nou de mână pe Toby, dar de data asta o lovește ușor de masă, în ritmul cuvintelor de pe buze, timp în care îl dojenește:

– Și am să-ți spun ce *ai făcut*, ticălosule – de parcă Toby însuși ar fi fost Crispin –, ți-ai făcut propriul *magazin de spioni*. Chiar în interiorul ministerului. În timp ce toți cei din jurul tău furau *arme*, tu făceai contrabandă cu *informații*: direct de pe raft, direct către *cumpărător*, fără intermediari. *Needitate*, *netestate*, *nepasteurizate* și, mai presus de toate, *neatinse* de mâini birocratice. Muzică pentru urechile lui Fergie. Mai ascultă muzică în birou?

– De cele mai multe ori Bach.

– Și e Jay, la fel ca pasărea¹, adaugă ea.

– Iar Quinn chiar *a cumpărat de la el*? Sau compania lui?

Laura mai ia o sorbitură din Meursault-ul ei și clatină din cap.

Toby încearcă din nou.

– Și a fost marfa bună de ceva?

– A costat mult, deci cred că a fost bună, nu?

– *Cum* e el, Laura? insistă Toby.

– Ministrul tău?

– Nu, Crispin, bineînțeles!

Laura trage adânc aer în piept.

– Dragule, ascultă-mă. Scandalul de la Apărare este mort, iar domnul Jay Crispin este de atunci și pentru totdeauna mazilit din toate sediile ministeriale și guvernamentale. În acest sens i-a fost trimisă și o scrisoare oficială foarte clară. Nu va mai onora niciodată coridoarele de la Whitehall sau Westminster. O altă răsuflare. Pe de altă parte, tânărul și însuflețitorul ministru adjunct căruia ai onoarea de a-i sluji s-a îmbarcat în noul stagiul al distinsei sale cariere și *am încredere* că îi vei acorda ajutorul. Acum, ești drăguț să-mi aduci haina?

Dar după o săptămână în care l-au chinuit remușcărilor, Toby continuă să fie bântuit de aceeași întrebare: Dacă scandalul de la Apărare este mușamalizat și Crispin nu va mai pune niciodată piciorul pe coridoarele de la Whitehall sau Westminster, atunci de ce face nenorocitul lobby pe lângă Camera Lorzilor?

*

---

¹ Gaiță (n.tr.)

Trec șase săptămâni. La suprafață, lucrurile continuă să se desfășoare fără evenimente. Toby face discursuri, iar Quinn le prezintă cu convingere, chiar dacă nu are de ce să fie convins. Toby se află lângă Quinn la recepții și-i șoptește la ureche numele demnitarilor străini pe măsură ce aceștia se apropie. Quinn îi întâmpină de parcă ar fi prieteni demult pierduți.

Dar secretomania continuă a lui Quinn îl aduce la disperare nu numai pe Toby, ci întregul personal al ministrului. Pleacă de la vreo întrunire la Whitehall – la Ministerul de Interne, sediul Cabinetului sau la Trezoreria Laurei – ignoră Roverul de serviciu, cheamă un taxi și dispare fără vreo explicație până a doua zi. Anulează o întâlnire diplomatică și nu-și informează secretara, consilierii sau secretarul personal. Însemnările din agenda pe care o ține pe birou sunt atât de criptate, încât Toby le poate descifra numai cu ajutorul lipsit de entuziasm al lui Quinn. Într-o zi, agenda dispare cu totul.

Însă doar în timpul călătoriilor lor în străinătate, secretomania lui Quinn capătă în ochii lui Toby un caracter mai sinistru. Refuzând cu dispreț ospitalitatea oferită de ambasadorii britanici locali, Quinn, alesul poporului, preferă să se cazeze în hotelurile de lux. Când departamentul de deconturi al ministerului de externe ridică obiecții, Quinn răspunde că își va plăti cheltuielile, ceea ce-l surprinde pe Toby, din moment ce, precum mulți bogătași, Quinn este notoriu de zgârcit.

Oare vreun binefăcător secret îi plătește lui Quinn serviciile? De ce altceva ar avea un card de credit separat pentru facturile de hotel pe care îl maschează cu trupul când Toby se întâmplă să se apropie prea mult?

Între timp, Echipa Quinn achiziționează o fantomă a casei.

*

Bruxelles

Întorcându-se la hotel la ora șase după-amiaza, după o lungă zi de negocieri cu funcționarii NATO, Quinn se plânge de o durere năucitoare de cap, își anulează aranjamentul pentru cină de la ambasada britanică și se retrage în apartamentul personal. La ora zece, după o reflecție serioasă, Toby decide că trebuie să sune și să se intereseze de sănătatea ministrului său. Intră mesageria vocală. La ușa ministerială atâră un semn cu „Nu deranjați“. După ce se mai gândește puțin, coboară în hol și își împărtășește neliniștea portarului. Au fost semne de viață dinspre apartament? A comandat ministrul ceva de la room-service, a trimis după vreo aspirină sau chiar – pentru că Quinn este un ipohondru notoriu – după un doctor?

Portarul este uluit.

– Dar *monsieur le ministre* a părăsit hotelul în limuzina sa cu două ore în urmă! exclamă portarul.

Toby este uluit. *Limuzina* lui Quinn? Dar nu are așa ceva. Singura limuzină la dispoziție este Rollsul ambasadorului, pe care Toby l-a refuzat la ordinul ministrului.

Oare Quinn s-a hotărât totuși să onoreze invitația ambasadorului la cină? Portarul îl corectează. Limuzina nu era un Rolls Royce, *monsieur*. Era un Citroen Sedan, iar pe șofer portarul îl cunoaște personal.

– Atunci, te rog, descrie-mi exact tot ceea ce s-a întâmplat, rostește împingând douăzeci de euro în mâna portarului.

– Cu mare drag, *monsieur*. Citroenul negru a tras la ușa din față exact când ministrul ieșea din liftul central. Putem bănuî că ministrul fusese anunțat telefonic de sosirea iminentă a mașinii sale. Cei doi domni s-au salutat în hol, au urcat în mașină și au plecat.

– Vrei să spui că un domn *a coborât* din mașină să-l ia pe ministru?

– De pe *bancheta din spate* a Citroenului Sedan negru. Era pasager, în mod evident, nu șofer.

– Îl poți descrie pe acel domn?

Portarul ezită ușor.

– Ei bine, era alb? vrea Toby, plin de nerăbdare, să știe.

– Întru totul, *monsieur*.

– Ce vârstă?

Portarul s-ar hazarda să spună că vârsta domnului era similară cu a ministrului.

– L-ai mai văzut vreodată? Este un client obișnuit?

– Niciodată, *monsieur*. Am presupus că e un diplomat sau un coleg politician.

– Mare, mic, cum arăta?

Portarul ezită din nou.

– Ca dumneavoastră, dar puțin mai în vârstă și cu părul mai scurt, *monsieur*.

– Și în ce limbă vorbeau? I-ai auzit vorbind?

– Engleză, *monsieur*. Engleză nativă. Iar părul era șaten.

– Ai vreo idee unde au plecat? Ai prins vreo vorbă?

Portarul îl cheamă pe *chasseur*¹. *Chasseur*-ul, un tânăr congolez de culoare, îmbrăcat într-o uniformă roșie, cu o tichie pe cap, știe exact unde au plecat.

¹ Lacheu cu livrea (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

– La restaurantul La Pomme du Paradis, în apropiere de palat, declară el. Trei stele. *Grande gastronomie!*

Și cam atât despre durerea năucitoare de cap a lui Quinn, gândește Toby.

– Cum poți fi așa sigur? îl întreabă pe *chasseur*, atât de dornic să fie de ajutor.

– Acestea sunt instrucțiunile pe care le-a dat șoferului, *monsieur*. Am auzit totul.

– Cine le-a dat? Să facă ce?

– Domnul care l-a luat pe ministrul dumneavoastră! S-a așezat lângă șofer și i-a spus: „La Pomme du Paradis“ tocmai când închideam portiera. Exact cuvintele lui, *monsieur*.

Toby se întoarce spre portar.

– Ai spus că domnul cu care a plecat ministrul meu a călătorit în spate. Acum aud că stătea în față lângă șofer când au plecat. Este posibil ca domnul care l-a luat pe ministru să fi fost gardă de corp?

Dar tânărul *chasseur* congolez este cel care rămâne pe poziție și nu are de gând să renunțe.

– Era *necesar*, *monsieur*! Trei persoane în spate, dintre care o femeie elegantă, nu ar fi fost foarte politicos!

„O doamnă, se gândește disperat Toby. Nu-mi spune că avem și *această* problemă.“

– Și ce gen de doamnă era? întreabă el pe un ton glumeț, dar cu sufletul la gură.

– Era *petite* și foarte fermecătoare, *monsieur*, o persoană distinsă, replică *chasseur*-ul.

– Cam câți ani ai spune că are?

Tânărul oferă un zâmbet neînfricat.

– Depinde de care părți ale doamnei vorbim, *monsieur*, și o șterge înainte ca furia portarului să se abată asupra sa.

Dar în dimineața următoare, când Toby bate la ușa apartamentului ministerial sub pretextul de a-i prezenta lui Quinn o selecție de articole măgulitoare din presa britanică pe care le imprimase de pe net, nu e nici umbră de doamnă tânără sau bătrână așezată la masa pentru micul dejun din salon, pe care el s-o zărească în spatele peretelui despărțitor din sticlă jivrată. Ministrul deschide brusc ușa, ia hârtiile și închide ușa la loc. Ceea ce vede Toby este umbra unui bărbat: un bărbat elegant, cu spatele drept, de înălțime medie, îmbrăcat într-un costum negru și cu cravată.

„Ca dumneavoastră, dar puțin mai bătrân și cu părul mai scurt, *monsieur*.“

*

Praga

Spre surpriza personalului său, ministrul Quinn este foarte bucuros să accepte ospitalitatea ambasadei britanice din Praga. Ambasadoarea, o achiziție nouă a Ministerului Afacerilor Externe din Londra, este o veche prietenă a lui Quinn de la Harvard. În vreme ce Fergus făcea studii postuniversitare de administrație publică, Stephanie făcea un master în administrarea afacerilor. Conferința, care are loc în castelul fabulos care este mândria Pragăi, s-a întins timp de două zile, cu cocktailuri, prânzuri și cine. Subiectul acesteia îl constituie optimizarea relației în schimbul de intelligence dintre membrii NATO, aflați anterior în sfera de influență sovietică. Până vineri seara, delegații plecaseră, dar Quinn a mai rămas o noapte cu vechiul său prieten și, după cum s-a exprimat Stephanie, s-au bucurat de „o cină privată în cinstea vechiului meu coleg de școală“, ceea ce însemna că prezența lui Toby nu va fi necesară.

Toby și-a petrecut dimineața lucrând la raportul pentru conferință și după-amiaza plimbându-se pe dealurile Pragăi. Seara, captivat de gloriile orașului, a hoinărit pe malurile Vltavei, a admirat fetele, s-a plimbat pe străzile pietruite și s-a bucurat de o masă în singurătate. Pentru întoarcerea la ambasadă a ales drumul mai lung, pe lângă castel, și a observat că luminile de la sala de conferințe de la primul etaj erau încă aprinse.

Dinspre stradă, vederea îi este limitată, iar jumătatea inferioară a ferestrei este jivrată. Totuși, urcând pe deal puțin și stând în vârful picioarelor, poate discerne contururile unui bărbat conferențiind de la un pupitru de pe o platformă. Vorbitorul este de înălțime medie. Are un aer țănoș, iar mișcarea maxilarului este superficială; comportamentul – nu poate spune de ce – britanic fără dubiu, poate datorită gesturilor mâinii care, deși energice, sunt cumva reținute. După același etalon, nu are nicio îndoială că discursul este ținut în engleză.

A făcut Toby legătura? Nu încă. Nu chiar. Ochii îi sunt prea ocupați cu publicul. Care este format din douăsprezece persoane, așezate confortabil în semicerc în jurul vorbitorului. Numai capetele sunt vizibile, dar Toby poate recunoaște fără dificultate pe șase dintre ei. Patru aparțin șefilor adjuncți ai serviciilor de informații ungar, bulgar, român și ceh; fiecare dintre aceștia, cu numai șase ore mai devreme, își declarase prietenia eternă cu Toby înainte de a se îmbarca în avion sau în mașină pentru a se întoarce acasă.

Cele două capete rămase, care sunt apropiate unul de altul și cumva aparte de ceilalți, aparțin ambasadorului Majestății Sale în Republica Cehă și vechiului ei prieten de la Harvard, onorabilul Fergus Quinn. În spatele lor, pe o masă

dreptunghiulară zac rămășițele unui bufet generos care se poate presupune că înlocuise frugala cină a lui Fergus.

Preț de cinci minute sau poate mai mult – nu va ști niciodată – Toby a rămas pe versant, ignorând traficul nocturn, uitându-se fix la ferestrele luminate ale castelului, concentrându-și încă o dată atenția pe silueta de la pupitru: pe trupul elegant, drept, costumul imaculat de culoare închisă și gesturile emfatice și controlate cu care își marca mesajul rostit.

Dar care *este* mesajul misteriosului evanghelist?

Și de ce trebuie citit *aici*, și nu în ambasadă?

Și de ce se bucură de remarcabila aprobare a ministrului Majestății Sale și a ambasadorului Majestății Sale?

Și de ce, mai presus de toate, însoțitorul secret al ministrului se află când în Bruxelles, când în Praga?

*

Berlin

După ce prezentase un discurs lipsit de substanță, scris de Toby la cerere, sub titlul „A treia cale: justiția socială și viitorul ei în viitorul Europei“, Quinn ia cina în secret la hotelul Adlon cu niște oaspeți nenumiți. Toby, care și-a terminat ziua de lucru, discută în grădina cafenelei Einstein cu vechii săi prieteni Horst și Monika și cu fiica lor de patru ani, Ella.

În cei cinci ani de când Toby și Horst se cunosc, Horst a promovat rapid în ierarhia serviciului german de informații externe până la o poziție similară cu a lui Toby. Monika, în ciuda faptului că e mamă, reușește să lucreze trei zile pe săptămână pentru o organizație foarte apreciată de Toby și care militează pentru drepturile omului. Soarele serii e plăcut,

aerul de Berlin, proaspăt. Horst și Monika vorbesc germana din nord, cu care Toby este cât se poate de familiarizat.

– Așadar, Toby, începe Horst, pe un ton nu atât de lejer cum și-ar dori. Am auzit că ministrul tău, Quinn, este Karl Marx pe invers. Cine are nevoie de stat, când întreprinderile private vor face treaba în locul nostru? În noul socialism britanic, noi, birocrații, suntem inutili, și tu, și eu.

Nefiind sigur de unde i-a venit lui Horst ideea, Toby se eschivează:

– Nu-mi amintesc să fi scris *asta* în discurs, spune el râzând.

– Dar în spatele ușilor închise, asta ne spune, nu? insistă Horst, coborându-și și mai mult vocea. Și te întreb, Toby, neoficial, sprijini afirmația acestui domn Quinn al tău? Cu certitudine nu este ilegal să ai o opinie. Ca persoană, ai dreptul la o opinie neoficială despre o afirmație privată.

Ella desenează un dinozaur. Monika o ajută.

– Horst, asta-i chineză pentru mine, protestează Toby, coborându-și vocea. *Ce* afirmație? Făcută față de cine? Despre ce?

Horst pare nehotărât, apoi ridică din umeri.

– În regulă. Atunci pot să-i spun șefului meu că secretarul personal al ministrului Quinn nu știe nimic? Nu știi că ministrul tău și talentatul său partener de afaceri îl presează pe șeful meu să investească într-o corporație privată care este specializată pe un anumit bun prețios? Nu știi că bunul aflat la vânzare se presupune că e de o calitate superioară oricărui bun din aceeași gamă aflat pe piața liberă? Să-i spun asta oficial? Da, Toby?

– Spune-i șefului tău ce vrei. Oficial sau altfel. Apoi spune-mi și mie care este acest bun.

– Informații de nivel superior, replică Horst.

Mai frecvent cunoscute sub numele de informații secrete.
Colectate și diseminate numai în sfera privată.

Nemodificate.

Neatinse de mâini guvernamentale.

– Și acest talentat asociat al său? Are un nume? întreabă

Toby neîncrezător.

Crispin.

– Un tip destul de convingător, precizează Horst.

Foarte englez.

*

„Tobe. Una rapidă, dacă se poate.“

De la întoarcerea la Londra, Toby se găsește într-un mare impas. Oficial, nu știe nimic despre obiceiul ministrului său de a amesteca afacerile private cu îndatoririle oficiale, ca să nu mai vorbim de scandalul de la Apărare. Dacă Toby merge la directorul regional, care i-a interzis expres să se amestece în astfel de probleme, ar trăda încrederea lui Matti și a Laurei.

Și Toby este și măcinat de conflicte, ca întotdeauna. Propriile ambiții sunt și ele importante pentru el. După trei luni ca secretar personal al ministrului, nu dorește să compromită relația pe care o are cu el, oricât de fragilă ar fi ea.

Tocmai se luptă cu aceste abstracții când, la ora patru după-amiaza într-o zi din aceeași săptămână, primește ordinul familiar prin intermediul telefonului ministerial. Ușa din mahon este întredeschisă. Bate la ușă, o dă de perete și pătrunde în încăpere.

– Închide ușa, te rog. Acum încui-o.

Închide, încuie. Purtarea ministrului i se pare prea afabilă ca să se simtă în largul lui și cu atât mai puțin când acesta se ridică vioi de la birou și, cu aerul unui școlar care pune la cale o conspirație, îl trage după sine spre bovindou. La nou instalatul sistem audio, mândria sa, se aude Mozart la maximum. Manevrând telecomanda, micșorează volumul, dar are grijă să nu-l închidă.

– Toate bune cu tine, Tobe?

– Sigur, mulțumesc.

– Tobe, mă tem că îți stric încă o seară de vineri. Ești de acord?

– Bineînțeles, domnule ministru. Dacă este necesar... dar gândind „O, Cristoase, Isabel, teatru, cină, nu încă o dată“.

– În noaptea asta am musafiri regali.

– Literalmente?

– La figurat. Dar probabil cu mult mai bogați. Chicotește. Mă ajuți cu onorurile, faci impresie, apoi mergi acasă. Cum îți sună?

– *Să fac impresie*, domnule ministru?

– Cercuri în cadrul altor cercuri, Tobe. Există șansa să fii invitat în străinătate pe o anumită navă foarte secretă. N-o să spun mai mult.

În străinătate? Invitat de cine? Navă sub ce pavilion?

– Aș putea ști numele vizitatorilor dumneavoastră regali?

– Absolut *deloc*, spune oferindu-i un zâmbet uriaș și împăciuitoare, am vorbit la poarta din față. Doi vizitatori pentru ministru la ora șapte. Fără nume, fără bagaje. Pleacă la opt treizeci, nu se înregistrează nimic.

„A vorbit la poarta din față?“ Omul are șase subalterni la dispoziție, toți gata să se îmbulzească să vorbească la poarta din față pentru el.

Întorcându-se în anticameră, Toby adună personalul. Lui Judy, asistenta pe probleme sociale, i se dă o mașină ministerială și este trimisă urgent la Fortnum să cumpere două sticle de Dom Pérignon, un borcan de foie gras, unul cu pâte de somon afumat, o lămâie și pâine prăjită. Să-și folosească propriul card de credit, iar ministrul îi va rambursa banii. Olivia, secretara, telefonează la cantină și confirmă faptul că cele două sticle și cele două borcane, neîncepte, pot fi ținute la gheață până la ora șapte, cu condiția ca serviciul de pază să fie de acord. De voie, de nevoie, este de acord. Cantina va furniza piper și o găleata cu gheață. Personalul va putea merge acasă numai după ce se rezolvă toate aceste aspecte.

Singur la biroul său, Toby se preface că lucrează. La 6.30, coboară la cantină. La 6.40 se întoarce în anticameră să întindă pâte de somon afumat și foie gras pe pâinea prăjită. La 6.55, ministrul iese din sanctuar, inspectează aranjamentul, îl aprobă și se așază în fața ușii de la anticameră. Toby stă în spatele ministrului, în stânga lui, lăsând mâna ministerială liberă pentru salut.

– Va fi punctual. Întotdeauna e, promite Quinn. Ca și ea, de altfel, draga de ea. O fi ea cine e, dar are aceeași mentalitate ca și el.

Când bat clopotele de la Big Ben, se aud și pași apropiindu-se pe coridor, două perechi, una puternică și lentă, cealaltă, ușoară și jucăușă. Un bărbat și o femeie. Punctual, odată cu ultima bătaie a ceasului, un ciocănit energic se aude în ușa anticamerei. Toby pornește, dar este prea târziu. Ușa este împinsă în lături și intră Jay Crispin.

Identificarea este imediată, definitivă și atât de așteptată, încât este dezamăgitoare. Jay Crispin, în carne și oase, în sfârșit, era și timpul. Jay Crispin, cel care provocase un scandal mușamalizat la Apărare și care nu va mai onora

niciodată coridoarele de la Whitehall și Westminster; cel care-l răpise pe Quinn din holul hotelului din Bruxelles, se așezase pe scaunul din față al Citroenului Sedan care-l dusese la La Pomme du Paradis, luase micul dejun cu el în apartamentul ministerial și ținuse un discurs de la pupitru în Praga: nu o fantomă, ci el însuși. Doar un bărbat atrăgător, îngrijit, cu trăsături regulate, fără profunzime: pe scurt, un bărbat, care poate fi citit dintr-o privire, deci, de ce Dumnezeu s-a lăsat Quinn înșelat?

Și ajungând de-abia la jumătatea brațului stâng al lui Crispin, agățându-se de el cu o gheară plină de bijuterii, defilează o femeie minusculă de vreo șaizeci de ani, cu o pălărie roz, o rochie din șifon roz și pantofi cu tocuri cu cataramă din diamante: Vârsta? „Depinde de care părți ale doamnei vorbim, *monsieur*.“

Quinn îi ia respectuos mâna și își înclină capul ca de boxer. Dar Quinn și Crispin sunt vechi prieteni care se revăd: străngeri de mână viguroase, bătați bărbătești pe umăr.

Este rândul lui Toby să fie luat în seamă. Quinn către cei doi oaspeți:

– Maisie, permite-mi să ți-l prezint pe neprețuitul meu secretar personal, *Toby Bell*. Tobe, fă cunoștință cu doamna Maisie Spencer Hardy din Houston, Texas, mai cunoscută elitei mondiale ca unica *Miss Maisie*.

O atingere ca un tifon pe palma lui Toby. O șoaptă cu un pronunțat accent sudist:

– Vai, *salutare*, domnule Bell! urmat de un strigăt ca de vampă: Ia ascultă, Fergus, sunt singura *belle*¹ de pe aici! – cuvinte care provoacă accese de râs servil la care Toby se simte obligat să se alinieze.

¹ Frumusețe (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

– Și, Tobe, fă cunoștință cu vechiul meu prieten Jay Crispin. Vechi prieten din... de când, Jay, pentru numele lui Dumnezeu?

– Îmi pare bine să te cunosc, Toby, rostește moale Crispin, prinzând mâna lui Toby într-o strângere frățească și aruncându-i genul acela de privire hotărâtă care spune că amândoi sunt oameni de lume.

– Și mie îmi pare bine să vă cunosc, zice omițând să pronunțe cuvântul „domnule“.

– Și, mai precis, *ce* căutăm aici? întreabă Crispin fără a-i da drumul la mână.

– El este secretarul meu personal, Jay! Ți-am spus. Trup și suflet alături de mine, așa e, Tobe?

– Suntem destul de noi pe post, nu? zice eliberându-i în sfârșit mâna, folosind persoana întâi plural, de parcă ar fi doi camarazi.

– De trei luni, trâmbițează, din nou, vocea entuziasmată a ministrului. Suntem gemeni. Așa e, Tobe?

– Și unde am lucrat noi înainte, dacă pot întreba? continuă Crispin lingușitor ca o pisică și cam la fel de demn de încredere.

– Berlin. Madrid. Cairo, răspunde Toby cu indiferență, pe deplin conștient că se așteaptă de la el să facă impresie, dar hotărât să nu facă. De fapt, oriunde sunt trimis, adăugând în gând „ești prea aproape, lasă-mă în pace“.

– Tobe a fost revocat din Egipt exact înainte să înceapă micile dificultăți locale ale lui Mubarak, nu-i așa, Tobe?

– Ba da.

– L-ai văzut de multe ori pe bătrân? se interesează Crispin, fața lui inexpresivă încruntându-se cu simpatie.

– De vreo două ori. De la distanță.

„În principal m-am confruntat cu torționarii lui.“

– Ce părere ai despre șansele lui? Stă neliniștit pe tron, din ce se aude. Cu armata slabă, cu Frații Musulmani... Nu cred că aş vrea să fiu acum în pielea bietului Hosni.

Toby încă încearcă să dea un răspuns potrivit, când Miss Maisie îi sare în ajutor.

– *Domnule Bell*. Colonelul Hosni Mubarak este prietenul meu și a fost ales *de Dumnezeu pe pământ să încheie pacea cu evreii*, să lupte împotriva comunismului și a terorii jehadiste. Oricine dorește căderea lui Hosni Mubarak la ceas de cumpănă este un iscariot, un liberal și o maimuță lașă, domnule Bell.

– Și în ceea ce privește *Berlinul*? sugerează Crispin, de parcă izbucnirea aceasta nici nu avusese loc. Toby a fost la *Berlin*, dragă. A fost încartiruit acolo. Unde am fost și noi cu câteva zile în urmă. Îți aduci aminte? În ce perioadă? îl întreabă apoi pe Toby.

Cu voce seacă, Toby îi spune perioada.

– Cu ce te ocupai mai precis, dacă ai voie să ne spui? rostește cu un zâmbet afectat.

– Cu de toate, de fapt. Orice era nevoie.

– Dar ești onest – nu unul dintre *ei*? zice, aruncându-i lui Toby zâmbetul cunoscătorului. Probabil că ești, altfel n-ai fi aici, ai fi de partea cealaltă a Tamisei, adaugă aruncându-i o privire unicei Miss Maisie din Houston, Texas.

– Departamentul politic, de fapt. Îndatoriri de ordin general, răspunde Toby pe același ton sec.

– Ei bine, să fiu al dracului – întorcându-se din nou spre Maisie – draga mea, zarurile au fost aruncate. Tânărul Toby aici de față a fost unul dintre băieții geniali ai lui Giles Oakley în Berlin, pe timpul derulării *Operațiunii Libertate pentru Irak*.

„Băieți? Du-te-n mă-ta.“

– *Îl cunosc* pe domnul Oakley? întreabă Miss Maisie, apropiindu-se pentru a-l privi mai atentă pe Toby.

– Nu, dragă, dar ai auzit de el. Oakley a fost tipul ăla curajos care a condus revolta internă de la ministerul de externe. A organizat redactarea unei *petiții colective* pentru a-l convinge pe galantul nostru secretar de externe să nu-l atace pe Saddam. Tu ai redactat documentul, Toby, sau el și prietenii l-au înjghebat singuri?

– Cu certitudine nu am redactat așa ceva și nici n-am auzit de o astfel de scrisoare, dacă a existat vreodată, fapt de care mă îndoiesc, ripostează uluitul Toby cu deplină sinceritate, în timp ce undeva în mintea sa se luptă, nu pentru prima oară, cu enigma care e Giles Oakley.

– Ei bine, noroc bun îți doresc, spune nepăsător Crispin și, întorcându-se către Quinn, îl lasă pe Toby să contemple în voie același spate drept și suspect pe care l-a zărit prin sticla jivrată a apartamentului de hotel al ministrului din Bruxelles și încă o dată prin fereastra castelului din Praga.

*

O caută repede pe Google pe doamna Spencer Hardy din Houston, Texas, văduva și singura moștenitoare a răposatului Spencer K. Hardy III, fondatorul Spencer Hardy Incorporated, o corporație multinațională cu sediul în Houston, care se ocupa cu de toate. Ca Miss Maisie, porecla ei preferată, a fost votată binefăcătoarea republicană a anului; era președintă a Legiunii lui Cristos din America; președintă onorifică a unui grup de organizații nonprofit pro-viață și de promovare a valorilor familiale; președintă a Institutului american pentru conștientizare a pericolului islamic. Și, ceea ce părea aproape

ca un supliment recent: președintă și CEO a unei organizații absconse care se autointitula Ethical Outcomes Incorporated.

„Ei bine, se gândi el, o evanghelistă vehementă și o moralistă. În niciun caz, o novice. Nici vorbă.“

*

Zile și nopți, Toby trecu printr-o adevărată agonie gândindu-se la opțiunile pe care le avea. Să fugă la Diana și să-i spună totul? „Nu te-am ascultat, Diana. Știu ce s-a întâmplat la Apărare și acum ni se întâmplă din nou.“ Dar ce s-a întâmplat la Apărare nu este treaba lui, după cum l-a informat răspicat Diana. Iar ministerul de externe are numeroase locuri infecte și fonduri alocate care pot provoca nemulțumiri și pot atrage atenția.

Între timp, semnele din jurul lui se multiplică. Are numai bănuieli că ar fi lucrarea lui Crispin, dar cum altfel să explice răceala ostentativă în atitudinea ministrului față de el? Când intră sau pleacă din birou, Quinn rareori îl gratulează cu un salut din cap. Nu mai este *Tobe*, ci *Toby*, o schimbare pe care altădată ar fi aplaudat-o. Dar nu acum. Nu acum când nu reușise să facă impresie și să fie invitat în străinătate *pe o anume navă foarte secretă*. Apelurile telefonice de la jucătorii grei din Whitehall, care până acum erau transferate secretarului personal, erau acum redirectionate în biroul ministrului printr-una dintre liniile directe proaspăt instalate. Pe lângă cutiile de corespondență din Downing Street de care doar Quinn avea voie să se atingă, există și cutiile din tablă neagră, sigilate, care vin de la ambasada americană. Într-o dimineață, un seif extrem de misterios apare în biroul privat. Ministrul este singurul care cunoaște combinația cifrului.

Și chiar weekendul trecut, când Quinn se pregătește să plece la reședința sa de la țară cu mașina oficială, nu-i mai cere lui Toby să-i pună în servietă documentele esențiale pe care le are de studiat. O face el însuși, în spatele ușilor încuiate. Mulțumesc, Toby. Și, fără îndoială, când Quinn ajunge la destinație, o va îmbrățișa pe bogata sa soție canadiană alcoolică pe care propagandiștii partidului o declaraseră nepotrivită pentru apariții publice, va mângâia câinele și pe fiica sa și, încă o dată, se va încuia ca să le citească.

Prin urmare, când Giles Oakley, dat în vileag ca autorul secret al petiției colective către ministrul de externe despre nebunia de a invada Irakul, îl sună pe Toby și-l invită să cineze împreună în aceeași seară, pare un semn al providenței divine.

– Schloss Oakley la 7.45. Îmbracă-te cu ce dorești și rămâi după aceea la un Calvados. Să înțeleg că ești de acord?

Sunt de acord, Giles. Cum altfel? Sunt de acord, chiar dacă înseamnă să anulez încă două bilete la teatru.

*

Diplomații britanici de rang înalt care se întorc în patria-mumă au un mod aparte de a-și transforma casele în așa fel, încât să semene cu vilele de închiriat în care stăteau în străinătate. Giles și Hermione nu sunt o excepție. Schloss Oakley, după cum a botezat-o foarte decis Giles, este o vilă din anii 1920, aflată în suburbiile Highgate, dar ar putea la fel de bine să fie reședința lor din Grunewald. Afară, aceleași porți impozante și aleea cu pietriș, imaculată, fără buruieni; înăuntru, aceeași mobilă uzată stil Chippendale, covoare din perete în perete și catering de la o firmă portugheză.

Grupul de companioni de la cină include un consilier al ambasadei germane cu soția lui, un ambasador suedez în Ucraina aflat în vizită și o pianistă franceză, pe nume Fifi, însoțită de iubitul ei, Jacques. Fifi, care are o obsesie cu alpacalele, a subjugat întregul grup. Alpacalele sunt cele mai politicoase animale sălbatice de pe pământ. Până și actul de înmulțire este derulat cu un tact deosebit. Îi recomandă lui Hermione să-și ia și ea o pereche. Hermione spune că n-ar face decât să fie geloasă pe ele.

Odată terminată cina, Hermione îl cheamă pe Toby în bucătărie, aparent pentru a o ajuta cu cafeaua. Este palidă, subțire ca o trestie și irlandeză și vorbește în gâfâieli murmurate, revelatorii, iar ochii căprui îi strălucesc în același ritm cu vorba.

– Isabel asta cu care te culci, zice ea împungându-l cu arătătorul în piept și gâdilându-i părul de pe piept cu vârful unghiei lăcuite.

– Ce-i cu ea?

– Este căsătorită ca și fufa aia daneză pe care o aveai la Berlin?

– Isabel și soțul ei s-au despărțit cu câteva luni în urmă.

– Este blondă ca și cealaltă?

– Se întâmplă să fie și ea blondă.

– Eu sunt blondă. Mama ta era blondă?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Hermione!

– Știi că te cuplezi numai cu cele măritate pentru că le poți înapoia când te-ai plictisit de ele, nu-i așa?

El nu știe nimic. Oare îi sugerează că o poate împrumuta și pe ea și să o înapoieze lui Oakley după ce se plictisește? Doamne ferește!

Sau – și gândul îi vine de-abia acum, când își soarbe cafeaua la masa de pe trotuarul din Soho și continuă să contemple

trecătorii – îl înmuia în avans pentru jarul pe care avea să-l pună soțul ei?

*

– Ai avut o discuție interesantă cu Hermione? întreabă Giles amiabil din fotoliul în care ședea, turnându-i lui Toby o porție generoasă dintr-un Calvados foarte vechi.

Ultimii oaspeți plecaseră deja. Hermione se dusesese la culcare. Pentru o clipă, parcă se aflau din nou în Berlin, cu Toby gata să-și emită opiniile de novice, iar Oakley, pregătit să le distrugă.

– Super, ca întotdeauna, mulțumesc, Giles.

– Te-a invitat la Mourn la vară?

Mourn, castelul ei din Irlanda, unde se știa că-și duce amanții.

– Nu cred.

– Acceptă sfatul meu. Peisaje sălbatice, o casă decentă, o bucățică de lac. Poți merge la vânătoare, dacă-ți place, mie nu.

– Sună minunat.

– Și cu dragostea, cum stai? – eterna întrebare, de fiecare dată când se întâlneau.

– Cu dragostea e bine, mulțumesc.

– Ești tot cu Isabel?

– Da.

Era plăcerea lui Oakley să schimbe subiectul conversației fără avertisment și să se aștepte ca Toby să preia din mers. Ceea ce face și acum.

– Deci, dragule, pentru numele lui Dumnezeu, unde este noul tău șef? Îl căutăm peste tot. Am încercat să-l facem să vină să discute cu noi alaltăieri. Porcul ne-a tras țepă.

Prin *noi*, Toby crede că se referă la Comitetul Comun de Informații, în care Oakley este un soi de membru din oficiu. Dar cum se poate asta, Toby nu întreabă. Oare omul care a conceput o scrisoare comună către ministrul de externe, somându-l să nu meargă după Saddam, și-a câștigat după aceea un loc într-unul dintre cele mai secrete consilii ale ministerului? Sau este tratat, după cum spun unele zvonuri, ca un fel de oponent oficial, fiind când admis cu precauție, când exclus? Toby a încetat să se mai minuneze de paradoxurile vieții lui Oakley, poate și pentru că a încetat să se mai minuneze de cele ale propriei vieți.

– Înțeleg că a trebuit să plece pe nepusă masă la Washington, răspunde el prudent.

Prudent, pentru că, dincolo de deontologia ministerului de externe, mai este încă secretarul personal al ministrului.

– Dar nu te-a luat cu el?

– Nu, Giles. Nu de data asta.

– Te-a remorcat peste tot în Europa după el. De ce nu și la Washington?

– Asta a fost atunci. Înainte de a începe să-și facă propriile aranjamente fără să mă consulte. A plecat la Washington singur.

– Știi tu că era singur?

– Nu, doar presupun.

– Și de ce ai presupune așa ceva? A plecat fără tine. Spui că asta e tot ce știi. La Washington sau în Suburbie?

Prin „Suburbie“ se înțelege Langley, Virginia, sediul Agenției Centrale de Informații. Din nou, Toby trebuie să admită că nu știe.

– Deci, s-a răsfățat cu un loc la clasa întâi cu British Airway în cea mai bună tradiție a cumpătării scoțiene? Ori s-a amestecat cu plebea, bietul de el?

Simțind că, împotriva rațiunii, nervii îi cedează, Toby inspiră adânc.

– Presupun că a călătorit cu un avion privat. Așa a mers în State și înainte.

– Înainte însemnând *când*, mai precis?

– Luna trecută. A plecat pe șaisprezece, s-a întors pe optsprezece. Cu un Gulfstream. Din Northolt.

– *Al cui* era Gulfstreamul?

– E doar o bănuială.

– Dar una informată.

– Tot ce știi sigur este că a fost condus la Northolt cu o limuzină privată. Nu are încredere în parcul de mașini al ministerului. Crede că mașinile sunt prevăzute cu dispozitive de ascultare, probabil de către voi, iar șoferii ascultă conversațiile.

– Și limuzina e a...?

– A doamnei Spencer Hardy.

– Din Texas.

– Cred că da.

– Mai cunoscută ca extraordinar de bogata Miss Maisie, renăscută binefăcătoare a Aripiei Extreme Drepte a Partidului Republican american, prietena mișcării Tea Party¹, biciul Islamului, al homosexualilor și al contracepției. Cu reședința actuală în Lowndes Square, sud-vestul Londrei. Pe o latură întreagă.

– Nu știam asta.

– O, da. Una dintre numeroasele ei reședințe din întreaga lume. Și tu îmi spui că aceasta este doamna care a furnizat

---

¹ Mișcare politică americană cunoscută pentru susținerea scăderii datoriei naționale a SUA și a deficitului bugetar federal prin reducerea cheltuielilor guvernamentale și a taxelor.

limuzina care l-a dus pe drăguțul tău șef la aeroportul Northolt. Am nimerit doamna?

– Ai nimerit-o, Giles, ai nimerit-o.

– Și după părerea ta, Gulfstreamul aceleiași doamne l-a dus la Washington?

– Este o bănuială, dar da.

– Și ești conștient de faptul că, fără îndoială, Miss Maisie este protectoarea numitului Jay Crispin, stea în ascensiune pe firmamentul din ce în ce mai vast al furnizorilor privați de sisteme de apărare?

– În mare, da.

– Jay Crispin și Miss Maisie i-au făcut recent o vizită socială lui Fergus Quinn la birou. Erai acolo când au avut loc festivitățile?

– La unele dintre ele.

– Care a fost rezultatul?

– Se pare că mi-am stricat reputația.

– Față de Quinn?

– Față de toți. Era vorba să plec în străinătate. Nu s-a mai întâmplat.

– Consideră-te norocos. Ce crezi? L-a însoțit și Crispin pe Quinn la Washington în Gulfstreamul lui Miss Maisie?

– N-am habar.

– A mers și doamna?

– Giles, pur și simplu *nu știi*. Merg pe ghicite.

– Maisie își trimite bodyguardii la Messrs Huntsman din Savile Row să-i îmbrace decent. N-ai știut nici asta?

– De fapt, nu.

– Atunci mai ia puțin Calvados și spune-mi ce *știi*.

Salvat de izolarea informațiilor pe jumătate și a suspiciunilor pe care, până acum, fusese incapabil să le împărtășească vreunei ființe umane, Toby se lasă pe spate în fotoliu și începe să se confeze. Descrie, cu indignare crescândă, ce văzuse în Praga și Bruxelles și își amintește întrebările lui Horst din grădina cafenelei Einstein, până când Oakley i-o taie scurt:

– Îți spune ceva numele de Bradley Hester?

– Aș spune că da!

– De ce râzi?

– Este animalul de companie al cabinetului privat. Fetele îl adoră. Brad Muzicantul, așa i se spune.

– Vorbim de același Bradley Hester, să înțeleg: adjunctul atașatului cultural la ambasada SUA?

– Cu certitudine. Brad și Quinn sunt nebuni după muzică. Au în derulare un proiect – schimburi transatlantice de orchestre între universități. Merg la concerte împreună.

– Așa spune jurnalul lui Quinn?

– Când l-am văzut ultima dată. Cel puțin așa obișnuia, răspunde Toby, zâmbind încă la amintirea unui Brad Hester bondoc, cu fața rozalie, cu cutia muzicală jerpelită, sporovăind cu fetele cu accentul lui târăgănat de pe Coasta de Est, în timp ce așteaptă să fie primit.

Dar Oakley nu se lasă mișcat de această imagine benignă.

– Și scopul acestor vizite săptămânale la Cabinetul Privat este de a discuta schimburile muzicale, spui tu.

– Sunt bătute în cuie. Întâlnirea cu Brad este singura pe care Quinn n-o ratează niciodată.

– Te-ai ocupat de documentele care rezultă din discuțiile lor?

– Doamne Dumnezeule, nu. Brad se ocupă de toate. Are oamenii lui. În ceea ce-l privește pe Quinn, proiectul lor este

extracurricular, nu pentru a fi rezolvat în timpul programului. Spre meritul lui, insistă pe această idee, termină Toby, micșorându-și ritmul vorbirii sub privirea de gheață a lui Oakley.

– Și ești de acord cu ideea asta absurdă?

– Până acum, da, eram de acord, spune Toby și-și permite o sorbitură prudentă din Calvados, în timp ce Oakley își contemplă dosul palmei stângi, învârtindu-și verigheta pe inelar.

– Vrei să spui că nu-ți miroase a șobolan când domnul Bradley Hester, adjunct al atașatului cultural, intră cu cutia lui muzicală sau ce-o fi aducând? Sau refuzi s-o faci?

– Miros întotdeauna un șobolan, ripostează ursuz Toby. Care-i treaba?

– Regret să te dezamănesc, dar domnul atașat cultural Hester nu este chiar clovnul prietenos pe care ești hotărât să-l consideri că e, rostește Oakley. E un colporteur independent de informații secrete, cu o proastă reputație, de extremă dreapta, renăscut, dar nu în avantajul lui, și grefat pe sediul agenției din Londra, la ordinele unui comitet format din evanghelici conservatori americani bogați, convinși că CIA este năpădită de simpatizanți islamiști cu tendințe comuniste și homosexuali liberali. Teoretic, este angajatul guvernului SUA, dar de fapt este angajatul unei societăți comerciale de tip fantomă, cu afaceri în domeniul apărării, cunoscute sub denumirea de Ethical Outcomes Incorporated, în Texas și oriunde altundeva. Singurul acționar al acestei societăți este Maisie Spencer Hardy, care se întâmplă să fie și directorul executiv. Maisie și-a transferat îndatoririle către un anume Jay Crispin, cu care pare să se simtă foarte bine, Jay Crispin, pe lângă că e un gigolo desăvârșit, este prietenul intim al distinsului tău ministru, care pare hotărât să surclaseze zelul militarist care îl

însuflețește pe fostul mare lider, Fratele Blair, cu toate că, se pare, și pe succesorul său lipsit de noroc. Dacă vreodată Ethical Outcomes Incorporated se va găsi în situația de a susține fragilele eforturi ale agențiilor noastre de informații prin demararea unei operații clandestine cu fonduri private, prietenul tău, Muzicantul, va fi însărcinat cu furnizarea logisticii în străinătate.

Și în timp ce Toby încearcă să digere noile informații, Oakley, ca de atâtea ori, schimbă subiectul discuției:

– Există și un *Elliot* undeva în combinația asta, spune el. Este cumva Elliot un nume cunoscut pentru tine? Elliot? Scăpat din greșeală? Auzit prin gaura cheii?

– Nu ascult prin gaura cheii.

– Bineînțeles c-o faci. Un renegat albanezo-elen, care obișnuia să se numească Eglesias, fost luptător în Forțele Speciale Sud-Africane, a omorât un tip într-un bar din Johannesburg și a venit în Europa să-și îngrijească sănătatea? *Tipul acesta* de Elliot? Ești sigur că n-ai auzit de el?

– Sunt sigur.

– *Stormont-Taylor*? insistă Oakley pe același ton visător.

– Bineînțeles! strigă Toby ușurat. Toată lumea îl cunoaște pe Stormont-Taylor. E un avocat specializat în drept internațional. Marele povestitor și extraordinar de chipeșul Roy Stormont-Taylor, avocat al Coroanei și vedetă de televiziune, cu coama sa de păr alb și blugi prea strâmți, care de trei ori în ultimele luni – sau poate de patru? – a fost, la fel ca Bradley Hester, primit cu căldură de regină.

– Și, din câte îți poți da tu seama, ce treabă are Stormont-Taylor cu noul și dragul tău șef?

– Quinn nu are încredere în avocații guvernamentali, așa că îl mai consultă pe Stormont-Taylor pentru o părere independentă.

– Și, se întâmplă să știi în ce chestiune îl consultă Quinn pe puternicul și frumosul Stormont-Taylor, care se întâmplă să fie un apropiat al lui Jay Crispin?

Se lasă o tăcere încordată în timp ce Toby se întreabă cui i se cere socoteală aici – lui Quinn sau lui însuși.

– De unde naiba să știu *eu*? rostește iritat.

– Chiar așa, de unde? e singurul răspuns pe care Oakley i-l oferă cu înțelegere.

Se lasă din nou tăcere.

– *Deci*, Giles, zice într-un final Toby, ca de obicei primul care intervine în astfel de momente apăsătoare.

– *Deci, ce*, dragă?

– Cine naiba sau ce naiba este acest Jay Crispin în schema lucrurilor?

Oakley suspină, ridică din umeri și, când oferă un răspuns, o face în fragmente stoarse forțat:

– Dar cine este *cine* până la urmă? rostește el punând parcă întrebarea întregii lumi, după care izbucnește într-o perorație telegrafică țâfnoasă. Al treilea fiu al unei familii anglo-americane. Cele mai bune școli. Sandhurst din a doua încercare. Zece ani de militărie grea. Retragere la patruzeci de ani. Ni s-a spus că s-a retras voluntar, dar mă îndoiesc. Puțin City. Renunță. Ceva spionaj. Renunță. Înclină spre industria de armament. Sesizează că furnizorii din domeniul apărării sunt pe val. Miroase banii. Încearcă și el. Și de aici, Ethical Outcomes și Miss Maisie. Crispin farmecă oamenii, continuă el, cu o indignare confuză. Tot felul de oameni, tot timpul. Dumnezeu știe cum. Este un amant notoriu. Probabil și hetero, și homo, bravo lui. Dar asta nu explică totul, nu-i așa?

– Nu, într-adevăr, se arată de acord și Toby, gândindu-se cu inima strânsă la Isabel.

– Deci, spune-mi, continuă Oakley, făcând încă o schimbare neanunțată de subiect. Ce duh te-a posedat de te-a făcut acum trei săptămâni să petreci ore prețioase din timpul Majestății Sale pescuind prin arhivele Departamentului Juridic și extrăgând dosare despre locuri obscure precum Grenada¹ și Diego Garcia²?

– Ordinele ministrului meu, ripostează Toby, refuzând să se lase încă o dată luat prin surprindere de omnisciența lui Oakley sau de slăbiciunea lui pentru întrebări imprevizibile.

– Ordine pe care ți le-a dat personal?

– Da. A spus că trebuie să pregătesc o lucrare despre integritatea teritorială a acelor zone. Fără să informez Departamentul Juridic sau pe consilierii speciali. De fapt, fără să știe nimeni – dacă stau acum să mă gândesc: „Clasific-o Strict Secret și adu-mi-o cel târziu luni, la ora 10“.

– Și ai pregătit o astfel de lucrare?

– Cu prețul unui weekend, da.

– Unde este acum?

– Clasă.

– Adică?

– Lucrarea a mers spre aprobare, nu a fost de interes și a fost clasată. Conform lui Quinn.

– Te-ar deranja să-mi faci și mie pe scurt o prezentare a conținutului?

– A fost doar un rezumat. Alfabetul. Și un student îl poate face.

– Atunci, spune-mi alfabetul. L-am uitat.

¹ Grup de insule aflat în zona sud-estică a Caraibilor, colonie britanică până în anul 1974 (n.tr.)

² Atol de corali localizat la sud de Ecuator în zona centrală a Oceanului Indian. Parte din teritoriul britanic al Oceanului Indian (n.tr.)

– În 1983, ca urmare a asasinării președintelui de stânga al Grenadei, americanii au invadat insula fără aprobarea noastră. Au numit operațiunea *Urgent Fury*. Furia a fost mai ales de partea noastră.

– Cum adică?

– Era bucățica noastră. Fostă colonie britanică, membră a Commonwealthului.

– Și americanii au invadat-o. Să le fie rușine. Continuă.

– Spionii americani – iubita ta Suburbie – fantazau despre Castro că urma să folosească aeroportul Grenadei ca pistă de lansare. O tâmpenie. Britanicii ajutasera la construirea aeroportului și nu au fost deloc bucuroși să li se spună că este o amenințare la adresa existenței Americii.

– Și răspunsul nostru, pe scurt?

– Le-am spus americanilor să fie drăguți și să nu mai facă niciodată așa ceva pe teritoriul nostru fără permisiunea noastră, sau ne vom enerva și mai tare.

– Și ei ce *ne*-au răspuns?

– Ne-au dat dracului.

– Și ne-am dus?

– Punctul de vedere al americanilor a fost bine prezentat, zise imitând sarcastic tonul folosit la ministerul de externe. „Ascendentul nostru asupra teritoriilor Coroanei este atât de fragil, încât Departamentul de Stat consideră că ne face o favoare recunoscându-l. O face doar când îi convine și, în cazul Grenadei, nu îi convine.”

– Deci, ne-au dat dracului din nou?

– Nu chiar. Americanii au dat înapoi și s-a încropit o *entente*.

– Care era efectul acestei *entente*? Continuă.

– În viitor, dacă americanii mai aveau de gând să recurgă la ceva atât de dramatic pe teritoriul nostru – vreo operație specială sub deghizarea ajutorului acordat locuitorilor oprimați etc. – trebuiau întâi să ne roage frumos, să ne obțină aprobarea scrisă, să ne invite să luăm parte la acțiune și apoi să împartă profitul cu noi la sfârșitul zilei.

– Prin profit, te referi la informații.

– Da, Giles. La asta mă refer. Informații sub altă denumire.

– Iar Diego Garcia?

– Diego Garcia fost modelul.

– Pentru ce?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Giles!

– Eu nu sunt împovărat de cunoașterea contextului. Fii drăguț și spune-mi exact ce i-ai spus noului tău șef.

– De când am avut amabilitatea de a depopula Diego Garcia pentru ei în anii 1960, americanii au permisiunea noastră să utilizeze insula ca utilitate pentru operațiunile în orb, dar numai în termenii stabiliți de noi.

– Să înțeleg că, în cazul acesta, orbul era britanic.

– Da, Giles. Văd că nu-ți scapă nimic. Diego Garcia este o posesiune britanică, deci vorbim de un orb britanic. Dar știi asta.

– Nu neapărat.

Este un principiu al lui Giles atunci când negociază să nu-și exprime niciodată nici cea mai firavă satisfacție. Toby l-a văzut aplicând acest principiu la Berlin. Acum îl vede aplicându-l asupra lui.

– A discutat Quinn cu tine aspectele mai delicate ale lucrării?

– Nu au fost astfel de aspecte.

– Las-o baltă! Ar fi fost politicos din partea lui. Dar în privința aplicării principiului Grenada la posesiuni britanice mai substanțiale?

Toby scutură din cap.

– Deci, nu a discutat cu tine, nici măcar pe de departe, avantajele și dezavantajele unei invazii americane într-un teritoriu al Coroanei Britanice? – pe baza a ceea ce ai dezgropat pentru el?

– Nici măcar.

Pauză teatrală, creată de Oakley.

– Lucrarea ta are și o morală?

– Se îndrepta, șchiopătând, către o concluzie, dacă la asta te referi.

– Și care era aceasta?

– Că orice acțiune unilaterală din partea americanilor pe un teritoriu deținut de britanici va trebui să prezinte o frunză britanică de smochin ca acoperire.¹ Altfel, nu va avea loc.

– Mulțumesc, Toby. Deci, ce sau cine, mă întreb, în opinia ta personală, a aprins fitilul anchetei?

– Sincer, Giles, n-am nicio idee.

Oakley își ridică ochii spre cer, îi coborî din nou, apoi suspină:

– Toby. Dragule! Un ministru al Coroanei, foarte ocupat, *nu* dă instrucțiuni tânărului și talentatului său secretar particular să sape galerii prin arhive ca să caute un *precedent* fără a discuta planul de acțiune împreună cu sus-menționatul subaltern.

¹ O frunză de smochin, metaforic vorbind, e ceva vizibil, dar inofensiv, ca împotriva unei mușamalizări în care existența a ceva poate fi în întregime ascunsă. În contextul unei negocieri, o ofertă poate fi caracterizată drept „frunză de smochin” dacă această ofertă e un complot menit să ascundă un plan sinistru. (n.tr.)

– Ei bine, acesta chiar *o face!*

Și iată-l pe Giles Oakley, jucătorul desăvârșit de poker. Sare în picioare, umple paharul lui Toby cu Calvados, se așază la loc și se declară mulțumit.

– Așa că, spune-mi – încrezător acum că atmosfera dintre ei s-a limpezit – care *dracu'* crezi că este scopul cererii bizare a noului tău stăpân adresată celor de la Resurse Umane?

Și când Toby protestează din nou – dar de data aceasta slab, pentru că, la urma urmelor, sunt atât de relaxați – că n-are idee despre ce vorbește Oakley, este recompensat cu un chicotit satisfăcut.

– Un pilot *la joasă înălțime*, Toby! Dă-o-ncolo! Caută un pilot *la joasă înălțime*. Trebuie să-ți fi dat seama de asta! i-a făcut să se dea peste cap pe jumătate din umanoizii de la Resurse ca să caute individul potrivit. Au dat telefoane peste tot, cerând recomandări.

Pilot la joasă înălțime?

Mintea lui Toby probabil că încă se lupta cu stafia unei operațiuni americane neautorizate pe teritoriul britanic, pentru că are viziuni despre un pilot temerar care se echipează pentru a zbura sub radarul unuia dintre protectoratele pe cale de dispariție ale Marii Britanii. Și trebuie să fi spus ceva cu voce tare, pentru că Giles aproape că râde în hohote și jură că este cel mai bun lucru pe care l-a auzit de luni de zile.

– *La joasă înălțime*¹ ca antonim pentru *la înălțime mare*, dragule! Un fost de încredere din rândurile propriului nostru adorat Serviciu! Calificările postului: antecedente nesemnificative, viitorul lăsat în urmă. Un cal de povară al ministerului de externe, cinstit până la Dumnezeu, fără ifose, cu un singur

¹ Low flyer, opusul lui high flyer, înseamnă un bărbat cu puține așteptări, un eșec în viață. (n.tr.)

glonț rămas în dulap înainte de pensionare. Tu, timp de douăzeci și opt de ani de acum încolo sau cât o fi, încheie el, tacinându-l.

Deci, asta e, gândi Toby, făcând tot ce-i stătea în puteri să se distreze la glumița lui Giles. Îmi spune, în cel mai blând mod posibil, că Fergus Quinn, care nu se mulțumește să mă țină deoparte, caută să mă înlocuiască: și nu cu oricine, ci cu un fost care va fi atât de speriat să nu-și piardă pensia, încât se va apleca în orice parte îi va ordona drăguțul lui stăpân.

*

Cei doi bărbați stau unul lângă altul pe trepte, așteptând la lumina lunii să vină taxiul lui Toby. Acesta din urmă n-a văzut niciodată mai multă onestitate pe fața lui Oakley – ori mai multă vulnerabilitate. Nuanța jucăușă, micile note grațioase, au dispărut toate, înlocuite fiind de o notă de avertisment ferm:

– Indiferent ce pun la cale, Toby, să *nu* te amesteci. Înțelegi? Auzi ceva, iei notițe, mi le trimiți prin e-mail pe adresa mea privată. Spui că ai fost părăsit de iubită și că simți nevoia să-mi plângi pe umăr ori vreun nonsens de acesta. Și de parcă nu s-ar fi făcut suficient de clar: Sub nicio formă să *nu* iei parte la așa ceva. Să *nu* fii de acord cu nimic, *nu* semnezi nimic. *Nu* deveni complice sub nicio formă.

– Dar complice la ce, Giles, pentru numele lui Dumnezeu?

– Dacă aș ști, ai fi ultima persoană căreia să-i spun. Crispin te-a analizat și nu i-a păsat ce a văzut. Consideră-te norocos. Dacă ar fi fost altfel, Dumnezeu știe unde ai fi sfârșit.

Taxiul sosește. Într-o manieră extraordinară, Oakley întinde mâna. Toby o ia și descoperă, spre surpriza sa, că este

umedă de transpirație. Îi dă drumul, se urcă în taxi. Oakley bate în geam. Toby coboară geamul.

– Este totul plătit, lasă să-i scape Oakley. Dă-i bacșiș o liră. Nu plăti de două ori, indiferent ce faci, dragule!

*

„Una scurtă, Toby, te rog, dacă ai un minut.“

Cumva, a trecut o săptămână întreagă. Resentimentele lui Isabel față de indiferența lui Toby răbufniseră într-o criză de furie, scuzele lui – umile, dar neatente – o aprinseseră și mai tare.

Quinn se arătase la fel de dificil, când lingușindu-se pe lângă Toby fără niciun motiv, când repezindu-l, când dispărând fără nicio explicație o zi întreagă și lăsându-l să se descurce singur.

Și, într-o joi, Matti îl sună la ora prânzului.

– Partida aia de squash pe care nu am jucat-o niciodată.

– Ce-i cu ea?

– Nu a avut loc.

– Am crezut că am căzut deja de acord cu asta.

– Doar verificam, spuse Matti, după care închise.

Este ora zece a unei alte dimineți de vineri și convocarea familiară de care se temea Toby veni în sfârșit prin intermediul telefonului interior.

Oare vrea omul clasei muncitoare să-l trimită la Fortnums după mai multe sticle de Don Pérignon? Ori se pregătește să-i spună că, oricât de mult i-ar aprecia talentele, îi propune să aducă în locul lui un pilot de joasă înălțime și dorește să-i dea lui Toby liber în weekend ca să-și revină de pe urma șocului?

Masiva ușă de mahon este deschisă ca și altădată. Intră, închide și, anticipând comanda lui Quinn, încuie. Quinn, la

birou, arătând ca un tunet ministerial. Vocea oficială, cea pe care o utilizează pentru interviurile solemne de la *Newsnight*, accentul de Glasgow, complet uitat.

– Mă tem că urmează să intervin în aranjamentele tale pentru weekend, Toby, anunță el, reușind să insinueze că Toby este singurul vinovat pentru asta. Vei avea probleme mari din cauza asta?

– Deloc, domnule ministru, replică Toby, spunând în gând adio unei călătorii scurte la Dublin și probabil și lui Isabel.

– Sunt supus la considerabile presiuni să organizez o întrunire secretă aici, mâine. În această cameră. O întrunire de cea mai mare importanță națională.

– Doriți să particip și eu, domnule ministru?

– Departamentul de mine gândul. Nu trebuie să participi. Nu ai autorizație pentru asta, prezența nu-ți este dorită. N-o lua personal. Oricum, din nou, am nevoie de ajutorul tău pentru organizarea evenimentului.

Din nou, zâmbetul superior, mai aspru ca întotdeauna.

– Din păcate, fără șampanie, de data aceasta. Și fără *foie gras*.

– Înțeleg.

– Mă îndoiesc. Totuși, pentru întrunirea care mi-a fost aruncată în brațe, trebuie luate măsuri de securitate excepționale. Doresc ca tu, ca secretar al meu, să le pui în practică.

– Bineînțeles.

– Pari nedumerit.

– Nu nedumerit, domnule ministru. Doar că, dacă întrunirea este atât de secretă, de ce trebuie ținută în camera aceasta? De ce nu în afara Biroului? Sau în camera izolată fonic de la etaj?

Quinn face o mișcare bruscă din cap, mirosind insubordonare, apoi se mulțumește să răspundă:

– Pentru că vizitatorul meu foarte insistent – vizitatori, de fapt, *la plural* – sunt pe poziția decizională și este datoria mea ca ministru să fac ce-mi cer ei. Ești pregătit pentru asta sau trebuie să caut pe altcineva?

– Cu totul pregătit, domnule ministru. Fără discuție.

– Foarte bine. Cunoști ușa laterală care duce de la clădirea aceasta la Garda Călare? Pentru furnizori și curieri neclasificați? O ușă metalică verde prevăzută cu bare?

Toby cunoaște ușa, dar, nefiind furnizor, nu a avut ocazia s-o folosească.

– Știi coridorul de la parter care duce la ușa asta? De-desubtul nostru, în poziția în care stăm acum? Cu două etaje mai jos? Cum intri pe ușile principale, pentru Dumnezeu, pe partea dreapta a holului. Treci pe lângă ea în fiecare zi.

Da, știe și coridorul.

– Mâine-dimineață, sâmbătă, oaspeții mei – vizitatorii mei, OK? – indiferent cum vor să-și spună – nota de resentiment devine acum un refren – vor ajunge la această intrare laterală în două grupuri. Separat. Unul după celălalt. În succesiune rapidă. Mă mai urmărești?

– Vă urmăresc, domnule ministru.

– Bine. De la 11.45 până la 13.45 fix – și *numai* în intervalul acesta de două ore, ai reținut? – acea intrare laterală nu va fi păzită. Pentru acele *o sută și douăzeci de minute*, niciun membru al securității nu va fi de pază. Toate camerele video și alte dispozitive de securitate care acoperă intrarea laterală și traseul de la acea intrare spre această cameră vor fi *inoperaționale*. Dezactivate. Închise. Doar pentru acele două ore. Asta o rezolv singur. Nu vei avea nimic de a face cu

partea asta a problemei, așa că nici nu încerca. Acum, urmărește-mă cu atenție.

Ministrul ridică o palmă spre fața lui Toby, cu degetele răsfirate, apoi, demonstrativ, începe să numere pe degete, începând cu degetul mic.

– Când ajungem mâine-dimineață la zece, mergi direct la serviciul de pază și te asiguri că instrucțiunile mele de a elibera intrarea laterală și de a închide toate sistemele de supraveghere au fost respectate. Mă urmărești?

Degetul inelar, fără inel:

– La 11.50, pornești spre intrarea laterală pe coridorul de la parter, făcând demersuri pe parcurs ca acel coridor și scările din spate care ajung aici să nu fie ocupate sau închise. Mă mai urmărești?

Degetul mijlociu:

– Apoi mergi, în ritmul tău normal, purtându-te ca și cum ai fi porcușorul meu de Guineea, pe scările din spate – nu te oprești să mergi la toaletă sau altceva, *mergi* fără oprire – până ajungi la camera aceasta unde ne aflăm acum. După care le confirmi celor de la serviciul de pază, la telefonul interior, că nu ai fost observat. I-am prelucrat deja, așa că să nu faci altceva decât ce ți-am spus să faci. Și acesta e un ordin.

Toby se trezește descoperind că este beneficiarul zâmbetului de învingător în alegeri al șefului său.

– Deci, Toby. Spune-mi că ți-am stricat weekendul, așa cum mi l-au stricat ei pe al meu.

– Deloc, domnule ministru.

– Dar?

– Ei bine, o întrebare, dacă se poate.

– Câte dorești. Spune.

De fapt are două.

– Cum vor ieși din clădire grupurile? Ați spus că sistemele vor fi dezactivate timp de două ore. Dacă grupul al doilea ajunge imediat după primul și sistemul este reactivat la 13.45, nu vă rămân decât nouăzeci de minute pentru întrunire.

– Nouăzeci de minute vor fi prea de ajuns. Nu te consuma. Zâmbetul a devenit între timp radiant.

– Sunteți absolut sigur? insistă Toby, simțind nevoia de a prelungi conversația.

– Bineînțeles că *sunt sigur*, Toby. Nu-ți face griji. Câteva strângeri de mână în jurul mesei și toată lumea e liberă.

*

Este ora prânzului în aceeași zi când Toby Bell reușește să plece de la birou și, coborând în grabă Clive Steps, să-și ocupe poziția sub un platan londonez de la marginea parcului St James ca preludiu la compunerea unui text urgent pe adresa privată de e-mail a lui Oakley.

În cele două ore de când Quinn îi servise bizarele instrucțiuni, schișase în minte multiple versiuni. Dar zvonurile spuneau că personalul de la Biroul de Securitate urmărește orice comunicare personală care emană din clădire, iar Toby nu-și dorea sub nicio formă să le incite curiozitatea.

Platanul este un prieten vechi. Se află pe o movilă, la o aruncătură de băț de Birdcage Walk și Monumentul Războiului. La aproape o sută de metri, bovindourile ministerului de externe se încruntă aspru la el, dar mulțimile trecătoare de berze, rațe, turiști și mame cu cărucioare de copii nu iau în seamă aspectul amenințător.

Ochii și mâna în care ține BlackBerry-ul sunt sigure. Ca și mintea. Un adevăr care îl uluiește pe Toby în aceeași măsură în care îi impresionează pe angajatorii săi ar fi că este imun la

crize. Isabel poate să-i disece fără milă defectele: cum a făcut-o din plin și în seara precedentă. Sirenele mașinilor de poliție și de pompieri pot să urle pe străzi, fumul se răscoală din casele învecinate, populația furioasă pornește în marș: s-au întâmplat și astea, și mult mai multe în Cairo. Dar criza, odată ce se declanșează, este elementul lui Toby, și acum e criză.

„Spui că ai fost părăsit de iubită și că simți nevoia să-mi plângi pe umăr, ori vreun nonsens de acesta.“

Decența normală dictează să nu ia numele lui Isabel în van. Louisa îi vine în minte. Avusese vreo prietenă Louisa? O trecere rapidă în revistă a numerelor din agendă îl asigură că nu. Atunci va avea una acum: „Giles. Louisa m-a părăsit. Sunt nenorocit și am nevoie disperată de sfaturile tale. Putem vorbi cât mai repede posibil? Bell“.

Apasă butonul verde.

Mesajul a fost trimis.

Aruncă o privire la ilustrele bovindouri ale ministerului de externe cu straturile lor de perdele simple. Să fie Oakley și acum la birou, mestecând un sandvici? Ori s-a închis undeva în vreo fortăreață subterană cu Comitetul Comun de Informații? – ori s-a ascuns în Clubul Călătorilor cu colegii lui mandarinii, redesenând harta lumii, la un prânz prelungit?

Oriunde ai fi, Giles, pentru Dumnezeu, citește mesajul cât mai repede și răspunde-mi, pentru că drăguțul meu stăpân a luat-o razna.

*

Au trecut șapte ore interminabile și încă niciun semn de la Oakley. În livingul apartamentului său de la primul etaj din Islington, Toby stă la birou prefăcându-se că lucrează,

în timp ce Isabel se preface că lucrează în bucătărie. Între ei doi s-a stabilit o pace rău prevestitoare. Lângă cotul stâng se află BlackBerry-ul, la dreapta, telefonul fix; iar în fața lui, ciorna unui raport pe care i-a cerut Fergus Quinn să-l scrie despre Oportunitățile parteneriatelor public–privat în Golf. În teorie, revizuieste documentul. În realitate, îl urmărește mental pe Oakley în toate versiunile zilei sale și își dorește să-i răspundă. A retrimis mesajul de două ori: o dată, imediat ce a scăpat de la minister, apoi, din nou, când a ieșit din stația de metrou Angel înainte de a ajunge acasă. De ce își considera apartamentul ca fiind nesigur pentru lansarea de mesaje text către Oakley, n-ar putea spune, dar așa era. Aceleași inhibiții îl ghidează și acum, când decide că, oricât de inoportun ar fi, a venit momentul să-l sune pe Oakley acasă.

– Ies să cumpăr o sticlă de vin roșu, îi spune lui Isabel prin ușa deschisă a bucătăriei și reușește să ajungă la jumătatea holului înainte ca ea să-i răspundă că în cămară este deja o sticlă de vin roșu foarte bun.

Afară plouă și nu s-a gândit să-și pună o haină de ploaie. Cincizeci de metri mai încolo, o alee acoperită conduce la o patiserie abandonată. Intră în ea și formează numărul reședinței lui Oakley.

– Cine dracu-i la telefon, pentru numele Domnului?

Hermione, furioasă. A trezit-o oare? La ora *asta*?

– Toby Bell la telefon, Hermione. Îmi pare nespus de rău că te deranjez, dar a intervenit ceva destul de urgent, și aș dori să vorbesc puțin cu Giles.

Târșâieli. Pași în retragere. O fi în pat? Are pe cineva la ea?

– Ei bine, mă tem că *nu poți* discuta puțin cu Giles, Toby. Nici puțin, nici mult. Cum bănuiesc că știi deja.

– E vorba de serviciu, Hermione. A apărut ceva urgent.

– Bine, bine, joacă-ți joculețul. Giles este în Doha, și să nu te prefaci că ești surprins. L-au trezit cu noaptea-n cap să calmeze lucrurile la o conferință care se presupune că a luat-o razna. Vii să mă vezi ori nu?

– *Ei? Care ei?*

– Ce-i cu tine? E plecat, nu?

– Cât timp va fi plecat? Au spus?

– Destul de mult pentru ce avem noi nevoie, asta-i sigur. Nu mai avem servitori, Toby. Cred că știi și asta, nu?

Doha: diferență de trei ore. Închide brusc telefonul. În Doha se mănâncă târziu, deci pentru delegați și familia regală e ora cinei. Zgribulit de frig pe alee, sună la recepția ministerului de externe și aude vocea plictisitoare a lui Gregory, rivalul fără succes la postul lui actual.

– Bună, Gregory. Trebuie să iau legătura urgent cu Giles Oakley. A fost trimis, pe nepusă masă la Doha, pentru o conferință și, dintr-un motiv oarecare, nu-și preia mesajele pe telefon. Este o chestie personală. Poți să-i transmiți că-l caut?

– Dacă e personal? Complicat, bătrâne.

Nu te lăsa. Păstrează-ți calmul.

– Știi cumva dacă stă împreună cu ambasadorul?

– Mă gândesc că da. Depinde de el. Poate că preferă hotelurile mari și scumpe, la fel ca tine și Fergus.

Exercită o reținere herculeeană.

– Atunci, ești drăguț să-mi dai numărul reședinței diplomatice, te rog? „Isuse Cristoase, Gregory!”

– Îți pot face legătura cu *ambasada*. Te vor prelua ei.

Așteptare, pe care Toby o percepe ca fiind deliberată, în timp ce Gregory caută numărul. Îl formează și aude o voce de femeie care îi spune, întâi în arabă, apoi în engleză, că, dacă dorește să aplice pentru o viză, atunci trebuie să se prezinte

personal la consulatul britanic în următoarele ore și să fie pregătit pentru o așteptare îndelungată. Dacă dorește să intre în contact cu ambasadorul sau cu un membru al personalului ambasadei, să lase un mesaj *acum*.

Și lasă un mesaj:

– Pentru Giles Oakley, care participă la Conferința de la Doha. Inspiră. „Giles, ți-am trimis câteva mesaje, dar se pare că nu le-ai preluat. Am probleme personale grave și am nevoie de ajutorul tău, cât de repede posibil. Te rog să mă suni, la orice oră din zi sau din noapte, fie pe acest număr, fie, dacă preferi, pe numărul de acasă.“

Întorcându-se în apartament, își dă seama, prea târziu, că a uitat să cumpere sticla de vin roșu pe care se presupune că plecase să o procure. Isabel observă, dar nu spune nimic.

*

Cumva, s-a făcut dimineață. Isabel doarme lângă el, dar știe foarte bine că ajunge o mișcare din partea lui ca fie să se certe, fie să facă dragoste. Noaptea trecută le-au făcut pe amândouă, dar asta nu l-a împiedicat pe Toby să-și verifice BlackBerry-ul la fiecare jumătate de oră ori să insiste ca apelurile pe fix să fie transferate prin extensia de la dormitor, pe motiv că așteaptă să fie sunat de la serviciu.

Și nici procesele mentale nu i-au încetinit în acest răstimp, iar concluzia la care au ajuns este că îi va lăsa timp lui Oakley până la ora zece dimineața, moment în care este obligat să facă bufoneriile ridicole pe care i le-a comandat ministrul. Dacă, până atunci, Oakley nu-i răspunde la mesaje, va lua o decizie executivă: una atât de drastică, încât, la prima vedere, ideea îi repugnă; și totuși, prudent, în vârful picioarelor, decide să o analizeze din nou.

Și ce vede cu ochii minții, așteptându-l în sertarul din dreapta al biroului său foarte vechi din anticamera ministerială? Acoperit de mucegai, cocleală și, în imaginația lui, excremente de șoareci?

Un dispozitiv de înregistrare din epoca Războiului Rece, pre-digital, de dimensiuni industriale – un aparat atât de antic și masiv, atât de redundant în era tehnologiei miniaturale, încât devine o jignire la adresa spiritului contemporan: pentru acest motiv, dacă nu pentru altul, Toby a cerut în mod repetat îndepărtarea sa, pe motiv că, dacă vreun ministru va dori înregistrarea în secret a unei conversații din biroul privat, dispozitivele care îi stau la îndemână sunt atât de discrete și diverse, încât nu i se va simți lipsa.

Dar până acum – cu voia Providenței ori nu – cererile i-au rămas fără răspuns.

Iar comutatorul care acționează monstrul? Trage sertarul de deasupra, pescuiește cu dreapta și uite-l: un sfârc ascuțit, ostil, montat pe o jumătate de ceașcă din bachelită maro, în sus pentru închis, în jos pentru înregistrare.

*

Ora 8.50 și niciun semn de la Oakley.

Lui Toby îi place să ia un mic dejun decent, dar în această sâmbătă dimineată, nu se știe din ce motiv, nu îi este foame. Isabel este actriță și, prin urmare, nu se atinge de micul dejun, dar, până acum, este într-o dispoziție prietenoasă și dorește să stea cu el „ca doi prieteni“ și să-l urmărească mâncându-și oul fiert. Decât să stârnească o nouă ceartă, preferă să fiarbă un ou pentru ea și să-l mănânce. Starea ei de spirit i se pare suspectă. În orice altă dimineată de sâmbătă când anunța că

trebuie să meargă la birou să rezolve vreo problemă, ea rămânea demonstrativ în pat.

Dar în dimineața aceasta – deși ei doi ar fi trebuit să se bucure de weekend la Dublin –, ea e numai lapte și miere.

Ziua este însorită, așa că se gândește să plece devreme și să meargă pe jos până la serviciu. Isabela spune că o plimbare este exact ce-i trebuie. Pentru prima dată, îl însoțește la ușa de la intrare, unde îi depune un sărut iubitor pe obraz, după care rămâne în prag până coboară scările.

Încearcă să-i transmită că-l iubește ori așteaptă momentul să-l părăsească?

*

Ora 9.52. Încă niciun semn de la Oakley.

Verificând mereu BlackBerry-ul în timp ce merge exagerat de repede pe străzile puțin populate ale Londrei, Toby își începe numărătoarea inversă până la Birdcage Walk, luând-o pe The Mall și, încetinind pasul, avansează spre ușa laterală verde prevăzută cu bare metalice.

Încearcă mânerul. Ușa verde se deschide.

Se întoarce cu spatele la ușă și, cu nepăsare studiată, aruncă o privire Gărzii Călare, Ochiului Londrei¹, unui grup tăcut de școlari japonezi și, într-un ultim apel disperat, platanului londonez de sub umbra căruia, cu doar optsprezece ore înainte, trimisese primul dintre numeroasele sale mesaje rămase fără răspuns către Oakley.

O ultimă privire pierdută către BlackBerry îi spune că apelul a rămas nepreluat. Închide telefonul și îl încredințează întunericului unui buzunar interior.

¹ Roată uriașă de observare situată pe malul Tamisei (n.tr.)

După ce a derulat manevrele fără sens pe care i le ceruse ministrul, Toby ajunge în anticamera biroului privat și verifică, folosind telefonul interior, dacă a reușit să rămână neobservat de oamenii de la serviciul de pază.

– Ați fost ca sticla, domnule Bell. Am văzut direct prin dumneavoastră. Să aveți un weekend plăcut.

– Și voi, și mulțumesc foarte mult.

Aplecat peste birou, este cuprins de un val de mânie. Giles, mă forțezi să fac asta.

Biroul se presupune a fi prestigios: o antichitate, reproducere a stilului gaură de cheie, cu un blat lucrat din piele.

Așezat pe scaunul de la birou, se apleacă în față și deschide voluminosul sertar de jos, din dreapta.

Dacă mai există o parte din el care încă se roagă ca solicitările repetate făcute Departamentului de Lucrări să fi primit miraculos un răspuns peste noapte, acum e momentul să renunțe la speranță.

Ca un motor ruginit de război pe un câmp de bătălie uitat, magnetofonul antic se află în același loc unde a fost așezat cu decenii în urmă, așteptând un apel care nu va veni niciodată: cu excepția zilei de astăzi. În locul activării vocale, are un dispozitiv de sincronizare similar celui de la cuptorul cu microunde din apartamentul lui. Bobinele îmbătrânite sunt neprotejate. Dar două benzi gigantice în ambalaje de celofan pline de praf stau pregătite să servească pe un raft de deasupra.

În sus pentru închis. În jos pentru înregistrare.

Și așteaptă până mâine, când vin și te iau, dacă nu sunt deja la închisoare.

*

Și ziua de mâine a venit în sfârșit. Și Isabel a plecat. S-a întâmplat astăzi, într-o duminică de primăvară incredibil de însorită. Clopotele bisericii cheamă păcătoșii din Soho să se pocăiască, iar Toby Bell, burlac de trei ore, încă stă la masa sa de pe trotuar la a treia – ori poate la a cincea – cafea a dimineții, adunându-și curajul să comită irevocabilul act infracțional pe care nu îl plănuise: anume să se întoarcă în anticamera ministerială, să ia banda și să o scoată din instituție pe sub nasul paznicilor în maniera celor mai ticăloși spioni.

Încă mai avea de ales. Și asta descoperise în lungile și sălbaticile căutări ale nopții. Atât timp cât se mulțumea să stea acolo, putea susține că nimic nu se întâmplase. Niciun ofițer de securitate întreg la cap nu se va gândi să verifice existența unui magnetofon antic care putrezește pe fundul unui sertar. Și în posibilitatea infinit de îndepărtată că banda *era* descoperită: ei bine, chiar și atunci avea un răspuns pregătit: prins în problemele stresante legate de organizarea unei întruniri secrete de imensă importanță națională, ministrul Quinn își amintise de existența unui sistem de acoperire audio și-l instruisese pe Toby să-l activeze. Ulterior, fără îndoială, cu capul plin de secrete de stat, Quinn va nega că dăduse un astfel de ordin. Ei bine, o aberație de tipul acesta nu va fi deloc exagerată pentru cei care îl cunoșteau pe Quinn; iar pentru cei care își aminteau necazurile lui Richard Nixon, chiar prea familiară.

Se uită după chelnerița cea drăguță și, din pragul cafenelei, o văzu aplecându-se peste tejghea și flirtând cu ospătarul.

Ea îi aruncă un zâmbet încântător și veni în trap spre el, flirtând încă.

Șapte lire, vă rog. Iar el îi dădu zece.

Stătea pe trotuar urmărind lumea fericită care trecea pe lângă el.

Fac stânga spre ministerul de externe, și iată-mă în drum spre temniță. Fac dreapta spre Islington, și merg acasă la un binecuvântat apartament gol. Dar, în strălucirea dimineții, deja o luase spre Whitehall.

– V-ați întors, domnule Bell? Cred că v-au frecat, spuse șeful pazei căruia îi plăcea o mică bârfă.

Dar cei mai tineri se mulțumiră să urmărească monitoarele.

Ușa din mahon era închisă, dar să nu crezi nimic: poate Quinn se strecurase mai devreme înăuntru sau poate rămăsese acolo toată noaptea cu Jay Crispin, Roy Stormont-Taylor și domnul Muzicant Brad.

Bătu la ușă, strigă:

– Domnule ministru?

Bătu din nou. Niciun răspuns.

Păși spre biroul său, deschise sertarul de jos și, spre oroarea lui, văzu o lumină arzând. Dumnezeu mare: dacă o observase cineva!

Derulă banda, o scoase din carcasă, readucând comutatorul și cronometrul la setările lor originale.

Cu banda ascunsă la subsuoară, își începu călătoria de întoarcere, fără a uita să facă un semn de salut către paznicul mai vârstnic și un gest autoritar de „Lua-v-ar dracu“ celor mai tineri.

*

Au trecut doar câteva minute, dar deja Toby se simte cuprins de o stare de calm și, pentru o vreme, stă nemișcat, lăsând totul să curgă pe lângă el. Când se dezmeticește, se află deja pe Tottenham Court Road, uitându-se la vitrinele magazinelor de electronice second hand și încercând să

decidă care dintre vânzători prezintă cea mai mică probabilitate de a-și aminti un individ de treizeci și ceva de ani într-un sacou negru și larg și în pantaloni din bumbac care a dorit să cumpere cu bani gheață un magnetofon la mâna a doua.

Și undeva în drum spre acest loc, probabil că s-a oprit la un bancomat, apoi a cumpărat un *Observer* și o sacoșă cu steagul Union Jack, pentru că banda se află deja în ea, între paginile ziarului.

Și probabil că a mai intrat în două, trei magazine înainte de a discuta cu Aziz, care are un frate în Hamburg și care se ocupă de expedierea pe mare a deșeurilor electronice către Lagos. Frigidere, calculatoare, radiouri și magnetofone gigantice vechi: fratele acesta nu se mai satură de ele, și de aceea Aziz a ajuns să țină grămada asta de vechituri în camera din spate, în așteptarea fratelui care să le ia de acolo.

Și așa a ajuns Toby, printr-un miracol de noroc și perseverență, să fie proprietarul unei copii a magnetofonului din epoca Războiului Rece în sertarul din dreapta al biroului său, cu excepția faptului că această versiune era colorată într-un cenușiu perlat și venea în cutia originală, ceea ce, explică plin de regrete Aziz, îl transformă într-un articol de colecție și-i înzecește valoarea, plus că, din păcate, mai trebuia să plătească și pentru un adaptor dacă voia să-l bage în priză.

Târându-și încărcătura în stradă, Toby fu acostat de o femeie care își pierduse abonamentul de autobuz. Descoperind că nu are mărunțiș, o ului cu o bancnotă de cinci lire.

Intră în apartament și se opri brusc când simți parfumul lui Isabel. Ușa dormitorului era întredeschisă. Nervos, o împinse, apoi se duse în baie.

Totul e în regulă. E doar parfumul ei. Isuse! Nu se știe niciodată.

Încercă să pornească magnetofonul pe masa din bucătărie, dar cablul era prea scurt. Aduse un prelungitor din living și-l atașă la aparat.

Mormăind și scâncind, marea Roată hebbeliană a Vieții începu să se rotească.

*

Știi ce ești? Ești o afurisită de regină a melodramei.

Fără titluri, fără generice. Fără muzică introductivă liniștitoare. Doar declarația ministrului, fără opoziție, afabilă, prezentată în cadența cizmelor ministeriale din piele întoarsă Lobb, cizme la o mie de lire una, în drum spre Biroul Privat, ipotetic spre biroul său.

Ești o regină a melodramei, înțelegi? Știi măcar ce este o regină a melodramei? Nu știi. Ei bine, asta pentru că ești ignorantă ca un porc, nu-i așa?

Cu cine naiba vorbește? Poate că am venit eu prea târziu? Oare am setat cronometrul greșit?

Sau se adresează cățelușei sale Pippa, un Jack Russell, accesoriu în alegeri pe care îl aduce uneori cu el pentru a distra fetele?

Sau s-a oprit în fața oglinzii cu ramă aurită și face testul oglinzii tipic aripiei noi a laburiștilor, prezentând și un solilocviu în timp ce se admiră?

Semnal de alarmă pregătitor din gâtul ministerial. Așa obișnuiește Quinn să-și dreagă vocea înainte de o întrunire, apoi să-și spele gura cu Listerine cu ușa de la baie deschisă. Evident, regina melodramei – indiferent cine este, ea sau el – este admonestată *in absentia* și probabil în fața oglinzii.

Scârțâit de piele când se așază pe tronul ministerial, comandat de la Harrods în aceeași zi în care a preluat biroul, împreună cu un covor albastru nou și câteva telefoane criptate.

Sunete de zgârieturi neidentificabile dinspre zona biroului. Probabil jucând-se cu cele patru cutii ministeriale roșii și goale pe care insistă să le păstreze la îndemână, în contrast cu cele pline pe care Toby nu are voie să le deschidă.

Da. Ei bine. Foarte frumos din partea ta. Îmi pare rău să-ți stric weekendul. De fapt îmi pare rău că l-ai stricat tu pe al meu, dar ție puțin îți pasă, nu-i așa? Ce mai faci? Soția în formă bună? Mă bucur s-aud asta. Și micile obrăznicături sunt bine? Trage-le o chelfăneală din partea mea.

Pași apropiindu-se, slabi, dar devenind mai sonori. A ajuns primul grup.

Pașii au trecut de intrarea laterală neîncuiată și nepăzită, au traversat coridoarele nemonitorizate, scările, fără a se opri pentru o vizită la baie: cum făcuse și Toby cu o zi înainte. Pașii apropiindu-se de anticameră. O singură pereche. Tocuri dure. În largul lor, nu furișat. Și picioarele nu sunt tinere.

Și nici nu sunt picioarele lui Crispin. Crispin, nesemnificativ cum pare, merge de parcă ar fi într-un marș războinic. Acestea sunt picioare pașnice. Picioare care nu se grăbesc, picioarele unui bărbat – și de ce crede Toby că știe asta, dar totuși o știe? – sunt picioarele unui străin. Aparțin cuiva pe care nu l-a mai întâlnit.

Se opresc la ușa anticamerei, dar nu bat. Aceste picioare au primit instrucțiuni să nu bată la ușă. Traversează anticamera, trecând – o, Doamne! – la un metru de biroul lui Toby și de magnetofonul care funcționează în sertar.

Vor auzi picioarele asta? Se pare că nu. Or dacă au auzit, nu-și dau seama ce înseamnă.

Picioarele avansează. Picioarele intră în biroul eminenței fără să bată, putem presupune pentru că așa li s-a spus să facă. Toby așteaptă scârțâitul scaunului ministerial, nu-l aude. Pentru o clipă, Toby este chinuit de un gând îngrozitor: dacă vizitatorul, precum atașatul cultural Hester, și-a adus propria muzică?

Cu sufletul la gură, așteaptă. Fără muzică, doar vocea abruptă a lui Quinn:

– Nu te-a oprit nimeni? Nu te-a întrebat nimeni nimic? Nu te-a deranjat nimeni?

Este inferior ca rang ministrului și se cunosc deja. Ca ministrul față de Toby într-o zi liberă.

– Nu am fost deranjat sau molestat, domnule ministru. Totul a mers ceas, mă bucur s-o spun. O altă rundă fără erori.

O altă rundă? Și când a avut loc prima rundă fără erori? Și de unde referința ecvestră? Toby nu are timp de pierdut.

– Îmi pare rău că ți-am stricat planurile de weekend, își prezintă Quinn refrenul familiar. Te asigur că nu a fost hotărârea mea. Șovăieli de noaptea nunții din partea galantului nostru prieten.

– N-are nimic, domnule ministru, vă asigur. N-aveam planuri în afară de curățenia în pod, o promisiune pe care nu pot decât să mă bucur că o amân.

Umor. Rămas neapreciat.

– L-ai văzut, deci, pe Elliot. Asta a mers bine. Te-a pus la curent cu situația. Da?

– În măsura în care a putut, da, domnule ministru, m-a pus la curent.

– Se cheamă informații strict necesare. Ce părere ai despre el? întreabă, dar, fără a aștepta răspunsul, continuă: Mi se spune că este un tip util într-o noapte întunecoasă.

– Cuvântul dumneavoastră îmi este suficient.

Elliot, își amintește Toby, renegat albanezo-elen... fost în Forțele Speciale Sud-Africane... a omorât un tip într-un bar... a venit în Europa să-și îngrijească sănătatea.

Dar copoiul britanic din Toby a analizat deja vocea vizitatorului și deci și pe proprietarul ei. Este o persoană sigură pe sine, de vârstă mijlocie, din clasa mijlocie spre superioară, cultivat și necombativ. Însă ce îl surprinde este veselia lui. Senzația că proprietarul vocii se distrează.

Din nou, ministrul, poruncitor:

– Și tu ești *Paul*, așa e? Ne-am înțeles. Un soi de academician conferențiar. Elliot le-a arajat pe toate.

– Domnule ministru, sunt Paul de când am plecat de acasă în dimineața asta și voi rămâne Paul până la îndeplinirea însărcinării.

Deconectare.

– Elliot ți-a spus de ce te afli aici?

– Urmează să strâng mâna liderului micii noastre forțe britanice și urmează să fiu telefonul dumneavoastră roșu.

Încă o tăcere.

– Îți aparține, nu? zice Quinn.

– Ce anume să-mi aparțină, domnule ministru?

– *Expresia*, pentru numele lui Dumnezeu. „Telefon roșu?”

Născocită din capul tău. Tu ai creat-o? Da sau nu?

– Dacă nu vi se pare prea frivolă.

– E chiar la obiect. Poate o voi folosi și eu.

– Aș fi măgulit.

Tăcerea revine.

– Acești tipi din forțele speciale au tendința să fie puțin înfumurați, zice Quinn, ca și cum ar da o declarație pentru întreaga lume. Vor să fie totul pus la punct și legal înainte de a se da jos din pat dimineața. Aceeași problemă peste tot în țară, dacă mă întrebi. Soția e bine, nu?

– Date fiind circumstanțele, se simte minunat, mulțumesc, domnule ministru. Și, dacă îmi permiteți, nu se plânge niciodată.

– Mda, ei bine, femeile. Se pricep la asta, nu? Știu cum să facă față unei astfel de situații.

– Într-adevăr, domnule ministru. Într-adevăr.

Iar cuvântul constituie semnalul pentru sosirea celei de-a doua partide: din nou, o singură pereche de pași. Ușori, pe toată talpa și hotărâți. Pe punctul de a le clasa ca aparținând lui Crispin, Toby se trezește corectat rapid:

– *Jeb, domnule*, anunță pașii, oprindu-se brusc.

*

Să fie aceasta regina melodramei care îi stricase weekendul lui Quinn? Că este așa sau nu, odată cu venirea lui Jeb, pe scenă apare un alt Fergus Quinn. Dispare letargia bosumflată și în locul ei apare o versiune grobiană, onestă, de care electoratul său naiv se lasă convins de fiecare dată.

– *Jeb!* Bun om. Cu adevărat mare. Și foarte mândru. În primul rând, vreau să-ți spun că îți respectăm *pe deplin* îngrijorarea, da? Și suntem aici ca să îi punem punct în orice mod putem. Voi face eu primul pas timid. Jeb, acesta e Paul, OK? Paul, fă cunoștință cu Jeb. Vă vedeți. *Mă vedeți*. Eu vă văd pe amândoi. Jeb, te afli în biroul privat al ministrului, biroul *meu*. Sunt ministru al Coroanei. Paul, tu ești un funcționar superior al ministerului de externe și ai o experiență îndelungată. Fă-mi favoarea și confirmă-i lui Jeb.

– Confirm punct cu punct, domnule ministru. Și sunt onorat să te cunosc, Jeb, zice pe fundalul străngerilor de mână.

– Jeb, m-ai văzut la televizor, făcând tururi în circum-scriptie, intervievat la *Question Time* în Casa Comunelor și toate alea.

Așteaptă-ți rândul, Quinn. Jeb e un om care gândește înainte să răspundă.

– Ei bine, să fiu sincer, am vizitat pagina dumneavoastră de web. Foarte impresionantă.

Să fie o voce cu accent galez? Cu certitudine e: ritmul galez cântat cu toate accentele la locul lor.

– Iar eu, la rândul meu, am citit suficient din dosarul tău, Jeb, pentru a-ți spune direct că te admir și te respect, pe tine și pe oamenii tăi, în plus, am *deplina* încredere că veți face o treabă cu adevărat fabuloasă. Și acum: numărătoarea inversă a început și de înțeles și pe *drept cuvânt* – pentru numele lui Dumnezeu – tu și flăcăii tăi doriți să fiți sută la sută siguri că s-a respectat lanțul britanic de comandă și control. Vă faceți griji de ultimă oră de care trebuie să vă eliberați: *de la sine* înțeles. Ca și mine. Glumă. Acum. Să vă prezint câteva probleme care au ajuns la urechea mea și să vedem unde stăm, bine?

Quinn se plimbă prin birou, cu vocea mai puternică sau mai slabă în microfoanele din epoca aburului ascunse în lambriurile din lemn ale biroului, în funcție de amplasarea vorbitorului.

– Paul, aici de față, va fi omul tău. Asta pentru început. În plus este exact ceea ce ai cerut, nu? Nu este corect sau de dorit ca eu, ca ministru al afacerilor externe, să dau ordine militare directe unui om pe câmpul de luptă, dar tu, la cererea ta, vei avea la dispoziție un consilier oficial-neoficial de la afacerile externe, Paul aici de față, care te va asista și te va consilia. Când Paul îți transmite o comandă, va fi o comandă care vine de la vârful. Va fi o comandă care

poartă *imprimatur*-ul – adică semnătura – anumitor oameni de *acolo*.

Indică spre Downing Street când spune asta? Mișcarea trupului sugerează că da.

– Să o spun așa, Jeb. *Acest individ mititel și roșu* care se află cu noi mă conectează direct cu acei oameni. Te-ai prins? Ei bine, Paul va fi telefonul *nostru* roșu.

Nu pentru prima dată în experiența lui Toby, Fergus Quinn a furat cu nesimțire replica unui om fără a recunoaște. Așteaptă aplauze și nu le primește? Ori e ceva în ochii lui Jeb care îl pune în mișcare? În orice caz, răbdarea lui ajunge la un sfârșit.

– *Pentru Dumnezeu, Jeb! Ți-ai primit garanțiile. Îl ai și pe Paul* aici de față. Ai undă verde de la noi, iar timpul trece. Despre ce *vorbim* de fapt?

Dar vocea lui Jeb nu lasă să răzbată vreo nuanță de îngrijorare:

– Am încercat să discut cu domnul Crispin despre asta, explică el, cu confortabilul ritm galez. Dar a părut că nu vrea să mă asculte. Prea ocupat. A spus că să-mi rezolv problemele cu Elliot, el fiind comandatul desemnat al operațiunii.

– Și care-i problema cu Elliot? Mi s-a spus că e cel mai bun din domeniul lui.

– De fapt, niciuna. Cu excepția faptului că Ethical e o chestie nouă pentru noi. În plus, operăm pe baza informațiilor de la Ethical. Deci, firește că ne-am gândit că e mai bine să venim la dumneavoastră, ei bine, pentru asigurări. Numai că pentru băieții lui Crispin nu e nicio problemă, nu? Ei sunt americani și excepționali și de aceea au fost aleși, presupun. Mulți bani pe masă dacă operația are succes, plus că tribunalele internaționale nu se pot atinge de ei. Dar băieții mei sunt britanici, nu? Ca și mine. Suntem soldați, nu mercenari. Și nu

ne surâde să stăm o perioadă nedeterminată în închisoarea de la Haga, acuzați că am participat la un act de extrădare extraordinară, nu? În plus, am fost șterși din înregistrările militare din motive de retractare. Regimentul se poate debarsa de noi oricând dorește, dacă operațiunea este demascată. Și atunci am fi niște criminali de rând, nu soldați, după cum credem noi.

*

La acestea, Toby, care până acum își ținuse ochii închiși pentru a vizualiza mai bine scena, derulă înapoi banda și ascultă din nou același fragment, apoi sări în picioare, înșfăcă un blocnotes cu mâzgălelile lui Isabel peste tot, rupse primele pagini și mâzgăli prescurtări precum *extr/pred*, *exceptionl. SUA* și *fără int./justiție*.

*

– Toate bune, Jeb? întreabă Quinn, pe un ton de toleranță de sfânt. Mai sunt întrebări la fel ca astea?

– Ei bine, avem vreo două suplimentare, dacă tot întrebați. Compensația în cazul celei mai rele eventualități este una. Medevac, în caz de rănire, este alta. Nu putem rămâne zăcând acolo, nu? Am încurca oricum, morți sau răniți. Și ce se întâmplă cu soțiile și familiile noastre? Asta-i altă problemă, acum, că nu mai facem parte din armata regulată, până vom fi repuși din nou în drepturi. Am spus că voi întreba, chiar dacă ține mai mult de partea academică, termină el, pe o notă care, pentru urechea lui Toby, era de departe prea îngăduitoare.

– Deloc academică, revine expansiv Quinn. Chiar dimpotrivă, dacă-mi permiți! Hai să clarificăm – accentul de

Glasgow al alesului poporului căpătând forță pe măsură ce Quinn vorbea – bătaia de cap legală pe care o descrii a fost discutată la cel mai înalt nivel și eliminată *complet*. Opțiune respinsă. La propriu.

– De către cine? De către Roy Stormont-Taylor, charismaticul avocat de televiziune, la una dintre numeroasele sale vizite în Biroul Privat?

– Și să-ți spun și de ce e respinsă, dacă vrei să știi, Jeb, și ai dreptul să știi, consider eu. Pentru că *nicio echipă britanică nu va lua parte la vreun act de extrădare*. Punct. Echipa britanică va rămâne pe prețiosul sol britanic. Exclusiv pe sol britanic. Voi *veți proteja* țărmurile britanice. Mai mult, acest guvern declară oficial, la *toate* nivelurile, că respinge orice aluzie de implicare într-o extrădare extraordinară, în trecut, prezent sau viitor. Este o practică pe care o detestăm și o condamnăm *necondiționat*. Ce face echipa americană este numai și numai problema ei.

În imaginația debordantă a lui Toby, ministrul i-a aruncat lui Jeb, la acest punct, o privire de o greutate imensă, apoi a scuturat din cap frustrat, de parcă ar fi vrut să spună: dacă nu i-ar fi buzele pecetluite.

– Sarcina ta, Jeb, este – și o repet – să prinzi sau să neutralizezi *cu* minimum de intervenție în forță un HVT¹ spune traducând rapid, probabil pentru Paul – țintă de mare valoare, nu? –, țintă, nu terorist, deși în acest caz se întâmplă ca doi să fie unul și același, *pe* capul căruia s-a pus un preț foarte mare și care a fost suficient de lipsit de înțelepciune pentru a se ascunde *pe* teritoriu britanic, pronunțând răspicat prepozițiile, semn sigur de nesiguranță pentru urechea lui

¹ High Value Target, țintă de mare valoare (n.tr.)

Toby. Din necesitate, vă veți afla acolo incognito, nu veți fi declarați autorităților locale, *în* conformitate cu cele mai ferme măsuri de securitate. La fel și Paul. Vă veți atinge scopul abordând ținta numai dinspre partea terestră, în același timp în care sora voastră non-britanică o va aborda dinspre mare. Dacă această echipă non-britanică de pe mare, *din* proprie voință, va decide să extragă ținta și să o ducă în alt loc, *în afara* teritoriului britanic, nici tu personal, nici alt membru al echipei tale, nu va fi complice *la* acel act. Și ca să recapitulăm – și să epuizăm subiectul – sunteți *o forță de protecție terestră care își exercită îndatorirea de a apăra un teritoriu suveran britanic într-o manieră total legală și legitimă* conform legii internaționale și nu aveți nicio răspundere pentru rezultatul operațiunii, fie că sunteți îmbrăcați în uniformă militară, fie în veșminte civile. Citez direct dintr-un *aviz juridic* pe care l-am primit de la cel care este, neîndoielnic, cel mai bun și mai competent avocat specializat în drept internațional din țară.

Din nou, în imaginația lui Toby, apare frumosul și neînfricatul Roy Stormont-Taylor, QC, al cărui sfat, potrivit lui Giles Oakley, este surprinzător de lipsit de prudență.

– Așadar, ceea ce spun eu, Jeb, este – acum accentul său de Glasgow e sacerdotal – iată-ne aici, cu numărătoarea inversă a Zilei Z răsunându-ne în urechi. *Tu*, ca soldat al reginei, *eu*, ca ministru al reginei – și Paul, să spunem... și, Paul?

– *Telefonul dumneavoastră roșu*, completează Paul.

– Deci, ceea ce spun este, Jeb, să vă țineți picioarele bine înfipite pe bucata aceea prețioasă de stâncă britanică, lăsați restul în seama lui Elliot și a băieților lui și veți huzuri. Voi apărați un teritoriu britanic suveran, ajutați la prinderea unui criminal cunoscut. Ce se întâmplă cu criminalul după ce a fost scos de

pe teritoriul britanic – și din apele teritoriale britanice – nu e treaba voastră și nici nu trebuie să fie. *Niciodată.*

*

Toby oprește aparatul.

– *Stânca britanică?* murmură Toby cu voce tare, cu capul în mâini. Cu S sau cu s, vă rog?

Ascultă din nou, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Apoi, pentru a treia oară, mâzgălește febril pe carnetul de cumpărături al lui Isabel.

Stânca. Să ne oprim puțin.

Bucata aceea prețioasă de Stâncă britanică pe care să-ți ții picioarele: de departe mai importantă decât Grenada, unde legăturile cu Marea Britanie erau atât de fragile, încât trupele americane puteau da buzna fără măcar să sune la ușă.

Exista o singură Stâncă în lume care să îndeplinească aceste calificări stringente, iar ideea că era pe punctul de a deveni scena unei extrădări puse la cale de soldați britanici lăsați la vatră și fără uniformă și mercenari americani care erau, din punct de vedere legal, de neatins era atât de monstruoasă, atât de incendiară, încât pentru un timp Toby, cu toată pregătirea lui în afaceri externe pe care o primise în materie de răspunsuri măsurate, diplomatice care trebuiau folosite întotdeauna, nu putu decât să privească prostit perețele bucătăriei înainte de a asculta restul benzii.

*

– Deci, mai sunt întrebări sau am terminat? se interesă Quinn pe un ton vesel.

În imaginația sa, Toby, ca și Jeb, privește la sprâncenele ridicate și jumătatea de zâmbet sumbru care îi transmit că

ministrul, oricât de curtenitor ar fi, a atins limita timpului pe care ți l-a alocat.

Începe Jeb să șovăie? Nu în cărțile lui Toby. Jeb e soldat și recunoaște un ordin când îl aude. Jeb știe când și-a terminat de spus păsul și nu mai trebuie să insiste. Jeb știe că numărătoarea inversă a început și că are o treabă de făcut. De-abia acum intră în scenă și apelativul „sir“:

Este recunoscător pentru timpul domnului ministru, sir.

Este recunoscător pentru avizul juridic al celui mai bun și mai competent avocat specializat în drept internațional din țară, sir.

Va transmite mesajul lui Quinn oamenilor săi. Nu poate vorbi în numele lor, dar crede că vor fi mai liniștiți în privința operațiunii, sir.

Ultimele lui cuvinte îl umplură pe Toby de groază.

– Și mie îmi pare foarte bine că te-am întâlnit, Paul. Ne vedem pe timp de noapte, cum se spune.

Și Paul, indiferent cine-o fi *el* – *un pilot de joasă înălțime*, în mod evident, acum, că gândul ulterior se infiltrează în mintea înnebunită a lui Toby – ce face *el* ori, mai precis, ce *nu* face în timp ce ministrul își aruncă praful magic în ochii lui Jeb?

Sunt telefonul tău roșu, tăcut până sun.

*

Așteptându-se să audă ceva mai mult decât pași îndepărtându-se, Toby se concentrează din nou. Pașii se aud din ce în ce mai slab, ușa se închide și este încuiată. Lipăitul de pantofi Lobb avansând spre birou.

– Jay?

Să fi fost Crispin acolo tot timpul? Ascuns în dulap, cu urechea la gaura cheii?

Nu. Ministrul vorbește cu Crispin de la una dintre liniile lui directe. Vocea îi este duioasă, aproape slugarnică.

– *Am rezolvat*, Jay. Cam chițibușar, după cum era de așteptat. Citatul din Roy a fost un succes... Nici vorbă, bătrâne! Nu i-am oferit, nici el nu a cerut. Dacă ar fi cerut, i-aș fi spus: „Îmi pare rău, amice, nu e treaba mea. Dacă tu crezi că ai dreptul la vreo răsplată, mergi la Jay“... probabil se consideră cu un cap deasupra voastră, vânătorii de recompense. O izbucnire bruscă, parțial mânie, parțial ușurare: Și dacă este ceva ce nu suport, Jay, este o predică din partea unui nenorocit de pitic galez.

Râsete, ca un ecou îndepărtat la telefon. Schimbare de subiect. *Da-uri* și *bineînțele*-uri ministeriale:

– ...Maisie e de acord cu asta, da? E încă alături de noi, fără dureri de cap? Asta da, fată...

O tăcere lungă. Quinn revine, de data asta vorbind pe un ton serios:

– Ei bine, presupun că dacă asta doresc oamenii lui Brad, atunci asta vor primi... OK, în jur de patru... În pădure sau la Brad acasă? Să fiu sincer, pădurea îmi convine mai mult, este mai retrasă... Nu, nu, mulțumesc, fără limuzină. Voi lua un taxi obișnuit. Ne vedem în jur de patru.

*

Toby stă pe marginea patului. Pe cearșafuri, urme ale ultimei lor partide de amor. Pe BlackBerry-ul de lângă el, textul ultimului mesaj disperat trimis lui Oakley cu o oră înainte: „viața amoroasă distrusă e vital să vorbim cât mai curând Toby“.

Schimbă cearșafurile.

Curăță baia de lucrurile lui Isabel.

Spală vasele de ieri-seară.

Aruncă restul de vin de Burgundia roșu în chiuvetă.

Repetă după mine: numărătoarea inversă a început deja... timpul trece... ne vedem pe timp de noapte, cum se spune, Paul.

Care noapte? Noaptea trecută? Măine-noapte?

Și încă niciun mesaj.

Face o omletă. Mănâncă jumătate din ea.

Se uită la *Newsnight*, are parte de una dintre micile ironii ale lui Dumnezeu. Roy Stormont-Taylor, avocat al Coroanei, cel mai grozav avocat, îmbrăcat într-o cămașă cu dungulițe descheiată la guler, perorează despre diferențele esențiale dintre lege și justiție.

Ia o aspirină. Se întinde.

Și la un moment dat, necunoscut lui, trebuie să fi ațipit, pentru că sunetul strident al mesajului de pe BlackBerry îl trezi precum alarma de incendiu:

„Insist s-o uiți pentru totdeauna pe doamnă.“

Fără semnătură.

Răspunde, furios și impulsiv. „Nici vorbă. E prea al dracului de important. E vital să discutăm cât mai curând. Bell.“

*

Toată viața a încetat.

După un sprint vioi, așteptarea subită, nesfârșită, sterilă.

Să stea toată ziua la biroul lui din anticamera ministerială.

Să-și verifice metodic e-mailurile, să răspundă la telefon, abia fiind în stare să-și recunoască propria voce. „Giles, pentru numele lui Dumnezeu, unde ești?”

Noaptea, când ar fi trebuit să se bucure de proaspăta bur-lăcie redobândită, să stea treaz tânjind după sporovăiala lui Isabel și după alinarea pe care i-o oferă senzualitatea ei. Să asculte sunetele trecătorilor nepăsători de pe strada de dedesubtul ferestrei sale și să se roage să fie unul dintre ei, să invidieze umbrele din spatele draperiilor de la geamurile de vizavi.

Și deodată – era oare unu sau două noaptea? – este trezit din moșăială de acordurile absurd de melodioase ale unui cor bărbătesc declarându-se, parcă anume pentru urechile lui Toby, „nerăbdători pentru lupta ce va să vină în vreme ce așteptăm lumina dimineții“. Convins că înnebunește, se duce la fereastră și se uită la cercul de bărbați fantomatici, îmbrăcați în verde și cu felinare în mâini. Își aduce în sfârșit aminte că e ziua Sfântului Patrick, că ei cântă *Cântecul soldatului* și că în Islington locuiește un mare număr de irlandezi, ceea ce îl duce din nou cu gândul la Hermione.

Să încerce s-o sune din nou? În niciun caz.

Cât despre Quinn, ministrul era în mod providențial plecat într-una dintre inexplicabilele lui absențe, de data aceasta una mai lungă. Providențială sau... amenințătoare? Doar o dată dăduse un semn de viață – un apel telefonic la mijlocul unei după-amiezi pe mobilul lui. Vocea lui avea un ecou metalic, ca și cum ar fi vorbit dintr-o celulă goală. Tonul era aproape isteric.

– Tu ești?

– Da, eu sunt, domnule ministru. Bell. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Spune-mi doar dacă a încercat cineva să ia legătura cu mine, asta-i tot. Oameni serioși, nu plevușcă.

– Păi, sincer, domnule ministru, nimeni în mod special. Liniile au fost ciudat de tăcute, zise, ceea ce nu era altceva decât adevărul.

– Ce vrei să spui prin „ciudat“? Cum adică ciudat? Ce e ciudat? Nu se întâmplă nimic ciudat, auzi?

– Nu sugeram că ar fi, domnule ministru. Doar că tăcerea este... neobișnuită?

– Ei bine, ține-o tot așa.

Cât despre Giles Oakley, motivul constant al deznădejdiei lui Toby, e la fel de greu de găsit.

Mai întâi, potrivit Victoriei, asistenta lui, e încă la Doha. Apoi e toată ziua la conferință și posibil toată noaptea și nu poate fi deranjat. Iar când Toby întreabă dacă respectiva conferință se ține la Doha sau la Londra, ea îi răspunde tăfnoasă că nu e autorizată să ofere alte amănunte.

– Păi, i-ai spus că e urgent, Victoria?

– Bineînțeles că i-am spus.

– Și el ce-a spus?

– Că urgența nu e sinonimă cu importanța, replică ea pe un ton arogant, fără îndoială citându-și stăpânul cuvânt cu cuvânt.

Trec douăzeci și patru de ore până să-l sune ea pe linia internă. De data asta e numai lapte și miere.

– Giles e la Apărare acum. Îi va face plăcere să te vadă, dar probabil că va mai dura. Te-ai putea întâlni cu el pe scările ministerului pe la șapte, să faceți o plimbare pe chei și să vă bucurați de soare?

Toby putea.

– Și ai auzit toate astea cum? întrebă pe un ton de conversație Oakley.

Se plimbau de-a lungul cheiului. Fete sporovăind, îmbrăcate în fuste, treceau în pas vioi pe lângă ei braț la braț. Traficul de seară se împotmolise. Dar Toby nu auzea nimic altceva decât propria voce prea stridentă și interjecțiile relaxate ale lui Oakley. Încercase să-l privească în ochi și nu reușise. Faimosul maxilar din piatră al lui Oakley era încleștat ca o nucă.

– Să spunem că am prins bucățele, rosti cu nerăbdare Toby. Ce contează? Un dosar pe care l-a lăsat Quinn uitat pe undeva. Lucruri pe care le-am auzit când vorbea în șoaptă la telefon. Tu *mi-ai dat instrucțiuni* să-ți spun dacă aud ceva, Giles. Acum îți spun!

– Ți-am dat aceste instrucțiuni *când* mai precis, dragule?

– Acasă la tine. Schloss Oakley. După o cină la care s-a vorbit despre alpacale. Îți aduci aminte? Mi-ai zis să rămân să bem un Calvados. Giles, ce *se întâmplă*?

– Ciudat. Nu-mi amintesc o astfel de conversație. Dacă a avut loc, lucru de care mă îndoiesc, atunci a fost cu certitudine particulară, indusă de alcool și sub nicio formă nu poate fi citată.

– Giles!

Dar aceasta era vocea oficială a lui Oakley, vorbind oficial; și fața oficială a lui Oakley, fără să-i tresară un mușchi.

– Insinuarea că ministrul tău, despre care înțeleg că a petrecut o relaxantă sărbătoare în conacul său proaspăt achiziționat din Cotswold în compania unor prieteni apropiați, a fost ocupat cu promovarea unei operațiuni sub acoperire cu totul nesăbuită pe țarmurile unei colonii britanice suverane – *așteaptă!* – este atât calomniatoare, cât și lipsită de loialitate. Îți sugerez să o abandonezi.

– Giles! Nu-mi vine să cred ce aud. *Giles!*

Apucându-l pe Oakley de braț, îl trase într-un refugiu din parapet. Oakley privi în jos glaciar la mâna lui Toby; și apoi, cu propria mână, o îndepărtă.

– Greșești, Toby. Dacă ar fi apărut o astfel de operațiune, îți imaginezi că serviciile noastre de informații, întotdeauna pe poziție când vine vorba de pericolul unor armate private lucrând pe cont propriu, nu m-ar fi anunțat? Și *nu* m-au anunțat.

– Vrei să spui că spionii nu *știi*? Sau n-au știut? Ori s-au uitat deliberat în altă parte – cu gândul la apelul telefonic al lui Matti – sau vrei să spui că s-a întâmplat deja? Ce *încerci* să-mi spui, Giles?

Oakley găsisese un loc să-și sprijine brațele și se apleca peste balustradă de parcă dorea să se bucure de scena fluviului învolburat. Dar vocea îi rămăsese la fel de sigură și lipsită de viață de parcă ar fi citit dintr-o luare de poziție:

– Vreau să spun că nu trebuie să știi nimic. Nu *a fost* nimic de știut și nu va fi *niciodată* nimic de știut, în afară de fanteziile creierului tău atacat de căldură. Păstrează-ți opiniile pentru romanul tău și vezi-ți de carieră.

– *Giles!* pledă Toby, ca în vis.

– *Ce-i cu mine?*

– Nu-ți vorbește *creierul meu atacat de căldură*. Ascultă-mă: *Jeb. Paul. Elliot. Brad. Ethical Outcomes. Stânca. Paul* face parte din chiar ministerul nostru de externe. Este un membru cu statut înalt. Colegul nostru. Are o soție bolnavă. Este *un pilot de joasă înălțime*. Verifică la Personal lista celor care și-au luat concediu și l-ai prins. Jeb este *galez*. Echipa sa provine din Forțele noastre Speciale. Au fost eliminați de pe listele oficiale ale armatei pentru a se putea nega. Britanicii împing de pe pământ, Crispin și mercenarii lor trag de pe

mare, cu puțin ajutor de la Brad Hester, finanțat cu mărinimie de Miss Maisie și sprijiniți juridic de Roy Stormont-Taylor.

Într-o tăcere care părea și mai profundă datorită zgomotului din jur, Oakley continuă să zâmbească, încremenit, râului.

– Și toate astea le-ai dedus din frânturile de conversație pe care se presupune că nu trebuia să le asculți, dar le-ai ascultat? Dosare rătăcite cu etichete și avertismente peste care *se întâmplă* să dai. Oamenii legați într-o conspirație care *se întâmplă* să-și dezvăluie planurile în fața ta, în timpul unor conversații neglijente. Cât de plin de resurse ești, Toby! Pentru un moment, am avut sentimentul foarte viu că ai fi fost prezent la întrunire, ascultând. *Nu*, porunci el, și pentru moment, niciunul dintre ei nu mai spuse nimic. Ascultă-mă, dragule, reluă el pe un ton mult mai blând. Indiferent ce informații îți imaginezi că posezi – dacă este ceea ce cred eu că este – distruge-le înainte de a te distruge ele. În fiecare zi, în întregul Whitehall, planuri idioate sunt vehiculate și abandonate. Te rog, pentru viitorul tău, acceptă faptul că acesta este un alt plan idiot.

Să fi șovăit vocea lapidară? Cu umbrele îngrămădite ale trecătorilor, cu luminile și vacarmul traficului riveran, Toby nu putea fi sigur.

*

Singur în bucătăria apartamentului său din Islington, Toby își transferă mai întâi înregistrarea pe calculator, apoi pe un stick de memorie ca back-up. Apoi îngroapă înregistrarea de pe calculator cât de adânc poate, fiind pe deplin conștient de faptul că, dacă tehnicienii își bagă ghearele în el, nimic nu putea fi îngropat suficient de adânc și singurul

lucru de făcut în această eventualitate nefericită era să distrugi hard diskul cu un ciocan și să împrăștii fragmentele pe o suprafață foarte mare.

Cu o bandă de calitate industrială lăsată convenabil în urmă de un constructor, lipi stickul în spatele unei fotografii decolorate a bunicilor materni în ziua nunții lor, care atârna în cel mai întunecat colț al holului, lângă cuierul pentru haine, și îl încredință cu dragoste bunicilor pentru bună păstrare.

Cum să scape de banda originală? Nu era suficient să o șteargă. După ce o tăie în bucățele mici, le dădu foc în chiuvetă, aproape incendiind bucătăria în acest timp, apoi le elimină cu ajutorul dispozitivului pentru resturi de la chiuvetă.

Cinci zile mai târziu a venit numirea de la Beirut.

CAPITOLUL 3

Sosirea senzațională a lui Kit și a Suzannei Probyn în St Pirran, un sat îndepărtat din nordul ținutului Cornwall, la trei ani după întâlnirea nesatisfăcătoare a lui Toby Bell cu Giles Oakley pe cheiurile fluviului Tamisa, nu s-a bucurat la început de primirea extatică pe care o merita. Vremea era neplăcută și satul se afla într-o dispoziție pe măsură: o zi umedă de februarie, cu o ceață marină plină de umezeală, și fiecare pas răsuna pe strada principală precum ziua judecării. Apoi, seara, la ora întâlnirii la pub, veștile tulburătoare: țigani s-au întors. O rulotă – nouă, cel mai probabil furată – înregistrată în nord și cu perdele la ferestrele laterale, fusese văzută de tânărul John Treglowan de pe tractorul tatălui său, pe când își ducea vacile la mulgătoare.

– Erau toți acolo, tupeiști la maximum, mă băiete, în parcul Conacului, mândru de pâlcul acela de pini bătrâni, exact în locul unde au fost ultima dată.

Pe sfoara pentru rufe, ceva haine colorate, John?

– Pe vremea asta, băiete? Nici măcar țigani.

Ceva copii, John?

– N-am putut vedea niciunul, dar cel mai probabil se ascundeau cu toții până se asigurau că e liberă coasta.

Cai, atunci?

– Niciun cal, admise John Treglowan. Încă nu.

Și încă numai o singură rulotă?

– Așteaptă până mâine, băiete, și vom vedea jumătate de duzină, să vezi de nu.

Și așteptară cu răbdare.

Și în seara următoare încă mai așteptau. Fusesse depistat un câine, dar nu era al unor țigani, ci un labrador auriu, grăsunel, însoțit de un tip cu mersul avântat, cu o pălărie Mackintosh largă și una dintre hainele acelea de ploaie marca Dryza Bone, lungă până la glezne. Și tipul nu părea mai țigan decât câinele. Cu rezultatul că John Treglowan și cei doi frați ai săi, care puneau la cale să urce la tabăra țiganilor și să aibă o discuție cu ei, ca și data trecută, au fost opriți.

Ceea ce era bine, pentru că în dimineața următoare, rulota, cu perdelele ei și numărul de nord, și grăsunul labrador în spate au apărut în minimarketul unde se afla oficiul poștal și n-ai fi putut dori o pereche mai plăcută de străini de vârstă mijlocie, conform poștăriței – străin fiind oricine avea prostul gust de a veni de la est de râul Tamar. Deși n-a mers atât de departe, încât să declare că erau din mica nobilime, dar în descrierea ei se simțea o aluzie clară la o calitate socială.

Dar asta nu rezolvă problema, nu, băiete?

Nici pe departe.

Nu începe.

Pentru că, ce drept are oricine să campeze pe terenul Conacului? Cine le-a dat permisiunea? Executorii testamentari din Bodmin ai comandantului? Ori rechinii ăia de avocați din Londra? Și dacă plătesc chirie, ce-i de făcut? Ce ar însemna asta? Ar însemna încă un loc pentru caravane, băiete, și noi,

care deja avem două, și nu le putem umple nici măcar în sezon.

Dar ca să-i întrebe pe contravenienți: ei bine, asta n-ar fi civilizat, nu?

Și speculațiile nu au încetat decât atunci când rulota a apărut la garajul lui Painter, care are un magazin de feronerie, și un tip în jur de șaizeci de ani, înalt, slăbănog și plin de veselie a sărit din mașină.

– Domnule? Sunteți Ben, poate? Începe el, legănându-se în față și în spate, Ben având optzeci de ani și un metru și jumătate înălțime într-o zi bună.

– Sunt Ben, recunoaște el.

– Ei bine, eu sunt *Kit*. Am nevoie de două foarfeci mari din metal. Genul de unealtă de tăiat care pătrunde printr-o bară de fier cam de *dimensiunea asta*, explică el, făcând un cerc cu degetele.

– Da' ce, ai ieșit din închisoare? Întreabă Ben.

– Nu chiar *acum*, Ben, mulțumesc, replică același Kit, cu un hohot de râs răgușit. Vezi tu, la ușa grajdului este un lacăt gigantic. *Criminal* lacăt, tot ruginit și fără cheie. Există un loc pe o placă unde era odată o cheie, dar acum nu mai este. Și crede-mă, *nimic* nu e mai stupid decât o agățătoare de cheie goală, declară el cu însuflețire.

– Vorbești despre ușa grajdului de la Conac, da? îl întreabă Ben, după o reflecție profundă.

– Chiar aceea, consimte Kit.

– Trebuie să fie plin de sticle goale grajdul acela, după câte îl cunosc eu pe comandant.

– Foarte probabil. Și sper în curând să obțin garanția pe ele.

Ben reflectează și la asta.

– Nu se mai acceptă garanția, s-a terminat cu garanția.

– Ei bine, presupun că așa e. Deci ce voi face este să le duc la banca pentru reciclarea sticlei, nu-i așa? spune cu răbdare Kit.

Dar nici asta nu-l satisface pe Ben.

– Numai că nu cred că ar trebui să fac asta, nu? obiectează el, după încă un secol. Nu acum, după ce mi-ai spus *la ce-ți trebuie*. Nu Conacul. Aș ajuta și aș instiga. Doar dacă deții locul acela.

La care Kit, cu evidentă reținere, pentru că nu dorește să-l facă pe Ben să se simtă prost, explică faptul că, deși el personal nu este proprietarul Conacului, draga sa soție Suzanna este proprietară.

– Este *nepoata* defunctului comandant, Ben. Și-a petrecut cei mai fericiți ani ai copilăriei aici. Nimeni altcineva din familie nu a vrut să preia proprietatea, așa că executorii testamentari au hotărât să ne lase să încercăm.

Ben absoarbe informațiile.

– Atunci înseamnă că e o Cardew? Soția ta?

– Ei bine, a fost, Ben. Acum este o Probyn. Este o Probyn de treizeci și trei de ani, mă mândresc s-o spun.

– Ea, Suzanna? Suzanna Cardew, care călărea la vânătoare când avea nouă ani? Ajungea înaintea stăpânului, voia să aibă calul ei, adus înapoi de șeful rânșailor.

– Pare a fi Suzanna.

– Să fiu al naibii! spune Ben.

Două zile mai târziu, la poștă veni o scrisoare oficială care puse capăt oricăror suspiciuni. Era adresată nu domnului Probyn, ci lui Sir Christopher Probyn, care, conform lui John Treglowan, care îl căutase pe internet, era un gen de ambasador sau împuternicit într-un grup de insule din Caraibe despre

care se presupunea că sunt încă britanice, și primise și o medalie pentru asta.

*

Și începând cu acea zi, Kit și Suzanna, cum insistau să li se spună, nu au călcat niciodată greșit, deși „levellers”¹ din sat și-ar fi dorit s-o facă. În timp ce comandantul, în ultimii ani, era cunoscut ca un bețivan mizantrop și singuratic, noii deținători ai Conacului se implicau în viața satului cu un zel și o bunăvoință pe care nici cel mai acru dintre locuitori nu le putea nega. Nu conta că, practic, Kit reconstruia singur Conacul: vinerea, se prezenta la Casa Comunității, cu un șorț în jurul taliei, servind cine în Noaptea Fripturilor pentru Vârșnici și rămânând și la spălatul vaselor. Iar Suzanna, despre care se spune că este bolnavă, dar nu ți-ai fi dat seama, ajută societatea Busy Bees² sau la punerea în ordine a bilanțurilor bisericii, împreună cu vicarul, după ce trezorerul a plecat și a murit, ori merge la Școala Primară pentru Concertul Debutanților, ori urcă din nou la biserică pentru a ajuta la organizarea Pieței Fermierilor, ori aduce copiii săraci de la oraș la gazdele lor de la țară pentru o vacanță de o săptămână departe de fum, ori conduce soția cuiva la spitalul Treiske din Truro să-și vadă soțul bolnav. Și îngâmfarea? Aiurea, e la fel ca tine și ca mine, băiete, cu sau fără titlu nobiliar.

Sau dacă Kit era plecat la cumpărături și te observa pe stradă, puteai să pui pariu o liră contra unui penny că va alerga spre tine printre mașini cu brațul ridicat, întrebând cât de bine se simte fiica ta în anul de sabbat sau cum suportă soția ta

¹ Nivelatorii. Radicali din perioada revoluției burgheze din Anglia sec. al XVII-lea. Persoană care dorește ștergerea diferențelor sociale. (n.tr.)

² Albinele Harnice (n.tr.)

pierderea tatălui – inimos din cale-afară, deloc prefăcut, și nu uită niciodată un nume. Iar în privința lui Emily, fiica lor, care este medic în Londra, deși nu te-ai gândi dacă te uiți la ea: *ei bine*, de câte ori vine la ei, aduce soarele cu ea, întreabă-l pe John Treglowan, care leșină ori de câte ori o vede, visând la toate durerile pe care nu le are, numai ca să i le vindece ea! Ei bine, cum se spune, pisica poate privi la o regină.

Deci, nu a surprins pe nimeni, poate cu excepția lui Kit însuși, când Sir Christopher Probyn de la Conac a primit onoarea de nemaiauzit și unică de a deveni primul om nenăscut în Cornwall care să fie ales Deschizătorul Oficial și Lordul Dezordinii la Târgul anual al Curților Interioare, ținut conform unui ritual antic pe pajiștea curții interioare din satul St Pirran în prima duminică după Paște.

*

– Demodat, dar nu din cale-afară, este recomandarea doamnei Marlow, spune Suzanne, agitându-se în fața oglinzii cu ramă și vorbind prin ușa deschisă spre camera de îmbrăcat a lui Kit. Trebuie să ne păstrăm demnitatea, indiferent ce o fi însemnând asta.

– Și adu-ți aminte că nu ești doar Deschizătorul de astăzi, îl avertiză ea, netezindu-și pentru ultima dată și definitiv rochia. Ești și Stăpânul Dezordinii. Se vor aștepta să fii comic. Dar nu *prea comic*. Și fără glumele tale deocheate¹. Vor fi de față și metodiști.

– Deci, nu chiar fusta mea de iarbă, răspunse Kit dezamăgit. Dar mă rog, doamna Marlow știe cel mai bine, adăugă el resemnat, doamna Marlow fiind menajera lor cu

---

¹ Blue jokes (n.tr.)

jumătate de normă, o femeie mai în vârstă, pe care o moșteniseră de la comandant.

Camera de îmbrăcat era singura încăpere unde Kit jurase să nu schimbe nimic cu degetele lui îndemânatic. Iubea tapetul victorian, scrinul antic și demodat în alcovul lui, ferestra ghilotină uzată care dădea spre livadă. Și astăzi, o, ce fericire, bătrânii peri și meri erau în floare, mulțumită unei curățări la timp făcute de soțul doamnei Marlow, Albert.

Nu că Kit ar fi luat locul comandantului. Adăugase și câte ceva de la el. Pe comoda înaltă din lemn de pom fructifer așezase o statueta a victoriosului Duce de Wellington în prezența unui Napoleon ghemuit într-o plecăciune bosumflată: adusă dintr-o piață de vechituri din Paris în primul tur în străinătate al lui Kit. Pe perete atârna o reproducere a unui muschetar cazac care băga o sulică pe gâtul unui ienicer otoman: Ankara, prim secretar, comercial.

Deschizându-și dulapul în căutarea a ceva demodat, dar nu din cale-afară, își lăsă ochii să hoinărească pe alte relicve ale trecutului său diplomatic.

Haina mea neagră și pantalonii din cașmir cu dungi? Vor crede că sunt un antreprenor de pompe funebre.

Frac? Ca un chelner. Și în căldura asta, trebuie să fii nebun, pentru că ziua, contrar tuturor așteptărilor, era lipsită de nori și strălucitoare. Strigă extatic:

– Evrica!

– Doar nu ești în *baie*, nu, Probyn?

– Mă înec, zbor, toate cele!

O pălărie din paie îngălbenită din zilele sale de la Cambridge îi atrase ochii și, sub ea, atârna un blazer în dungi din aceeași perioadă: perfect pentru aspectul meu Brideshead. O pereche antică de pantaloni de doc albi vor completa ansamblul. Iar pentru nuanța de îngâmfare, anticul lui baston

cu mâner din argint, o achiziție recentă. Odată cu statutul de nobil, descoperise un aspect inofensiv legat de bastoane. Nicio călătorie la Londra nu era completă fără o vizită la magazinul universal al domnului James Smith de pe New Oxford Street. Și în sfârșit – ura! – ciorapii fosforescenți pe care i-i dăruise Emily de Crăciun.

– Em? Unde-i fata aia? Emily, am nevoie urgentă de ursulețul tău din pluș favorit!

– Afară, aleargă cu Sheba, îi aminti Suzanna din dormitor.

Sheba, labradorul lor auriu, a fost companionul lor în ultima misiune diplomatică.

Se întoarse la dulap. Pentru a pune în evidență ciorapii fluorescenți, ar risca mocasinii portocalii din piele întoarsă pe care îi cumpărase în Bodmin la reducerile de vară. Îi probă și lăasă să-i scape un geamăt. Și ce dacă? Până la ora ceaiului, va scăpa de ei. Alese o cravată ostentativă, se introduse forțat în blazer, își puse pălăria șmecherește și își exersă vocea de Brideshead:

– Ia zi, Suki dragă, se întâmplă să-ți amintești unde mi-am pus însemnările alea afurisite pentru discurs? zise pozând cu mâna-n șold în prag precum cei mai reușiți fil-fizoni. Apoi se opri și-și coborî brațele pe lângă trup în uluire. Sfinte Cristoase! Aleluia!

Suzanna stătea în fața oglinzii înrămate, analizându-se cu atenție peste umăr. Purta veșmântul antic de călărie al răposatei sale mătuși și cizme și bluza din dantelă albă cu guler bufant. Își strânsese la spate părul cărunț într-un coc și îl fixase cu un inel din argint pentru șervete. La toate acestea adăugase un joben negru lucios care ar fi fost ridicol, dar pentru Kit era cu totul dezarmant. Soția lui era o femeie arătoasă, de șaizeci de ani, tipică pentru Cornwall și pentru

epoca ei, care era cu o sută de ani în urmă. Și mai presus de toate, ai fi crezut că n-a fost bolnavă niciodată în viață.

Prefăcându-se că nu este sigur dacă i se permite să avanseze mai mult, Kit făcu un spectacol din ezitarea în pragul ușii.

– *Ai de gând* să te distrezi, nu-i așa, Kit? întrebă Suzanna cu severitate în oglindă. Nu vreau să cred că faci toate astea numai ca să-mi faci pe plac.

– *Firește* că mă voi distra, draga mea. Va fi o reușită.

Și vorbea sincer. Dacă ar fi făcut-o fericită pe bătrâna Suki, și-ar fi pus o fustă din tul și ar fi sărit dintr-un tort. Trăiseră viața lui și acum o vor trăi pe a ei, chiar dacă l-ar fi ucis. Luându-i mâna, o ridică respectuos la buze, apoi o ridică și mai sus ca pentru menuet înainte de a o însoți pe lângă acoperitorile prăfuite, pe scări în jos, spre hol, unde doamna Marlow aștepta strângând în mână două buchete de violete, floarea preferată a stăpânului Bailey, câte unul pentru fiecare.

Și stând lângă ea, îmbrăcată în zdrențe stil Charlie Chaplin, cu ace de siguranță și melon uzat, fiica lor fără egal, Emily, întoarsă recent la viață după o dezastruoasă relație romantică.

– Te simți bine, mami? întrebă ea vioi. Ți-ai luat pilulele de fă-mă-mai-bine?

Scutind-o pe Suzanna de răspuns, Kit se bate peste buzunar ca asigurare.

– Și picăturile, pentru orice eventualitate?

Se bate peste celălalt buzunar al blazerului.

– Ești emoționat, tati?

– Îngrozit.

– Așa și trebuie să fii.

Porțile Conacului sunt deschise. Kit a spălat cu furtunul leii din piatră de pe stâlpii porții cu ocazia sărbătorii. Căutătorii

de plăceri îmbrăcați în costume se îndreaptă deja spre Market Street. Emily îi vede pe GP¹-ul local și pe soția sa li se alătură prompt, lăsându-și părinții să meargă singuri, Kit scoțându-și cu un gest comic pălăria de paie ca salut în dreapta și stânga, iar Suzanna reușind o imitație nesigură a salutului regal exprimându-și fiecare aprecierile în moduri separate:

– Doamne, Peggy dragă, e atât de fermecător! De unde ai luat acest satin minunat? exclamă Suzanna către poștăriță.

– Păi, să fiu al naibii, Billy. Pe cine altcineva mai ai aici? murmură Kit, *sotto voce*, în urechea corpulentului domn Olds, măcelarul, care a venit costumat în prinț arab, cu turban.

În grădinile vilelor, narcisele, lalelele, forsiția și florile de piersic își ridică creștetul spre cerul albastru. Din turnul bisericii fâlfâie steagul negru cu alb al comitatului Cornwall. O ceată de copii călare, cu pălării tari pe cap, vine tropăind pe stradă, escortată de redutabila Polly de la Școala de Călărie Granary. Festivitățile sunt prea mult pentru poneiul conducător și acesta ezită, dar Polly apucă imediat hățurile. Suzanna consolează poneiul, apoi pe călăreț. Kit o ia de braț pe Suzanna și îi simte inima bătând.

E aici și acum, gândește Kit, copleșit de bucurie. Mulțimile care se înghesuie, porumbeii care țopăie pe pajiști, oile păscând liniștite pe coama dealului, chiar și noile bungalow-uri care colorează pantele inferioare ale Dealului lui Baily: dacă asta nu-i țara pe care au iubit-o și au slujit-o atât de mult timp, atunci care e? Și OK, este *Merrie England*², este Laura Ashley³, este cidru și patiserie și iuhu! pentru

¹ General Practitioner, medic de familie (n.tr.)

² Operă comică în două acte, autor Edward German, după un libret de Basil Hood (n.tr.)

³ Laura Ashley (7 septembrie 1925 – 17 septembrie 1985), creatoare de modă și om de afaceri din Țara Galilor (n.tr.)

Cornwall, iar mâine-diminează acești oameni simpatici și afectuoși vor sări din nou unul la gâtul celuilalt, se vor culca cu nevestele altora, și vor face toate acele lucruri pe care restul lumii le face în fiecare zi. Dar acum este ziua lor națională, și de ce s-ar plânge un ex-diplomat dacă ambalajul este mai frumos decât darul?

La o masă cu rasteluri stă Jack Painter, fiul roșcovan al lui Ben de la garaj, cu bretele și melon. Lângă el se află o fată îmbrăcată într-o rochie de zână cu aripi, care vinde bilete la patru lire încercarea.

– Ești *gratuit*, Kit băiete, la dracu'! strigă Jack în gura mare. Ești afurisitul de Deschizător, omule, ca și Suzanna!

Dar Kit, în entuziasmul lui, nu se lasă provocat.

– *Nu sunt gratuit*¹, mulțumescu-ți, Jack Painter! Sunt *teribil* de costisitor. Și așa este și draga mea soție, ripostează el și, ca un fericit care este, trânteste o bancnotă de zece lire și lasă să cadă restul de două lire în cutia pentru viața mai bună a animalelor.

Îi așteaptă o trăsură. De o latură este sprijinită o scară din mătase. Suzanna prinde scara cu o mână, în mâna cealaltă își ține fustele de călărie și urcă ajutată de Kit. Brațe binevoitoare se întind ca s-o primească. Așteaptă să-i revină suflul. Îi revine. Zâmbește. Harry Tregenza, constructorul-în-care-nu-poți-avea-încredere și potlogar celebrat, poartă o mască de călău și flutură o coasă din lemn vopsită în argintiu. Este flancat de soția sa care poartă urechi de iepure. Lângă ei se află Regina Bailey a anului, revărsându-se din corsaj. Înclinându-și pălăria de paie, Kit plantează sărutări cavalierești pe obrajii ambelor femei și primește de la fiecare aceeași undă de parfum de iasomie.

¹ Joc de cuvinte: you're free = ești gratuit sau pentru tine e gratis. (n.tr.)

O flașnetă cântă *Flirt with all the ladies, Gosh and ain't they sweet?* Zâmbind viguros, așteaptă să se atenueze zgomotul. Ceea ce nu se întâmplă. Flutură un braț cerând tăcere, zâmbește mai dur. Degeaba. Pescuiește din buzunarul de la blazer notițele pentru discurs, le flutură. Un motor cu aburi emite un urlet agresiv. Mimează un suspin teatral, cere îngăduință cerurilor, cere îngăduință mulțimii de la picioarele lui, dar zgomotul refuză să dispară.

Face o încercare.

La început trebuie să urle ceea ce numește el amuzat Însemnările de biserică, deși se referă la probleme non-ecclesiastice, precum toaletele, parcare și schimbarea bebelușilor. Îl aude oare cineva? Judecând după fețele ascultătorilor care se ațin pe lângă roțile trăsurii, nu. Pronunță numele voluntarilor noștri altruiști care au făcut posibil miracolul și-i invită să se arate. N-o fac. La fel de bine ar fi putut citi numele glorioșilor morți¹. Flașnetă a luat-o de la capăt. Amintește-ți că ești și Stăpânul Dezordinii. Se așteaptă să fii comic. O privire rapidă către Suki: nu sunt semne rele. Iar Emily, preaiubita lui Emily: înaltă, atentă și readusă la viață, stă, ca întotdeauna, puțin separată de haită.

– Și, în cele din urmă, prieteni, înainte de a coborî – deși ar trebui să fiu cât se poate de atent cum o fac! – răspuns zero – este plăcerea mea și datoria mea preafericită să vă îndemn să vă cheltuiți *nebunește* banii câștigați foarte greu, să flirtați *imprudent* cu soțiile celorlalți – dorind să nu fi spus asta –, beți, mâncați și bucurați-vă de această zi. Așa că, *hip-hip-ura!*, zise înșfăcându-și pălăria de paie și aruncând-o în aer. *Hip-hip-ura!*

¹ *Glorious Dead* – al optulea episod din cel de-al patrulea sezon al serialului de televiziune britanic *Upstairs, Downstairs* (1974).

Suzanna își ridică jobenul pentru a se alătura pălăriei lui de paie. Constructorul în care nu poți avea încredere decât dacă scapi de el nu-și poate ridica masca de călău, așa că împunge aerul cu pumnul încheștat într-un salut comunist neintenționat. Un *ura* întârziat prin megafoane se aude ca o defecțiune electrică. La murmure de „Bravo ție, frumosule! și „O treabă bună, măcăleandru meu!“, Kit coboară recunoscător scara și se întinde să o cuprindă pe Suzanna pe după șolduri.

– Minunat, tati! decretează Emily, făcându-și apariția lângă Kit. Vrei un șezător, mami, ori să *biciuiеști*¹? – utilizând o expresie de familie.

Suzanna, ca întotdeauna, vrea să biciuiască.

*

Turul regal al Deschizătorului nostru și al Doamnei sale începe. Mai întâi, inspectează caii din comitat. Suzanna, fata născută la țară, le vorbește, îi mângâie și-i bate pe crupe fără reținere. Kit face un spectacol întreg din admirația sa pentru alămurile cailor. Legume crescute în grădină de calitate cea mai bună. Conopide pe care localnicii le numesc broccoli: mai mari decât mingile de fotbal, spălate și frecate până strălucesc. Pâine de casă, brânzeturi și miere.

Degustare de *piccalilli*²: fără gust, dar își păstrează rânjetul. Pateul de somon afumat – excelent. O roagă pe Suki să cumpere. Ceea ce și face. Zăbovește pe lângă sărbătoarea

¹ Sit-down, persoană care, în parcurile de distracții, are rolul de a sta așezat și a cădea atunci când clientul nimerește o anumită țintă. Flog-on, ciomăgeală, biciuire – o altă atracție a bălciurilor și parcurilor de distracții. (n.tr.)

² Murături cu legume cu arome foarte puternice, provenind din Indiile de Est (n.tr.)

florilor organizată de Clubul de Grădinărit. Suzanna știe toate florile după nume. Dă peste familia MacIntyre, doi clienți nemulțumiți ai vieții. Fostul plantator de ceai George ține lângă pat o carabină încărcată pentru ziua în care masele se vor aduna la porțile sale. Soția sa, Lydia, este plicticoasa satului. Înaintează spre ei cu brațele întinse:

– George! Lydia! Dragii mei! *Minunat!* Supercina de la voi de ieri-noapte, cu adevărat una dintre acele seri de neuitat. E rândul nostru data viitoare!

Deplasându-se recunoscător către utilajele de treierat și tractoarele cu aburi de altădată. Suzanna, nedescurajată de năvala copiilor satului îmbrăcați în orice, de la Batman la Osama. Kit țipă la Gerry Pertwee, Romeo al satului, ghemuit în tractorul său, pe cap cu un acoperământ de piele roșie:

– Pentru a nu știu câta oară, Gerry, când ai de gând să-ți cosești nenorocitul de padoc? Iar Suzannei, separat: Să fiu al naibii dacă îl voi plăti pe ticălos cincisprezece lire pe oră când tariful e de doisprezece.

Suzanna, acostată de Marjory, divorțata bogată, la pândă. Marjory a pus ochii pe serele în ruină din grădina împrejmuită cu ziduri a Conacului pentru Clubul ei de Orhidee, dar Suzanna bănuiește că de fapt Kit este cel pe care a pus ochii. Kit vine s-o salveze:

– Suki dragă, iartă-mă că te întrerup – Marjory, arăți extrem de atrăgătoare, dacă-mi permiți s-o spun – o mică dramă, draga mea. Numai tu ai puterea să o rezolvi.

Cyril, paznicul bisericii și tenorul principal al corului, trăiește cu mama sa, fiindu-i interzis contactul nesupravegheat cu elevii de școală; Harold, stomatologul bețiv, pensionat anticipat, o vilă drăguță, acoperită cu paie, lângă Bodmin, un fiu la dezalcoolizare, soția la închisoare. Kit îi întâmpină pe

toți cu bucurie și se îndreaptă spre Expoziția de Arte și Meșteșuguri, copilul de suflet al lui Suki.

Cortul mare, un paradis al liniștii. Admiră acuarelele de amatori. Face abstracție de calitate, strădania e totul. Merge la celălalt capăt al cortului, coboară pe colina plină de iarbă.

Pălăria de paie, făcând dungi pe frunte. Mocasinii din piele întoarsă îi fac viața un iad, după cum era de așteptat. Emily la marginea decorului, urmărind-o cu atenție pe Suzanna.

Pătrunde în incinta împrejmuată cu frânghii a secțiunii de Meșteșuguri Rustice.

*

Simte Kit, intrând acolo, un *fior rece*, o *prezență*, o *prevestire*? Pe dracu': este în Rai și intenționează să rămână acolo. Experimentează una dintre acele rare senzații de plăcere pură, când totul pare să meargă perfect. Se uită cu iubire nesfârșită la soția sa, îmbrăcată în haine de călărie și cu joben. Se gândește la Emily și la cum, în urmă cu o lună, încă era pe culmile disperării, iar astăzi este din nou pe picioare și gata să se bucure de viață.

Și în timp ce gândurile plutesc mulțumite în această direcție și privirea lui le urmează, oprindu-se în spatele incintei Arte și Meșteșuguri și, se pare prin propria voință, pe silueta unui bărbat.

Un bărbat gârbovit.

Un bărbat *scund* și gârbovit.

Nu se poate spune dacă e cocoșat sau doar poziția îl face să pară așa. Bărbatul stă în remorcă. Fără să-i pese de căldura miezului de zi, poartă o haină de piele până la călcâie, de culoare maro, lucioasă, cu reverele ridicate. Și pe post de pălărie,

o chestie cu boruri largi, tot din piele, cu o calotă îngustă și arcuită în față, mai mult pălăria unui puritan decât a unui cowboy.

Trăsăturile, atât cât poate vedea Kit din cauza borului, sunt categoric ale unui bărbat alb, mic de statură, de vârstă mijlocie.

Categoric?

De unde siguranța asta dintr-odată?

Ce este atât de *categoric* în legătură cu el?

Nimic.

Tipul este exotic, adevărat. Și mic de statură. Într-o companie solidă, cel mic iese în evidență. Dar asta nu-l face deosebit. Ci doar te face să-l observi.

Un tinichigiu, a fost primul gând al lui Kit: de când n-a mai văzut un tinichigiu adevărat? Cincisprezece ani în urmă, în România, când îndeplinea o însărcinare în București. Se poate să fi apelat la Suzanna pentru sugestie. Ori poate că numai s-a gândit să apeleze la ea, pentru că deja își mutase centrul de interes spre camioneta tipului, care nu numai că era locul lui de muncă, dar și casa lui umilă, mărturie fiind mașina de gătit, patul gen prici și rândurile de oale și ustensile de bucătărie care se amestecau cu patenți, burghie, ciocane; și pe un perete, piei uscate de animale care se presupune că-i serveau drept covoare când, după ce-și termina ziua de muncă, închidea recunoscător ușa în nasul întregii lumi. Dar totul era atât de ordonat și curat, încât simțai că proprietarul ar putea găsi orice dorește chiar și legat la ochi. Fusese și el acest tip de micuț. Expert. Sigur pe el.

Dar recunoașterea pozitivă, irevocabilă în această etapă? Cu certitudine, nu.

Se manifestă o premoniție insidioasă și neplăcută.

Se adună laolaltă anumite fragmente de amintiri care se mișcă de jur împrejur precum piesele dintr-un caleidoscop până formează un model, vag la început, apoi – dar numai gradual – tulburător.

Recunoașterea vine târziu, anunțată în adâncuri de omul interior – apoi treptat, cu teamă și cu inima îndoită, acceptată de omul exterior.

Urmează plecarea, fizică, pentru că detaliile au rămas neclare în amintirile ulterioare ale lui Kit. Rubicondul Philip Peplow, manager de fonduri pentru o companie de investiții și proprietarul unei a doua case, pare să fi dat buzna aici, însoțit de noua lui cucerire, un model de un metru optzeci, îmbrăcată în colanți de Pierrot. Chiar și cu furtuna de forță unei tornade care i se forma în creier, Kit nu și-a pierdut interesul pentru o fată frumoasă. Și fata de un metru optzeci, îmbrăcată în colanți este cea care vorbește. Ar vrea Kit și Suzanna să vină pe la ei să bea ceva împreună? Ar fi minunat, casa e deschisă, de la șapte încolo, veniți așa cum sunteți: va fi minunat dacă nu plouă. La care Kit, exagerând puțin ca să compenseze pentru starea confuză de spirit, se aude spunând ceva de genul: ne-ar plăcea la nebunie asta, fată de unu optzeci, dar ne vine la cină întreaga Bandă cu Lanțuri, ca să ne pedepsească pentru păcate – „Banda cu Lanțuri“ fiind termenul născocit de Kit și Suzanna pentru demnitarii locali, care au o slăbiciune pentru însemnele consilierilor municipali.

Peplow și amanta lui pleacă, iar Kit se întoarce să admire articolele tinichigiului, dacă asta este ocupația lui, cu partea de creier care încă refuză să admită inadmisibilul. Suzanna stă lângă el, admirându-le și ea. Bănuiește, dar nu este sigur, că le admiră dinaintea lui. Până la urmă, de aceea erau acolo, să admire: admiri, pleci înainte să te trezești implicat prea profund, apoi admiri din nou.

Cu excepția faptului că, de această dată, nu plecaseră. Stăteau unul lângă altul și admirau, dar și recunoșteau – mai bine-zis *Kit* recunoștea – faptul că tinichigiul nu era tinichigiu deloc, și nu fusese niciodată. Și de ce dracu' s-a grăbit să-l creadă tinichigiu, Dumnezeu știe.

Tipul era *șelar*, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-i cu mine? Face *șei*, să-l ia naiba, hățuri! Serviete! Sacoșe! Poșete, portofele, săculeți de mână pentru doamne, suporturi pentru pahare. Nu oale și tigăi, și n-a făcut niciodată! Totul *în jurul* omului era din piele. Era un pielar care făcea reclamă propriului produs. Își prezenta produsul. Iar remorca mașinii era *culoarul* său pentru prezentarea de modă.

Tot ceea ce până acum Kit nu reușise să accepte, așa cum nu reușise să accepte scrierea cât se poate de evidentă, pictată manual cu vopsea aurie pe latura camionetei, și care proclama MAROCHINĂRIA LUI JEB, oricui avea ochi să vadă de la cincizeci, mai curând o sută de pași. Și sub reclamă, cu litere mai mici, într-adevăr, dar la fel de lizibile, ordinul *Cumpără din Camionetă*. Fără număr de telefon, fără adresă, e-mail sau altceva, fără nume de familie. Doar Jeb și cumpără din camioneta lui. Concis, la obiect, lipsit de ambiguitate.

Dar de ce instinctele bine reglate ale lui Kit intraseră într-o negare anarhică și cu totul irațională? Și de ce numele Jeb, acum că fusese de acord să-l recunoască, îl izbea ca fiind cea mai imorală, cea mai iresponsabilă încălcare a Legii Secretelor Oficiale care trecuse vreodată pe la biroul lui?

*

Și totuși, așa era. Întregul trup al lui Kit spunea asta. Picioarele îi spuneau asta. Amortiseră în mocasinii nepotriviți. Vechiul lui blazer de Cambridge îi spunea asta. I se lipise de

spate. În mijlocul unui val de fierbințeală, sudoarea rece îi înmuiase cămașa de bumbac. Să fi fost prezentul sau trecutul? Era vorba de aceeași cămașă, aceeași sudoare, aceeași fierbințeală în ambele locuri: aici și acum pe Pajiștea lui Bailey, în ritmul flașnetei, sau pe dealul mediteraneean, în toiul nopții, pe fundalul hureitului motoarelor de pe mare.

Și cum reușesc doi ochi căprui, agili și încrezători să îmbătrânească și să facă riduri și să-și piardă bucuria de a exista în ridicolul de scurt răstimp de trei ani? Capul se ridică, și nu numai pe jumătate, ci se dădu pe spate, până când borul pălăriei din piele se înclină și el, expunând fața osoasă și tristă – o expresie de care părea incapabil să scape –, cu pomeți osoși, maxilare și sprâncene dure, care era subliniată de aceeași rețea de linii fine care se adunaseră la colțurile ochilor și gurii, trăgându-le în jos, într-un soi de nemulțumire permanentă și hotărâtă.

Iar ochii, altădată atât de iuți și de atoateștiutori, păreau să-și fi pierdut mobilitatea, pentru că, odată ce se fixară pe Kit, nu mai arătară vreun semn de mișcare, rămânând acolo, fixați pe el, așa că singurul mod în care legătura putea fi ruptă, era dacă o rupea Kit; ceea ce reuși până la urmă, dar numai întorcându-și capul spre Suzanna și spunând: „Ei bine, draga mea, iată-ne, ce zi, o, ce zi!” – sau ceva la fel de obtuz, dar suficient de atipic lui pentru ca pe fața îmbujorată a Suzannei să apară o încruntare de perplexitate.

Și această încruntare nu dispăru nici când se auzi vocea galeză moale pe care se ruga inutil să nu o audă:

– Ei, Paul! Ce coincidență... Nu ce ne-am fi așteptat, nu?

Dar deși cuvintele se izbiră de capul lui Kit ca gloanțele, Jeb trebuie să le fi pronunțat cu voce joasă, pentru că Suzanne – fie mulțumită imperfecțiunilor micilor stimulatoare auditive pe care le purta ascunse de păr, fie

permanentului bubuit de pe terenul târgului – nu reuși să le audă, preferând să manifeste un interes exagerat pentru o poșetă de dimensiuni mari, cu o curea de umăr ajustabilă. Suzanne îl privea pe Jeb peste buchetul de violete Bailey și îi zâmbea puțin prea dur, fiind simultan puțin prea dulce și condescendentă pentru gustul lui Kit, ceea ce se traducea de fapt prin timiditate la lucru, deși nu părea a fi asta.

– Deci, ești chiar Jeb, nu? Adevăratul.

Ce dracu' vrea să spună ea prin asta, *adevăratul* Jeb? se gândi Kit, dintr-odată ultragiat. Adevărat în comparație cu *ce*?

– Nu ești vreun substitut sau vreun înlocuitor, ori ceva? continuă ea, de parcă Kit ar fi pus-o să-și explice interesul față de individ.

Și Jeb, la rândul lui, luă întrebarea foarte în serios.

– Ei bine, nu am fost botezat Jeb, recunosc asta, ripostă el, luându-și, în sfârșit, privirea de la Kit și binevoind s-o îndrepte spre Suzanna cu aceeași constanță.

Adăugând cu o locvacitate care tăia direct în inima lui Kit:

– Dar numele pe care mi l-au dat era atât de pompos, încât, sincer, am decis să-i aplic o operație, ca să spunem așa.

Dar Suzanna era în modul interogativ:

– Și unde, pentru Dumnezeu, ai găsit așa o piele *minunată*, Jeb? Este *perfectă*.

La care Kit, a cărui minte comutase acum pe pilotul diplomatic automat, anunță că și el ardea de nerăbdare să pună aceeași întrebare.

– Da, chiar așa, de unde *ai luat* această splendidă piele, Jeb?

Și aici urmă un moment în care Jeb cântări ambele întrebări, de parcă încerca să se decidă la care să răspundă. O selectă pe-a Suzannei:

– Da, ei bine, de fapt este pielea de pe crupa căprioarelor rusești, doamnă, explică el, cu ceea ce pentru Kit devenise deja un sistem defensiv insuportabil. Jeb coborî de pe perete o piele de animal și o întinse iubitor în poală. Mi s-a spus că a fost recuperată de pe epava unei brigantine daneze care s-a scufundat în Plymouth Sound în 1786. Vedeți voi, ambarcațiunea era în drum dinspre St. Petersburg spre Genova, adăpostindu-se de vânturile puternice de sud-vest. Ei bine, am auzit cu toții de *ele*, nu, prin părțile astea? – mângâind pielea a consolare cu o mână mică și bronzată – nu că pieii i-ar fi păsat de asta, nu-i așa? Două sute de ani de apă de mare este exact ceea ce-ți place, continuă el, de parcă s-ar fi adresat unui animal de companie. Este posibil să fi ajutat și mineralele din ambalaj, îndrăznesc să spun.

Dar Kit știa că, dacă Jeb își ținea predica în fața Suzannei, de fapt îi vorbea lui Kit, miza pe uluirea, și frustrarea, și anxietatea lui Kit, și – da, și pe teama lui – teama lui galopantă – deși n-ar fi putut spune precis de ce se temea.

– Și asta e ceea ce faci, Jeb, pentru a-ți câștiga *existența*? întrebă Suzanne, obosită și, ca rezultat, oarecum dogmatică. Normă întreagă. Nu ai o *a doua slujbă pe timpul nopții*, sau altă slujbă, sau studiezi între timp? Nu e un *hobby*, este *viața* ta. Asta aș vrea să știi *eu*.

Jeb părea a medita profund la aceste întrebări. Micii lui ochi căprui cereau ajutor de la Kit, rămânând ațintiți asupra lui, apoi schimbă direcția, dezamăgiți. În sfârșit, cu un suspin, dădu din cap ca un om care nu e împăcat cu sine însuși.

– Ei bine, presupun că am avut câteva alternative, acum, că mă gândesc la asta, recunosc el. Arte marțiale? Ei bine, în zilele astea, toți se ocupă cu asta, nu-i așa? Protecție proximă, bănuiesc, sugera el, după ce îl privi din nou lung pe Kit. Să

conduci copiii bogătaşilor la școală dimineța. Să-i aduci acasă după-amiaza. Se fac bani buni din asta, se spune. Dar *pielea* – mângâind din nou pielea de animal – întotdeauna mi-a plăcut o piele de calitate, ca și tatălui meu. Aș spune că nimic nu se compară cu ea. Dar să fie asta *viața* mea? Ei bine, viața e tot ce-ți rămâne – și-i aruncă încă o privire lui Kit, una mai dură.

*

Dintr-odată, toate părură să se precipite, toate se îndreptau spre dezastru. În ochii Suzannei se aprinsese o luminiță de avertizare. Pete cumplite de culoare îi apărură pe obraji. Se întoarse cu o viteză nesănătoasă la portofelele omului, pe motivul dubios că urma ziua de naștere a lui Kit. Urma ziua lui, dar nu până în octombrie. Când îi aminti asta, Suzanne izbucni într-un râs exagerat și îi promise că, dacă se va decide să-i cumpere un portofel, îl va ține ascuns în sertarul de jos.

– Cusătura, Jeb, e manuală sau de mașină? lăsa ea să-i scape, uitând cu totul de ziua de naștere a lui Kit și punând mâna impulsiv pe poșeta de umăr pe care o alesese prima dată.

– Manuală, doamnă.

– Și prețul de pornire este, cât, șaiszeci de lire? Pare *groaznic* de mult.

Jeb se întoarse spre Kit.

– E cel mai bun preț pe care-l pot oferi, mă tem, Paul, spuse el. Un chin pentru unii dintre noi, care nu au o pensie sau alte beneficii.

Să fie ură ceea ce vedea în ochii lui Jeb? Mânie? Disperare? Și ce vedea Jeb în ochii lui Kit? Mistificare? Ori un apel mut, să nu-l mai strige *Paul* când Suzanna este pe

aproape? Dar Suzanna, fie că auzise, fie că nu, auzise oricum suficient.

– Ei bine, atunci, o iau, declară ea. Este foarte potrivită pentru când merg la cumpărături în Bodmin, nu-i așa, Kit? Este spațioasă și are compartimente secrete. Uite, are chiar și un buzunăraș lateral pentru cardul de credit. Cred că șaizeci de lire este destul de rezonabil. Nu ești de aceeași părere, Kit? Bineînțeles că da!

Acestea fiind spuse, făcu un gest atât de improbabil, atât de șocant, încât, pentru o clipă, toate celelalte preocupări fură uitate. Își puse poșeta cât se poate de funcțională pe masă și, ca preludiu la căutarea banilor, își dădu jos pălăria și i-o întinse lui Jeb să i-o țină. Nici dacă și-ar fi desfăcut nasturii de la bluză, n-ar fi putut fi mai explicită, în percepția amplificată a lui Kit.

– Uite, *voi* plăti eu poșeta, nu te prosti, protestă el, sperriind-o nu doar pe Suzanna, ci și pe el însuși de vehemența cu care o spusese.

Și către Jeb, singurul care părea netulburat:

– Preferi bani gheață, cred. Faci afaceri numai cu bani gheață – ca o acuzație – fără cecuri sau carduri sau bunuri în natură?

Bunuri în natură? – despre ce dracu' bate câmpii? Cu degete care păreau să se fi lipit între ele la vârfuri, luă trei bancnote de douăzeci de lire din portofel și le aruncă pe masă.

– Uite, dragă. Cadou pentru tine. Oul tău de Paște, cu o săptămână întârziere. Bagă vechea poșetă în cea nouă. *Bineînțeles* că va încăpea. Uite – derulând acțiunea în locul ei, și nu prea delicat. Mulțumesc, Jeb. O descoperire minunată. E minunat că ai venit la târg. Fă în așa fel să ne vedem și la anul.

De ce dracu' n-a luat banii afurisitul? De ce n-a zâmbit, ori să dea din cap, ori să spună mulțumesc, ori să aplaude – *să facă* un gest, ceva, ca orice ființă normală, în loc să se așeze din nou și să împungă banii cu arătătorul de parcă ar fi crezut că sunt falși, ori insuficienți, ori câștigați necinstit, ori indiferent ce dracu' gândește, ascuns din nou privirii sub pălăria lui de puritan? Și de ce Suzanna, probabil deja febrilă, zâmbește cu o expresie neghioabă, în loc să răspundă apelului lui Kit, care o strânge de braț?

– Și atunci, ăsta e celălalt nume al tău, Paul? întreabă Jeb, cu vocea sa calmă de galez. *Probyn*. Cel pe care l-au țipat la microfon. Despre tine e vorba?

– Da, într-adevăr. Dar draga mea soție este forța motrice în chestiile astea. Eu doar mă țin după ea, adaugă Kit, întinzându-se să-i recupereze jobenul și descoperind că este încă în mâna lui Jeb.

– Ne-am mai întâlnit, nu-i așa, Paul? spuse Jeb, uitându-se la el cu o expresie care părea să combine durerea și reproșul în aceeași măsură. Cu trei ani în urmă. Între o stâncă și un loc dur, cum se spune. Și când privirea lui Kit coborî brusc, pentru a scăpa de ochii lui immobili, văzu micuța mână de oțel a lui Jeb ținând jobenul de bor și strângând atât de tare, încât unghia degetului mare se albise. Da, Paul? Tu erai *telefonul meu roșu*.

Adus aproape la disperare de prezența lui Emily, care apăruse de niciunde, ca de obicei, pentru a da târcoale pe lângă mama sa, Kit își adună ultimele resturi de convingere falsă care îi rămăseseră.

– Aici ai greșit adresantul, Jeb. Ni se întâmplă la toți. Mă uit la tine și nu te recunosc nici să mă omori, zise susținând privirea neobosită a lui Jeb, iar *telefonul roșu* nu-mi spune nimic, mă tem. *Paul?* – mister total. Și totuși, iată-ne.

Și reușind cumva să-și păstreze zâmbetul, ba chiar să simuleze un râs de scuză, se întoarse spre Suzanna:

– Draga mea, nu trebuie să pierdem timpul. Țesătorii și olarii tăi nu te vor ierta niciodată. Jeb, mi-a părut bine să te cunosc. Un dialog foarte instructiv. Doar că îmi pare rău pentru neînțelegere. Jobenul soției, te rog, Jeb. Nu-i de vânzare, mă tem, bătrâne. Valoare de antichitate.

– *Așteaptă!*

Mâna lui Jeb eliberă jobenul și se ridică spre deschizătura hainei din piele. Kit se postă în fața Suzannei. Dar singura armă mortală care ieși la vedere era un carnet de însemnări albastru.

– Am uitat să vă scriu chitanța, nu-i așa? explică el, fluierând de propria prostie. Tipul de la impozite m-ar ucide.

Deschizându-și carnetul pe genunchi, alese o pagină, se asigură că indigoul e la locul lui și scrise între linii cu un creion militar maro. Și după ce termină – și trebuie să fi fost o chitanță istovitoare, după cât a durat s-o scrie – smulse pagina, o împături și o depuse cu grijă în noua poșetă de umăr a Suzannei.

*

În lumea diplomatică în cadrul căreia, până de curând, Kit și Suzanna erau cetățeni loiali, o datorie socială este o datorie socială.

Țesătorii puseseră mână de la mână ca să-și construiască un război de țesut de modă veche? Suzanna trebuia să vadă cum funcționează războiul, iar Kit trebuia să cumpere un pătrat de material țesut manual, insistând că ar fi exact lucrul care să-i împiedice calculatorul să hoinărească pe tot biroul: să lăsăm la o parte faptul că acest comentariu stupid nu avea

sens pentru nimeni, și cu atât mai puțin pentru Emily, care, niciodată prea departe, flecărea cu un trio de copii. La standul cu produse de olărit, Kit își încearcă șansele la roată și face boacăne, în timp ce Suzanna zâmbește binevoitor la poznele lui.

De-abia după ce au fost derulate și aceste ultime ritualuri, Deschizătorul nostru și Doamna sa au voie să-și ia la revedere și, prin consimțământ tacit, să se îndrepte spre cărarea care duce sub vechiul pod de cale ferată, pe lângă pârau, spre intrarea laterală de la Conac.

Suzanna și-a dat jos jobenul. Iar acum Kit trebuie să i-l care. Își amintește de pălăria sa de paie și o dă jos de pe cap, unind borurile celor două pălării și cărându-le neîndemânatic sprijinite de șold, împreună cu bastonul său de dandy cu mâner din argint. Cu cealaltă mână ține brațul Suzannei. Emily se pornise după ei, dar se răzgândise, strigând prin palmele făcute căuș că se vor vedea acasă, la Conac. De-abia când se văzură adăpostiți sub podul de cale ferată, Suzanna își întoarse fața către soțul ei.

– Cine, pentru Dumnezeu, era *bărbatul acela*? Cel pe care ai spus că nu-l cunoști. *Jeb*. Pielarul.

– *Nimeni* cunoscut, replică ferm Kit, ca răspuns la întrebarea de care se temuse. Este o zonă interzisă. Îmi pare rău.

– Ți-a spus Paul.

– Așa e, și ar putea fi dat în judecată pentru asta. Și sper din suflet că va fi.

– *Ești Paul? Ai fost Paul?* Și de ce nu-mi răspunzi, Kit?

– Nu pot, de-aia. Draga mea, trebuie s-o lași baltă. N-o să ne ducă nicăieri. Nu se poate.

– Din motive de securitate?

– Da.

– Mi-ai spus că nu ai fost niciodată telefonul roșu al cuiva.

– Da. Așa am spus.

– Și totuși, ai fost. Atunci când ai plecat în misiunea aia strict secretă, undeva unde era cald, și te-ai întors cu zgârieturi pe picioare. Emily stătea cu noi pentru că studia pentru specializarea în boli tropicale.

– Nu trebuia să-ți spun nici ce ți-am spus.

– Dar mi-ai spus. Așa că nu are sens să încerci să retractezi. Urma să fii *telefonul roșu* al ministerului, și nu ne-ai spus nici cât timp, nici unde avea loc misiunea, decât că era vorba de o țară caldă. Am fost impresionate. Și am băut în onoarea ta: „În cinstea telefonului nostru roșu“. Asta chiar s-a întâmplat, nu? Doar n-o să negi? Și te-ai întors zgâriat și ai spus că ai căzut într-un tufiș.

Chiar așa a fost. Un tufiș. Partea asta era adevărată.

Și când justificarea păru să-i displace:

– În regulă, Suki. În regulă. Ascultă-mă. Am fost Paul. Am fost telefonul lui roșu. Da, am fost. Cu trei ani în urmă. Și am fost tovarăși de arme. A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut în întreaga mea carieră și asta-i tot ce vei afla de la mine. Bietul băiat e distrus. De-abia l-am recunoscut.

– Părea a fi un om bun, Kit.

– E mai mult de-atât. Este un tip decent, curajos. Sau era. Nu am avut nicio problemă cu el. Chiar dimpotrivă. El era... *îngrijitorul* meu, spuse el, într-o clipă de sinceritate forțată.

– Dar l-ai renegat totuși.

– A trebuit. Nu am avut de ales. Tipul era pe cont propriu. Întreaga operațiune era *mai mult decât* strict secretă.

Crezuse că ceea ce era mai rău trecuse, însă nu ținuse cont de încăpățânarea Suzannei, ceea ce întotdeauna era o greșeală.

– Ce *nu* înțeleg, Kit, este asta. Dacă *Jeb* știa că minți, și *tu* știai că minți, de ce a mai trebuit să-l minți? Ori ne mințeai pe mine și pe Emily?

O comisese, indiferent despre *ce* era vorba. Apelând la mânie ca scuză, emise cu arțag:

– Mă întorc chiar acum la el și clarific situația, dacă nu te superi, și înainte de a-și da seama, îi aruncase pălăriile în brațe și se năpustise pe potecă, în mână ținând bastonul și, ignorând atenționarea străveche de „Pericol“, tropăi pe cărarea accidentată și, străbătând un crâng de mesteceni, ajunse la marginea Pajiștii lui Bailey; de acolo, peste un pârleaz, într-o mocirlă, după care urcă rapid dealul, numai pentru a vedea sub el îngrăditura de la Arte și Meșteșuguri pe jumătate dezafectată și participanții la expoziție, cu mai multă energie decât demonstraseră toată ziua, demontând corturi, standuri și mese în rastel și legându-le în camioane: și acolo, printre camioane, spațiul, chiar spațiul care cu jumătate de oră mai devreme era ocupat de camioneta lui Jeb, acum dispărută.

Ceea ce nu l-a împiedicat nicio clipă pe Kit să coboare în viteză panta cu brațele agitându-se într-o veselie jucată:

– Jeb! Jeb! – unde dracu' e Jeb? L-a văzut cineva pe *Jeb*, pielarul? – a dispărut înainte să-i plătesc, prostul – și banii lui sunt în buzunarul meu! – ei bine, *știți* cumva unde a plecat Jeb? – nici tu nu știi? – într-o serie de cereri deșarte care-i punctează deplasarea de-a lungul șirului de camioane și camioane.

Dar tot ceea ce obțină fură zâmbete amabile și clătinări de cap: nu, Sir Christopher, ne pare rău, nimeni nu știe unde a plecat Jeb. Ori unde locuiește de altfel, ori care e numele lui, dacă stăm să ne gândim, Jeb e un singuratic, politicos, dar sub nicio formă vorbăreț – râsete. O participantă la expoziție spuse că i s-a părut că l-a văzut la Târgul de la Coverack cu

două săptămâni în urmă; o alta spuse că și-l amintește de la St Austell de anul trecut. Dar nimeni nu are un nume pentru el, nimeni nu are numărul său de telefon, nici măcar numărul mașinii. Cel mai probabil făcuse ceea ce făcuseră și alți comercianți, spuseră ei: a observat anunțul, a plătit taxa de târg la poartă, a parcat, a făcut negoț și a plecat în altă parte.

– Ai pierdut pe cineva, tati?

Emily, chiar lângă el – fata e un adevărat *djinn*. Probabil că rămăsese la o bârfă cu fetele în spatele boxelor cailor.

– Păi, draga mea, chiar am pierdut pe cineva. Jeb, pielarul. Cel de la care a cumpărat mama ta o poșetă.

– Ce vrea?

– Nimic. Eu vreau ceva de la el – și confuzia îl copleșește...
Îi dătez niște bani.

– L-ai plătit. Șaizeci de lire. În bancnote de douăzeci.

– Da, ei bine, asta e pentru altceva – nesigur, evitându-i privirea. Să rezolvăm o datorie mai veche. Cu totul altceva, apoi, bolborosind ceva despre necesitatea „de a schimba o vorbă cu mama“, refăcu greoi drumul pe cărare și prin grădina împrejmuită spre bucătărie, unde Suzanna, cu ajutorul doamnei Marlow, tăia legume pentru cina la care urma să participe Banda cu Lanțuri. Suzanna îl ignoră, așa că își caută adăpost în sufragerie.

– Cred că voi curăța argintăria, anunță el suficient de tare ca soția să-l audă și să facă vreun gest, dacă dorea.

Dar nu a făcut niciun gest, așa că nu conta. Ieri făcuse o treabă fantastică lustruind străvechea colecție de argintărie a comandantului – candelabrele Paul Storr, solnițele Hester Bateman și corveta din argint, împreună cu stegulețul de lăsare la vatră, care îi fusese oferită de ofițerii și membrii ultimei lui misiuni. Servindu-le o plesnitură mohorâtă cu

cârpa de șters argintăria, își turnă un scotch mare, urcă în viteză la etaj și se așază la birou să îndeplinească următoarea obligație a serii: aranjarea cartonașelor pentru invitați.

În mod normal, aceste cartonașe erau o sursă de satisfacție, pentru că erau cărțile sale oficiale de vizită rămase de la ultima misiune în străinătate. Era obiceiul lui să privească pe furiș la musafirii care întorceau cartea de vizită, mângâiau cu un deget literele în relief și citeau cuvintele magice: „Sir Christopher Probyn, Înalt Reprezentant al Majestății Sale, Regina“. Dar în seara asta nu se aștepta la o astfel de plăcere. Și totuși, cu lista de invitați în față și cu un whisky alături, se porni sârguincios – poate prea sârguincios – de lucru.

– Că tot veni vorba, tipul acela Jeb a dispărut, anunță el cu o voce deliberat nepăsătoare, percepând prezența Suzannei în spatele lui, în prag. Nimeni nu știe cine e, cu ce se ocupă, nimeni nu știe nimic despre el, sărmanul. Foarte dureros. Foarte neplăcut.

Așteptându-se la o atingere conciliantă ori chiar la o vorbă bună, făcu o pauză, la care se trezi cu poșeta lui Jeb aterizând cu o bufnitură pe birou, în fața lui.

– Uită-te înăuntru, Kit.

Trăgând iritat poșeta spre el, cotrobăi înăuntru până simți o pagină împăturită dintr-un caiet de notițe liniat, pagină pe care Jeb scrisese chitanța. Neîndemânatic, despături hârtia și cu aceeași mână tremurândă o ținu sub veioză:

Pentru o femeie nevinovată care a murit..... nimic

Și pentru un copil nevinovat care a murit .... nimic.

Pentru un soldat care și-a făcut datoria..... dezonoare.

Pentru Paul ..... un titlu de noblete.

Kit citi, privi fix rândurile din fața lui – nu mai era un document, ci un obiect dezgustător. Apoi netezi hârtia pe birou printre cartonașele pentru invitați și o studie din nou, în caz că-i scăpase ceva, dar nu-i scăpase nimic.

– Pur și simplu nu este adevărat, pronunță el cu fermitate. Omul nu este în toate mințile. Își cuprinse capul în mâini și, după un timp, șopti: Dumnezeuule mare!

*

Și cine a fost stăpânul Bailey, arunci când era acasă, dacă a fost vreodată?

Fiul cinstit al satului, dacă ascuți ce spun credincioșii, un fiu de fermieri spânzurat pe nedrept, pentru că a furat oi într-o zi de Paște, pentru plăcerea ticălosului de judecător Assize, din Bodmin.

Cu excepția faptului că stăpânul Bailey nu a fost spânzurat cu adevărat, oricum nu până la moarte, dacă e să dăm crezare faimosului Pergament Bailey din sacristia bisericii. Sătenii au fost atât de nemulțumiți de verdictul nedrept, încât la miezul nopții l-au dat jos de pe spânzurătoare și l-au resuscitat cu cel mai bun rachiu de mere. Și șapte zile mai târziu, tânărul stăpân Bailey a luat calul tatălui său și a călărit până la Bodmin și cu o lovitură de coasă i-a tăiat capul ticălosului de judecător și noroc bun, porumbița mea – cel puțin asta ți se povestește.

Prostii, susține Kit, istoricul amator, care, în câteva ore de relaxare, se amuzase cercetând povestea: tâmpenii victoriene sentimentale de cea mai joasă speță și nici cea mai mică urmă de dovadă în arhivele locale.

Rămâne faptul că de foarte mulți ani, pe vreme bună sau rea, pe timp de pace sau război, oamenii buni din St Pirran se adună pentru a sărbători un act de ucidere extrajudiciară.

*

În aceeași noapte, incapabil să doarmă și înstrăinat de soția sa, care se odihnește alături, asaltat de sentimente de indignare, îndoială de sine și îngrijorare sinceră pentru tovarășul său de arme, care, indiferent din ce motiv, ajunsese atât de jos, Kit delibera asupra următoarei sale mișcări.

Noaptea nu se terminase cu petrecerea: cum altfel? După ciocnirea din dormitor, Kit și Suzanna de-abia au mai avut timp să se schimbe înainte ca mașinile Bandei cu Lanțuri să se alinieze punctual pe alee. Dar Suzanna îi sugerase clar că ostilitățile urmau a fi reluate.

Emily, care nu era bună prietenă cu distrațiile formale, o tulise: vreo petrecere în holul bisericii la care ar fi vrut să participe, oricum nu trebuia să se întoarcă la Londra decât mâine-seară.

La masă, știind că lumea se prăbușea în jurul lui, Kit își execută îndatoririle superb, chiar dacă oarecum haotic, copleșindu-le pe doamna primar la dreapta și pe doamna prefect la stânga cu povești despre viața și ostelile unui reprezentant al reginei într-un paradis din Caraibe.

– Înnobilarea mea? Noroc chior! N-are nimic de-a face cu meritul. Treabă de cal de paradă. Majestatea Sa se afla în zonă și îi intrase în cap să-l viziteze pe premierul local. Era în parohia mea, deci, bingo, am obținut o investiție de cavalier pentru că am fost la locul potrivit și la momentul potrivit. Iar *tu*, draga mea, spuse, apucând din greșeală paharul cu apă și ridicându-l în onoarea Suzannei care se afla la capătul

șirului de candelabre Paul Storr, ai devenit minunata Lady P., cum te-am considerat de altfel întotdeauna a fi.

Dar în timp ce face această declarație disperată, aude vocea Suzannei, și nu pe a lui:

„Nu vreau să știu, Kit, decât dacă e adevărat că au murit o femeie și un copil nevinovat, iar noi am fost trimiși în Caraibe pentru a-ți închide gura, și dacă sărmanul soldat spune adevărul.“

Și bineînțeles că, de îndată ce doamna Marlow a plecat acasă, iar ultima dintre mașinile Bandei cu Lanțuri a părăsit aleea, iat-o pe Suzanna, stând ca o statuie în hol și așteptând răspunsul la întrebare.

Probabil Kit lucrase la el toată seara, pentru că uite-l cum curge ca o declarație oficială a unui purtător de cuvânt al ministerului de externe – și probabil, pentru urechile Suzannei cam la fel de credibil:

– E ultimul meu cuvânt referitor la subiectul acesta, Suki. Atât îmi este permis să-ți spun și probabil și asta este prea mult. Mai utilizase replica asta și altădată? Operațiunea strict secretă în care am avut privilegiul de a fi implicat mi-a fost ulterior descrisă de organizatorii ei – de la *cel mai înalt* nivel – ca o victorie *autorizată și fără vărsare de sânge* asupra unor *oameni foarte răi*. O nuanță de ironie nelalocul ei i se strecoară în voce, una pe care încearcă în van s-o controleze: Și după câte știu, da, poate că rolul meu modest în această operațiune a fost cel care ne-a asigurat numirea în Caraibe, pentru că aceiași oameni au fost suficient de buni să spună că făcusem o treabă decentă, dar, din nefericire, o medalie ar fi fost prea bătătoare la ochi. *În orice caz*, nu acesta a fost motivul care mi-a fost furnizat de cei de la Departamentul Personal când mi s-a oferit numirea. *O recompensă pentru serviciul de o viață*, așa mi-au vândut marfa, nu că aș fi avut

nevoie de prea multă convingere – nu mai mult decât tine, după cum îmi amintesc – o înțepătură de iertat. Dacă au avut știință oamenii de la Personal despre rolul meu într-o anumită operațiune extrem de delicată? Mă îndoiesc foarte mult. Cred că nu au știut nici măcar cât tine.

A convins-o? Când Suzanna arată așa, orice este posibil. Devine insistent – întotdeauna o greșeală:

– Uite ce e, draga mea, până la urmă, pe cine vei *crede*? Pe mine și pe cei din eșalonul superior de la ministerul de externe? Ori un fost soldat amărât, care și-a pierdut norocul?

Suzanna meditează serios la întrebare. O cântărește. Rămân față în față, da; dar e și o față pătată, hotărâtă, care îi rupe inima cu rectitudinea sa neclintită, fața unei femei care a fost șefă de promoție la facultatea de drept și care, până acum, nu s-a folosit niciodată de diplomă, dar o face acum; fața unei femei care a privit moartea în ochi chinându-se prin spitale; și singura ei preocupare evidentă fusese cum se va descurca Kit fără ea?

– I-ai întrebat – pe organizatorii ăștia – dacă a fost fără vărsare de sânge?

– Bineînțeles că nu.

– De ce nu?

– Pentru că, în cazul unor astfel de oameni, nu le pui sub semnul întrebării integritatea.

– Deci, ei au ținut să te lămurească. Pe larg? „Operațiunea a fost fără vărsare de sânge“. Ceva de genul acesta?

– Da.

– De ce?

– Ca să mă liniștească, presupun.

– Sau ca să te inducă în eroare.

– Suzanna, e sub nivelul tău!

Sau peste nivelul meu? se întreabă el disperat, ieșind în fugă din încăpere, strecurându-se apoi nevăzut pe partea lui de pat, unde oră după oră se holbează nefericit în semiobscuritate, în timp ce Suzanna își doarme somnul neclintit indus de somnifere; până când, undeva în drum spre zori, descoperă că un proces mental inconștient i-a pus la dispoziție o decizie aparent spontană.

*

Dându-se în tăcere jos din pat și furișându-se pe hol, Kit trase pe el o pereche de pantaloni de trening și o jachetă sport, își decuplă celularul de la încărcător și îl puse în buzunarul de la jachetă. Se opri la ușa dormitorului lui Emily, încercând să-și dea seama dacă s-a trezit, apoi, în vârful picioarelor, coborî scările spre bucătărie pentru a-și pregăti o cană de cafea, o cerință esențială pentru derularea planului său magistral; și, după atâtea precauții, auzi glasul fiicei sale adresându-i-se din ușa deschisă spre livadă:

– Ai o cană și pentru mine, tati?

Emily, revenind de la joggingul de dimineață cu Sheba.

În orice altă împrejurare, Kit s-ar fi bucurat să aibă o discuție amicală cu fiica lui: dar nu în această dimineață, deși se grăbi să se așeze în fața ei la masa din pin. Făcând asta, observă hotărârea de pe chipul ei, și atunci știu că renunțase la alergare când, din vârful Dealului lui Bailey, observase luminile din bucătărie.

– Îmi poți spune ce se întâmplă, tati? întrebă ea tăios, bucătică ruptă din mama sa.

– Să se întâmple? – un zâmbet neconvingător. De ce ar trebui să se *întâmple* ceva? Mama ta doarme. Iar eu beau o cafea.

Dar nimeni n-o prostește pe Emily. Nu în zilele astea. Nu după experiența cu Bernard.

— Ce s-a întâmplat la Târgul lui Bailey ieri? La standul cu articole din piele. Îl cunoșteai pe tip, dar nu ai vrut să se știe. Te-a strigat Paul și a lăsat un bilet ciudat în poșeta mamei.

Kit renunțase de mult la încercările de a înțelege comunicarea aproape telepatică dintre soția și fiica sa.

— Da, ei bine, mă tem că nu e ceva ce poate fi discutat între noi doi, replică el blând, evitându-i privirea.

— Și nu poți discuta nici cu mama. Așa e?

— Da, așa e, Em. Și nu-mi face nici mie plăcere. Din nefericire, este o problemă de secret oficial. Iar mama ta știe asta. Și acceptă. Așa cum ar trebui s-o faci și tu.

— Pacienții îmi spun secretele lor. Pe care nu le fac publice. Ce te face să crezi că mama le va publica pe ale tale? E tăcută ca un mormânt. Puțin mai tăcută decât ești tu uneori.

Și e timpul să-și aducă artileria grea:

— Pentru că sunt secrete *de stat*, Emily. Nu ale mele sau ale mamei tale. Mi-au fost încredințate mie, și nimănui altcuiva. *Singurele* persoane cu care le pot împărtăși sunt persoanele care le știu deja. Ceea ce, trebuie să spun, o transformă într-o afacere confidențială.

Și pe nota această de autocompătimire, se ridică, o sărută tandru pe creștet, traversează țanțoș curtea grajdului până la biroul său improvizat și încuie ușa. După ce-și deschise calculatorul, din câteva comenzi ajunse la destinație. Tot ce-i trebuia erau un creion și hârtie. Pe care le avea deja pregătite în depozitul de hamuri.

„Marlon va răspunde întrebărilor tale personale și confidențiale“.

Cu Sheba mândră în spatele Land Roverului aproape nou pe care îl obținuse în schimbul bătrânei sale rulote, Kit urcă Dealul lui Bailey până ajunge la o parcare cu o cruce celtică și o perspectivă asupra ceții dimineții, care se ridică din vale. Primul apel a fost unul condamnat din start, după cum era și intenția lui, etica postului și un sens al auto-protecției cerându-i să recurgă totuși la el. Formând numărul centralei de la ministerul de externe, dă de o voce rece de scoțiană, care îi cere să-și repete mai rar numele. Ceea ce și face, după care aruncă în joc și titlul nobiliar, pentru mai multă siguranță. După o așteptare atât de lungă, încât începuse să creadă că i se închisese, operatoarea îl informează că domnul Fergus Quinn nu mai este în serviciu de trei ani – un lucru pe care Kit îl știe foarte bine, dar asta nu-l împiedică să întrebe – și că nu are niciun număr și nici autoritatea de a transmite mesaje. Ar dori poate Sir Christopher – *în sfârșit*, mulțumesc! – să fie pus în legătură cu funcționarul rezident? Nu, mulțumesc, Sir Christopher nu dorește asta, cu implicația străvezie că un funcționar rezident nu ar deține nivelul de securitate implicat.

Ei bine, am încercat și e înregistrat. Acum, să trecem la partea dificilă.

Va încerca acum granițele sferei neoficiale, dar este susținut în hotărârea sa de doi factori: incontestabila declarație către femeile familiei că singurele persoane cu care îi este permis să discute secretele *Operațiunii Wildlife* sunt cele pentru care nu mai sunt un secret; și amintirea feței chinuite a lui Jeb uitându-se fix la el de sub borul pălăriei sale de puritan.

Extrăgând bucata de hârtie pe care notase numărul de telefon al lui Marlon, îl tastează pe celular, dă sonorul la maximum, pentru că auzul nu-i mai funcționează ca altădată,

și iute, de teamă să nu se răzgândească, apasă butonul. Ascultând încordat sunetul de apel, își amintește, prea târziu, ce oră este la Houston și are o viziune a unui Marlon adormit care bâjbâie după telefonul de lângă pat. Contrar așteptărilor, aude vocea sinceră a unei matroane texane:

„Vă mulțumim că ați sunat la Ethical Outcomes. Rețineți: la Ethical, siguranța *dumneavoastră* este cea care *contează*!”

Urmează o explozie de muzică marțială și vocea cu totul americană a lui Marlon la paradă:

„Bună! Aici este Marlon. Vă asigur că problema dumneavoastră va fi întotdeauna tratată cu strictă confidențialitate în conformitate cu principiile sfinte ale Ethical, integritatea, discreția și devotamentul față de *Datorie*. Regret, dar deocamdată nu este nimeni disponibil care să vă preia apelul personal și privat. *Dar* dacă puteți lăsa un mesaj de cel mult două minute, veți fi contactat de consultantul dumneavoastră confidențial. După semnal, vă rog.“

Își pregătise Kit mesajul? În noaptea lungă, evident că da.

„Aici e Paul și am un mesaj pentru *Elliot*. Elliot, aici e Paul, de acum trei ani. A apărut ceva destul de neplăcut, nu din cauza mea, dacă îmi permiți, și trebuie să discut urgent cu tine, evident, nu la telefon. Ai numărul meu de celular, este același ca altădată, necriptat, bineînțeles. Să fixăm o întâlnire cât mai curând posibil. Dacă nu reușești să vii, poate că mă poți pune în legătură cu cineva cu care să fiu autorizat să discut. Mă refer la cineva care să știe dedesubturile și care să mă poată lămuri asupra unor aspecte. Aștept cu nerăbdare vești de la tine cât mai curând. Mulțumesc. Paul.“

Cu sentimentul unei trebi bine făcute, în mai puțin de două minute încheie apelul și pornește pe cărare cu Sheba lângă el. Dar după câteva sute de metri, sentimentul de victorie îl părăsește. Cât va trebui să aștepte până să-l sune

cineva? Și, mai presus de toate, *unde*? În St Pirran nu există semnal prin satelit – indiferent de rețea, Orange, Vodafone ori alta. Dacă se întoarce acasă, se va gândi numai și numai cum să plece din nou. Evident, la momentul potrivit, le va furniza femeilor familiei o prezentare nesecretă despre ce a aflat – dar nu înainte de a afla.

Deci, problema se pune așa: există o cale de mijloc, o acoperire care să-l țină aproape de Marlon, dar departe de femei? Răspuns: plictisitorul avocat din Truro pe care l-a angajat recent să-i pună la punct diversele obligații de familie. Să presupunem, de dragul discuției, că apare ceva: o problemă legală încurcată care trebuie rezolvată rapid? Și să presupunem că Kit, în vâltoarea evenimentelor, a uitat complet de întâlnirea stabilită? Sună bine. Următoarea mișcare, să-i telefoneze Suzannei, ceea ce necesită curaj, dar este pregătit pentru asta.

Chemând-o la el pe Sheba, se întoarce la Land Rover, își pune celularul în carcasă, pornește mașina și tresare când aude țipătul înfiorător al unui apel.

– Kit Probyn? urlă o voce masculină.

– Kit Probyn. Cine e? ajustând în grabă volumul.

– Numele meu e Jay Crispin, de la Ethical. Am auzit lucruri minunate despre tine. Elliot nu e disponibil momentan, urmărește o căprioară, cum spunem noi. Ce-ai zice dacă i-aș ține locul?

Problema fu rezolvată foarte rapid, spre imensa lui plăcere și ușurare: se vor întâlni, și nu mâine, ci în noaptea asta. Fără ocolișuri, fără „hmm“ și codeală. O voce directă, educată, unul dintre noi, pe scurt, pe care, în alte circumstanțe, ar fi o plăcere să-l cunoști mai bine – comentă el, când îi raportă Suzannei, în termeni adecvat codificați, toate amănuntele

conversației, în timp ce se îmbrăca grabnic, ca să prindă trenul de 10.41 din gara Bodmin Parkway:

– Iar tu să fii *puternic*, Kit, îl rugă Suzanna, îmbrățișându-l cu toată puterea trupului ei fragil. Nu că ai fi slab. Nu ești. Doar că ești blând și crezi în oameni, și ești loial. Ei bine, și Jeb era loial. Tu ai spus că era. Nu-i așa?

A spus el asta? Probabil. Dar, și îi aminti și ei cu înțelepciune, oamenii se schimbă, draga mea, chiar și cei mai buni dintre noi, știi doar. Și unii dintre noi deraiază cu totul.

– Și-l vei întreba pe domnul Grangure, indiferent cine-o fi, dacă Jeb a spus adevărul și o femeie și un copil nevinovat chiar au murit? Nu vreau să știu amănunte. Știu că nu voi afla niciodată. Dar dacă afirmațiile lui Jeb de pe nenorocita aia de chitanță sunt adevărate și acesta e motivul pentru care ai obținut postul din Caraibe, trebuie să ne confruntăm cu problema. Nu putem trăi cu o minciună, oricât de mult ne-ar plăcea. Nu-i așa, dragule?

Și dinspre Emily, mai îndrăzneată, când trăgeau în fața gării:

– Indiferent despre ce este vorba, tati, mama va avea nevoie de un răspuns cinstit.

– *Ei bine, și eu!* se răstise el într-un moment de durere furioasă pe care-l regretă imediat.

*

Hotelul Connaught din cartierul londonez West End îi era necunoscut lui Kit, dar, stând singur în mijlocul agitației chelnerilor, în splendoarea postmodernă a holului de primire, își dorea să-l fi vizitat; pentru că, dacă i-ar fi fost cunoscut, nu ar fi ales costumul de țară demodat și pantofii maro cu încrețituri pe care-i luase în grabă din dulap.

– Dacă avionul meu are întârziere, zi-le că mă aștepti și vor avea grijă de tine, spusese Crispin fără a se gândi să menționeze de unde venea avionul lui.

Și când Kit murmură numele lui Crispin majordomului îmbrăcat în negru, care arăta ca un mare dirijor dând ordine de la pupitru, omul chiar îi zâmbise.

– Ați făcut drum lung, nu, Sir Christopher? Ei bine, Cornwall, asta înseamnă drum lung. Cu ce vă pot tenta, cu complimente din partea domnului Crispin?

– O ceașcă de ceai, și prefer s-o plătesc. Cu bani gheață, ripostase bășos Kit, hotărât să-și păstreze independența.

Dar o ceașcă cu ceai nu este ceva ce primești ușor la Cannaught. Ca să primească una, trebuie să se ducă în salonul Chic & Shock Afternoon Tea și să privească neajutorat cum chelnerul aduce prăjituri, fursecuri și sandviciuri cu castraveți la prețul de treizeci și cinci de lire, plus bacșiș.

Kit așteaptă.

Intră câțiva potențiali Crispini care îl ignoră, se alătură altora sau alții li se alătură. După vocea puternică, poruncitoare, caută instinctiv din ochi persoana căreia să i se potrivească: poate cu umeri largi, plin de încredere, un pas dârz. Își amintește laudele lui Elliot la adresa angajatorului său și se întreabă cum se vor reflecta charisma și calitatea de conducător la omul lui. Prin urmare, este complet dezamăgit când un bărbat elegant de patruzeci și ceva de ani, de înălțime medie, purtând un costum cenușiu cu dungi, bine croit, se așază lângă el, îi ia mâna și murmură:

– Cred că eu sunt omul tău.

Și recunoașterea, dacă poate fi numită așa, apare imediat. Jay Crispin este cât se poate de englez și calm, și la fel și accentul său. Este proaspăt ras și cu părul său sănătos,

ferchezuit, pieptănat pe spate și cu zâmbetul sigur pe sine, este ceea ce părinții lui Kit ar fi numit un bărbat bine făcut.

– Kit, îmi pare foarte rău că s-a întâmplat așa ceva, declară cu voce melodioasă cu o sinceritate care-i merge lui Kit direct la inimă. Ce perioadă groaznică ai avut! Dumnezeuule, ce bei – doar nu *ceai*! exclamă el. Și când chelnerul ajunge lângă ei: Ești genul care bea whisky! Au un Macallan destul de bun. Ia totul de pe masă, Luigi. Adu-ne două de alea de optsprezece ani. Și să fie duble. Gheață? – fără gheață. Sifon, apă separat. Și când chelnerul se îndepărtează, adaugă: Și, uite, mulțumesc de o mie de ori că ai fost de acord să vii aici – coborându-și vocea –, îmi pare doar *nespus* de rău că a trebuit s-o faci.

Kit n-ar admite niciodată că se simțise atras de Jay Crispin ori că evaluarea critică îi era subminată în vreun fel de farmecul evident al tipului. Încă de la început, ar fi spus, a nutrit cele mai grave suspiciuni legate de individ și le-a păstrat pe tot parcursul întâlnirii.

– Și îți place viața în întunecatul Cornwall? îl întreabă Crispin pe un ton de conversație, cât timp așteptară să le vină băuturile, nu tânjești după luminile strălucitoare? Personal, aș începe să vorbesc păsăreasca după câteva săptămâni. Dar asta-i problema mea, cel puțin așa mi se spune. Sunt dependent de muncă. Nu știu să mă distrez. Și după această confidență, adaugă coborându-și vocea: și Suzanna e în recuperare, să înțeleg?

– *De departe* mai bine, mulțumesc, de departe. Iubește viața la țară, replică stângaci Kit, dar ce altceva era de spus când omul te întreabă? Și tăfnos, într-un efort de a dirija conversația spre subiectul principal: Deci, unde *aveți* de fapt sediul? Aici, în Londra sau... ei bine, presupun că Houston?

– O, Dumnezeuule, în Londra, unde în altă parte? Singurul loc unde poți locui, dacă vrei opinia mea – în afară de nordul Cornwallului, evident.

Chelnerul se întoarse. Tăcere cât timp acesta turnă băuturile după indicațiile lui Crispin.

– Alune, o gustare? îl întrebă Crispin pe Kit, plin de solitudine. Ori ceva mai substanțial după călătorie?

– Mulțumesc, e foarte bine, răspunde rămânând în gardă.

– Dă-i drumul, atunci, spuse Crispin după ce plecă chelnerul.

Și Kit îi dădu drumul.

Iar Crispin ascultă, fața lui frumoasă, încrețită de concentrare, capul cu părul atent pieptănat mișcându-se înțelept pentru a sugera că povestea îi este cunoscută; ba, mai mult chiar, că o mai auzise.

– Și atunci, vezi, în aceeași seară, apare *asta*, protestă Kit; și, scoțând un plic maro din buzunarul costumului de țară, îl întinse lui Crispin bucata de hârtie subțire și liniată pe care o rupsesse Jeb din carnetul lui. Uită-te la asta, te rog, adăugă el, pentru a conferi o greutate mai mare momentului – și urmări mâna manichiurată a lui Crispin preluând biletul, observând manșetele din mătase gălbuie și butonii gravați cu aur; îl urmări cum se lasă pe spate și, ținând hârtia cu ambele mâini, o analizează cu calmul unui anticar care examinează filigranul.

„Ei bine, dragul meu, părea vinovat? Părea șocat? Păi bine, trebuie să fi avut vreo expresie!”

Dar chipul lui Crispin, atât cât își putea da seama Kit, rămăsese lipsit de expresie. Trăsăturile regulate nu i-au tresărit, nici mâinile nu i-au tremurat brusc și violent: doar o clătinare disperată a capului, însoțită de vocea de ofițer.

– Ei bine, bietul de tine, și asta-i tot ce pot spune, Kit. Bietul, bietul de tine! Ce situație îngrozitoare! Și pentru sărmana Suzanna, de altfel. Teribil. Și prin ce a trecut, numai Dumnezeu știe. Vreau să spun că ea este cea care a primit lovitura. În afara faptului că nu știe de ce sau de unde vine și știe că nu poate întreba. Ce rahat! Scuză-mă. Cristoase! rostește vehement în barbă, ca și cum și-ar înăbuși un fel de durere.

– Și *chiar* vrea un răspuns cinstit, insistă Kit, hotărât să o țină pe a lui. Oricât de rea ar fi situația, *trebuie* să știe ce s-a întâmplat. Ca și mine. I-a intrat în cap că numirea în Caraibe a fost un mod de a mă scoate din joc. Și cu totul neintenționat, pare să o fi molipsit și pe fiica noastră cu aceeași idee. Deci, o insinuaie nu foarte *plăcută*, îți dai seama – încurajat precaut de clătinatul înțelegător din cap al lui Crispin –, nu un mod foarte fericit de a te retrage la pensie: bucuros că ai făcut ceva în viață, ca apoi să descoperi că totul a fost o șaradă pentru a acoperi, ei bine, *o crimă*, ca să fim mai direcți, zice coborându-și rapid vocea când un chelner trecu în viteză pe lângă ei împingând un cărucior cu un tort aniversar cu o singură lumânare pe el. Și dacă luăm în considerare și faptul că unui soldat de primă clasă i-a fost distrusă *întreaga viață*... Nu e tipul de problemă pe care Suzanna să o ia ușor, pentru că are tendința să țină mai mult la ceilalți decât la ea însăși. Deci, ce vreau să spun este... fără ocolișuri, trebuie să știm toate detaliile. Da sau nu. Direct. Amândoi. *Toți*. Oricine ar dori asta. Și îmi pare rău pentru situație.

Îi pare rău să ce? Să-i audă vocea scăpată de sub control și să simtă cum se înroșește? Nu-i pare rău deloc. Indignarea îi ajunsese la apogeu în sfârșit, așa cum trebuia să fie. Suki l-ar aplauda. Ca și Em. Iar suspinul tipului acesta, Crispin,

care continua să dea plin de infatuare din capul frumușel cu păr ondulat, le-ar fi enervat la fel de mult ca pe el.

– *Iar* eu sunt ticălosul în piesă, sugeră în sfârșit Crispin, cu tonul unui om care construiește un caz împotriva lui însuși. Eu sunt cel care a pus la cale întreaga afacere, am angajat un grup de mercenari ieftini, i-am păcălit pe cei de la Langley și chiar forțele noastre speciale să ne furnizeze sprijin aerian și am coordonat una dintre cele mai mari erori operaționale ale tuturor timpurilor. Așa e? În plus, am delegat treaba unui comandant militar terestru care și-a pierdut cumpătul și și-a lăsat oamenii să împuște o mamă nevinovată și pe copilul ei. Cam asta ar fi, nu? Sau mai este ceva ce nu am menționat?

– Uite, n-am spus nimic *de genul acesta...*

– Nu, Kit, n-ai spus. Jeb a spus, iar tu ai crezut. Nu trebuie să-mi îndulcești pilula. Am trăit cu ea trei ani de zile și mai pot trăi încă trei, zise fără să pară că se autocompătimește. Iar Jeb nu este singurul, ca să fim sinceri. În zona mea avem de toate: tipi cu tulburare de stres posttraumatic, tulburare de stres, real sau imaginar, resentimente legate de compensații, pensii, oameni care fantazează despre propria persoană, reinventându-și viața și alergând la avocat dacă nu li se pune căluș la timp. Dar ticălosul acesta e o specie aparte, crede-mă. Un suspin răbdător, o altă clătinare tristă a capului. Jeb a făcut o treabă fantastică la vremea lui, mai bine ca oricine. Ceea ce nu face decât să înrăutățească lucrurile. Plauzibil cât e ziua de lungă. Scrisori emoționante trimise deputatului lui, la Apărare, telefoane la ziare, orice-ți trece prin cap. *Piticul otrăvitor*, așa îl numim la minister. Ei bine, las-o baltă. Încă un suspin, acesta aproape neuzit. Și ești absolut sigur că întâlnirea a fost o coincidență? Sigur nu te-a urmărit cumva?

– Pură coincidență, insistă Kit, cu mai multă siguranță decât simțea.

– Presa și radioul din Cornwall au anunțat public că Sir Christopher și Lady Probyn urmau a onora cu prezența lor locul?

– Este posibil.

– Poate acesta-i indiciul.

– Nu, nu e. Jeb nu-mi cunoștea numele până să apară la târg și să pună lucrurile cap la cap, zise menținându-și indignarea.

– Și n-au apărut poze cu voi nicăieri? În fițuica locală, la TV? Ești sigur?

– Nu cu știința noastră, nu. Știu *asta*. Și chiar dacă ar fi fost, doamna Marlow ne-ar fi spus. Menajera noastră. Ur-mărește orice știre, cu condiția să fie locală, declară el energic. Și chiar dacă *i-ar fi* scăpat, ar fi informat-o sătenii.

Chelnerul dorea să știe dacă mai voiau încă un rând. Kit spuse că nu. Crispin spuse că da, iar Kit nu-l contrazise.

– Vrei să-ți spun ceva despre munca noastră, Kit? Întrebă Crispin, când rămaseră din nou singuri.

– Nu chiar, mulțumesc. Nu e treaba mea.

– Totuși, cred că ar trebui să știi. Ai făcut o treabă gro-zavă la minister, fără urmă de îndoială. Te-ai spetit pentru regină, ți-ai câștigat pensia și titlul de cavaler. Dar ca funcționar de stat de prim rang, erai un *comisionar* – într-adevăr, unul al dracului de bun. Dar nu ai fost niciodată un *jucător*. Nu ceea ce numim noi un vânător-agricultor în jungla corporatistă. Așa e? Recunoaște.

– Nu cred că înțeleg unde vrei să ajungi, mormăi Kit.

– Vorbesc de stimulente, explică răbdător Crispin. Vorbesc despre ceea ce îl dă jos din pat pe omul mediu dimineața:

banii, profitul, marafeții. Iar în meseria mea – și niciodată în a ta – cea persoană care capătă o bucată de tort când operațiunea are succes, cum a fost în cazul *Operațiunii Wildlife*. Și resentimentele pe care le stârnește. Până la punctul în care tipi precum Jeb cred că li se datorează jumătate din Banca Angliei.

– Acum, uite ce e, se pare că ai uitat că Jeb a făcut parte din *armată*, izbucni înfierbântat Kit. Avea și o problemă cu vânătorii de recompense, după cum mi-a spus în timpul petrecut împreună. Îi tolera, însă doar atât. Și se mândrea cu faptul că era soldatul Reginei, ceea ce era suficient pentru el. Și asta e problema. Eram acolo și am auzit. Îmi pare rău... rosti tot mai furios.

Crispin dădea din cap ca un om ale cărui cele mai negre temeri se confirmaseră.

– O, dragă! O, Jeb! O, băiete! Chiar *a spus* asta? Iar tu ascultai. Doamne, ai milă!

Se adună.

– Soldatul Reginei nu se ține cu mercenarii, dar vrea și el o megafonie din tortul vânătorilor de recompense? Îmi place la nebunie asta. O treabă foarte bună, Jeb. Ipocrizia atinge adâncimi nebănuite. Și când nu obține ce dorește, se schimbă la o sută optzeci de grade și se cacă pe pragul lui Ethical. Ce ticălos cu două fețe, ce... dar preferă să lase poziția neterminată.

Kit refuză să se lase descurajat.

– Uite ce e, asta n-are importanță. Nu mi-am căpătat răspunsul, nu? Și nici Suzanna.

– Răspunsul la ce, mai precis, bătrâne? întrebă Crispin, făcând eforturi să-și depășească dezgustul.

– Răspunsul după care am venit, drace. Da sau nu? Hai s-o lăsăm baltă cu recompensele, torturile și toate astea. Astea-s tertipuri. Întrebarea mea este: a fost operațiunea fără vărsare de sânge sau nu? *A fost ucis cineva?* Și dacă da, cine erau victimele? Nu vorbesc de vinovăție sau nevinovăție: *au fost uciși oameni?* Și *trei* – deja pierzându-și stăpânirea, dar continuând – a fost ucisă o femeie? A fost ucis copilul ei? Sau un copil, oricare ar fi fost, dacă tot veni vorba? Suzanna are dreptul să știe. Și eu. Amândoi trebuie să știm ce să-i spunem fiicei noastre, pentru că Emily era și ea de față. A auzit lucruri pe care nu ar fi trebuit să le audă. De la Jeb. Nu e vina ei că le-a auzit, dar s-a întâmplat, nu sunt sigur cât, dar suficient. Și adăugă, ca scuză, pentru că încă îi era rușine, explicațiile neconvingătoare pe care i le dăduse lui Emily în gară: A tras cu urechea, probabil. Nu e vina ei. E medic. Are un spirit fin de observație și trebuie să știe amănunte. E parte din meseria ei.

Crispin păru surprins, chiar puțin lezat, să descopere că încă se mai puneau astfel de întrebări. Dar optă să răspundă:

– Hai să analizăm mai întâi cazul *tău*, da? sugeră el cu blândețe. Crezi tu sincer că bătrânul și dragul ME ți-ar fi dat acel post – acea *onoare* – dacă ar fi fost sânge peste tot pe Stâncă? Și să nu mai vorbim de *Punter*, care cânta din toți rărunchii pentru anchetatorii săi într-o zonă necunoscută?

– Poate că da, spuse cu obstinație Kit, ignorând utilizarea plină de ură a acronimului ME. Ca să-mi cumpere tăcerea. Să mă scoată în afara liniei frontului. Să mă oprească să trănănesc dacă aş fi aflat adevărul. Ministerul de externe a făcut chestii mai rele la timpul lui. Suzanna crede că ar fi un răspuns, ca și mine.

– Atunci uită-te la buzele mele.

De sub sprâncenele încruntate, Kit asta și făcea.

– Nu au existat victime, repet, fără victime. Vrei s-o spun din nou? *Niciun* strop de sânge, al nimănui. Fără copii morți, fără mame moarte. Te-am convins acum? Sau trebuie să rog portarul să aducă o Biblie?

*

Plimbarea de la Cannaught la Pall Mall în acea seară caldă de primăvară fu pentru Kit mai puțin o plăcere cât o tristă celebrare. Jeb, bietul de el, era evident o persoană foarte bolnavă. Inima lui Kit era alături de el: fost camarad, un fost soldat curajos care se lăsase pradă avariției și nedreptății. Ei bine, cunoscuse un om mai bun de-atât, un om de respectat, un om al cărui exemplu îl puteai urma. Dacă li se vor încrucișa din nou cărările – ferească Dumnezeu, dar dacă s-ar întâmpla – nu va refuza să-i întindă o mână de prieten. Iar în privința întâlnirii lor întâmplătoare de la Târgul lui Bailey... Kit nu avea timp pentru bănuielile lui Crispin. Era doar o coincidență, atât. Cel mai mare actor de pe pământ n-ar fi putut truca acea față răvășită care îl privea din remorca dubiței. O fi suferind Jeb de psihoză, o fi suferind de tulburare de stres posttraumatic sau de oricare dintre celelalte afecțiuni cu nume pompoase cu care aruncăm peste tot acum. Dar pentru Kit va rămâne pentru totdeauna acel Jeb care îl dusesese, literalmente, pe culmile carierei și nimic nu va schimba asta, punct.

Și cu această idee clară în minte intră pe o stradă laterală și o sună pe Suzanna, ceva ce ardea de nerăbdare să facă, dar se și temea în același timp, fără să-și poată explica de ce, încă de când părăsise restaurantul hotelului Connaught.

– Lucrurile se prezintă cu *adevărat bine*, Suki – alegându-și cuvintele cu grijă, pentru că, după cum subliniasse Emily acid, Suzanna era și mai obsedată de securitate decât el. Avem de-a face cu un om foarte bolnav, care și-a rătăcit drumul în viață și nu mai poate discerne adevărul de realitate. E în regulă? Încercă din nou: Nimeni, repet, *nimeni* nu a fost rănit în acel accident. Suki? Mai ești acolo?

Dumnezeule, plânge. Nu plânge. Suki nu plânge niciodată.

– Suki, draga mea, nu a fost *niciun accident*. Nici *accidente*. Totul e *în regulă*. Niciun copil mort. Ori vreo mamă. Prietenul nostru de la târg *fantazează*. Este un biet om curajos, are probleme mintale, are probleme cu banii și în capul lui e vraște. Informațiile le am direct de la vârf.

– Kit?

– Ce este, dragă? Spune-mi, te rog. Suzanna?

– Sunt bine, Kit. Doar puțin obosită și indispusă. Acum mi-e mai bine.

Nici acum nu plânge? Suki? Niciodată. Nu vechea Suki. Niciodată. Intenționase să o sune apoi pe Emily, dar după ce reflectă asupra ideii, se hotărî să amâne până a doua zi.

*

În clubul lui, era ora udatului. Vechii prieteni îl salutară, îi cumpărară o halbă, el cumpără una la rândul lui. Rinichi și bacon pe masa lungă, cafea și Porto în bibliotecă, să fie o noapte așa cum trebuie. Liftul nu funcționa, dar urcă cele patru etaje cu ușurință și străbătu lungul coridor până la dormitor fără să dărâme niciun afurisit de stingător. Dar trebui să pipăie peretele ca să găsească întrerupătorul care continua să se ascundă și, pe când bâjbâia, observă că

în cameră era mult aer proaspăt. Oare ocupantul anterior, în flagrantă contradicție cu regulile clubului, fumase și lăsase fereastra deschisă pentru a ascunde dovezile? Dacă da, Kit urma să scrie o scrisoare dură secretarului.

Și când, în cele din urmă, găsi întrerupătorul și aprinse lumina, pe un fotoliu din piele artificială, sub fereastra deschisă, purtând un costum cenușiu impecabil cu un triunghi de batistă albă în buzunarul de sus, stătea Jeb.

CAPITOLUL 4

Plicul A4 maro ateriză cu fața în sus pe covorul de la ușa apartamentului lui Toby Bell din Islington la ora 3.20 într-o dimineață de sâmbătă, la doar două săptămâni după ce se întorsese dintr-o misiune rodnică, dar foarte stresantă, la ambasada britanică din Beirut. Setat imediat pe alarma de securitate, apucă o lanternă din noptieră și păși în vârful picioarelor pe coridor, unde auzi sunetul unor pași care coborau scările, apoi pe cel al ușii de la intrarea în imobil.

Plicul era gros, lucios și fără timbre. Cuvintele Privat și Confidențial erau scrise cu majuscule cu cerneală, în colțul stânga sus. Adresa, T. Bell, Esquire¹, apartamentul 2, era scrisă cursiv, de o mână care părea englezească și necunoscută. Nu exista expeditor, iar dacă învechitul termen Esquire, scris neprescurtat, era menit să-l calmeze, avu efectul opus. Conținutul plicului părea neted și subțire – deci, tehnic, o scrisoare, și nu un pachet. Dar Toby știa de la antrenamente că dispozitivele nu trebuie să fie masive ca să-ți arunce mâinile în aer.

Cum de putuse fi livrată o scrisoare la ușa apartamentului lui la această oră nu era mare taină. În weekenduri, ușa din față a casei era adeseori lăsată neîncuiată toată noaptea.

---

¹ Titlu folosit după numele unui avocat sau funcționar consular, mai ales abreviat (n.tr.)

Îmbărbătându-se singur, ridică plicul și, ținându-l la lungimea brațelor, îl duse la bucătărie. După ce-l examinează la lumina din tavan, tăie pe o latură cu un cuțit și descoperi un al doilea plic, cu adresa scrisă de aceeași mână: *În atenția lui T. Bell, Esq., EXCLUSIV.*

Acest plic interior era și el sigilat cu bandă adezivă. Înăuntrul său se aflau două foi de hârtie albastră, scrise mărunț, nedatate.

*Locul expediției:
Conacul St Pirran,
Bodmin, Cornwall.*

Dragul meu Toby Bell,

Iartă-mi misiva misterioasă și maniera secretoasă de expediere. Din cercetările mele rezultă că, în urmă cu trei ani, erai secretarul personal al unui anume ministru adjunct. Dacă îți spun că avem o cunoștință comună, pe numele de Paul, vei ghici natura preocupărilor mele și vei aprecia de ce nu am libertatea de a dezvolta în scris.

Situația în care mă găsesc este atât de arzătoare, încât nu am altă soluție decât să apelez la instinctele tale umane și să-ți solicit discreție totală. Te rog să fii de acord să ne întâlnim personal cât de repede îți este posibil, aici, în obscuritatea din nordul Cornwallului, și nu la Londra, în orice zi îți convine. Lipsa oricăror avertismente anterioare, prin e-mail, prin telefon sau poșta publică, este necesară ori măcar recomandabilă.

Casa noastră se află acum în renovare, dar avem o cameră de dimensiuni mari în care sperăm să te simți confortabil. Îți trimit scrisoarea de față la începutul săptămânii, în speranța că va urgenta vizita ta.

Cu sinceritate,

Al tău Christopher (Kit) Probyn.

P.S.: Harta schematică și Cum să ajungi la noi, atașate. CP

P.P.S.: Am obținut adresa ta de la un fost coleg sub un pretext fals. CP

Citind misiva, peste Toby se pogorî un soi de calm magistral, un sentiment de împlinire sau de răzbunare. Timp de trei ani așteptase exact un astfel de semn, iar acum iată-l, în fața lui, pe masa din bucătărie. Nici chiar în cele mai rele momente din Beirut – în mijlocul amenințărilor cu bombe, a angoasei răpirilor, a interdicțiilor, a asasinatelor și întâlnirilor clandestine cu imprevizibilii șefi ai milițiilor – nu încetase niciodată să se lupte cu misterul Operațiunii Care N-a Avut Loc Niciodată și inexplicabila întoarcere la o sută optzeci de grade a lui Giles Oakley. Decizia Prea Onorabilului Fergus Quinn, MP, speranța neîntinată a puterilor din Downing Street, anunțată la câteva zile după ce Toby fusese mazilit la Beirut, de a părăsi politica și a accepta un post de consultant în achiziții pentru Apărare în unul dintre Emirate, furnizase „nutreț” pentru scriitorii de bârfe de weekend, dar nu produsese nimic substanțial.

Încă în halatul de casă, Toby alergă spre calculator. Christopher (Kit) Probyn, născut în 1950, educat la colegiile Marlborough și Caius, Cambridge, al doilea în promoția sa la matematică și biologie, clasat într-un paragraf micuț în *Who's Who*. Căsătorit cu Suzanna, *née* Cardew, o fiică. A lucrat la

Paris, București, Ankara, Viena, apoi diverse posturi acasă, înainte de a prinde o numire ceremonioasă ca Înalt Reprezentant al Reginei într-o suită de insule din Caraibe.

Făcut cavaler *en poste*¹ de către Regină, ieșit la pensie cu un an în urmă.

Și odată cu această inofensivă intrare, stăvilarele recunoașterii se deschisera larg.

Da, Sir Christopher, avem într-adevăr o cunoștință comună pe nume Paul!

Și da, Kit, chiar băuiesc care e natura preocupărilor tale și înțeleg de ce nu ai libertatea de a detalia în scris!

Și nu sunt deloc surprins de faptul că e-mailul, telefonul sau poșta publică nu sunt necesare sau recomandabile. Pentru că Paul este Kit, iar Kit este Paul! Și între noi fie spus, ești un pilot la joasă înălțime și un telefon roșu și faci apel la instinctele mele umane. Ei bine, Kit, ei bine, Paul, nu faci apel în van.

*

Cât avea să fie un bărbat singur în Londra, Toby își propusese să nu-și cumpere niciodată mașină. Avu nevoie de zece minute enervante să extragă mersul trenurilor de pe net și de încă zece să închirieze o mașină din gara Bodmin Parkway. La ora prânzului deja urmărirea câmpurile vâlvurite ale comitatului vestic trecând pe lângă el atât de încet, încât nu mai spera să ajungă la Bodmin Parkway înainte de căderea nopții. Totuși, la sfârșitul după-amiezii, conducea o mașină supradimensionată cu un schimbător de viteze alunecos și un volan îndărătnic pe străzile înguste, străjuite de copaci cu

---

¹ În post – termen utilizat cu referire la diplomați (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

ramuri atât de bogate, încât semănau cu niște tuneluri perforate pe ici-colo de raze de soare. În curând observă indiciile promise: un vad, o curbă strânsă, o cabină telefonică singuratică și un semn de *cul-de-sac*¹, și în sfârșit o bornă pe care scria ST PIRAN – 3 km.

Coborî un deal abrupt și trecu printre câmpuri de porumb și rapiță îngrădite cu garduri din granit. Un mănunchi de vile de țară se înălțară spre el, apoi o întindere de bungalow-uri moderne, urmate de biserica din granit și o stradă principală; iar la capătul străzii, nu foarte înalt, Conacul, o fermă urâtă din secolul al XIX-lea, cu o verandă și o pereche de porți metalice supradimensionate și doi stâlpi de poartă pompoși, pe care se aflau doi lei din piatră.

Toby nu încetini la prima trecere. Era Omul din Beirut, obișnuit să colecteze toate informațiile disponibile înainte de o întâlnire. Optând pentru un drumeag neasfaltat care oferea o traversare a dealului, putu în curând să admire un amalgam de acoperișuri din ardezie cu scări proptite de ele, un șir de sere dezafectate și un grajd cu un turn cu ceas pictat în alb, dar fără ceas. Iar în curtea grajdului, o betonieră și o movilă de nisip. „Casa noastră se află acum în renovare, dar avem o cameră de dimensiuni mari în care sperăm să te simți confortabil.“

Odată recunoașterea terminată, se întoarse pe strada principală a satului și, pe o alee scurtă și plină de gropi, conduse până la verandă. Negăsind vreo sonerie, ci doar un ciocănel din alamă, îi dădu un brânci sonor și auzi un câine lătrând și sunete de ciocănit feroce din profunzimile casei. Ușa zbură în lături și o femeie mică de statură, părând foarte întreprinzătoare, de vreo șaiszeci de ani, îl examinează sever cu

¹ Fundătură (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

ochii ei albaștri pătrunzători. Lângă ea, un labrador auriu, murdar de noroi, făcu același lucru.

– Numele meu este Toby Bell. Aș putea vorbi cu Sir Christopher? spuse el, iar fața ei slabă se relaxă dintr-odată într-un zâmbet călduros, chiar frumos.

– Bineînțeles, Toby Bell! Știi că, pentru un moment, m-am gândit că ești prea tânăr pentru asta? Îmi pare atât de rău. Asta-i problema când ai o sută de ani. *A venit, dragule! Kit! A venit Toby Bell.* Unde *este* bărbatul ăsta? În bucătărie, probabil. Se ceartă cu un cuptor de pâine vechi. Kit, încetează odată zdrăngăneala și vino, dragule! I-am cumpărat o pereche de dispozitive auriculare cu manșon, din plastic, dar refuză să le poarte. Pură vanitate masculină. Sheba, salută-l pe Toby. Nu te superi că-ți spun Toby, nu? Eu sunt Suzanna. *Poartă-te frumos, Sheba!* O, Doamne, are nevoie de o baie.

Ciocănitul încetă. Labradorul plin de noroi îi amușină coapsa. Urmărind privirea Suzannei, scrută coridorul pardosit cu dale de piatră și prost luminat.

– *E chiar el, dragă? Ești sigură că n-ai greșit tipul? Niciodată nu poți fi prea sigur, știi doar. Ar putea fi noul instalator.*

Un salt interior de recunoaștere: după trei ani de așteptare, Toby auzea vocea adevăratului Paul.

– Bineînțeles că e el, dragă! răspunse Suzanna. Și moare după un duș și o băutură zdravănă după o astfel de călătorie, nu-i așa, Toby?

– *Ai călătorit bine, Toby? Ai nimerit drumul? Nu te-ai rătăcit din cauza instrucțiunilor?*

– Absolut minunat! Instrucțiunile tale au fost impresionant de precise, strigă Toby, la fel de inimos, spre pasajul gol.

– *Dă-mi treizeci de secunde să mă spăl pe mâini și să-mi scot cizmele astea și vin și eu.*

Un torent de apă de robinet, un sunet ca de claxon, gălgâit de țevi. Pașii măsuțați ai adevăratului Paul apropiindu-se pe dalele de piatră, în sfârșit, omul însuși, mai întâi ca o siluetă, apoi în salopetă și cu o pereche antică de teniși, ștergându-și mâinile cu un prosop înainte de a strânge mâinile lui Toby la dublu.

— Foarte frumos din partea ta c-ai venit! spuse el cu însuflețire. Nu-ți pot spune ce înseamnă pentru noi. Am fost îngrijorați de moarte, nu-i așa, dragă?

Dar înainte ca Suzanna să poată confirma, o femeie înaltă, zveltă, spre treizeci de ani, cu păr negru tuns scurt și ochi mari, de italiancă, apăru ca de nicăieri lângă Kit. Și din moment ce părea mai interesată să-l privească pe Toby decât să-l salute, prima lui presupunere fu că era un gen de angajată, poate chiar o *au pair*¹.

— Bună, sunt Emily. Fiica din casă, spuse ea curtenitor, întinzându-se pe lângă tată pentru a-i strânge superficial mâna.

— Super. Bună! replică el pripit, dar nu primi niciun zâmbet ca răspuns.

— Ți-ai adus lucrurile? întrebă Kit. Omule! Din mașină. Ia-ți lucrurile și să te conduc în camera ta. Și, dragă, încropești o cină pentru noi, băieții, nu? Flăcăul trebuie să fie mort de foame după călătorie. O plăcintă de-a doamnei M. îi va da putere.

*

¹ Ajutor domestic dintr-o țară străină care lucrează pentru o familie gazdă sau trăiește ca membru al acesteia. (n.tr.)

Scările principale erau în construcție, așa că au folosit vechea scară a servitorilor.

– Vopseaua de pe perete ar trebui să fie uscată, dar mai bine n-o atinge, spuse Kit.

Femeile dispăruseră. Dintr-un spălător se auzea Sheba, căreia i se făcea baie.

– Em e medic, spuse cu de la sine dorință Kit, cu mândrie, pe când urcau scările, vocea trezind ecouri în sus și în jos. S-a calificat la Barts¹ cu trei ani în urmă. Șefă de promoție. Are grijă de săracii și nevoiașii din East End, norocoșii. Aici sunt niște podele șubrede, așa că ai grijă pe unde calci.

Ajunseseră la un palier cu un șir de uși. Kit o deschise pe cea din mijloc. Lucarnele dădeau spre o grădină împrejmuită cu un zid. Camera era mobilată cu un pat de o singură persoană, îngrijit așternut. Pe o masă de scris se aflau hârtie și pixuri cu gel.

– Scotch în bibliotecă, imediat ce ți-ai pudrat nasul, anunță Kit, din pragul ușii. O plimbare înainte de cină, dacă mai ai putere. E mai ușor să vorbești când nu sunt și fetele de față, adăugă el stângaci. Și ai grijă cu dușul: are obiceiul de a da numai apă fierbinte.

Pătrunzând în baie și pe cale de a se dezbrăca, Toby tresări când auzi prin ușă voci mânioase. Păși îndărăt în dormitor la timp să o vadă pe Emily în costum de jogging și adidași, ținând în echilibru o telecomandă, aplecată spre televizor, navigând de la canal la canal.

– M-am gândit că-i mai bine să verific dacă funcționează, explică ea peste umăr, nefăcând vreun efort să reducă sonorul. Aici suntem ca-ntr-o misiune străină. Nimeni n-are voie să

---

¹ Prescurtare pentru Spitalul St. Bartholomew din Londra (n.tr.)

audă ce se vorbește. În plus, pereții au urechi și nu avem covoare.

Televizorul continua să urle, iar ea veni un pas mai aproape.

– Ești aici în locul lui *Jeb*? vru ea să știe.

– Cine?

– *Jeb*. J-E-B.

– Nu. Nu sunt.

– Îl *cunoști* pe *Jeb*?

– Nu. Nu-l cunosc.

– Ei bine, tata îl cunoaște. Țsta-i marele lui secret. Cu excepția faptului că *Jeb* îl strigă Paul. Era așteptat aici miercurea trecută, dar n-a venit. Stai în patul lui, de fapt, adăugă ea, ochii ei căprui continuând să-l urmărească.

La televizor, gazda unei emisiuni-concurs făcea furori.

– Nu știu niciun *Jeb* și nici n-am întâlnit vreunul în viața mea, replică Toby, cu o voce atent măsurată. Sunt Tony Bell, după cum m-am prezentat, și lucrez la ministerul de externe. Și de parcă ideea i-ar fi venit după un calcul laborios: Dar sunt și o persoană particulară, indiferent ce-o fi însemnând asta.

– Și acum care ești?

– O persoană privată. Musafirul familiei tale.

– Și tot nu-l cunoști pe *Jeb*?

– Nu ca persoană particulară, nici ca funcționar al ministerului de externe. Credeam că am fost explicit.

– Și atunci, de ce ai venit?

– Tatăl tău dorește să discute cu mine. Încă nu mi-a spus de ce.

Tonul ei deveni mai blând, dar nu cu mult.

– Mama e discretă de moarte. Este și bolnavă și nu răspunde foarte bine la stres, ceea ce nu e bine deloc, pentru că e mult stres pe aici. Deci, mă întreb dacă ai să înrăutățești sau ai să îmbunătățești lucrurile? Ori nu știi nici asta?

– Mă tem că nu.

– Ministerul de externe știe că ești aici?

– Nu.

– Dar luni va ști.

– Nu cred că trebuie să presupui deloc asta.

– De ce nu?

– Pentru că mai întâi trebuie să ascult ce are de zis tatăl tău.

Urlete de bucurie de la televizor, de parcă ar fi câștigat cineva un milion de lire.

– Vorbești cu tatăl meu în seara asta și pleci dimineață. Acesta e planul?

– Presupunând că ne-am terminat treburile până atunci.

– Slujba în St Pirran începe la zece. Părinții mei vor fi la biserică. Tata este un fel de ajutor sau paracliser. Dacă îți iei rămas-bun înainte să plece, poți rămâne încă puțin să ne comparăm notițele.

– În măsura în care se poate, voi fi mai mult decât bucuros.

– Ce înseamnă asta?

– Dacă tatăl tău dorește să discutăm confidențial, atunci va trebui să-i respect dorința.

– Și dacă vreau eu să-ți vorbesc confidențial?

– Atunci aș respecta și dorința ta.

– Ora zece, atunci.

– Ora zece.

Kit stătea în hol, ținând strâns un hanorac.

– Te superi dacă bem whisky mai târziu? Simt că vine vreme rea.

*

Traversară grădina scăldată de ploaie și împrejmuată cu ziduri, Kit fluturând un baston vechi de culoarea cenușii, cu Sheba lângă el, și Toby chinându-se în urma lor într-o pereche de cizme Wellington de împrumut, care îi erau prea mari. Urmară o cărare străjuită de clopoței și traversară un pod șubred marcat ca „periculos“. Pe măsură ce urcau, un vânt din vest le sufla picături fine de ploaie în față. Pe vârful dealului era o bancă, dar era prea udă să stai pe ea, așa că rămaseră în picioare, parțial față în față, cu ochii pe jumătate închiși din cauza ploii.

– E bine aici, sus? întrebă Kit, insinuând semnificația: te deranjează să stai aici în ploaie?

– E bine. Ador peisajul, spuse politicoș Toby, declarație urmată de o tăcere, care păru a-i servi lui Kit pentru a-și face curaj, pentru că la un moment dat începu brusc.

– *Operațiunea Wildlife*, lătră el. Un succes năucitor, ni s-a spus. Băuturi la toată lumea. Rangul de cavalier pentru mine, promovare pentru tine – ce?

Și așteptă, posomorât.

– Îmi pare rău, spuse Toby.

– Pentru ce?

– N-am auzit niciodată de *Operațiunea Wildlife*.

Kit se uita fix la el, cordialitatea dispărându-i de pe față.

– *Wildlife*, Dumnezeuule, omule! Operațiune uriaș de secretă! Demers public-privat de a răpi un terorist de valoare foarte înaltă! – și, când văzu că Toby tot nu dădea semne de

recunoaștere, zise: uite aici. Dacă aveai de gând să negi tot ceea ce ai auzit vreodată, la ce dracu' ai mai venit aici?

Apoi se mulțumi să stea posomorât, cu ploaia curgându-i pe față, așteptând răspunsul lui Toby.

– Știi cine ai fost, Paul, spuse Toby, cu același ton măsurat pe care îl folosisese cu Emily. Dar n-am auzit niciodată de *Operațiunea Wildlife* până s-o menționezi tu acum. N-am văzut niciodată vreun document legat de *Wildlife*. N-am participat niciodată la ședințe. Quinn nu m-a ținut la curent.

– Dar erai secretarul lui personal, pentru numele lui Dumnezeu!

– Da. Pentru numele lui Dumnezeu, eram secretarul lui personal.

– Dar de Elliot? Ai auzit de *Elliot*?

– Numai indirect.

– *Crispin*?

– Da, am auzit de Crispin, admise Toby, pe același ton calm. Chiar l-am întâlnit. Și am auzit de Ethical Outcomes, dacă este de vreun folos.

– Jeb? Despre Jeb ai auzit?

– Jeb este și el un nume pentru mine. Dar *Wildlife* nu este și încă aștept să știu de ce mi-ai cerut să vin aici.

Dacă asta avea menirea să-l îmblânzească pe Kit, efectul fu opus. Împungând cu bastonul pământul, urlă ca să acopere vântul:

– Îți spun eu de ce ești aici. Aici a parcat Jeb afurista de camionetă! Chiar aici! Semnele cauciucurilor au rezistat până au călcat vacile pe ele. *Jeb*. Conducătorul galantului nostru detașament britanic. Tipul pe care l-au vârat în groapa de gunoi pentru că a spus adevărul. Până la gât. Și presupun că n-ai avut nimic de-a face cu asta, nu?

– Absolut deloc, replică Toby.

– Atunci, poate-mi spui și mie, sugeră Kit, furia domolindu-i-se puțin, înainte să o ia vreunul din noi razna, ori *amândoi*: cum de nu știi la ce se referă *Operațiunea Wildlife*, dar îi cunoști pe Paul și Jeb și restul trupei, *în pofida* faptului că ministrul te-a ținut în întuneric, *ceea ce eu personal găsesc că e al dracului de greu de crezut!*

Și odată cu răspunsul simplu, Toby fu surprins să descopere că nu suferă nicio criză sufletească, ci numai un sentiment agreabil de catharsis.

– Pentru că am înregistrat întâlnirea ta cu ministrul. Cea în care ai spus că tu ești telefonul lui roșu.

Lui Kit îi luă ceva timp să absoarbă informația.

– Și de ce Dumnezeu să fi făcut Quinn asta? N-am văzut în viața mea un tip atât de suspicios. Să-și înregistreze propria întâlnire secretă? De ce?

– Nu el a făcut-o. Eu am făcut-o.

– Pentru cine?

– Pentru nimeni.

Lui Kit nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

– Și nu ți-a spus nimeni să faci asta? Ai făcut-o pe cont propriu, în secret, fără permisiunea cuiva?

– Corect.

– Ce chestie murdară!

– Da. Nu-i așa? fu de acord Toby.

Se întoarseră acasă, cu Kit tropăind înainte cu Sheba și Toby urmându-i la o distanță respectuoasă.

Cu capetele plecate, stăteau la lungă masă din pin, mâncând plăcinta din carne și rinichi a doamnei Marlow și bând cel mai bun vin de Burgundia al lui Kit, în timp ce Sheba îi urmărea pofticioasă din coșul ei. Era dincolo de puterile lui Kit să-și neglijeze îndatoririle de gazdă, iar Toby, indiferent ce defecte avea, era musafirul lui.

– Aș spune că nu te invidiez pentru misiunea din Beirut, spuse el distant, reumplând paharul lui Toby.

Dar când, în spiritul reciprocității, Toby îl întrebă despre turneul din Caraibe, fu avertizat politicos:

– Nu e un subiect adecvat în casa asta, mă tem. Un punct nevralgic.

După care urmă o conversație lejeră pe teme de politică externă. Dar, foarte repede, Kit își pierdu răbdarea și în curând traversau pe furiș curtea grajdului prin ploaia torențială, cu Kit deschizând drumul cu o lanternă, în cursa lor cu obstacole formate din saci de ciment și movile de nisip. Urmă mirosul de fân când trecură pe lângă boxele goale pentru cai în drum spre sala șeilor, cu pereții ei din cărămidă, ferestrele cu bolte largi și șemineul victorian din fier, gata pregătit.

Și pe o presă veche pentru așternuturi care servise ca măsuță de cafea, un teanc de hârtie, o sticlă de whisky J&B, încă sigilată, și două pahare – toate pregătite, presupuse Toby, nu în onoarea sa, ci a lui Jeb, oaspetele care nu venise.

Kit se lăsase pe vine și încerca să aprindă focul în șemineu.

– Avem aici ceva numit Târgul lui Bailey, spuse el cu fața la șemineu, indicând cu arătătorul flăcările. Se pare că datează din negurile istoriei. Prostii. Și după ce suflă viguros

în flăcările născânde: Sunt pe cale să încalc toate regulile în care am crezut vreodată, dacă n-ai știut.

– Ei bine, asta face să fim doi, nu-i așa? replică Toby.

Și astfel se născu un soi de complicitate.

*

Toby este un bun ascultător și timp de două ore nu a vorbit aproape deloc, în afara vreunui cuvânt de simpatie murmurat.

Kit a descris cum fusese recrutat de Fergus Quinn, apoi pregătirea primită de la Elliot. A zburat spre Gibraltar ca Paul Anderson, s-a plimbat în lung și-n lat prin îngrozitoarea cameră de hotel, s-a tupilat într-o ascunzătoare cu Jeb, Shorty, Andy și Don și și-a furnizat propria relatare în calitate de martor ocular al *Operațiunii Wildlife* și al încheierii sale, presupus glorioase.

A descris Târgul: ascultându-se critic cum detaliază, surprinzându-și erorile pe ici, pe colo și corectându-le, apoi continuându-și relatarea.

A descris cu detașare hotărâtă, deși îi venea foarte greu, descoperirea chitanței scrise de mâna lui Jeb, și impactul acesteia asupra Suzannei, apoi asupra lui. A deschis un sertar al biroului și, cu un brusc: „Uită-te și tu“, i-a împins bucata de hârtie liniată.

A descris cu o repulsie prea puțin mascată întâlnirea cu Jay Crispin de la Connaught și apelul telefonic către Suzanna care, retrospectiv, păru a-i provoca mai multă durere decât oricare alt episod al epopeii.

Și acum descrie întâlnirea cu Jeb de la club.

*

Dormitorul clubului se laudă cu un pat de cămin școlăresc, o chiuvetă cu un prosop, nu mai mare decât o batistă, și un calorifer electric cu doi elemente care funcționa pe bază de monede până când o decizie istorică a comitetului a promulgat că prețul încălzirii trebuie inclus în prețul găzduirii. Dușul este un sicriu din plastic alb înghesuit într-un dulap de bucătărie. Kit reușise să găsească întrerupătorul, dar încă nu închisese ușa dormitorului după el. Rămas fără cuvinte, îl urmărește pe Jeb cum se ridică de pe fotoliu, avansează spre el, îi ia cheia din mână, încuie ușa camerei, pune cheia în buzunarul hainei sport și se întoarce la locul său de sub fereastra deschisă.

Jeb îi ordonă lui Kit să închidă plafoniera. Kit se supune. Acum singura sursă de lumină rămâne strălucirea portocalie a cerului londonez de noapte prin fereastra deschisă. Jeb îi cere celularul lui Kit. Acesta i-l înmânează fără vreun cuvânt. Nederanjat de semiîntunerice, Jeb îndepărtează bateria, apoi cardul SIM, la fel de îndemânatic de parcă ar dezasambla o armă, și aruncă piesele pe pat.

– Dă-ți jos haina, te rog, Paul. Cât de beat ești?

Kit reușește un „nu foarte“. Numele de Paul îl deconcertează puțin, dar își dă jos totuși haina.

– Poți face un duș, dacă simți nevoia, Paul. Dar lasă ușa deschisă.

Kit nu vrea să facă duș, dar își bagă capul în chiuvetă și își aruncă apă pe ochi, apoi își șterge fața și părul cu prosopul, încercând să se trezească, dar beția oricum îi trece cu fiecare clipă care se scurge. O minte asediată poate face o groază de lucruri deodată, iar mintea lui Kit le face pe mai toate. Face un ultim efort disperat de a se convinge că Jay Crispin spune adevărul, iar Jeb este psihopatul bun de gură de care vorbea. Birocratul din el evaluează cel mai bun curs al acțiunii pe

baza acestei prezumții nedovedite. Să-i facă pe plac lui Jeb, să-i ofere simpatia lui, ajutor medical? Sau să-l facă să se simtă în largul lui – slabe speranțe – și să-i ia cheia cu forța? Sau, dacă nu reușește asta, să facă o încercare disperată să ajungă la fereastră și de acolo la scara de incendiu? Toate acestea peste mesajele telepatice urgente de iubire și regrete disperate către Suzanna și cereri de sfaturi de la Emily pentru abordarea unui pacient bolnav mintal și potențial violent.

Prima întrebare a lui Jeb este și mai alarmantă decât placiditatea sa:

– Ce ți-a spus Crispin despre mine, Paul, când v-ați întâlnit la hotelul Connaught?

La care Kit bolborosește ceva din care reiese că Jay Crispin s-a mulțumit să confirme că *Operațiunea Wildlife* a fost un succes fără precedent, o lovitură de excepțională valoare a serviciului de informații și una nesângeroasă.

– Tot ceea ce se anunțase și oficial, de fapt. *Mai mult*, adaugă în spirit cavaleresc, în pofida acelui mesaj josnic pe care l-ai scris în așa-zisa chitanță pentru poșeta soției mele.

Jeb îl fixează cu o privire lipsită de expresie pe Kit, de parcă nu a auzit bine. Își șoptește ceva ce Kit nu reușește să înțeleagă. Apoi urmează un moment în care Kit, cu toate obiectivitatea lui neclintită, la acel moment, sau aici și acum în grajduri, cu un foc din cărbuni arzând pe grătar și un pahar de whisky J&B tremurând ușor în mână, pare incapabil să-l descrie în termeni comprehensibili.

Cumva, Jeb a traversat bucățica de covor uzat care îl separă de Kit. Și Kit, fără să-și aducă aminte cum a ajuns acolo, se trezește lipit de ușă, cu un braț forțat la spate și una dintre mâinile lui Jeb strângându-l de gât, iar Jeb îi vorbește în față și îi încurajează replicile izbindu-l cu capul de tocul ușii.

Kit își amintește stoic ce s-a întâmplat după aceea.

– *Bang!*

Capul lovit de tocul ușii. Cer roșu noaptea.

– Unde vrei să ajungi, Paul?

Ce vrei să spui?

– Bani, ce crezi că vreau să spun?

Niciun firfiriec, îi spun. Ai greșit omul. *Bang!*

– Care-i partea ta din recompensă, Paul?

Bang!

N-am primit nicio parte, îi spun, și ia-ți etichetele de pe mine.

Bang! Deja eram furios. Și-mi răsucea continuu brațul. Dacă ai de gând să mai faci asta, ai să-mi rupi mâna, și nu știu care din noi va fi mai dezamăgit. Ți-am spus tot ce știu, așa că lasă-mă-n pace.

Vocea lui Kit exprimă o surpriză plăcută:

– Și chiar a făcut-o, la dracu'! Uite-așa. M-a lăsat în pace.

S-a uitat lung la mine, a dat un pas înapoi și m-a privit cum cad lângă perete făcut grămadă. Apoi m-a ajutat să mă ridic, de parc-ar fi fost Bunul Samaritean.

Ceea ce a constituit punctul de cotitură, după părerea lui Kit: când Jeb s-a întors la scaun și s-a așezat ca un boxer învins. Dar acum vine rândul lui Kit să fie Samariteanul și nu-i place deloc modul în care respiră și tremură Jeb.

– Un soi de lamentație. Și crize de sufocare. *Ei bine* – indignat – când soția ți-a fost bolnavă jumătate din viață, iar fiica e doctor, nu stai acolo câscând gura, nu? *Faci* ceva.

Așa că prima întrebare a lui Kit pentru Jeb, după ce s-au odihnit puțin în colțuri separate, a fost dacă îi poate aduce ceva, ideea lui fiind – deși o ține pentru el – ca *in extremis* să dea de Em, cum insistă să o numească, și să o convingă să transmită telefonic o rețetă pentru cea mai apropiată farmacie non-stop. Dar singurul răspuns al lui Jeb a fost să scuture din

cap, să se ridice, să traverseze camera, să-și umple un pahar cu apă de la chiuvetă, să i-l ofere lui Kit, să bea și el puțin, apoi să se așeze din nou în colțul lui.

După un timp – să fi fost minute, spune Kit, dar fără ca vreunul din ei să facă vreo mișcare – Jeb întreabă, cu o voce confuză, dacă are ceva de mâncare. Nu că i-ar fi fost foame, explică el – sub imboldul mândriei, după părerea lui Kit –, ci doar pentru alimentarea cu energie.

Kit regretă că nu are mâncare în cameră, dar se oferă să coboare la parter și să vadă dacă poate aranja ceva cu portarul de noapte. Jeb primește sugestia cu o tăcere prelungită.

– Părea *puțin dus*, sărmanul. Mi-a dat impresia că-și pierduse șirul gândurilor și avea probleme în a și-l regăsi. Cunosc sentimentul foarte bine.

Dar, după răstimpul convenit, ca un bun soldat ce este, Jeb se adună și caută în buzunar cheia pe care i-o întinde lui Kit. Acesta se ridică de pe pat și își pune haina.

– Brânză e bine?

Brânză e în regulă, răspunde Jeb. Însă simplă, din aceea folosită la capcanele de șoareci, că nu poate suporta brânza cu mușegai albastru. Kit consideră că asta e tot ce are de zis, dar se înșală. Jeb are de făcut o declarație despre misiune înainte ca el să plece să caute brânză.

– Totul era o mare minciună, vezi tu, Paul, explică el, când Paul se pregătea să coboare la parter. *Punter* n-a fost niciodată în Gibraltar. Nici nu trebuia să fie, de fapt. Totul a fost o făcătură. Iar *Aladdin*, ei bine, nici vorbă să-l întâlnească, nici în vreo casă și nici în altă parte, nu?

Kit este suficient de înțelept ca să nu spună nimic.

– L-au păcălit. Ethical l-a păcălit. L-a păcălit și pe ministrul acela, domnul Quinn. Jay Crispin, marețul serviciu privat de informații format dintr-un singur om. L-au tras pe sfoară

așa cum ne-a tras și el pe sfoară, nu-i așa? Nimeni nu vrea să admită că i-au dat cadou două milioane de dolari într-o servietă pentru o grămadă de tâmpenii, nu?

Kit e și el de părere că nu.

Fața lui Jeb s-a întors în întuneric și, fie râde în tăcere, fie – doar bănuiala lui Kit – plânge în tăcere. Kit ezită cu mâna pe clanță, nedorind să-l părăsească, dar nici să facă prea mare tam-tam.

Umerii lui Jeb se relaxează. Kit decide că e în regulă să coboare la parter.

*

Întors din escapada în măruntaiele clubului, Kit împinge noptiera în mijlocul covorului uzat și pune câte un scaun de o parte și de alta. Așază pe măsută un cuțit, pâine, unt, brânză Cheddar și două sticle de bere brună și un borcan de murături Branston, pe care portarul de noapte a insistat să-l includă ca recunoștință pentru bacșișul de douăzeci de lire.

Pâinea este albă și feliată în așteptarea micului dejun de a doua zi. Ținând o felie pe palmă, Jeb întinde untul, adaugă brânza și netezește combinația până când se confundă cu pâinea. Apoi pune murături deasupra, mai ia o felie de pâine și face un sandvici pe care îl taie metodic în sferturi. Considerând că o astfel de precizie este nefirească pentru un soldat din forțele speciale, Kit o pune pe seama stării mintale tulburate a lui Jeb și își face de lucru cu berea.

– Apoi am coborât pe terasă, nu? reîncepe Jeb, după ce și-a astâmpărat foamea. Fără sens, nu? Ei bine, aveam rezervele noastre, bineînțeles – pentru că Andy mai colaborase cu Elliot în trecut și nu avea o părere foarte bună despre el și, sincer, nici despre abilitățile lui, nici despre informațiile de

care dispunea. Numele sursei fusese *Sapphire*, după spusele lui Elliot referitoare la informare.

– Despre ce informare e vorba, Jeb? îl întrerupe Kit, pentru un moment supărat că nu fusese invitat.

– Informarea din Algeciras, Paul, replică răbdător Jeb. Pre-op¹. Dincolo de golful Gibraltarului. Cu două zile înainte de a intra în dispozitiv pe deal. Într-o cameră mare, deasupra unui restaurant spaniol, acolo s-a ținut, iar toți ne prefăceam că este o conferință de afaceri. Și Elliot acolo sus, pe platformă, spunându-ne cum va fi, și echipa lui de mercenari stând acolo în primul rând, fără a vorbi cu noi, pentru că noi eram soldați și britanici. Sursa *Sapphire* spune asta și sursa *Sapphire* spune aia. Sau cel puțin așa susține Elliot. Toate informațiile vin de la *Sapphire* și ea e chiar acolo, cu *Aladdin*, pe iahtul acela elegant. E amanta lui *Aladdin* și nu știu ce altceva mai este, tot ce aude sunt discuții de alcov. Citindu-i e-mailurile peste umăr, ascultându-i apelurile în pat, strecurându-se pe punte și raportând totul adevăratului ei amant din Beirut, care transmite informațiile domnului Crispin de la Ethical, iar Bob cică-i unchiul tău.

Pierde firul, îl găsește din nou, continuă:

– Cu excepția faptului că Bob nu-i unchiul nimănui, nu? Nu Bob. Poate, din punctul de vedere al lui Ethical, este. Dar nu pentru Informațiile britanice. Pentru că Informațiile britanice nu ar pune botul la această operațiune, nu? La fel cum nici Regimentul n-ar pune, ori aproape. Regimentului nu-i place cum miroase, și cui i-ar plăcea? Dar nu-i place nici să piardă ocazia. Și nu-i place presiunea politică. Așa că intervine bunul și vechiul compromis britanic: un deget în apă, care poate fi retras, dar nu întregul picior. Iar eu și

¹ Preoperațional (n.tr.)

băieții, noi suntem, cică, degetul. Iar Jeb va fi șeful, pentru că bunul Jeb este cel de încredere. Poate puțin mofturos, dar cu mercenarii ăia ticăloși în jur, este cu atât mai bine. Îmi spuneau *Bunicuța* Jeb. Nu că mi-ar fi păsat, atât timp cât nu impunea riscuri inutile.

Jeb ia o sorbitură din berea lui, își închide ochii și continuă repede.

– Casa numărul șapte, despre ea se presupune că e vorba. Ei bine, ne-am gândit noi: să supraveghem și pe șase și opt cât timp suntem pe aici, o casă de fiecare om și eu să le asigur spatele, e o chestie smintită oricum, cu Elliot la cârmă. Cam ca în desenele animate cu Mickey Mouse, dacă e să fiu sincer, cu jumătate din echipament care nu funcționează cum ar trebui, care-i diferența? Și nu te învață așa ceva la antrenamente, nu? Dar țintele nu aveau să fie înarmate, nu? Nu după strălucitul sistem de informații al lui Elliot. Plus că noi nu-l voiam decât pe unul dintre ei, iar de celălalt nu ne puteam atinge. Așa că să intrăm în cele trei case simultan, ca element surpriză, zicem noi, și să cercetăm în fiecare cameră. Prindeți omul, asigurați-vă că e cel pe care-l căutați, faceți-i vânt peste balcon în brațele echipei de pe țarm, în tot acest timp rămânând cu picioarele plantate pe Stâncă. E simplu. Aveam schița caselor, toate semănând între ele. Un living drăguț cu un balcon mare spre mare. Un dormitor matrimonial cu vedere la mare și un dormitor mic, cât un dulap, pentru un copil. Dormitor și bucătărie-sufragerie la parter și pereții subțiri ca hârtia, amănunte pe care le știam de la agenții imobiliari. Deci, dacă nu auzi nimic, în afară de valurile mării, poți presupune că se ascund sau nu sunt acolo, metodele de camuflare la maximum tot timpul, plus nu utilizați armele decât ca autoapărare și luați-vă tălpășița imediat. Nu prea părea o operațiune, și de ce ar fi

părut? Mai mult ca turul fantomei¹. Băieții intră câte unul în fiecare casă. Eu sunt afară, cu ochii pe scările care duc la țarm. „Nimic aici“. Acesta-i Don, din șase. „Nimic aici“. Ăsta-i Shorty, din șapte. „Am eu ceva.“ Andy, casa opt. „Ce-i acolo, Andy?“ „Răhăței.“ Ce dracu' vrei să spui, băiete, răhăței? „Vino și convinge-te, omule.“ Ei bine, poți truca o casă goală, știu asta, dar casa aia era cu adevărat goală. Nici măcar o urmă de lunecare pe parchet. Niciun fir de păr în cadă. La fel și în bucătărie. Cu excepția unui castron din plastic pe podea, plastic roz, cu bucățele de pită și carne de pui în el, bucățele mici cum le-ai face pentru... – și caută creatura mică potrivită – o pisică, un câine.

Dar pisica nu e bună.

– Ori un pui de câine sau ceva. Iar castronul, castronul roz, cald la atingere. Dacă n-ar fi fost pe podea, presupun că m-aș fi gândit la altceva. Nu pisici, nu câini, ci altceva. Acum îmi doresc să o fi făcut. Dacă aș fi gândit altfel, poate că nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat, nu-i așa? Dar n-am făcut-o. M-am gândit la câini și pisici. Și mâncarea din castron era caldă. Mi-am dat jos mănușa să testez temperatura cu dosul palmei. Era ca un trup cald. Bucătăria era prevăzută cu o fereastră mică, jivrată, care dădea spre scările exterioare. Zăvorul era slăbit. Doar un pitic se putea strecura printr-un spațiu ca acesta, dar poate că un pitic și căutăm. Le spun lui Don și lui Shorty: „Verificați scările exterioare imediat, dar nu coborâți pe țarm, dacă trebuie să ia cineva legătura cu echipa din barcă, acela voi fi eu. E un ordin.“ Vorbesc lent, pentru că așa îmi amintesc că am făcut-o și atunci, explică Jeb pe un ton de scuză, în timp ce Kit vede cum îi curge transpirația pe față de parcă ar plânge. Toate se petrec apoi foarte repede.

¹ Tur realizat în casele așa-zis bânuite pentru căutarea fantomelor (n.tr.)

Fiecare era singur. Așa îmi amintesc. Don intră. A auzit un foșnet. Crede că se ascunde cineva pe stâncile de sub scările exterioare. „Nu te duce acolo, vin eu sus imediat.“ Intercomul este o casă de nebuni. Totul trece prin Elliot. „Am avut o tentativă, Elliot, îi spun eu, scările exterioare numărul șapte. Dedesubt.“ Mesaj primit și tăcere. Don stă de santinelă la capătul scărilor exterioare, indicând locul cu degetul mare.

Degetul mare al lui Kit face inconștient același gest în timp ce spune povestea lui Jeb.

– Deci, cobor scările. Un pas, pauză. Încă un pas, pauză. Numai ciment, fără găuri. Scările au o cotitură, ca un semi-palier. Și pe stâncile de sub mine sunt șapte oameni înarmați, patru pe burtă și unul îngenunchat, iar doi, mai în spate, cu gonflabila în spatele lor. Și toți se află în poziție de tragere, fiecare dintre ei, cu semiautomatele cu amortizor pregătite. Și dedesubtul meu – chiar sub picioarele mele – se aude scrijelitul acesta de parcă ar fi un șobolan mare. Și apoi un țipăt slab. Nu un țipăt puternic. Mai înăbușit, de parcă ar fi fost prea speriat ca să vorbească. Și nu știu – și n-o să știu niciodată, nu? – dacă acel țipăt venea de la mamă sau de la copilul ei. Nici ei nu vor ști. N-am putut număra gloanțele, cine ar fi putut? Dar le aud și acum, precum sunetul pe care îl auzi în cap când îți scot dinții. Și uite-o moartă. O femeie musulmană tânără, cu pielea maronie, purtând un *habib*¹, venită ilegal din Maroc, care se ascundea în casele goale și subzista cu ajutorul prietenilor, ciuruită de gloanțe și cu fetița ținută cu brațele, pentru a o feri de gloanțe, fetița pentru care pregătea mâncarea. Aceași mâncare care crezusem că e pentru o pisică, pentru că, înțelegi, era pe podea. Dacă mi-aș fi folosit capul mai bine, aș fi știut că e vorba de un copil, nu?

---

¹ Veșmânt musulman pentru femei (n.tr.)

Și atunci aș fi putut-o salva. Și pe mama ei, ghemuită pe roci de parcă s-ar fi târât în genunchi să scape de gloanțele pe care le-au băgat în ea. Iar fetița, zăcând departe de atingerea ei. Doi din echipa de pe mare par puțin nedumeriți. Un om își ține fața între degetele răsfirate de parcă ar încerca să și-o smulgă. Și momentul acela de tăcere, ca atunci când deși crezi că urmează o ceartă serioasă despre cine e responsabil, până la urmă decid cu toții că nu e timp de asta. Sunt oameni antrenați – cel puțin, de un anume tip –, știu ce să facă în caz de urgență, bine, chiar dacă nu știu nimic altceva. Pun cele două trupuri pe gonflabilă și înapoi la nava mamă mai repede decât ar fi făcut-o chiar *Punter*. Oamenii lui Elliot odată cu ele, toți cei opt, fără rătăciți.

Cei doi bărbați se uită unul la altul pe deasupra mesei, așa cum Toby se uită la Kit, fața rigidă a lui Kit luminată, nu de noaptea londoneză, ci de lumina focului din grajd.

– Elliot conducea echipa de pe mare? îl întreabă Kit pe Jeb. Jeb clatină din cap.

– Vezi tu, Paul, Elliot nu era american. Fără imunitate. Elliot rămâne acasă, cu nava mamă.

– Și de ce-au tras oamenii? întreabă în sfârșit Toby.

– Crezi că nu l-am întrebat?

– Sunt sigur că l-ai întrebat. Dar ce ți-a răspuns?

Trase de câteva ori adânc aer în piept înainte de a-i spune versiunea lui Jeb.

– Autoapărare, zise el.

– Vrei să spui că femeia era înarmată?

– Nu, nu asta vreau să spun. Și nici Jeb. Nu se poate gândi la nimic altceva de trei ani, îți dai seama? Își spune că el este de vină. Încearcă să înțeleagă de ce. Ea știa că e cineva acolo, i-a văzut sau auzit, așa că a înhățat copilul și l-a ascuns în roba ei. Nu m-am gândit să-l întreb de ce a fugit pe scări în

jos, în loc să fugă afară, în curte. Și el și-a pus această întrebare zi și noapte. Poate că pământul o speria mai tare decât marea. Sacoșa ei cu mâncare fusese ridicată, dar de cine? Poate ea a confundat echipa de pe mare cu niște contrabandiști, poate aceiași care o adusesse pe ea pe Stâncă – dacă așa stătuseră lucrurile – și acum îi aduceau și soțul, iar ea fugea să-l întâmpine. Tot ce știe Jeb e că ea a coborât scările cu bebelușul ascuns în robă. Și ce a crezut echipa de pe uscat? Că e nenorocită de sinucigașă, care avea să se arunce în aer și pe ei odată cu ea! Așa că au împușcat-o. I-au împușcat și copilul în timp ce el se uita. „Aș fi putut să-i opresc!” Asta-i tot ce-și repetă nenorocitul în nopțile în care nu poate dormi.

*

Chemat de farurile unei mașini în trecere, Kit păși spre bovindou și, stând pe vârful picioarelor, urmări farurile până dispărură.

– Ți-a povestit Jeb ce li s-a întâmplat lui și oamenilor lui după ce grupul din barcă s-a întors pe nava mamă cu trupurile? Întrebă Toby, din spatele lui.

– Au zburat în aceeași noapte cu un charter spre Creta. Pentru o așa-numită informare. Se pare că americanii au acolo o bază aeriană extraordinară.

– Informare de la cine?

– Oameni, civili. Cu creierul spălat, după cum suna. Profesioniști, numai asta spuneau. Doi americani, doi britanici. Fără nume, fără instrucțiuni. Mi-a spus că unul dintre americani era un fătălău. Un ticălos gras cu maniere efeminate. Cel mai rău dintre ei.

Mai bine cunoscut sub numele de Muzicianul, se gândi Toby.

– Imediat ce echipa de luptă britanică a aterizat, au fost separați. Jeb era liderul, așa că a primit tratamentul dur. A spus că fătălăul declama ca Hitler. A încercat să-l convingă că nu văzuse ce văzuse. Când asta n-a mers, i-a oferit o sută de mii de dolari să nu vorbească. Jeb i-a spus să și-i bage în fund. Crede că se aflau într-o clădire specială pentru prizonieri anonimi în tranzit. Crede că acolo l-ar fi ținut pe *Punter*, dacă povestea n-ar fi fost o făcătură de la bun început.

– Și camarazii de arme ai lui Jeb? insistă Toby. Shorty și ceilalți. Ce s-a întâmplat cu ei?

– S-au evaporat. Bănuiala lui Jeb este că Crispin le-a făcut o ofertă pe care n-au putut-o refuza. Jeb nu-i condamnă pentru asta. Nu-i tipul acela de om. Deschis la minte până la capăt.

Kit tăcuse, așa că și Toby făcu același lucru. Alte faruri alunecară pe pontoane și dispărură.

– Și acum? întrebă Toby.

– Acum? Acum, *nimic!* Marele gol. Jeb trebuia să ajungă aici miercurea trecută. Micul dejun, ora nouă dimineața, aici, la Conac. A spus că este un tip punctual. Nu m-am îndoit. A spus că era mai sigur să se deplaseze noaptea. M-a întrebat dacă poate să-și ascundă dubița în hambar. I-am spus că da. Ce voia pentru micul dejun? Omletă. Scăpam de femei, ne pregăteam un mic dejun decent și apoi puneam povestea pe hârtie: partea lui, partea mea. Toate capitolele și versetele. Aș face pe secretarul, editorul, scribul fără să ne grăbim deloc. Avea dovada asta de care era foarte încântat. N-a spus care e. Rezervat până la extrem, așa că n-am insistat. Nu prezezi un astfel de tip. Avea s-o aducă sau nu, era decizia lui. Am acceptat asta. Aveam să facem prezentarea scrisă, s-o semnăm și avea să fie sarcina mea să am grijă să ajungă la vârf pe canalele adecvate. Asta a fost înțelegerea. Am bătut și palma.

Eram... foarte bucuroși, zise îmbujorându-se. Nerăbdători... Incitați. Nu doar el. Amândoi.

– Pentru că? întrebă Toby.

– Pentru că aveam să spunem afurisitul de adevăr! ripostă mânios Kit, luând o gură de scotch și lăsându-se pe scaun. Ultima dată când l-am văzut, bine?

– Bine, încuviință Toby încet, după care urmă o tăcere lungă, până când Kit vorbi din nou.

– Mi-a dat un număr de celular. Nu al lui. Nu are telefon. Al unui prieten. Camarad. Singurul tip în care are încredere. Ei bine, măcar parțial. Bănuiesc că e vorba de Shorty, pentru că, în ascunzătoare, păreau să aibă o relație. N-am întrebat, nu era treaba mea. Dacă lasam un mesaj, Jeb avea să-l primească. Asta e tot ce conta. Apoi a plecat. A părăsit clubul. Pe scări și afară, nu mă întreba cum. Am crezut că o să plece pe scara de incendiu, dar nu. Pur și simplu a plecat.

O altă sorbitură din paharul cu scotch.

– Și m-am întors acasă. Aici. La Suzanna, soția mea. Îi spusesem că totul este în ordine. Acum trebuia să-i spun că nimic nu era în ordine. Nu poți să te prefaci când e vorba de Suzanna. Nu i-am povestit detaliile. I-am spus că Jeb urma să vină să stea la noi și că vom rezolva problema. Suzanna a primit vestea – așa cum le primește pe toate. „Cât timp se rezolvă, Kit“. Am spus că se va rezolva, și asta a fost suficient pentru ea, termină el agresiv.

O altă pauză de pus gândurile în ordine.

– A venit și ziua de miercuri. La prânz, Jeb încă nu venise. Ora două, ora trei, tot nu. Sun la numărul pe care mi-l dăduse, îmi răspunde robotul, las un mesaj. La căderea nopții, las un alt mesaj: „Bună, din nou Paul. Mă întreb ce s-a întâmplat cu întâlnirea noastră“. Paul rămâne numele meu de cod. Din motive de securitate. A trebuit să-i dau numărul nostru de fix

de aici, pentru că pe mobil nu am semnal. Joi las încă un mesaj, mă întâmpină aceeași mesagerie. Vineri, la zece, primum un telefon. Isuse Cristoase!

Își prinsese maxilarul inferior în palmă și rămăsese așa, de parcă ceea ce era mai rău de-abia acum urma.

*

Kit nu se mai află în dormitorul de la club ascultându-l pe Jeb. Nu mai strânge mâna lui Jeb la lumina crepusculului londonez, nici nu-l mai urmărește dispărând pe scările clubului. Este acasă, la Conac, după ce i-a dat veștile rele Suzannei, și se frământă, așteptând un semn de viață de la Jeb și, între timp, sablează dușumelele de lângă camera de oaspeți a lui Toby, incapabil să audă ceva. Așa că atunci când telefonul sună în bucătărie, Suzanna este cea care răspunde, iar Suzanna trebuie să urce scările până în pod și să bată pe umărul lui Kit pentru a-i atrage atenția.

— La telefon e cineva care vrea să discute cu Paul, spune ea, după ce Kit își oprește mașina de șlefuit. O femeie.

— Ce *fel* de femeie, pentru numele lui Dumnezeu? întreabă Kit, deja coborând scările.

— N-a vrut să spună. A spus doar că trebuie să vorbească personal cu Paul, zice Suzanna, grăbindu-se după el.

În bucătărie, doamna Marlow, toată agitată, aranjează florile.

— Lasă-ne puțin singuri, dacă nu te superi, doamnă M., poruncește Kit.

Și așteaptă până când menajera părăsește bucătăria, apoi ia telefonul de pe bufet. Suzanna închide ușa după ea și acum stă nemișcată lângă el, cu brațele încrucișate la piept

pentru curaj. Telefonul are difuzor pentru apelurile lui Emily. Suzanna îl activează.

– Vorbesc cu Paul, vă rog? rostește o voce de femeie educată, de vârstă mijlocie, pe un ton profesional.

– Cine e la telefon? întreabă Paul precaut.

– Sunt doctorița Costello și sun de la secția de sănătate mintală a Spitalului General Ruislip, la cererea unui pacient internat care dorește să fie cunoscut doar sub numele de Jeb. Vorbesc cu Paul sau cu altcineva?

O aprobare energică de la Suzanna.

– Sunt Paul. Ce s-a întâmplat cu Jeb? E bine?

– Jeb primește o îngrijire excelentă și este sănătos fizic.

Înțeleg că așteptați o vizită de la el.

– Da. Încă o mai aștept.

– Jeb m-a rugat să vă vorbesc deschis și confidențial. Pot face asta? Și chiar sunteți Paul?

Altă încuviințare din partea Suzannei, care își strânge bărbia în palmă din pricina concentrării.

– Bineînțeles că eu sunt. Paul. Categorie. Continuați.

– Presupun că știți că Jeb are probleme psihice de câțiva ani.

Alt gest de aprobare de la Suzanna.

– A menționat asta. Și?

– Noaptea trecută, Jeb s-a internat voluntar la noi. L-am diagnosticat cu schizofrenie și depresie acută. A fost sedat și se află sub pază pentru a se evita suicidul. În momentele de luciditate, cea mai mare grijă o are pentru dumneavoastră. Pentru Paul.

– De ce? De ce să fie îngrijorat pentru *mine*? – cu ochii la Suzanna – eu ar trebui să fiu îngrijorat pentru *el*, pentru numele lui Dumnezeu!

– Jeb suferă de un grav sindrom al vinovăției indus parțial de poveștile malițioase pe care se teme că le-a răspândit în rândul prietenilor lui. A cerut să le tratați drept ceea ce sunt: simptome ale bolii sale, fără baze reale.

Suzanna îi arată o notiță: „Vizite?”

– Ei bine, doamnă doctor Costello, ideea este când pot veni să-l văd? Pot sări în mașină chiar acum, dacă asta ajută. Vreau să spun, aveți anumite ore de vizită? Ce se întâmplă?

– Îmi pare foarte rău, Paul. Mă tem că o vizită din partea dumneavoastră la acest moment poate dăuna foarte mult sănătății mintale a lui Jeb. Sunteți obiectul fricii sale și nu este pregătit pentru o confruntare.

„Obiectul fricii? Eu.” Lui Kit i-ar plăcea să respingă afirmația revoltătoare, dar diplomația prevalează.

– Ei bine, pe cine mai are? cere să știe Kit, de data aceasta, din propria inițiativă, fără indicații de la Suzanna. Are alți prieteni care să-l viziteze? Rude? Știu că nu este chiar *sociabil*. Și ce se întâmplă cu soția lui?

– Nu mai țin legătura.

– Nu este exact ceea ce mi-a spus el, dar fie. Pe cine altcineva mai are?

Scurtă tăcere, timp în care, aparent, doctorița Costello verifică fișa.

– Suntem în legătură cu o *mamă*, recită ea. Orice progrese, orice decizii privind tratamentul și starea de bine a lui Jeb urmează a fi transmise mamei sale naturale. Tot ea este și tutorele lui împuternicit.

Cu telefonul lipit de ureche, Kit își aruncă un braț în aer și în același timp se răsucesce ca să se uite furibund la Suzanna. Dar vocea îi rămâne calmă, doar este diplomat, n-o să se facă de râs acum.

– Ei bine, mii de mulțumiri pentru informații, doamnă doctor Costello. Foarte drăguț din partea dumneavoastră. Măcar are un membru al familiei care să aibă grijă de el. Îmi puteți da numărul mamei sale? Poate o să discut cu ea.

Dar doctorița Costello, oricât de drăguță ar fi, regretă că a face cunoscut numărul de telefon al mamei lui Jeb este, în aceste circumstanțe, ceva dincolo de posibilitățile ei. Doctorița închide.

Kit se inflamează.

Cu Suzanna privindu-l într-o tăcere aprobatoare, formează unu-patru-șapte-unu și află că apelantul și-a blocat numărul.

Sună la Informații, cere să i se facă legătura cu Spitalul General Ruislip, cere clinica pentru sănătate mintală, apoi cu dr. Costello.

Infirmierul era plin de solitudine.

– Doctor Costello participă la un curs, frate, se întoarce săptămâna viitoare.

– De când e plecată?

– Tot de-o săptămână, frate. De fapt e un doctor, Joachim. Mi se pare un nume mai curând german, dar e portughez.

Kit încearcă să-și păstreze cumpătul.

– Și nu a venit la spital în acest timp?

– Nu, frate, îmi pare rău. Te poate ajuta altcineva?

– Ei bine, de fapt da. Aș dori să vorbesc cu unul dintre pacienții voștri, un tip pe nume Jeb. Spune-i că îl caută Paul.

– *Jeb*? Nu-mi spune nimic, așteaptă o secundă...

Un alt infirmier la telefon, dar nu la fel de prietenos:

– N-avem niciun Jeb aici. Avem un John, avem un Jack.

Și tot așa.

– Dar credeam că este pacientul vostru! exclamă Kit.

– Nu aici. Nu Jeb. Încearcă la Sutton.

Același gând le trece prin cap la amândoi: s-o caute numaidecât pe Emily.

Ar fi mai bine s-o sune pe Suzanna. Tinde să fie puțin arțăgoasă cu Kit în perioada asta.

Suzanna o sună pe Emily pe mobil, lasă un mesaj.

Până la prânz, îi contactează de două ori. Suma cercetărilor lui Emily este că un doctor Joachim Costello se alăturase de curând clinicii de sănătate mintală de la Ruislip, dar că este cetățean portughez și cursul la care participă este de limba engleză. Părea Costello a lor că vorbește cu accent portughez?

– Ba pe dracu' părea! urlă Kit la Toby, plimbându-se mânios prin grajd. Doctorița Costello avea accentul unei directoare de școală din Essex cu o prună-n fund, iar Jeb n-are nicio mamă și nici n-a avut vreodată, după cum a binevoit să-mi spună chiar el. Nu prea-mi place să mi se facă confidențe, dar simțea nevoia să-și descarce sufletul după trei ani de chin. Nu și-a cunoscut niciodată mama și singurul lucru pe care îl știa despre ea era numele: Caron. Jeb a plecat de acasă când avea cincisprezece ani și s-a înrolat în armată ca un afurisit de ucenic! Acum spune-mi că a inventat toate astea!

*

Este rândul lui Toby să se apropie de fereastră și, eliberat de privirea acuzatoare a lui Kit, să se abandoneze propriilor gânduri.

– Până să închidă doctorița asta Costello, i-ai dat vreun motiv să suspecteze că n-o crezi? întreabă el în cele din urmă.

O deliberare la fel de lungă la Kit.

– Nu. Am jucat după cum a cântat.

– Atunci, în ceea ce-o privește sau îi privește: misiune îndeplinită.

– Probabil.

Dar Toby nu se lăsa satisfăcut cu un „probabil”.

– În ceea ce-i privește, indiferent cine-or fi *ei*, au terminat cu tine. Ești de *partea lor* – vorbind cu convingere din ce în ce mai mare. Crezi în Evanghelia după Crispin, o crezi pe doctorița Costello și crezi că Jeb este schizofrenic și un mincinos compulsiv și se află la izolare într-un spital de nebuni din Ruislip și nu îl poți vizita fiindcă-i e frică de tine.

– Ba pe dracu’, sări Kit. Jeb îmi spunea adevărul gol-goluț. Îi strălucea în privire. Este posibil să-l fi răscolit profund: asta-i altă poveste. Dar omul e la fel de sănătos ca mine și ca tine.

– Sunt într-un totu de acord cu asta, Kit. Crede-mă, spuse Toby, cât se poate de răbdător. Totuși, pentru protecția Suzannei și a ta, aș spune că poziția pe care ți-ai creat-o atât de inteligent în ochii opoziției merită păstrată.

– Până când? ceru Kit neabătut.

– Cum ar fi... până când îl găsesc pe Jeb? Nu de asta m-ai chemat aici? Sau propui să renunți la orice precauție și să pleci să-l cauți singur – stârnind și copoii după tine? Întrebă Toby, pe un ton nu foarte diplomatic.

Și la această ripostă, cel puțin pentru un timp, Kit nu găsi niciun răspuns convingător, așa că începu să-și muște buzele și, făcând o grimasă, sorbi încă o gură de scotch.

– Oricum, ai banda pe care ai furat-o, spuse Kit, ca o tentativă de consolare. Întâlnirea aia din biroul privat cu Quinn, Jeb și cu mine. Ascunsă pe undeva. Asta e dovadă, dacă o să fie necesară cândva. Ți-ar crea probleme, bănuiesc. Și mie, cred. Deși nu sunt sigur că-mi pasă prea mult de asta acum. Și nici lui Suki.

– Din păcate, banda mea nu demonstrează decât *intenția*, replică Toby, amintindu-și cu amărăciune conversația cu Oakley de pe cheiurile Tamisei cu trei ani în urmă. Nu demonstrează că operațiunea a avut loc și nu precizează rezultatul.

– Deci, Jeb e singurul martor, zise Kit.

– Ei bine, să spunem că e singurul dispus să vorbească, încuviință Toby, neplăcându-i ceea ce tocmai rostise.

*

Dacă a dormit, nu și-a dat seama.

La un moment dat, în puținele ore petrecute în pat a auzit plânsul unei femei și a presupus că era al Suzannei. Și când plânsul încetă, se auziră pași grăbiți pe carpetele de pe coridorul de sub el, și trebuie să fi fost pașii lui Emily, grăbindu-se să ajungă la mama sa, o teorie născută din șoaptele care urmară.

Și după șapte, veioza de lângă patul lui Emily luminând prin crăpăturile dușumelei – citește, meditează sau își ascultă mama? – până când fie el, fie Emily a adormit. Presupune că el a adormit primul, pentru că nu-și amintește când s-a stins lumina la ea.

Și când se trezi mai târziu decât ar fi vrut și se grăbi la micul dejun: Emily și Sheba lipseau, erau numai Kit în costumul de biserică, din tweed, și Suzanna, cu pălărie.

– A fost cât se poate de *onorabil* din partea *ta*, Toby, spuse Suzanna, apucându-i mâna și păstrând-o într-a ei. Nu-i așa, Kit? Kit era îngrijorat de moarte, amândoi eram, și tu ai venit imediat. Și sârmanul Jeb este *onorabil*. Și Kit nu se pricepe deloc la *viclenii*, nu-i așa, iubituie? Nu că *tu* te-ai pricepe,

Toby, nu asta am vrut să spun. Dar tu ești tânăr și deștept, lucrezi la minister și poți să faci săpături fără, ei bine – zâmbind ușor –, fără să-ți pierzi pensia.

Și pe verandă, îl îmbrățișă cu căldură.

– N-am avut niciodată un fiu, Toby. Am încercat, dar l-am pierdut.

Declarație urmată de un morocănos „ținem legătura“ din partea lui Kit.

*

Toby și Emily stau în seră, Toby, pe un șezlong vechi, iar Emily pe un scaun din trestie, la capătul îndepărtat al încăperii. Distanța dintre ei era ceva ce stabiliseră tacit.

– O conversație fructuoasă cu tatăl meu noaptea trecută?

– Dacă o poți numi așa.

– Poate ai prefera să încep eu prima, sugerează Emily. Atunci nu vei fi tentat să comiți vreo indiscreție pe care s-o regreti.

– Mulțumesc, replică politicos Toby.

– Jeb și tatăl meu plănuiesc să întocmească un document despre aventurile lor comune, de natură necunoscută. Documentul va avea consecințe devastatoare în zonele oficiale. Cu alte cuvinte, vor trage un semnal de alarmă. În opinia mamei mele, în centru se află o femeie și copilul ei, morți sau nu. Sunt aproape?

Primind doar o privire directă de la Toby, își trase sufletul și continuă:

– Jeb nu se prezintă la întâlnire. Deci, fără semnal de alarmă. În schimb, o femeie, doctor, care nu este doctor și n-a fost niciodată, îl sună pe Kit, alias Paul, și-i spune că Jeb a

fost internat într-un spital de nebuni. Investigațiile relevă că nu este adevărat. Am senzația că vorbesc singură.

– Te ascult.

– Între timp, Jeb este de negăsit. Nu i se cunoaște numele și nu are obiceiul de a lăsa o adresă pentru poștă. Pistele oficiale de investigație, cum ar fi poliția, sunt închise – și nu e treaba noastră să ne întrebăm de ce. Sper că mă mai ascuți, nu?

– Da, te ascult.

– Mă bucur. Iar Toby Bell este un fel de jucător în scenariul acesta. Mama te place. Tatăl meu preferă să nu te implice, dar te consideră un rău necesar. Poate pentru că se îndoiește de devotamentul tău față de cauză?

– Asta trebuie să-l întreb pe el.

– M-am gândit să te întreb pe tine. Se așteaptă să-l găsești pe Jeb pentru el?

– Da.

– Pentru amândoi, atunci?

– Într-un fel.

– *Poți* să-l găsești?

– Nu știu.

– Te-ai gândit ce vei face dacă îl vei găsi? Vreau să spun că, dacă Jeb ar urma să demaște vreun scandal de proporții, poate te răzgândești în ultima clipă și te simți obligat să-l predai autorităților. Ai fi capabil de asta?

– Nu.

– Și ar trebui să cred asta?

– Da.

– Și nu încerci să te răzbuni pentru ceva?

– Pentru ce, Doamne iartă-mă, să fac așa ceva? ripostează Toby, dar Emily ignoră grațios micuța demonstrație de temperament.

– Am numărul mașinii lui, spune ea.

Lui Toby nu-i venea să creadă.

– Ce ai?

– Numărul lui Jeb.

Scotocea în buzunarul treningului.

– I-am fotografiat camioneta pe când îl critica aspru pe tata la Bailey. Am fotografiat și asigurarea, zise extrăgând un iphone și umblând printre iconițe, valabilitate douăsprezece luni și plătită acum opt săptămâni.

– De ce nu i-ai dat numărul de înregistrare lui Kit? întrebă Toby confuz.

– Pentru că tata strică lucrurile și nu vreau ca mama să fie prinsă într-o vânătoare de oameni.

Ridicându-se de pe scaunul din trestie, se apropie de el și-i întinde telefonul.

– Nu pun asta pe telefonul meu, spune Toby. Kit nu vrea nimic electronic. Nici eu.

Toby are un pix, dar nu are pe ce scrie. Ea scoate o bucată de hârtie dintr-un sertar. El notează numărul de înregistrare al camionetei lui Jeb.

– Dacă-mi dai numărul tău de mobil, te pot ține la curent, sugerează el, după ce-și reveni.

Ea îi dă numărul de mobil. El notează și asta.

– Și aş putea să-ți dau și numărul de la clinica de chirurgie, spune ea și îl urmărește cum adaugă și acest număr.

– Dar nu ne spunem nimic concret la telefon, bine? o avertizează el cu gravitate. Fără aluzii sau referințe – amintindu-și de antrenamentul de securitate –, și dacă îți trimit un

mesaj text sau trebuie să las un mesaj pentru tine, voi fi Bailey, după Târg.

Ea ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să-i facă pe plac.

– Și te-aș deranja dacă aș suna noaptea târziu? întrebă el în sfârșit, făcând tot posibilul să pară și mai practic și cu picioarele pe pământ.

– Locuiesc singură, dacă asta mă întrebi, spuse ea.

Asta o întreba.

CAPITOLUL 5

În trenul chinuitor de lent spre Londra, în orele ulterioare de semitrezie din apartament și în autobuzul spre serviciu luni dimineața, Toby Bell puse sub semnul întrebării, cu toată sinceritatea și nu pentru prima dată, motivele pentru care își riscă întreaga carieră și chiar și libertatea.

Dacă viitorul lui nu arătase niciodată roz, cum îi spuneau tot timpul cei de la Personal, atunci de ce dracu' să răzcolească trecutul? Să fie vechea lui conștiință – sau una nou inventată?

„Și oare nu încerci să te răzbuni pentru ceva?“ îl întrebase Emily: și ce dracu' însemna *asta*?

Chiar își închipuia cu adevărat că era un tip de răzbunare împotriva lui Jay Crispin și Fergus Quinn, doi oameni de o mediocritate atât de evidentă, încât nu meritau să te mai gândești la ei?

Poate Emily externaliza vreun motiv ascuns de-al ei? Oare să fi fost Emily cea care voia să regleze scorurile – cu întreaga speță masculină, inclusiv cu tatăl ei? Fuseseră cu siguranță anumite momente când îi lăsase această impresie, ca și altele, într-adevăr, scurte, când părea să fie de partea lui, indiferent care era asta.

Și totuși, cu toată introspecția asta lipsită de sens – poate tocmai din cauza ei –, activitatea lui Toby în prima lui zi la noul birou a fost exemplară.

Până la ora unsprezece îi interviuase pe fiecare membru al noului staff, le repartizase responsabilitățile, eliminase posibilele suprapuneri și realizase schema de consultare și control.

Pe la mijlocul zilei prezentă o declarație de misiune departamentală *ad hoc* bine primită la ședința managerilor.

Și la ora prânzului, stătea în biroul său de director regional, mestecând un sandvici.

Și când ziua de muncă se sfârși, pretextând că are o programare în afara ministerului, luă un autobuz spre stația Victoria și de acolo, în mijlocul orei de vârf, îi telefonă veciului său prieten Charlie Wilkins.

*

În Berlin era o vorbă: fiecare ambasadă britanică ar trebui să aibă un Charlie Wilkins, pentru că altfel cum s-ar fi descurcat fără acest fost polițist genial, de neclintit, în jur de șaiszeci de ani, care jumătate de viață se ocupase de protecția diplomaților? Un bolard a sărit în fața mașinii tale, pe când plecai de la gala de Ziua Bastiliei organizată la ambasada franceză? – să-i fie rușine! Unui polițist german prea zelos i-a intrat în cap să te pună să sufli în fiolă? – ce tupeu! Charlie Wilkins va discuta cu anumiți prieteni din *Bundespolizei*¹ și va vedea ce se poate face.

¹ Poliția germană (în lb. germ. în orig.) (n.tr.)

Dar în cazul lui Toby, situația era cu totul altfel, pentru că era una dintre puținele persoane din lume care reușiseră să-i îndatoreze pe Charlie și pe soția lui Beatrix, de origine germană. Fiica lor, o violoncelistă începătoare, nu avea calificările academice ca să participe la o audiție la un mare colegiu de muzică din Londra. Directorul colegiului se dovedise a fi un prieten al unei mătuși a lui Toby, ea însăși profesoară de muzică. S-au dat rapid telefoane, s-au aranjat audiții. Și de atunci, nu trecea niciun Crăciun fără ca Toby să primească, indiferent unde era staționat, o cutie cu *Zuckerbäck*¹-ul lui Beatrix și o felicitare aurită în care i se raporta evoluția extraordinarei lor fiice. Și după ce Charlie și Beatrix s-au retras la Brighton, *Zuckerbäck*-ul și felicitările au continuat să vină, iar Toby nu a uitat niciodată să le trimită scrisori de mulțumire.

*

Bungalow-ul lui Wilkins din Brighton era izolat și ai fi putut spune că a fost adus direct din Pădurea Neagră. Rânduri de lalele roșii mărgineau calea spre veranda lui Hansel și Gretel. Pitici de grădină în costume bavareze își umflau piepturile și cactușii se repezeau la gigantica fereastră panoramică. Beatrix se îmbrăcase în hainele cele mai frumoase. La un vin de Baden și găluște de ficat, cei trei prieteni discutară despre vremurile frumoase de altădată și sărbătoriră realizările muzicale ale fiicei familiei Wilkins. Și după cafea și lichioruri, Charlie și Toby se retraseră în camera de lucru din grădina din spate.

---

¹ Prăjitură germană (n.tr.)

– Este pentru o doamnă, cunoștință de-a mea, Charlie, explică Toby, imaginându-și, de dragul conversației, că doamna era Emily.

Charlie îi zâmbi mulțumit.

– I-am spus lui Beatrix: dacă este vorba de Toby, e vorba și de o femeie.

Și această doamnă, Charlie – explică el, acum roșind fermecător – era la cumpărături sâmbăta trecută și a reușit să intre într-o camionetă parcată și să o avarieze rău, ceea ce era de două ori mai rău, pentru că deja i se luaseră patru puncte pe carnet.

– Martori? întrebă Charlie.

– Nu e sigură. Accidentul a avut loc într-un colț gol din parcare.

– Mă bucur să aud asta, comentă Charlie, cu o ușoară notă de scepticism. Și fără înregistrări pe camerele de supraveghere?

– Din nou, nu, spuse Toby, evitând privirea lui Charlie. Din câte știm noi, bineînțeles.

– Evident, replică politico Charlie Wilkins.

Și pentru că doamna avea un suflet bun, fantază mai departe Toby, și pentru că sentimentul de vinovăție n-o lăsa să doarmă până nu-și plătea datoria – dar nu-și permitea nici să-și piardă carnetul pentru șase luni, Charlie – și pentru că avusese cel puțin inspirația să noteze numărul camionetei, Toby se întreba – ei bine, *ea* se întreba – dacă exista vreo modalitate – și, cu delicatețe, îi lăsă lui Charlie oportunitatea de a încheia propoziția.

– Și are doamna aceasta vreo idee cât ne-ar putea costa acest serviciu exclusiv? întrebă Charlie, punându-și pe nas o

pereche de ochelari de bunic ca să studieze bucata de carton pe care i-o dăduse Toby.

– Indiferent cât ar costa, Charlie, plătesc, răspunse cu noblețe Toby, gândindu-se din nou la Emily.

– Ei bine, în acest caz, dacă ești drăguț să te alături lui Beatrix pentru un pahar înainte de culcare și să mă aștepți zece minute, spuse Charlie după o pauză destul de lungă, taxa va fi de două sute de lire în fondul pentru văduvele și orfanii Poliției Metropolitane, numai cash, fără chitanță, și de dragul timpurilor de altădată, nimic pentru mine.

Și zece minute mai târziu, Charlie îi returna cartonașul cu un nume și o adresă scrise ordonat și îngrijit de polițist, iar Toby spunea: „Fantastic, Charlie, minunat, va fi extrem de fericită, și putem să ne oprim la un bancomat în drum spre gară?”

Dar nimic din toate acestea nu reuși să îndepărteze norul de griji care apăruse pe chipul lui Charlie, în mod normal senin, și era încă acolo când se opriră la un bancomat, iar Toby îi înmână lui Charlie cele două sute de lire.

– Domnul acesta pe care mi-ai cerut să-l găsesc, spuse Charlie. Nu mă refer la mașină, mă refer la proprietar. Domnul *galez*, după adresă.

– Ce-i cu el?

– Prietenul meu din poliție mă informează că sus-menționatul domn cu adresa de nepronunțat are în jurul numelui un cerc roșu destul de mare, ca să vorbim metaforic.

– Asta însemnând ce?

– Dacă este văzut sau se aude ceva despre el, poliția nu acționează, dar trebuie să raporteze imediat la nivelul cel mai de sus. Presupun că n-ai libertatea să-mi spui motivul existenței celui cerc roșu, nu?

- Îmi pare rău, Charlie, nu pot.
- Și asta e tot?
- Mă tem că da.

Parcând în fața gării, Charlie opri motorul, dar ținu ușile închise.

– Ei bine, și eu mă tem, fiule, spuse el cu gravitate. Pentru tine. Și pentru doamna ta, dacă există una. Pentru că dacă atunci când îi cer prietenului meu din poliție un astfel de serviciu, iar în urechi îi sună alarma, cum s-a întâmplat în cazul galezului tău, trebuie să aibă în vedere și îndatoririle lui oficiale, nu? Asta mi-a spus, ca avertisment. Nu poate să apese un astfel de buton și apoi să fugă, nu? Trebuie să se protejeze. Așadar, ceea ce încerc să-ți spun, fiule, este: transmite salutăările mele doamnei, dacă există, și aveți grijă, pentru că am sentimentul neplăcut că veți avea nevoie, acum că vechiul nostru prieten Giles, din păcate, nu mai este cu noi.

- Nu mai este cu noi? Vrei să spui că *e mort*?

Dar Charlie chicoti:

– Nu, Doamne ferește! Credeam că știi. Mai rău. Giles Oakley *e bancher*. Și tu care ai crezut că a murit. O, Doamne, stai să-i spun lui Beatrix. Aș spune că Giles a ales momentul potrivit să părăsească scena și – coborându-și vocea cu o nuanță de simpatie – a ajuns cât de sus i-au permis *ei*. A atins tavanul, nu? – după opinia *lor*. Nimeni nu i-ar fi dat voie să ajungă prea sus, nu, nu după afacerea de la *Hamburg*. Nu se știe niciodată când te poate izbi în față.

Dar Toby, amețit de atâtea lovituri, rămăsese fără cuvinte. După numai o săptămână la Londra și câțiva ani în Beirut, timp în care Oakley dispăruse mai mult sau mai puțin de pe firmamentul mandarin, Toby fusese curios să afle unde și când va apărea din nou primul său patron.

Ei bine, acum primise și răspunsul. Dușman de-o viață al bancherilor și lucrărilor lor, omul care îi numea drone, para-ziți, inutilități sociale și o pacoste pentru orice economie decentă, se înrolase în rândurile inamicului.

Și de ce făcuse oare asta, după spusele lui Charlie Wilkins?

Pentru că înțelepții de la Whitehall decisese că nu era scontabil.

Și de ce nu era Oakley scontabil?

Odihnește-ți capul pe pernele ca fierul ale ultimului tren spre Victoria.

Închide-ți ochii, șoptește *Hamburg* și spune-ți povestea pe care ai jurat să n-o spui nimănui.

*

La puțin timp după ce a ajuns la ambasada din Berlin, fiind de serviciu noaptea, Toby primește un telefon de la chestorul de la *Davidswache* din Hamburg, secția de poliție însărcinată cu monitorizarea industriei prostituției de pe *Reeperbahn*¹. Chestorul a cerut să discute cu gradul ierarhic cel mai mare prezent. Toby a răspuns că el este acea persoană, iar la ora trei dimineța chiar era. Știind că Oakley este în Hamburg, adresându-se unui grup august de deținători de nave, intră imediat în alertă. Se discutase posibilitatea ca Toby să-l însoțească, dar Oakley refuzase.

– Avem în celulă un *gentleman englez* beat, explică chestorul, hotărât să-și afișeze excelenta engleză. Din nefericire, a fost necesar să-l arestăm, pentru că a provocat probleme la un

---

¹ Stradă în cartierul St Pauli din Hamburg, unul dintre centrele vieții de noapte ale Hamburgului și cartierul prostituatelor (n.tr.)

anume stabiliment. Prezintă și numeroase *răni*, adaugă el. Pe spinare.

Toby îi sugerează chestorului ca dimineată să contacteze departamentul consular. Chestorul răspunde că o astfel de întârziere s-ar putea să nu fie în interesul ambasadei britanice. Toby întreabă de ce.

– Acest englez nu are documente și nici bani. I s-au furat. E și gol pușcă. Proprietarul stabilimentului ne spune că a fost biciuit conform practicii masochiste și atunci a luat-o razna. El personal ne spune că este un oficial important, de rang înalt, al ambasadei voastre, mai sus decât ambasadorul vostru.

Lui Toby îi ia trei ore să ajungă pe treptele de la *Davidswache*, după ce condusese cu viteza luminii pe autostradă prin norii ceții de la sol. Oakley se lăfăiește pe jumătate treaz în biroul chestorului, purtând o salopetă de poliție. Măinile, cu vârfurile degetelor însângerate, sunt legate de brațele scaunului. Gura îi este umflată de parcă ar fi bosumflat. Nu dă niciun semn că l-ar recunoaște pe Toby. Toby îi răspunde cu aceeași monedă.

– Îl *cunoașteți* pe acest bărbat, domnule Bell? întreabă chestorul pe un ton foarte sugestiv. Poate ajungeți la concluzia că nu l-ați văzut niciodată, domnule Bell?

– Bărbatul acesta mi-e complet străin, replică supus Toby.

– Poate că e un impostor? sugerează chestorul, din nou cu un ton atâteștiutor.

Toby este de acord că bărbatul ar putea fi, într-adevăr, un impostor.

– Atunci poate că ar trebui să duceți acest impostor la Berlin și să-l interogați mai dur?

– Mulțumesc. Așa voi face.

De la *Reeperbahn*, Toby îl duce pe Oakley, acum într-un trening al poliției, la un spital din partea cealaltă a orașului. Nu are fracturi, dar corpul este o masă de răni care ar putea fi urme de bici.

Într-un supermarket algomerat, Toby îi cumpără un costum ieftin, apoi o sună pe Hermione să-i explice că soțul ei a avut un accident minor de mașină. Nimic grav, spune el, Giles se afla pe bancheta din spatele limuzinei, fără centură de siguranță.

În călătoria de întoarcere la Berlin, Oakley nu a scos niciun cuvânt.

Nici Hermione, când vine să-l recupereze din mașina lui Toby.

Și niciun cuvânt de la Toby, nici de la Giles Oakley, în afara unei sume de trei sute de euro într-un plic pe care Toby l-a găsit în cutia poștală a ambasadei, probabil plata pentru noul costum.

*

– Și uitați Monumentul, exclamă șoferul, indicând pe fereastră cu brațu-i rubicond și încetinind pentru a-i oferi o perspectivă mai bună. Patruzeci și cinci de oameni, la trei sute de metri sub pământ, Dumnezeu să-i ierte.

– Și care a fost cauza, Gwyneth? întrebă Toby.

– O stâncă prăbușită, băiete. O scânteie a fost suficientă. Frați, tați și fii. Când te gândești la femeile rămase...

Toby se gândește.

După încă o noapte nedormită și sfidând orice principiu pe care-l respectase încă din prima zi când călcase pragul Afacerilor Externe, acuzase o înnebunitoare durere de dinți,

luase un tren până la Cardiff și apoi un taxi pentru călătoria de douăzeci și patru de kilometri spre ceea ce Charlie Wilkins numise adresa de nepronunțat a lui Jeb. Valea este un cimitir de mine abandonate. Perdele de ploaie cad peste dealurile verzi. Șoferul este o femeie volubilă de peste cincizeci de ani. Toby stă lângă ea pe scaunul din față. Dealurile se apropiau, iar drumul se îngusta. Trecură pe lângă un teren de fotbal și o școală, iar în spatele școlii, un aerodrom supradimensionat, un turn de control în ruine și scheletul unui hangar.

– Lăsați-mă la sensul giratoriu, spuse Toby.

– Parcă spuneți că mergeți în vizită la prietenul dumneavoastră? îl întreabă Gwyneth pe un ton acuzator.

– Așa este.

– Atunci, de ce să nu vă las la el acasă?

– Pentru că vreau să-i fac o surpriză, Gwyneth.

– Nu sunt prea multe surprize pe-aici, asta-i sigur, tinere, spuse ea și-i înmână cartea ei de vizită, să o sune când dorea să se întoarcă.

Ploaia se transformase într-o burniță ușoară. Un băiețel roșcovan de șapte ani se plimba pe bicicletă de-a lungul drumului, claxonând de zor. Vite bălțate pășteau printr-o pădure de piloni. În stânga lui, un șir de case din prefabricate cu acoperișuri verzi și același umbrar în fiecare grădină. Bănuia că aici fusese odată cartierul de locuințe al armatei. Numărul zece era ultima din șir. În curte se înălța un portdrapel alb, dar fără steag. Ridică ivărul de la poartă. Băiatul de pe bicicletă opri lângă el. Ușa din față era cu vitraliu. Fără sonerie. Urmărit cu atenție de băiat, bătu în geam. Apăru umbra unei femei. Ușa se deschise. Blondă, cam de vârsta lui, nemachiată, cu pumnii strânși, un maxilar ferm și furioasă ca iadul.

– Dacă ești de la presă, șterge-o! M-am săturat de voi!

– Nu sunt de la presă.

– Atunci ce dracu' vrei? Vocea nu era de galeză, ci de irlandeză.

– Sunteți doamna Owens, cumva?

– Și ce dacă?

– Numele meu e Bell. Aș putea vorbi cu soțul dumneavoastră, Jeb?

Sprijinindu-și bicicleta de gard, băiatul se strecură pe lângă el și se opri lângă femeie, cu o mână posesivă în jurul coapsei ei.

– Și *de ce dracu'* vrei să vorbești cu soțul meu, *Jeb*?

– De fapt, vin din partea unui prieten. Numele lui este *Paul* – urmărind în zadar o reacție. Paul și Jeb aveau întâlnire miercurea trecută, dar Jeb n-a venit. Paul este îngrijorat. Se teme să nu fi avut vreun accident cu camioneta. La numărul de celular pe care i l-a dat, nu răspunde nimeni. Aveam drum înapoi, așa că m-a rugat să văd dacă pot da de Jeb, explică el cu inima ușoară, atât cât putea disimula.

– *Miercurea trecută?*

– Da.

– Adică acum o săptămână?

– Da.

– Șase zile?

– Da.

– Unde?

– Acasă la prietenul meu.

– Și unde naiba e casa lui, pentru numele lui Dumnezeu?

– În Cornwall. În nord.

Fața ei era rigidă, ca și a băiatului.

– De ce n-a venit prietenul tău?

– Paul este consemnat acasă. Soția lui e bolnavă. Nu o poate lăsa singură, replică Toby, începând să se întrebe cât mai poate suporta.

Un bărbat masiv, stângaci, cu părul cărunt, îmbrăcat cu jachetă din lână încheiată la nasturi și cu ochelari, îl studia pe Toby peste umărul ei.

– Care e problema, Brigid? întrebă el cu un accent grav, pe care Toby, născut în Dorset, îl atribui arbitrar nordului îndepărtat.

– Omul vrea să discute cu Jeb. Spune că vine de la Londra. Are un prieten pe nume Paul care avea o întâlnire cu Jeb în Cornwall, miercurea trecută. Vrea să știe de ce dracu' Jeb nu a venit la întâlnire, dacă e să-l credem.

Bărbatul puse o mână protectoare, de unchi, pe capul băiatului cu păr roșu.

– Danny, cred că ar trebui să te duci la Jenny să vă jucați. Și nu trebuie să-l ținem pe domnul pe scări, nu-i așa, domnule...

– Toby.

– Iar eu sunt Harry. Îmi pare bine, Toby.

Tavan boltit, susținut de grinzi din fier. Podeaua acoperită cu linoleum strălucea de curățenie. Într-o nișă, flori artificiale pe o față de masă albă. Iar în centrul camerei, în fața unui televizor, o canapea de două locuri și fotolii din același set. Brigid se așeză pe un braț al fotoliului. Toby rămase în picioare în fața ei, în timp ce Harry deschise sertarul unui dulap și extrase de acolo un scaun pliant de producție militară. Ținându-l cu amândouă brațele, ca pe o carte de rugăciuni, se așeză în fața lui Toby și inspiră profund, de parcă s-ar fi pregătit să cânte.

– L-ai cunoscut *personal* pe Jeb, Toby? întrebă el, ca introducere preliminară.

– Nu, nu l-am cunoscut. De ce? întreabă simțind cum i se pune un nod în stomac.

– Deci, prietenul tău Paul l-a cunoscut, dar tu, nu, corect, Toby? zice el asigurându-se.

– Doar prietenul meu, confirmă Toby.

– Deci, nu l-ai întâlnit pe Jeb. Nu ți-au căzut ochii pe el, ca să spunem așa.

– Nu.

– Ei bine, poate te va șoca, Toby, și, fără îndoială, șocul va fi și mai mare pentru prietenul tău, Paul, care din păcate nu poate fi cu noi astăzi. Dar bietul Jeb a murit marțea trecută, s-a sinucis, și încă încercăm să ne revenim. Ca să nu mai vorbim de Danny, deși uneori îți pui întrebarea cum de copiii reușesc să treacă peste asta mai ușor decât noi, adulții.

– Doar a scris peste tot în ziare, spuse Brigid, peste cuvintele de consolare ale lui Toby. Tot mapamondul știe, în afara lui și a prietenului lui, Paul.

– Ei, doar în ziarele *locale*, Brigid, o corectă Harry, întinzându-i lui Toby teancul. Nu toată lumea citește *Argus*, nu?

– Și afurisitul de *Evening Standard*.

– Ei bine, nu toată lumea citește *Evening Standard*, nu? Nu acum, dacă e gratuit. Lumea vrea să aprecieze ce cumpără, nu ce li se bagă pe gât cu forța și pe degeaba. E în firea omului.

– Îmi pare extrem de rău, reuși Toby să intervină, deschizând dosarul și holbându-se la tăieturi.

– De ce? La naiba, nici nu l-ai cunoscut, spuse Brigid.

ULTIMA BĂTĂLIE A LUPTĂTORULUI

Poliția a renunțat să caute suspecți în moartea prin împușcare a fostului soldat din trupele speciale David Jebediah (Jeb) Owens, în vârstă de 34 de ani, care, citându-l

pe legist, „a dus o bătălie pierdută împotriva tulburării de stres posttraumatic și a formelor sale asociate de depresie clinică...

EROU AL FORȚELOR SPECIALE ÎȘI PUNE CAPĂT VIEȚII

...a slujit cu credință în Irlanda de Nord, unde și-a întâlnit viitoarea soție, Brigid, din Poliția Regală din Ulster. Apoi a servit în Bosnia, Irak, Afganistan... “

– Vrei să-ți suni prietenul, Toby? întrebă Harry ospitalier. În spate este o seră, dacă ai nevoie de intimitate, și avem și semnal bun, nu m-ar mira să se datoreze stației radar. L-am îngropat luni, nu, Brigid? Numai familia, fără flori. Prietenul tău nu are motive să regrete că n-a fost, așa că să nu-și facă reproșuri.

– Și ce vrei să-i mai spui prietenului tău, domnule Bell? întrebă Brigid.

– Ce am citit aici. Groaznice vești. Încercă din nou: Îmi pare cât se poate de rău, doamnă Owens.

Și către Harry:

– Mulțumesc, dar cred că prefer să-i spun personal.

– E de înțeles, Toby. Și un gest de respect, dacă-mi permiți.

– Jeb și-a zburat creierii, domnule Bell, dacă îl interesează pe prietenul tău. Asta n-au scris-o în ziare, din respect. În seara de luni, atunci cred că a făcut-o, între șase și zece. Parcase în colțul unui teren din apropiere de Glastonbury, Somerset, numit Levels. La șase sute de metri de cea mai apropiată localitate. A folosit un Smith & Wesson de nouă milimetri, arma lui preferată, cu țeavă scurtă. Nici n-am știut că avea un Smith & Wesson și de fapt ura pistoalele, ceea ce

e paradoxal, dar uite că o avea în mână, cu țeava ei scurtă cu tot. „Vă putem deranja pentru recunoașterea oficială, doamnă Owens?“ „Bineînțeles, domnule polițist. Oricând. Du-mă la el.“ Și iată-mă la poliție. Direct în tâmplă. O gaură mică în tâmpla dreaptă și, în partea cealaltă, fața aproape dispărută. Răni de ieșire pentru tine. Și-a nimerit ținta. A fost întotdeauna un țintaș foarte bun. A câștigat și premii, adică Jeb.

– Ei bine, dacă rețrăim evenimentele, nu-l aducem îndărăt, nu-i așa, Brigid? spuse Harry. Cred că Toby merită o ceașcă de ceai, nu, Toby? Să faci tot drumul acesta pentru prietenul lui, asta numesc eu loialitate. Și o bucățică din prăjitura lui Danny pe care ați făcut-o împreună, Brigid.

– L-au și incinerat imediat. Sinucigașii nu așteaptă la rând, domnule Bell, în caz că vei avea problema asta.

Se lăsase să lunece de pe brațul fotoliului în fotoliu, arcuindu-și pelvisul spre el într-un gen de dispreț sexual.

– Am avut plăcerea de a-i spăla afurisita de camionetă, nu? Imediat ce și-au terminat treburile cu ea. „Poftim, doamnă Owens, vă aparține în totalitate.“ Oameni politicoși, acolo, în Somerset. Foarte curtenitori cu o doamnă. M-au tratat ca pe o colegă. Erau acolo și doi de la Poliția Metropolitană. Conducând operațiunile pentru compatrioții lor, foarte frumos din partea lor.

– Brigid nu m-a sunat decât în jurul cinei, n-a vrut s-o facă, explică Harry. Aveam ore. Și ea știa asta, ceea ce a fost plin de tact din partea ta, nu-i așa? Nu poți lăsa cincizeci de copii să o ia razna două ore, nu-i așa?

– Mi-au împrumutat și furtunul, ceea ce a fost frumos din partea lor. Te-ai gândi că era treaba lor să curețe, nu-i așa? Dar nu cu austeritatea asta, nu în Somerset. „Sunteți siguri că ați făcut toate analizele ciminalistice? i-am întrebat, pentru că

nu vreau să fiu eu cea care să distrugă dovezile.“ „Avem toate dovezile care ne trebuie, mulțumim, doamnă Owens, și uitați și o perie, în caz că aveți nevoie.“

– Nu faci decât să te montezi singură, Brigid, o avertiză Harry din firidă, unde umplea un ceainic și așeza pe farfurie bucăți de prăjitură.

– Totuși, nu-l întristez pe domnul Bell, nu-i așa? Uită-te la el. E un model de stăpânire de sine. Eu sunt o femeie care se joacă prinselea cu soțul ei mort, care este un străin mort pentru mine, domnule Bell. Până acum trei ani, îl cunoșteam foarte bine pe Jeb, și Danny îl cunoștea foarte bine. Omul pe care îl știam acum trei ani nu s-ar fi sinucis cu un pistol cu țeavă scurtă sau lungă, de altfel. Nu și-ar fi lăsat fiul fără tată și soția fără soț. Danny reprezenta totul pentru el. Chiar după ce înnebunise, nu a uitat de Danny nicio clipă. Să-ți spun ceva despre sinuciderea lui, ceva care nu prea e cunoscut de multă lume, domnule Bell?

– Toby n-are nevoie de asta, Brigid. Sunt sigur că este un gentleman foarte bine informat, familiarizat cu psihologia și alte alea. N-am dreptate, Toby?

– Sinuciderea, de fapt, e crimă, domnule Bell. N-are importanță că tu ești la capătul armei. Cei pe care-i urmărești sunt ucigașii. Cu trei ani în urmă aveam o căsnicie foarte fericită cu bărbatul visurilor mele. Nici eu nu eram prea rea, ceea ce cu bunătate susținea și el frecvent. Eram o amantă bună și mă iubea cu tot bagajul, cel puțin așa susținea. Și-mi dădea și toate motivele să-l cred. Încă mai cred că mă iubea. Îl cred. Îl iubesc. L-am iubit întotdeauna. Dar nu am încredere în ticălosul care s-a împușcat ca să ne omoare, și nici nu-l pot iubi. Îl urăsc. Pentru că, dacă a făcut-o, *este* un ticălos, nu-mi pasă ce afurisit de motiv a avut.

Dacă a făcut asta? Fusesse oare acest *dacă* rostit cu o forță mai mare decât intenționase? Ori era numai imaginația lui Toby?

– Și dacă stăm să ne gândim, nu știu ce l-a făcut să deraieze dracului. N-am știut niciodată. Nu mi-a spus niciodată și am renunțat să încerc să aflu, pentru că oricum nu mi-ar fi spus. Poate tu și prietenul tău Paul știți. Poate că Jeb a avut încredere în prietenul tău Paul, așa cum n-a avut în mine, nenorocita lui de nevastă. Poate că și poliția știe. Poate că toată strada știe, iar eu, Danny și Harry suntem singurii care nu știm nimic.

– Exagerarea n-o să te ajute cu nimic, Brigid, spuse Harry, desfăcând un pachet de șervețele. N-o să *te* ajute, n-o să-l ajute nici pe Danny. Și nu mă aștept să-l ajute nici pe Toby aici de față. Nu-i așa, Toby? întinzându-i o ceașcă de ceai cu o bucată de prăjitură pudrată cu zahăr, pusă pe o farfurie, împreună cu un șervețel din hârtie.

– M-am retras din poliție pentru Jeb, când am rămas însărcinată. Mi-am pierdut beneficiile de fidelitate și promovarea care era aproape. Eram amândoi la ananghie, cu tatăl lui Jeb, un pierde-vară inutil, și fără mamă, cât despre mine, nu mi-am cunoscut niciodată tatăl și nici mama. Dar ne doream să avem un cămin decent, oricât ne-ar fi costat. Am urmat niște cursuri de educație fizică, pentru a-i oferi lui Danny un cămin.

– Și e cel mai bun profesor de EF pe care l-a avut școala vreodată, nu-i așa, Brigid? spuse Harry. Toți copiii o iubesc, iar Danny este mândru de ea, nu ți-ar veni să crezi. Cu toții suntem.

– *Tu* ce predai? îl întrebă Toby pe Harry.

– Aritmetică, până la nivelul A, când am elevi, nu, Brigid? înmânându-i și ei o ceașcă de ceai.

– Deci, prietenul tău, domnul Paul din Cornwall, este un fel de afurisit de psihiatru cu care era cuplat Jeb, sau ce? întrebă Brigid.

– Nu. Nu psihiatru, mă tem.

– Și sigur nu ești de la presă? Ești absolut sigur?

– Sunt sigur că nu sunt de la presă.

– Deci, nu te deranjează că te întreb, domnule Bell: dacă nu ești de la presă, iar prietenul tău Paul nu este psihiatru, ce dracu' ești?

– Hai, Brigid, spuse Harry.

– Sunt în calitate privată, spuse Toby.

– Și atunci în calitate *oficială*, ce naiba ești, dacă-mi permiți?

– Oficial, lucrez la ministerul de externe.

Dar în loc de explozia la care se aștepta, tot ce obținui fu o examinare critică susținută.

– Și prietenul tău, *Paul*? Ține și el de Afacerile Externe? întrebă fără să-și abată ochii mari și verzi de la chipul lui Toby.

– Paul este pensionar.

– Și Paul este o persoană pe care Jeb o cunoștea de acum trei ani?

– Da. Așa este.

– Pe linie profesională, deci?

– Da.

– Și care ar fi fost subiectul întâlnirii lor la vârf, dacă Jeb nu și-ar fi zburat creierii cu o zi înainte? Ceva pe linie profesională, ceva, de exemplu, de acum trei ani?

– Da, răspunse calm Toby. Asta era legătura dintre ei. Nu se cunoșteau prea bine, dar erau pe cale să se împrietenească.

Privirea îi rămăsese aninată de fața lui.

– Harry! Mă îngrijorează Danny. Ești drăguț să te duci până la Jenny și să vezi dacă n-a căzut de pe afurisita aia de bicicletă? O are doar de o zi.

*

Toby și Brigid erau singuri și între ei se forma un fel de înțelegere precaută, în timp ce fiecare aștepta să înceapă celălalt să vorbească primul.

– Deci, să sun la minister la Londra să te verific? Întrebă Brigid cu o voce evident mai puțin stridentă. Să mi se confirme că domnul Bell este cine spune că este?

– Nu cred că lui Jeb i-ar fi plăcut să faci asta.

– Și amicul tău Paul? Cum rămâne cu el? *Lui* i-ar plăcea?

– Nu.

– Și nici *ție* nu ți-ar plăcea?

– Mi-aș pierde slujba.

– Conversația asta pe care și-o propuseseră s-ar fi referit la o *Operațiune Wildlife*?

– De ce? Ți-a povestit Jeb despre ea?

– Despre operațiune? Glumești. Nici cu cleștele încins n-ai fi scos o vorbă de la el. Putea, dar era datorie de serviciu.

– Cum adică putea?

– Lui Jeb nu-i plăceau mercenarii, niciodată nu i-au plăcut. Nu-i interesau decât distracția și banii. Se cred eroi, da' nu sunt decât niște afurișiți de psihopați. „Lupt pentru țara mea, Brigid. Nu pentru afurisitele alea de companii multinaționale cu conturi bancare în străinătate.“ Cu excepția faptului

că nu a folosit cuvântul „afurisite“, ca să fiu cinstită. Jeb era credincios. Nu înjura și nu bea mai mult de o sorbitură. Dumnezeu știe ce-oi fi eu. Mi s-a spus că protestantă. Trebuia să fiu pentru afurisita de poliție din Ulster.

– Și prezența mercenarilor era ceea ce-l deranja la *Wildlife*? A spus el asta?

– Doar în general. Doar mercenarii. Voia să scape de ei, îi ura. „E încă o treabă de mercenari, Brigid. Te face să te întrebi uneori cine e la rădăcina războaielor de azi.“

– Avea rezerve în legătură cu operațiunea?

– Nu-i mirosea a bine, dar ce era să facă?

– Și după aceea? Când s-a întors din misiune?

Brigid închise ochii și, când îi deschise din nou, părea să fi devenit o altă femeie – interiorizată și speriată.

– Era ca o fantomă. Slăbit. Nu putea ține cuțitul și furculița. Tot îmi arăta scrisoarea din partea Regimentului mult iubit: mulțumim și noapte bună și amintește-ți că ești legat pe vecie prin Legea Secretelor Oficiale. Credeam că le văzuse pe toate. Credeam că amândoi le văzuserăm pe toate. Irlanda de Nord. Sânge și oase pe stradă, împușcături în rotule, bombe, oameni morți, cu cauciucul arzându-le încă în jurul gâtului¹. Sfinte Cristoase!

Inspiră profund de câteva ori, se adună și continuă:

– Până la picătura care umple paharul. Cea despre care vorbește toată lumea. Cea care are numele lui pe ea și nu dispăre. Bomba gratuită din piață. Autobuzul cu școlari veseli care este aruncat în aer. Ori poate e vorba doar de un câine mort în șanț, ori și-a tăiat degetul mic și sângerează. Orice s-o

---

¹ Necklace killing – uciderea cuiva prin amplasarea unui cauciuc arzând în jurul gâtului, metodă folosită în special în Africa de Sud (n.tr.)

fi întâmplat a fost ultima picătură. Nu se putea proteja. Nu se putea uita la ce iubea mai mult pe lume fără să ne urască pentru că nu suntem acoperiți de sânge.

Se opri din nou, cu ochii larg deschiși de data aceasta, cuprinsă de furie pentru că vedea ceva ce Toby nu vedea.

– Pur și simplu ne *bântuia*! explodă ea, apoi își duse mâna la gură, cu regret. De Crăciun, așezăm masa pentru el. Danny, eu, Harry. Și stăm la masă privind la scaunul lui gol. De ziua lui Danny, la fel. Cadouri pe trepte în toiul nopții. Ce dracu' aveam de-i era frică să nu se molipsească dacă intră? Lepră? Doar era și casa lui, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-l iubeam oare suficient?

– Sunt sigur că-l iubeați, spuse Toby.

– De unde dracu' să știi *tu*? se năpusti ea, apoi rămase nemișcată, mușcând-și degetele, privind fix la ceva din amintire.

– Și pielăria? întrebă Toby. De unde a deprins meșteșugul pielăriei?

– De la taică-su, de unde crezi? Cizmar renumit, când nu se droga până uita de el. Dar asta nu l-a oprit pe Jeb să-l iubească. Și, după ce a murit, i-a adus uneltele în hambarul nostru și le-a făcut un altar, de parcă erau Sfântul Graal. Și într-o noapte, hambarul e gol și uneltele au dispărut și Jeb odată cu ele. Ca și acum.

Se întoarse și se uită fix la el, așteptându-l să comenteze. Precaut, Toby spuse:

– Jeb i-a spus lui Paul că are o dovadă. Despre *Wildlife*. Urma să o aducă la întâlnirea lor din Cornwall. Paul nu știe la ce se referea. Poate știi tu?

Brigid își întinse palmele și se uită la ele de parcă voia să-și citească norocul, apoi sări în picioare, merse la ușa de la intrare și o deschise.

– Harry! Domnul Bell dorește să viziteze mormântul lui Jeb. Danny, rămâi la Jenny până te chem eu, mă auzi? Iar lui Toby: Întoarce-te după aceea, fără Harry.

*

Ploaia revenise. La insistența lui Harry, Toby împrumută o haină de ploaie și observă că-i era prea mică. Grădina din spatele casei era îngustă, dar lungă. Rufe ude atârnavau pe o sârmă. O poartă conducea la un petic de pământ nelucrat. Trecură pe lângă două cazemate de pe timpul războiului acoperite de graffiti.

– Le spun elevilor că sunt mărturii ale idealului pentru care au luptat bunicii lor, strigă Harry peste umăr.

– Chiar așa.

Ajunseră la un hambar în ruină. Ușile erau închise cu lacăt. Harry avea cheia la el.

– Nu i-am spus lui Danny ce avem aici, cel puțin nu deocamdată. Așa că te rog să nu uiți asta când ne întoarcem. Când toate vor fi uitate, le vom pune pe e-bay. Nu vrem ca oamenii să facă legătura cu sinuciderea și să se sperie, nu? – după care împinse ușile, punând pe fugă un stol de păsărele pline de veselie. Putea susține un dialog foarte interesant, recunosc asta. Cam obsesiv pentru mine, dar nu și pentru urechea lui Brigid.

Țelata fusese fixată de pământ cu piroane pentru corturi. Toby îl urmări pe Harry cum merge de la piron la piron, deschide clemele, apoi ridică nodul de pe piron până când o

latură a prelatei este eliberată; apoi, trage prelata, iar de sub ea apare o camionetă verde, cu inscripția aurie pe fond verde, MAROCHINĂRIA LUI JEB, cu majuscule, iar sub ea, cu litere mai mici, *Cumpără din camionetă*.

Ignorând mâna întinsă a lui Harry, Toby urcă în remorcă. Tăblii din lemn, unele lipsă, altele atârând. O masă rabatabilă, ridicată și curățată, un scaun din lemn, fără pernă. Un hamac din frânghie dat jos și împăturit cu grijă. Rafturi goale, bine frecate, potrivite meșteșugului. Mirosul de sânge stătut pe care duhoarea de Dettol nu-l putea acoperi în totalitate.

– Ce s-a întâmplat cu pieile de căprioară? întrebă Toby.

– Au ars, nu? explică Harry. Nu s-au *putut* salva prea multe, Toby, dat fiind halul în care era. Și nici măcar o picătură de alcool ca să-i dea curaj, ceea ce se spune că e neobișnuit. Dar acesta-i Jeb. Consecvent până la moarte.

– Fără bilet de adio? întrebă Toby, ca să confirme afirmația lui Brigid.

– Doar pistolul din mână și nouă gloanțe rămase în cameră, ceea ce te face să te gândești ce intenție avea cu celelalte după ce avea să se împuște, replică Harry, pe același ton de informație. Totuși, oamenii în starea lui de spirit nu sunt atât de logici, nu-i așa? Și mai este faptul că a fost mâna greșită. De ce? te întrebi. Bineînțeles că nu am un răspuns la asta. Nici nu voi avea vreodată. Jeb era stângaci. Dar s-a împușcat cu dreapta, mi s-a spus. Ei bine, așa o fi fost, nu? Dacă Jeb ar fi vrut, s-ar fi împușcat și cu piciorul, dacă e să mă iau după ce spune Brigid. Adăugăm la asta și faptul că atinsese punctul în care nu mai ascuți de argumentele raționale. Asta a spus și poliția, și o fi având dreptate, după părerea mea, nefiind eu în măsură să-i contrazic.

Toby găsisese o gaură cât o minge de tenis, dar nu la fel de adâncă, în jumătatea laterală a peretelui protector din lemn, iar acum îi urmărea relieful cu degetul.

– Ei bine, explică Harry, un glonț ca acesta trebuie să ajungă undeva, asta ne spune bunul-simț, deși e greu de crezut, dacă te iei după unele filme de-acum. Doar nu se poate evapora, oricum, nu un glonț. Deci, ce vreau să spun este că umpli gaura cu chit, o șmirgheluiești, vopsești peste și, cu puțin noroc, nimeni nu va observa.

– Iar uneltele pentru pielărie?

– Mda, ei, e un motiv de rușine pentru toți cei implicați, mă refer la uneltele tatălui lui, Toby, ca și soba care valora ceva bani. Primii ajunși acolo au fost pompierii. Nu sunt sigur de ce, dar în mod evident îi chemase cineva. Apoi a venit și poliția, apoi ambulanța. Deci, nu știm pe cine să dăm vina. Sunt sigur că nu poliția. Am mare respect pentru paznicii legii, mai mult decât Brigid, ca să fiu sincer, care a fost polițistă. Dar asta a fost în Irlanda, nu?

Toby încuviință.

– Nu mi-a purtat pică niciodată. Nu că ar fi avut dreptul. Nu te poți aștepta ca o femeie ca Brigid să se călugărească, nu? Mă port frumos cu ea, ceea ce nu se putea spune întotdeauna despre Jeb, dacă e să fim cinstiți.

Împreună închiseră remorca, apoi acoperiră din nou camioneta cu prelată și legară cablurile de ancorare.

– Brigid vrea să-mi mai spună două cuvinte, spuse Toby. Și urmă explicația nu foarte convingătoare: Ceva ce are legătură cu Paul și crede că e o problemă personală.

– Ei bine, e liberă, la fel ca noi toți, spuse afabil Harry, bătându-l pe Toby pe braț în semn de camaraderie. Doar nu pune la suflet prea mult opiniile ei despre poliție. E sfatul

meu. Trebuie să existe întotdeauna cineva pe care să dai vina în cazuri din acestea, e în firea noastră. Mi-a părut bine să te cunosc, Toby, și e foarte frumos din partea ta că ai venit. Și, nu te supăra că-ți spun, nu? Știu că nu e frumos. Dar s-a întâmplat cumva, pur și simplu din întâmplare, să dai peste cineva care caută un vehicul utilitar foarte bine întreținut... ei bine, ei știu unde să vină, nu?

*

Brigid era ghemuită într-un colț al canapelei, cu genunchii strânși la piept.

– Ai văzut ceva? întrebă ea sec.

– Trebuia să văd?

– Sângele nu părea a fi normal distribuit. Erau urme de sânge răspândite peste tot pe bara de protecție din spate. Mi-au spus că e sânge care a „călătorit”¹. Cum dracu’ a călătorit? i-am întrebat, „a sărit pe afurisita de fereastră, după care s-a întors?” „Greșești cât se poate de tare, doamnă Owens. Lasă investigația în seama noastră și bea o ceașcă de ceai.” Apoi au venit alți tipi la mine, detectivi de la Metropolitană, cu un limbaj foarte elegant. „Liniștiți-vă, doamnă Owens, pe bara de protecție nici nu era sângele soțului dumneavoastră. Era oxid roșu de plumb. Probabil că se ocupa de vreo reparație.” Tot ei au întors și casa cu fundu-n sus.

– Pardon? Ce casă?

– Casa *asta* afurisită. Cea în care stai acum, uitându-te la mine, care crezi? Fiecare sertar și gaură. Chiar și dulapul cu jucării al lui Danny. Oamenii care au cercetat casa știau ce

---

¹ Travelled blood – în criminalistică, urme de sânge formate prin proiectare (n.tr.)

fac. Hârtiile lui Jeb din sertarul de aici. Tot ce lăsase în urmă. Au scos totul afară și le-au pus înapoi, în ordine, dar nu chiar cum le găsiseră. Și hainele, la fel. Harry crede că sunt paranoică. Văd conspirații peste tot. Ba pe dracu', domnule Bell. Am răscolit mai multe case decât a mâncat Harry dejunuri. Am fost una de-a lor.

– Când au făcut asta?

– Ieri. Când crezi? Când eram noi plecați să-l incinerăm pe Jeb, când altcândva? Și nu vorbim de amatori. Nu vrei să știi ce căutau?

Și băgând mâna sub canapea, scoase un plic maro, îl desigilă și i-l întinse.

Două fotografii A4, mate. Fără margini. Alb-negru. Rezoluție slabă. Instantanee nocturne, mult amplificate.

Un format care să-i amintească lui Toby de toate imaginile neclare pe care le văzuse, cu suspecti fotografiați în ascuns din partea cealaltă a străzii: cu excepția faptului că acești doi suspecti erau morți și întinși pe o stâncă, iar unul din ei era o femeie într-un veșmânt arăbesc ciuruit de gloanțe, iar celălalt era un copil cu prea multe răni, cu un picior pe jumătate separat de trup, iar oamenii care înconjurau victimele erau echipați de luptă și țineau în mâini arme semiautomate.

În prima fotografie, un bărbat neidentificat, care stătea în picioare, îmbrăcat și el în echipament de luptă, țintește cu pistolul spre femeie, de parcă ar vrea s-o termine.

În cea de a doua, un alt bărbat, tot în echipament de luptă, este îngenunchat, cu arma lângă el, și își ține fața în mâini.

– De sub locul unde era sobița de campanie, înainte să o fure hoții, explică disprețuitor Brigid, ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Toby. Jeb montase acolo o dală de azbest. Sobița dispăruse. Dar dala de azbest era încă acolo. Poliția a

crezut că cercetaseră întreaga camionetă înainte de a mi-o da s-o curăț. Dar eu îl cunoșteam pe Jeb, ei nu. Și Jeb se pricepea să ascundă. Știam că pozele alea trebuie să fie undeva, nu că mi le-ar fi arătat vreodată. Nu ar fi făcut-o. Am dovada, spunea. E alb-negru, doar că nimeni nu vrea să mă creadă. Dovada a ce, la naiba! întrebam. Fotografiile de la locul crimei. Dar dacă-l întrebam despre ce loc al crimei, nu te alegeai decât cu fața unui om mort.

– Cine a fost fotograful? întrebă Toby.

– Shorty. Prietenul lui. Singurul care-i rămăsese după ce s-a încheiat misiunea. Singurul care a rămas lângă el după ce toți ceilalți au fost puși pe fugă. Don, Andy, Shorty, toți erau buni prieteni până la *Wildlife*. Dar niciodată după ea. Numai Shorty, până când s-au certat și s-au despărțit.

– De la ce s-au certat?

– De la fotografiile alea nenorocite pe care le ții în mână. Pe atunci, Jeb era încă acasă. Bolnav, dar încă funcțional. Apoi a venit Shorty să discute cu el și s-au certat îngrozitor. Shorty are 1,95 metri. Dar Jeb l-a placat, spărgându-i și nasul în cădere. Ca la carte, iar Jeb, jumătate din înălțimea lui Shorty. E ceva de admirat.

– Despre ce voia Shorty să discute cu Jeb?

– Să-i dea înapoi fotografiile, asta a fost prima chestie. Shorty voia să le arate pe la toate ministerele. Să le dea chiar și presei. Apoi s-a răzgândit.

– De ce?

– L-au cumpărat. Contractorii de arme. I-au oferit o slujbă pe viață, cu condiția să-și țină gura.

– Iar contractorii ăștia au și un nume?

– Este un tip Crispin. A pus bazele unei companii cu bani americani. Ultramodernă, spunea Shorty.

– Și Jeb ce părere avea?

– Că nu erau profesioniști. Îi numea *șarlatani* și i-a spus lui Shorty că și el e unul dintre ei. Shorty voia să-l recruteze și pe Jeb, dacă-ți vine să crezi. Au încercat să-l înroleze pe Jeb imediat ce s-a terminat operațiunea. Și apoi l-au trimis pe Shorty să încerce din nou. Îi adusese lui Jeb o scrisoare de consimțământ gata redactată. Tot ce trebuia să facă era s-o semneze, să înapoieze fotografiile și să se alăture companiei, după care cerul era limita. I-aș fi putut spune și eu lui Shorty să se scutească de un drum și un nas spart, dar nu voia să asculte de nimeni. Ca să fiu sincer, îl urăsc pe individ. Crede că e darul lui Dumnezeu pentru femei. De câte ori Jeb nu se uita, tot încerca să mă pipăie. Mi-a scris și o scrisoare de condoleanțe foarte lingușitoare, de m-a făcut să vomit.

Din sertarul în care păstrase tăieturile din ziare, scoase o scrisoare scrisă de mână și i-o arătă:

Dragă Brigid,

Îmi pare tare rău să aud veștile rele referitoare la Jeb, la fel cum îmi pare rău că relația noastră s-a sfârșit cum s-a sfârșit. Jeb era cel mai bun dintre cei buni, dincolo de vechile neînțelegeri, îmi va rămâne întotdeauna în amintire, cum va rămâne și în a ta. Brigid, dacă vei avea vreodată nevoie de bani, sună la numărul de telefon anexat aici și-ți voi trimite numaidecât. Și te rog să fii drăguță să-mi trimiți cele două articole pe care i le-am împrumutat lui Jeb.

Îndurerat pentru totdeauna, vechiul camarad al lui Jeb,

Shorty

Ceartă în fața ușii de la intrare: Danny are o criză cu urlete, iar Harry încearcă în zadar să-l calmeze. Brigid se repede să înșface fotografiile.

– Le pot păstra?

– Nu!

– Dar îmi pot face o copie?

– Da.

Omul din Beirut pune fotografiile pe masă și, ignorând sfatul pe care i-l dăduse lui Emily cu două zile în urmă, le copiază pe BlackBerry. I le dă înapoi, apoi, privind peste umărul lui Brigid la scrisoarea lui Shorty, copiază numărul de celular în carnețel.

– Care este celălalt nume al lui Shorty? întrebă el, pe fundalul zgomotului de afară, care devenise și mai puternic.

– Pike.

Toby notează și numele de *Pike* în carnețel, ca siguranță.

– M-a sunat cu o zi înainte să moară, spune ea.

– *Pike?*

– *Danny, taci odată, pentru numele lui Dumnezeu!* Jeb.

Luni, pe la ora cinei. Când Harry era la școală. „Am găsit martorul, Brigid, cel mai bun la care mă puteam gândi. Amândoi urmează să clarificăm situația odată pentru totdeauna. Așa că, scapă de Harry și, după ce pun lucrurile la punct, o luăm de la capăt: tu, eu și Danny, ca în vremurile bune.“ Uite cât de deprimat era cu câteva ore înainte de a-și zbura creierii, domnule Bell.

*

Dacă un deceniu de viață diplomatică îl învățase pe Toby ceva, aceasta era să trateze fiecare criză ca normală și soluționabilă. În taxi, pe drumul de întoarcere la Cardiff, mintea îi

era un tumult efervescent de temeri pentru Kit, Suzanna și Emily; la care se adăuga regretul pentru Jeb, întrebările ridicate de momentul și metoda alese de Jeb pentru a se sinucide, complicitatea poliției în acoperirea adevărului, dar în afară rămăsese același pasager locvace, iar Gwyneth, aceeași șoferiță locvace. Numai atunci când ajunse la Cardiff își trecu în revistă sentimentele, de parcă s-ar fi pregătit toată călătoria pentru asta, și așa și era.

Era urmărit? Încă nu, dar cuvintele de avertizare ale lui Charlie Wilkins îi răsunau în minte. La Paddington, își cumpărase biletul de tren cu bani gheață. Plătise taximetrizei cu bani gheață și îi ceruse să-l lase și să-l ia de la sensul giratoriu. Păstrase pentru sine identitatea persoanei pe care urma s-o viziteze, deși știa că era o cauză pierdută. Probabil că măcar unul dintre vecinii lui Brigid urmărise casa pentru a informa poliția, în care caz numărul taxiului și fizionomia sa fuseseră raportate, deși, cu puțin noroc, incompetența poliției îi va mai oferi ceva timp.

Având nevoie de mai mulți bani decât ar fi crezut, nu avu altă soluție decât să scoată bani de la un bancomat, ceea ce îi anunța prezența în Cardiff. Sunt riscuri pe care trebuie să ți le asumi.

De la un magazin de electronice la o aruncătură de băț de gară cumpără un nou hard pentru desktopul său și două celulare second hand, unul negru, altul argintiu, cu două cartele SIM preplătite și baterii încărcate la maximum.

După cum învățase la cursurile de securitate, în lumea electronicelor ieftine, astfel de celulare sunt cunoscute ca „arzătoare“, datorită tendinței proprietarilor lor de a le arunca după câteva ore.

Într-o cafenea preferată de șomerii din Cardiff cumpără o ceașcă de cafea și o bucată de plăcintă și le duse la o masă din colț. Satisfăcut că sunetul de fundal era numai bun pentru scopurile lui, tastă numărul lui Shorty pe celularul argintiu și apăsă tasta verde. Aceasta era lumea lui Matti, nu a lui. Dar fusese la marginea ei și nu era chiar un străin într-ale disimulării.

Telefonul sună și sună și se resemnase deja ascultând mesageria, când o voce masculină agresivă lătră la el:

– Pike la telefon. Sunt la muncă. Ce vrei?

– Shorty?

– Da, Shorty. Cine e acolo?

Vocea lui Toby, dar cu accentul de acasă din Dorset restaurat ca prin minune:

– Shorty, sunt Pete, de la *South Wales Argus*. Uite, ziarul încearcă să scrie un articol de două pagini despre Jeb Owens, care, din nefericire, s-a sinucis săptămâna trecută, după cum probabil știi. *Moartea eroului nostru neștiut*. Am înțeles că ai fost camarazi, așa e? Adică apropiați? Trebuie că ești dărâmat de durere.

– De unde ai făcut rost de numărul acesta?

– Ei bine, avem metodele noastre, nu? Uite, ne întrebăm – adică redactorul meu se întreabă – dacă n-ai fi de acord să facem un interviu, gen ce soldat bun era Jeb, Jeb așa cum l-a cunoscut cel mai bun coleg, chestii de astea, pe o întreagă pagină? Shorty, mai ești acolo?

– Cum te mai numești?

– Andrews.

– Și interviul... oficial sau neoficial?

– Ei bine, ne-ar *plăcea* oficial, bineînțeles. Și față în față. Putem face și săptămuri, dar e păcat. Evident, dacă sunt probleme de confidențialitate, le vom respecta.

O altă tăcere prelungită, în care Toby parcă vedea mâna lui Shorty peste receptorul telefonului:

– Joi e bine?

„Joi?“ Conștiinciosul funcționar public de la externe își verifică în gând agenda. La zece, ședință de departament, la douăsprezece și jumătate, prânz de lucru la Londonderry House cu ofițerii care asigurau legătura dintre servicii.

– Joi e bine, răspunde sfidător. Unde te-ai gândit? Presupun că n-ai să te deplasezi până în Țara Galilor, nu?

– Londra. Cafeneaua Golden Calf, Mill Hill. Unsprezece dimineața. E bine?

– Cum te voi recunoaște?

– Sunt foarte mic de statură. 1,95 cu cizme cu tot. Și să vii singur, fără fotografii. Ce vârstă ai?

– Treizeci și unu, răspunse el prea repede, dorindu-și să nu o fi făcut.

*

În trenul spre Paddington, din nou utilizând celularul argintiu, trimise primul mesaj text către Emily: „Am nevoie de sfaturi imediat te rog sună pe numărul acesta, celălalt nu mai este operațional, Bailey“.

Pe coridor, sună la numărul de serviciu și îi lăasă și acolo un mesaj pe robot.

„Măsal pentru doamna doctor Probyn, vă rog. Doamnă doctor Probyn, pacientul dumneavoastră Bailey vă solicită o programare în seara aceasta. Vă rog să mă contactați la acest

număr, pentru că fostul număr nu mai este valabil. Vă mulțumesc.“

După o oră în care i se păru că nu se gândise la nimic altceva decât la Emily: adică se gândise la toate, de la plecarea și revenirea lui Giles Oakley, la Brigid, dar oriunde l-ar fi dus gândul, Emily era în peisaj.

Răspunsul la mesaj, oricât de sec ar fi fost, îl binedispuse mai mult decât ar fi crezut:

„Tură până la miezul nopții. Întreabă la urgențe sau la triaj.“

Fără semnătură. Nici măcar un E.

Era trecut de opt când coborî din tren la Paddington, dar își făcuse deja o altă listă de provizii operaționale: bandă adezivă, hârtie de împachetat, jumătate de duzină de plicuri A5 antișoc și o cutie de șervețele Kleenex.

Standul de ziare din stație închisese, dar în Praed Street putu să cumpere tot ce-i trebuia, la care adăugă o sacoșă de pânză, cartele valorice pentru celulare și o sticlă din plastic de gin Beefeater.

Beefeaterul era un adaos. De fapt, Toby avea nevoie de cutia de carton în care era ambalat.

*

Apartamentul din Islington se afla la primul etaj al unui rând de case din secolul al XVIII-lea, construite perete în perete, identice, mai puțin culoarea ușilor de la intrare, condiția ramelor de la geamuri și calitatea perdelelor. Noaptea era uscată și neobișnuit de caldă. Mergând pe trotuarul opus celui pe care se afla casa, Toby trecu întâi de ea, verificând dacă nu e urmărit după semnele clasice, care dau de gol: mașina

parcată, cu ocupanții înăuntru, pierde-vară la colțurile străzii vorbind la telefon, oameni în salopete care îngenunchează fără convingere în fața cutiilor de racord. Ca de obicei, strada lui le includea pe toate, și încă ceva pe deasupra.

Traversând pe trotuarul său, intră în casă și, după ce urcă două rânduri de scări, deschise ușa cât de încet posibil, rămânând nemișcat în hol. Surprins să găsească încălzirea deschisă, își aminti că era marți, și marțea, Lula, menajera portugheză, venea de la trei la cinci, așa că poate i se păruse că e prea rece.

Totuși, înștiințarea calmă a lui Brigid că locuința îi fusese cercetată profesionist și în amănunțime încă îi suna în urechi și deci era normal să fie cuprins de un sentiment de neobișnuit. Merse din cameră în cameră, adulmecând aerul ca să depisteze mirosuri străine, împungând lucrurile, încercând să-și amintească poziția în care le lăsase, deschizând sertare și dulapuri, fără vreun rezultat. La cursurile de securitate internă li se spusese că anchetatorii profesioniști își filmau acțiunile pentru a se asigura că au pus totul la loc așa cum au găsit, ca atare își imaginează că procedaseră la fel și în apartamentul lui.

Dar numai atunci când își căută stickul de rezervă, ascuns cu trei ani în urmă, în spatele fotografiei înrămate a bunicilor materni în ziua nunții, simți un adevărat frison. Fotografia se afla la locul ei: într-un intrând dintre holul mare și baie. De fiecare dată când se gândise să mute stickul, nu reușise să găsească un loc mai întunecat sau mai puțin bătător la ochi și, în cele din urmă, îl lăsase acolo unde era.

Și încă mai era acolo, în siguranță, între straturile de bandă industrială: niciun semn evident că ar fi fost atins. Problema era că sticla *fusesse ștearsă de praf*, iar după standardele Lulei, ar fi fost pentru prima dată. Nu numai

sticla, ci și rama. Și nu numai rama, ci și *partea de sus a ramei*, dacă vrei să știți, care era situată mult mai sus decât putea ajunge liliputana Lula.

Să se fi urcat pe scaun? Lula? Contrar obiceiului, să fi fost cuprinsă de nevoia de a face o curățenie de primăvară? Era pe punctul de a o suna – numai pentru a pufni în răs la propria paranoia. *Chiar* uitase că Lula își luase concediu, fiind înlocuită temporar de infinit mai eficienta ei prietenă, Tina, care avea un metru și șaptezeci și cinci de centimetri și semăna cu zeița Iunona?

Încă zâmbind în sinea lui, făcu ceva ce hotărâse să facă înainte de a porni după cai verzi pe pereți. Îndepărtă banda și duse stickul de memorie în living.

*

Calculatorul era o altă sursă de îngrijorare. Știa că niciun calculator nu putea fi o ascunzătoare sigură. Indiferent cât de adânc crezi că ți-ai îngropat comoara secretă, dacă-i dai timp, analistul de astăzi o va dezgropa. Pe de altă parte, înlocuirea vechiului hard cu cel nou-nouț pe care îl cumpăraseră din Cardiff implica și ea anumite riscuri: de pildă, cum să explice prezența unui disc absolut nou cu nimic pe el?

Dar orice explicație, oricât de implauzibilă, avea să sune mult mai bine decât vocile vechi de trei ani ale lui Fergus Quinn, Jeb Owens și Kit Probyn, înregistrate în zilele, chiar orele de dinainte de lansarea dezastruoasă a *Operațiunii Wildlife*.

Întâi recuperează înregistrarea secretă din măruntaiele calculatorului. Ceea ce Toby făcu. Apoi fă încă două copii pe stickuri separate. Făcu și asta.

Pasul următor: îndepărtează hardul. Echipament esențial pentru operațiune: o șurubelniță mică, cunoștințe tehnice rudimentare și degete îndemânaticе. Sub presiune, Toby le poseda pe toate.

Acum, să scăpăm de hard. Pentru asta, avea nevoie de cutia de la Beefeater și de batistele Kleenex. Ca destinatar, o alese pe iubita lui mătușă Ruby, avocat care practica în Derbyshire sub numele după căsătorie și, prin urmare, deloc toxică. O notă scurtă – Ruby nu ar aștepta mai mult – în care o ruga să aibă grijă de conținut cu prețul vieții, urmând să-i dea și explicații.

Cutia sigilată, destinatar, Ruby.

Următorul pas, pentru acea zi ploioasă, își adresă două plicuri căptușite, post restant, la oficiile poștale centrale din Liverpool, respectiv Edinburgh. Viziuni ale unui Toby Bell fugind, ajungând cu limba de un cot la tejgheaua oficiului poștal central din Edinburgh cu forțele întunericului pe urme.

Și rămăsese cel de-al treilea stick, cel original. La cursurile de securitate internă se juca întotdeauna un joc de-a v-ați ascunselea:

„Deci, doamnelor și domnilor, aveți acest document strict secret și compromițător în mâini, iar poliția secretă vă bate la ușă. Aveți exact nouăzeci de secunde începând din acest moment, înainte să se apuce să vă răscolească apartamentul.“

Eliminați mai întâi locurile la care v-ați gândit primele: deci, NU în spatele rezervorului de la baie, NU sub scândura de dușumea slăbită, NU în candelabru, în congelator sau în cutia de prim ajutor și absolut NICIODATĂ, mulțumim, atârnat la geamul bucătăriei de o bucată de sfoară. Deci, unde? Răspuns: cel mai evident loc la care v-ați gândi, lângă alte obiecte de același fel.

În sertarul de jos al scrinului care conține lucrurile sale amestecate din Beirut: CD-uri, instantanee de familie, scrisori de la foste prietene și – da, chiar și o mână de stickuri de memorie cu etichete scrise de mână pe carcasele din plastic.

Una îi atrase atenția: „Petrecerea de Absolvire, Bristol“. Îndepărtând eticheta, o înfășură în jurul celui de al treilea stick de memorie și-l aruncă în sertar, împreună cu restul lucrurilor.

Apoi duse scrisoarea lui Kit la chiuveta din bucătărie și îi dădu foc, spălând cenușa.

Ca măsură suplimentară, procedă la fel cu contractul duplicat pentru mașina închiriată din gara Bodmin Parkway.

Satisfăcut, făcu un duș, își puse alte haine, băgă cele două celulare în buzunar, vârî plicurile și pachetul într-o pungă din hârtie și, ținând cont de interdicția foarte folosită a departamentului pentru securitate internă de a nu accepta primul taxi, nu îl luă nici pe al doilea, ci pe al treilea, dându-i șoferului adresa unui minimarket din Swiss Cottage unde știa că funcționează un oficiu de poștă cu program prelungit.

Iar în Swiss Cottage, rupând din nou lanțul, luă un al doilea taxi până la Euston și un al treilea până în East End.

*

Spitalul se ridica din întuneric precum corpul unui vas de război, cu ferestrele luminate, punțile și scările pregătite pentru acțiune. Curtea închisă din față fusese transformată în parcare și găzduia o sculptură din oțel formată din lebede încolăcite precum șerpilor. Ambulanțele descărcau victimele învelite în pături pe paturile cu roțile, în timp ce o colecție multicoloră de cadre sanitare în haine de spital luaseră pauză

de o țigară. Conștient că o cameră de luat vederi se holba la el de pe fiecare acoperiș și stâlp de iluminat, poză în pacient din ambulatoriu și intră cu un aer preocupat.

Urmând paturile cu roțile, pătrunse într-un hol strălucitor care slujea drept sală de așteptare. Pe o bancă stătea un grup de femei cu vâlruri; pe o alta, trei oameni foarte bătrâni cu tichii pe cap, aplecați peste mătânii. În apropiere se afla un grup de evrei hasidici care se rugau împreună.

Un birou oferea Recomandări & Relații, dar în spatele lui nu se afla nimeni. Un panou îl orienta spre Resurse umane, Planificarea forței de muncă, Sănătate sexuală și Grădinița de zi a copiilor, dar niciunul nu era ceea ce dorea. O notificare îi sări în ochi: OPREȘTE-TE! AI VENIT PENTRU A&U¹? Dacă răspunsul era afirmativ, nu era nimeni care să-ți spună și ce să faci mai departe.

Alegând cel mai luminat și mai larg coridor, porni cu curaj printre micile saloane despărțite cu perdele, până ajunse la un bărbat de culoare vârstnic, așezat în fața unui monitor.

– O caut de doamna doctor Probyn, spuse el.

Și când capul cărunt nu se ridică, el continuă:

– Probabil la Clinica de Urgențe. Ori la Triaj. E în tură până la miezul nopții.

Fața bătrânului era marcată de semne tribale.

– Nu divulgăm nume, fiule, spuse el, după ce-l studie pe Toby un timp. Triaj, la stânga și două uși mai încolo. Urgențele, trebuie să te întorci în hol, să mergi pe coridorul Urgențe... și văzând că Toby își scoate celularul, adăugă: n-are rost, fiule. Aici n-avem semnal. Afară-i altă poveste.

---

¹ Accidente și Urgențe (A&E, Accidents and Emergency) (n.tr.)

În camera de așteptare a Triajului, treizeci de oameni stăteau privind la același perete gol. O femeie albă severă într-o salopetă verde, cu o cheie electronică la gât, studia un clipboard.

– Am fost informat că doamna doctor Probyn vrea să mă vadă.

– La Urgențe, replică ea cu nasul în clipboard.

Sub tuburile de neon albe și triste, mai multe șiruri de pacienți, de data aceasta contemplând o ușă închisă, pe care scria „Evaluare“. Toby luă un bon de ordine și se așează lângă ei. Un ecran luminos prezenta numărul pacientului. Unii aveau nevoie de cinci minute, alții doar de unul. Și, dintr-odată, îi veni rândul, iar Emily, cu părul castaniu strâns în coadă de cal și nemachiată, îl privea peste birou.

E medic, își tot spunea el, ca o consolare, încă de la începutul după-amiezii. E dură. Vede moartea în fiecare zi.

– Jeb s-a sinucis cu o zi înainte de a veni acasă la părinții tăi, începe el fără preambul. S-a împușcat în cap cu un pistol. Și când ea rămâne tăcută, adăugă: Unde putem vorbi?

Expresia ei nu i se schimbă, dar înghețase. Mâinile încheștate se ridică spre față, până când pumnii fac contact cu dinții. Doar după ce-și reveni, își recăpătă glasul:

– În cazul acesta, m-am înșelat complet, nu-i așa? spune ea. Am crezut că este o amenințare pentru tatăl meu. Nu era. Era o amenințare doar pentru el însuși.

– Se pare că da, încuviință Toby.

Dar Toby se gândește: Și eu am greșit în evaluarea ta.

– Are cineva vreo idee *de ce* s-a sinucis? întreabă ea, încercând să pară detașată și nereușind.

– Nu a existat niciun bilet, niciun ultim telefon, replică Toby, încercând, la rândul său, să pară detașat. Și nu s-a confesat nimănui, după informațiile soției sale.

– Deci, era căsătorit. Biata femeie, rostește redevenind, în sfârșit, doctorul stăpân pe sine.

– O văduvă și un băiețel. În ultimii trei ani nu putuse trăi cu ei, dar nici fără ei. După afirmațiile ei.

– Și niciun bilet de sinucigaș, spui?

– Se pare că nu.

– N-a fost acuzat nimeni? Nici lumea crudă? Nimeni. Doar s-a împușcat. Pur și simplu.

– Se pare că da.

– Și a făcut-o chiar înainte de a se pregăti, împreună cu tatăl meu, să divulge ceea ce aveau în plan?

– Se pare că da.

– Ceea ce nu prea e logic.

– Nu prea.

– Tatăl meu știe?

– Nu de la mine.

– Poți să mă aștepți afară, te rog?

Apăsă un buton de pe birou, ca să cheme următorul pacient.

*

Plimbându-se, se țineau la distanță ca două persoane care se certaseră și așteaptă să se împace. Când simți nevoia să-i vorbească, o făcu abrupt, dacă nu chiar mânioasă:

– Moartea sa a fost anunțată la știrile *naționale*? În presă, la TV etc.?

– Numai în ziarul local și în *Evening Standard*, după câte știu eu.

– Dar ar putea lua amploare?

– Presupun că da.

– Kit cumpără *The Times*. Și ca un gând care-i venise mai târziu: Mama ascultă radioul.

O poartă care ar fi trebuit să fie încuiată, dar nu era, ducea la un petic de parc public. Un grup de puști cu câini stătea sub un copac fumând marijuana. Pe un refugiu, se afla un complex lung, cu un singur etaj. Un semn anunța „Centrul de Sănătate“. Emily, cu Toby în urma ei, se plimba de-a lungul clădirii, verificând dacă nu sunt geamuri sparte.

– Cred că ținem droguri aici, zise ea. Le tot spunem că nu, dar nu ne cred.

Ajunseră în zona cu clădiri din cărămidă roșie din perioada victoriană. Sub un cer înstelat, fără nori, se înșiruiau perechi de vile, fiecare cu coșul său de fum supradimensionat, cu o grădină împărțită în două jumătăți. Emily deschise o porțiță. O scară exterioară conducea la o verandă la primul etaj. Urcă scările. El o urmă. La lumina verandei văzu o pisică sură și urâtă, fără o labă din față, care se frecă de piciorul ei. Deschise ușa și pisica țâșni pe lângă ea. Emily o urmă, apoi îl așteptă să intre.

– Găsești mâncare în frigider, dacă ți-e foame, spuse ea, dispărând în ceea ce Toby intuit că e dormitorul. Și pe când închidea ușa, adaugă: Mâta crede că sunt veterinar.

*

Cu capul în mâini, Emily se holbează la mâncarea neconsumată de pe masa din fața ei. Livingul e săracăcios

mobilat, până la punctul negării de sine: o bucătărie minimală la un capăt, două scaune din pin vechi, o canapea desfundată și masa din pin, care este și spațiul ei de lucru. Câteva cărți medicale, un teanc de reviste africane. Și pe perete, o fotografie a lui Kit în ținută de gală, prezentându-și scrisorile de acreditare unei femei corpolente, șef de stat în Caraibe, în timp ce Suzanna, cu o pălărie mare și albă, asistă.

– Tu ai făcut poza? întrebă el.

– Dumnezeu, nu! Fotograful Curții.

Din frigider, Toby adunase o bucată de brânză olandeză, câteva roșii, și din congelator, pâine feliată pe care o prăjise. Și trei sferturi de vin de Rioja răsuflat, pe care, cu permisiunea ei, îl turnase în două pahare verzi fără picior. Ea se îmbrăcase într-un capot fără formă și papuci de casă, dar își păstrase părul strâns în coadă. Capotul este încheiat până la glezne. Observă cu surprindere cât este de înaltă, în pofida papucilor fără toc. Și cât de statuar îi este mersul. Și gesturile, care, deși par la început stângace, dacă te gândești puțin, sunt elegante.

– Și doctorița aia, care nu e doctoriță? întrebă ea. Care l-a sunat pe Kit să-i spună că Jeb e în viață, deși nu era? Asta n-ar interesa poliția?

– Nu în starea de fapt prezentă. Nu.

– Este cumva și Kit în pericol de a se sinucide?

– Bineînțeles că nu, ripostează el ferm, pentru că-și puse-se și el întrebarea încă de când părăsise casa lui Brigid.

– *De ce* nu?

– Pentru că, atât timp cât crede povestea falsei doctorițe, nu prezintă niciun pericol. Acesta era și scopul apelului. Să-i lăsăm să creadă că și-au atins scopul, indiferent cine-or fi ei.

– Dar Kit nu crede.

Teren bătătorit, dar continuă oricum, de dragul ei:

– Și a spus-o atât de tare, din fericire, numai celor mai apropiați și dragi și mie. Dar s-a prefăcut la telefon și trebuie să continue să se prefacă. Totul se rezumă la a câștiga timp. Să se ferească doar câteva zile.

– Până când?

– Încerc să construiesc un caz, spune Toby, mai curajos decât se simte. Am câteva fragmente din puzzle, dar mai am nevoie de altele. Văduva lui Jeb are fotografiile care ar putea fi utile. Am făcut și eu copii. Mi-a dat și numele unei persoane care ne-ar putea ajuta. Am aranjat să-l văd. Cineva care a făcut parte din chestiunea inițială.

– Ești și *tu* parte din chestiunea inițială?

– Nu. Doar un observator vinovat.

– Și după ce-ți vei fi pus cazul la punct, ce vei deveni atunci?

– Cel mai probabil, șomer, spuse el și, în efortul de a se calma, întinse mâna spre pisică; aceasta stătuse la picioarele ei în tot acest timp, alegând să-l ignore.

– Când se trezește tatăl tău dimineața? întrebă el.

– Kit se trezește devreme. Mama mai rămâne în pat.

– Devreme însemnând cam cât?

– În jur de șase.

– Și familia Marlow, pe la cât?

– O, ei se trezesc în zori. Jack mulge vacile pentru familia Phillips.

– Și cât de departe de Conac este casa lui Marlow?

– Cât se poate de aproape. Este vechea vilă a Conacului. De ce?

– Mă gândesc că Kit ar trebui să afle de moartea lui Jeb cât de repede posibil.

– Înainte să afle de la altcineva și să facă o criză de nervi?

– Dacă așa vrei să-i spui.

– Da.

– Problema este că nu putem folosi telefonul fix de la Conac. Nici celularul și, cu certitudine, nici e-mailul. Asta crede și Kit. Chiar mi-a atras atenția când mi-a scris.

Toby se opri, așteptând să vorbească ea, dar Emily îl pironi cu privirea, provocându-l să continue.

– Deci, sugerez să o suni pe doamna Marlow la prima oră mâine-dimineață și să-i ceri să se ducă la Conac și să-l aducă pe Kit la telefonul din vilă. Asta, presupunând că vrei să-i spui tu veștile în locul meu.

– Și ei ce minciună să-i spun?

– Că linia telefonică de la Conac are o defecțiune. Nu poți suna direct. Fără panică, dar ai ceva special de discutat cu Kit. Cred că poți folosi unul din telefoanele astea. Sunt mai sigure.

Emily ia celularul negru și, ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată unul, îl învârte gânditoare cu degetele-i lungi.

– Dacă asta îți face sarcina mai ușoară, pot rămâne aici, spune el, având grijă să indice canapeaua șubredă.

Ea îl privește, se uită la ceas: două dimineața. Aduce din dormitor plapuma de puf și o pernă.

– Acum o să-ți fie prea rece, obiectează el.

– Îmi va fi bine, ripostează ea.

CAPITOLUL 6

În Cornwall se lăsase o ceață încăpățânată. De două zile, niciun vânt nu reușise să o alunge. Bovindourile din cărămidă ale grajdului pe care Kit îl transformase în birou ar fi trebuit să fie pline de frunze. În locul lor, ferestrele erau obturate de albeața sinistră a unui giulgiu: ori cel puțin așa i se păreau, în timp ce mășura camera agitat, așa cum făcuse acum trei ani, când se plimba prin dormitorul din Gibraltar, prin temnița sa, așteptând apelul la arme.

Era șase și jumătate dimineața și rămăsese cu cizmele Wellington pe care le încălțase ca să traverseze livada la chemarea urgentă a doamnei Marlow să preia un apel de la Emily pe motivul illogic că nu reușea să ia legătura cu Conacul. Conversația lor, dacă o puteai numi așa, îi rămăsese în memorie, chiar dacă era lipsită de consecințe, parțial informație, parțial sfaturi, și toate ca un cuțit în burtă.

Și așa cum făcuse și în Gibraltar, și aici, în grajd, vorbea singur și înjura, pe jumătate cu voce tare: *Jeb. Isuse Cristoase, omule. Cu totul fără sens... Eram pe val... ne așteptau lucruri mari* – întrerupte ici-colo de blesteme predictibile precum: *ticăloșii, ticăloși criminali...* și altele asemenea.

– Trebuie să te dai la fund, tati, de dragul mamei, nu doar pentru tine. Și pentru văduva lui Jeb. Doar câteva zile, tati. Prefă-te că ai înghițit tot ce ți-a spus psihiatrul lui Jeb, chiar dacă nu era psihiatrul lui Jeb. Tati, ți-l dau pe Toby. Îți poate explica mai bine decât mine.

„Toby? Ce dracu’ face cu netrebnicul acela de Bell la șase dimineța?”

– Kit? Sunt Toby.

– Cine l-a împușcat, Bell?

– Nimeni. S-a sinucis. Oficial. Legistul a semnat actele, poliția nu e interesată.

„Ei bine, ar trebui să fie dracului interesați!” Dar asta n-o spusese. Nu atunci. Nu spusese prea multe atunci, în afară de *da și nu, și o, bine, da, chiar așa, înțeleg*.

– Kit?

– Da. Ce e?

– Mi-ai spus că ai încropit un document, așteptând vizita lui Jeb la Conac. Propria relatare a ceea ce s-a întâmplat acum trei ani, din perspectiva ta, plus un memorandum al discuției pe care ai avut-o cu el la clubul tău, pe care el urma s-o semneze. Kit?

– Și ce-i rău în asta? Adevărul evanghelic, toată chestia, ripostă Kit.

– Nu-i nimic rău în asta, Kit. Sunt sigur că va fi extrem de util când vor veni timpurile pentru un *démarche*¹. Doar că, poți găsi, te rog, un loc sigur unde să-l ascunzi pentru câteva zile? În afară de pericol. Nu într-un seif sau ceva la fel de evident. Poate în podul uneia dintre aripile clădirii. Ori poate Suzanna să aibă vreo idee. Kit?

¹ Demers (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

– L-au îngropat?

– Incinerat.

– Al naibii de repede, nu crezi? Cine le-a ordonat asta?

După cum sună, alte sforării. *Dumnezeule mare!*

– Tati?

– Da, Em. Sunt aici. Ce e?

– Tati? Fă ce-ți spune Toby. Te rog. Nu mai pune întrebări.

Adică nu face nimic, găsește un loc sigur pentru opus și ai grijă de mama. Și lasă-l pe Toby să-și ducă misiunea la capăt, pentru că se străduiește cu adevărat să acopere toate aspectele. Bine, tati?

„Sunt sigur că asta face, nenorocitul“, îi vine să spună, dar se abține, ceea ce e surprinzător, date fiind împrejurările, afurisitul de Bell îi spune ce să facă și ce nu, apoi Emily îi ține partea, doamna Marlow cu urechea la ușă și Jeb mort cu un glonț în cap.

*

Încercând să redevină rațional, o ia de la capăt.

Stă în bucătăria doamnei Marlow încălțat cu cizmele Wellington și cu mașina de spălat în funcțiune și-i spune să închidă mașina, că n-o să audă nimic.

– *Tati, sunt Emily.*

– *Știi că tu ești, pentru numele lui Dumnezeu! Ești bine?*

Ce s-a întâmplat? Unde ești?

– *Tati, am vești foarte triste pentru tine. Jeb e mort. Mă asculți, tati? Tati?*

Sfinte Dumnezeule!

– *Tati? A fost sinucidere, tati. Jeb s-a împușcat. Cu propriul pistol. În camionetă.*

Ba nu-i adevărat. Prostii. Era în drum spre Conac. Când?

– Marți noaptea. Acum o săptămână.

– Unde?

– În Somerset.

– Nu se poate să fi făcut asta. Doctorița aia falsă m-a sunat marți. Îmi spui că era deja mort?

– Mă tem că da, tati.

– A fost identificat?

– Da.

– De cine? Nu de ticăloasa aia de doctoriță, sper?

– De soția lui.

Doamne Dumnezeule mare!

*

Sheba scheună. Lăsându-se pe vine lângă ea, Kit o mângâie pe cap, apoi se ridică din nou, se uită în zare ascultând cuvintele de despărțire ale lui Jeb pe palierul clubului la prima geană de lumină a zorilor:

„Câteodată crezi că ai fost abandonat, eu cred cel puțin. Aruncat. Plus copilul și mama lui, care rămân în mintea ta. Te simți responsabil. Ei bine, acum nu mai simt asta, nu-i așa? Prin urmare, dacă nu te superi, Sir Christopher, îți strâng mâna.“

Oferindu-mi mâna cu care s-a sinucis. Sau nu. O strângere fermă de mână, împreună cu un: „Ne vedem la prima oră miercuri dimineață, la Conac“, și cu mine promițând să fiu un bucătar rapid și să-i pregătesc omletă pentru micul dejun, pentru că spusese că asta preferă.

Și nici nu voia să-mi spună Kit, deși l-am rugat. Credea că e lipsit de respect, pentru numele lui Dumnezeu. Și eu spun

că n-am meritat de la bun început rangul. Învinovăţindu-se pentru ororile pe care nu le-a comis niciodată. Şi acum, vinovat de o altă oroare pe care n-a comis-o: să se sinucidă.

Şi ce mi se cere să fac? Absolut nimic. Ascunde documentul într-o lucarnă, lasă toate celelalte pe seama lui Bell şi ţine-ţi gura aia proastă închisă.

Ei bine, poate că mi-am ţinut-o prea mult timp închisă.

Poate că asta e în neregulă cu mine. Prea dornic să fac scandal cu lucrurile care nu contează câtuşi de puţin şi nu suficient de motivat să pun câteva întrebări incomode precum: *ce s-a întâmplat de fapt pe stâncile din spatele caselor? Sau: de ce mi se oferă o misiune comodă de retragere în Caraibe când sunt cel puţin o jumătate de duzină de tipi deasupra mea care merită mai mult decât mine?*

Şi ce-i mai rău este că propria fiică îi spune să-şi ţină gura închisă, dusă de nas de tânărul Bell, care pare să aibă obiceiul de a purta două pălării deodată şi să-i meargă şi – furia cuprinzându-l din nou – să-i meargă şi cu Em. *A convins-o, total împotriva raţiunii, după timbrul vocii, să-şi bage nasul în probleme despre care nu ştie absolut nimic, cu excepţia a ceea ce a auzit din întâmplare sau a preluat de la mama ei, lucru care n-ar fi trebuit să se întâmple.*

Şi să mai menţionăm: dacă vreodată cineva îi va servi lui Em mizeria despre *Operaţiunea Wildlife* şi problemele asociate, nu va fi tânărul Bell, a cărui singură calificare pare să fie spionarea propriului ministru, şi nu va fi nici măcar Suzanna. *Va fi doar tatăl ei, la momentul potrivit şi cum va crede el de cuviinţă.*

Şi cu aceste gânduri incoerente răsunându-i furios în minte, străbătu rapid curtea stăpânită de ceaţă.

Utilizând toate metodele de a se strecura pe furiș pe care le cunoștea ca să n-o trezească pe Suzanna din somnul de dimineață, Kit se bărbieri și puse pe el un costum de oraș de culoare închisă, spre deosebire de cel rustic pe care îl purtase dintr-o eroare pentru rahatul acela de Crispin, al cărui rol în această afacere îl va demasca, chiar dacă îl va omorî cum probabil l-a omorât pe Jeb.

Privindu-se în oglinda șifonierului, se întreabă dacă să adauge o cravată neagră din respect pentru Jeb și hotărî: prea demonstrativă; trimitea un mesaj greșit. Cu o cheie antică pe care o adăugase recent lanțului lui de chei, descuie un sertar de la biroul comandantului și extrase de acolo plicul în care pusese chitanța lui Jeb, iar de sub el, un dosar marcat CIORNĂ și conținând documentul scris de mână. Ținându-le pe amândouă, descoperi aproape spre ușurarea lui că plângea cu lacrimi fierbinți de durere și mânie. O privire rapidă la titlul provizoriu al documentului îi redă stăpânirea de sine și determinarea:

Operațiunea Wildlife, Partea I: Mărturia reprezentantului activ al ministrului Majestății Sale în Gibraltar, pusă în lumină de informațiile ulterioare furnizate de comandantul operațiunii terestre, Forțele Speciale ale Regatului Unit.

Partea II, subintitulată *Mărturia comandantului operațiunii terestre*, va rămâne în așteptare pentru totdeauna, așa că Partea I va trebui să îndeplinească o dublă îndatorire.

Deplasându-se cu pași ușori pe husele de protecție pentru covoare, se îndreptă spre dormitor și își privi cu profundă tandrețe soția adormită, dar avu mare grijă să n-o trezească. Ajungând la bucătărie – și la singurul telefon din casă de la care putea să vorbească fără a fi auzit în dormitor –, purcese la lucru cu o precizie egală cu a prefăcutului de Bell.

Sun-o pe doamna Marlow.

Asta și face, cu voce scăzută; și da, bineînțeles, va fi mai mult decât fericită să petreacă noaptea la Conac, dacă asta dorește Suzanna, pentru că asta este ce contează, nu-i așa – și funcționează telefonul de la Conac din nou, pentru că *ei* îi pare a fi în perfectă stare?

Sună-i pe Walter și pe Anna, prieteni cam plictisitori, dar sufletești.

Ceea ce și face, trezindu-l pe Walter, dar se pare că nimic nu e prea mult pentru Walter. Da, bineînțeles că el și Anna vor fi fericiți să vină pe acolo în seara aceasta și să se asigure că Suzanna nu se simte neglijată, dacă Kit nu se întoarce până mâine de la afacerile lui, și Suzanna urmărește serialul *Sneakers* pe Sky, pentru că ei îl urmăresc?

Inspiră adânc, așază-te la masa din bucătărie, scrie non-stop după cum urmează, fără autoeditare, tăieturi, note marginale etc.:

Dragă Suki,

Au intervenit multe în privința prietenului nostru soldat în timp ce dormeai, iar rezultatul net este că trebuie să merg urgent la Londra. Cu puțin noroc, toată problema va fi clarificată la timp ca să pot prinde trenul de cinci spre casă; în caz contrar, voi lua trenul de noapte, chiar dacă n-am să reușesc să mai găsesc o cușetă.

Pixul începu să scrie parcă singur, iar el îl lăsă:

Draga mea, te iubesc foarte mult, dar a venit momentul să iau atitudine și să-mi asum răspunderea, iar

dacă ai ști circumstanțele, ai fi și tu de acord din toată inima. De fapt, ai făcut o treabă mult mai bună decât aș fi putut eu face, dar a venit momentul să mă ridic la standardele tale de curaj, în loc să mă mulțumesc să mă feresc de gloanțe.

Și dacă la recitare, ultima propoziție i se păru mai radicală decât restul, nu mai era timp pentru o a doua versiune dacă voia să prindă trenul de la ora opt și patruzeci și două de minute.

Luă scrisoarea cu el la etaj, o puse pe husa pentru covoare din fața ușii dormitorului lor și o fixă cu o daltă din sacul lui cu scule.

Coborând în bibliotecă, găsi un plic A4 neutilizat cu antetul „În serviciul Majestății Sale“ de la ultima sa misiune, băgă în el ciorna documentului și îl sigilă cu cantități generoase de bandă adezivă, cam în maniera în care își sigilase scrisoarea către Bell cu o săptămână în urmă.

Conducând prin peisajul bătut de vânt, fu cuprins de sentimente de eliberare și seninătate, întrerupte de izbucniri de durere și furie.

Pe peronul de cale ferată, printre fețele nefamiliare, fu cuprins de impulsul de a se întoarce în fugă acasă, cât mai era timp, să ia scrisoarea înapoi, să se îmbrace cu vechile haine și să le spună lui Walter, Annei și doamnei Marlow să nu se mai deranjeze.

Dar odată cu sosirea expresului de Paddington, starea de spirit i se schimbă din nou și curând lua un mic dejun englezesc complet în vagonul-restaurant.

În timp ce Kit se grăbea spre Londra, Toby Bell stătea nemișcat la masa de lucru din noul său birou, ocupându-se de ultima criză din Libia. Partea inferioară a spatelui îi era cuprinsă de spasme aproape insuportabile, pentru care trebuia să mulțumească sofalei lui Emily, și se trata cu Nurofen, apă minerală și amintiri disperate ale ultimelor ore petrecute împreună în apartamentul ei.

Mai întâi, după ce-i pusese la dispoziție plapuma de puf și perna, se retrăsese în dormitor. Dar curând se întoarse, îmbrăcată la fel ca mai înainte, iar el era mai treaz și chiar mai puțin confortabil decât atunci când îl părăsise prima dată.

Așezându-se la o distanță exagerată, îl invită să-și descrie cu mai multe detalii călătoria în Țara Galilor. Se supuse numaidecât. Avea nevoie de detaliile triste, iar el i le dădu: sângele „călătorit“ care nu ar fi putut călători acolo și care s-a demonstrat a fi oxid roșu de plumb, ori nu; preocuparea lui Harry de a lua cel mai bun preț posibil pe camioneta lui Jeb; utilizarea extrem de frecventă de către Brigid a cuvântului „nenorocit“ și prezentarea criptată a ultimului apel telefonic optimist al lui Jeb către ea după întâlnirea cu Kit la club, prin care o îndemna să scape de Harry și să se pregătească pentru întoarcerea lui.

Emily ascultă răbdătoare în cea mai mare parte a timpului, cu ochii ei mari și căprui fixați asupra lui, ochi care, în semiobscuritatea zorilor de zi, căpătaseră o imobilitate deconcertantă.

Apoi îi povesti cum se bătuse Jeb și Shorty din cauza fotografiilor și cum le ascunsese după aceea Jeb, cum le descoperise Brigid și cum îl lăsase pe Toby să le copieze pe BlackBerry.

La insistența ei, i le arată și văzu cum fața îi încremenește așa cum îi încremenise la spital.

– De ce crezi c-a avut Brigid încredere în tine? întrebă ea, iar Toby nu putu răspunde decât că era disperată și ajunsese probabil la concluzia că el era de încredere, dar răspunsul nu păru s-o satisfacă în totalitate.

Apoi vru să știe cum reușise să-l păcălească pe Charlie Wilkins să-i dea numele și adresa lui Jeb, la care Toby, fără a-l identifica pe Charlie pe nume, spuse că el și soția lui Charlie erau vechi prieteni și că avusese odată ocazia să le ajute fiica, muziciană.

– Și se pare că *e* o violoncelistă bună, adăugă el, fără legătură.

Următoarea întrebare a lui Emily i se păru cu totul nerezonabilă:

– Te-ai culcat cu ea?

– Doamne ferește, nu! E scandalos! protestă el, sincer rănit. Ce te-a făcut să crezi asta?

– Mama spune că ai avut o mulțime de femei. A discutat cu soțiile celor de la ministerul de externe. Mi-a spus că ne-am și întâlnit la un cocktail și cine mai era ca tine?

– *Mama* ta? protestă Toby indignat. Ei bine, și ce spun soțiile despre *tine*, atunci, Isuse Cristoase?

La care pufniră amândoi în râs, chiar dacă stângaci, și momentul neplăcut trecu. Emily voia să știe doar cine l-a ucis pe Jeb, presupunând că fusese ucis, ceea ce îl făcu pe Toby să emită o condamnare mai curând incoerentă a Statului Subteran, și de aici o denunțare a cercului din ce în ce mai mare de persoane privilegiate nonguvernamentale provenite din sistemul bancar, industrie și comerț, care aveau acces la

informații clasificate la care reprezentanții și masele largi de la Whitehall și Westminster nu aveau acces.

Și pe când încheia acest monolog greoi, auzi bătând ora șase, iar acum stătea pe canapea și nu mai era întins pe ea, ceea ce îi permisesese lui Emily să se așeze afectat lângă el, cu celularele pe masă, în fața ei.

Următoarea întrebare avea un ton directorial:

– Și ce speri să obții de la Shorty când te întâlnești cu el? întrebă ea și așteptă cât timp el se gândi la un răspuns, ceea ce era cu atât mai dificil, cu cât nu avea unul; și oricum, nu-i spusese, de teamă să nu o alarmeze, că se va întâlni cu Shorty sub deghizarea transparentă a unui jurnalist, urmând a-și declara ulterior adevărata identitate.

– Întâi să văd în ce ape se scaldă, răspunde el nonșalant. Dacă Shorty e atât de dărmămat de moartea lui Jeb cum cred eu că este, poate va fi dispus să preia sarcina lui Jeb și să depună mărturie pentru noi.

– Și dacă nu?

– Ei bine, presupun că ne vom mulțumi să ne strângem mâinile și să ne despărțim.

– Nu prea sună ca Shorty, din ce mi-ai spus despre el, replică ea cu severitate.

Și la acest punct, conversația începu să stagneze, timp în care Emily își coborî ochii și își sprijini bărbia pe degetele împreunate, contemplând ceva neștiut, iar el nu putu decât să presupună că se pregătea pentru telefonul pe care urma să-l dea tatălui ei, prin intermediul doamnei Marlow.

Și când întinse mâna, el presupuse că o făcea pentru a ridica telefonul. Dar în loc de asta, luă mâna lui Toby, pe care o ținu cu gravitate între palmele ei, de parcă voia să-i ia

pulsul; apoi, fără vreun comentariu sau explicație, îi puse mâna înapoi în poală.

– De fapt, n-are importanță, murmură nerăbdătoare, pentru sine sau pentru el, nu știe sigur.

Vrea să fie alinată în acest moment de criză și este prea mândră să o ceară?

Oare îi spune că s-a gândit la el și a decis că nu e interesată, așa că... să-și ia mâna de pe ea?

Sau era mâna imaginară a unui iubit prezent sau trecut la care apela în momente de anxietate? – și aceasta era interpretarea pe care încă o considera ca fiind cea mai potrivită pe când stătea răbdător la noul său birou de la primul etaj al ministerului de externe, iar celularul argintiu din buzunar îl anunța cu un râgâit voluptuos că a primit un mesaj text.

Toby nu era îmbrăcat cu sacoul, care atârna pe speteaza scaunului. Așa că a trebuit să se întoarcă și să pescuiască celularul cu mai mult entuziasm decât ar fi afișat dacă ar fi știut că Hillary, formidabila sa asistentă, stătea în pragul ușii solicitându-i atenția imediată. Totuși, își continuă mișcarea și, cu un zâmbet care-i cerea să aibă răbdare, extrase telefonul din buzunar, căută o tastă nefamiliară pe care s-o apese, o apăsă și, încă zâmbind, citi mesajul:

„Tata i-a scris mamei o scrisoare de om nebun și acum se află în trenul spre Londra.“

*

Sala de așteptare de la ministerul de externe era un donjon fără ferestre înțesat de scaune tari, mese din sticlă și reviste ilizibile despre industria Marii Britanii. La ușă pândeau un bărbat de culoare solid, într-o uniformă maro cu epoleți

galbeni, iar la un birou, o matroană asiatică lipsită de expresie, în aceeași uniformă. „Grupul de deținuți“ din care făcea parte Kit includea un prelat grec cu barbă și două doamne indignate de o anumită vârstă, care veniseră să se plângă că, deși sunt supuși britanici la ananghie, au fost prost tratate de consulatul britanic din Napoli. Bineînțeles, era o jignire strigătoare la cer că un fost membru superior al Serviciului – și șef de misiune – trebuia să aștepte aici și, atunci când va veni momentul, își va face cunoscute sentimentele acolo unde trebuie. Totuși, ajungând la Paddington, jurase să rămână curtenitor, dar să nu-și uite scopul, să-și păstreze întotdeauna calmul și, în interesul cauzei mai mari, să ignore orice atacuri neplăcute la adresa sa.

– Numele meu este *Probyn*, spusese el vesel la poarta principală, prezentându-și voluntar carnetul de șofer, în caz că doreau să-i verifice identitatea. *Sir Christopher Probyn*, fost Înalt Reprezentant al Majestății Sale. Mă pot considera încă parte a personalului? Văd că nu. Nu-i nicio problemă. Ce mai faceți?

– Vreți să vedeți pe...?

– Subsecretarul permanent, cunoscut în prezent, înțeleg, ca director executiv, adăugă el îngăduitor, atent să-și ascundă dezgustul visceral față de graba cu care ministerul se îndrepta spre corporatizare. Știu că e dificil și că nu am o programare. Dar am un document foarte sensibil pentru el. Dacă nu pot vorbi cu funcționarul principal, poate cu secretarul său personal. E confidențial, mă tem, și oarecum urgent – toate comunicate cu un ton zglobiu, printr-o fantă cu diametrul de cincisprezece centimetri într-un perete de sticlă securizată, în timp ce, de cealaltă parte, un tânăr serios, îmbrăcat cu o cămașă albastră cu trese, introducea detaliile în calculator.

– În biroul privat probabil mă cunosc sub numele de *Kit*. *Kit Probyn*. Ești sigur că nu mai fac parte din personal? Probyn cu y.

Reușise să-și păstreze calmul chiar și când începură să-l pipăie cu un baston electric contra armelor, îi luară celularul și-l depuseră într-un dulap cu sertare din sticlă cu cheie.

– Lucrați cu normă întreagă aici sau aveți grijă și de alte clădiri guvernamentale?

Niciun răspuns, dar încă își ținea nervii în frâu. Chiar și atunci când au încercat să pună mâna pe prețiosul document, rămăsese curtenitor, dar ferm:

– Nici vorbă, mă tem, bătrâne, cu tot respectul. Îți faci datoria, ca și mine. Am venit aici tocmai din Cornwall să predau plicul personal în mâna destinatarului, așa că asta intenționez să fac.

– Vrem doar să-l verificăm la aparatul cu raze X, sir, spusese omul, după o privire rapidă către colegul lui.

Așa că Kit le dădu plicul privind cum paznicii operau dispozitivul.

– Și *doreați* să-l vedeți pe subsecretarul permanent în persoană, sir? întrebă colegul, cu ceea ce Kit ar fi putut considera greșit a fi ironie.

– Chiar așa, replică el vesel. Și încă mai vreau. Pe însuși marele șef. Și dacă ai transmite mesajul cât mai repede, ți-aș fi recunoscător.

Unul dintre oameni ieși din gheretă. Celălalt rămase înăuntru și zâmbi.

– Ați venit cu trenul, sir?

– Da.

– O călătorie plăcută, sper?

– Foarte, mulțumesc.

- De așteptat. Soția mea este din Lostwithiel.
- Splendid. O fată din Cornwall. Ce coincidentă!

Primul om se întorsese: dar numai pentru a-l însoți pe Kit în această cameră anonimă unde stătea de cel puțin o jumătate de oră, fumegând în interior, dar hotărât să nu o arate.

Și acum, în sfârșit, răbdarea îi fu recompensată, pentru că oare cine se repede la el rânjind ca o școlăriță, cine alta decât Molly Cranmore însăși, vechea sa amică purtând un ecuson cu numele și o grămadă de chei electronice în jurul gâtului. Își întinse mâinile și spuse:

- Kit Probyn, ce surpriză minunată!

În timp ce Kit răspunde:

– Molly, Dumnezeu, tu *dintre toți*, am crezut că te-ai retras de *secole*, ce Dumnezeu cauți aici?

– Alumnoi, dragă, mărturisi ea, cu o voce fericită. Am privilegiul să-i întâmpin pe toți vechii camarazi când au nevoie de o mână de ajutor sau o iau pe arătură, dar nu e cazul *tău*, norocosule, tu ești aici cu afaceri, știu. *Ia să vedem. Ce tip de afaceri?* Ai un document și vrei să-l livrezi personal, dar nu poți pentru că e plecat într-o călătorie de plăcere în Africa, *bine meritată*, de altfel, dacă-mi permiți. Dar e *mare* păcat, pentru că sunt sigură că va fi foarte supărat că nu ați reușit să vă întâlniți. Despre ce e vorba?

– Mă tem că e ceva ce nu-ți pot spune nici măcar ție, Molly.

– Deci, pot să duc documentul la biroul lui și să găsesc persoana potrivită pentru problema ta? Nu? Nici dacă-ți promit că nu scap plicul din ochi? Nici măcar atunci. Vai de mine, comentă ea, timp în care Kit clătina întruna din cap. Și plicul acesta, are un nume pe el? Care să fie recunoscut la primul etaj?

Kit dezbătu problema în forul interior. Un nume de acoperire. O misiune de acoperire. Dar este posibilă acoperirea numelui de acoperire? Dacă da, atunci trebuie să avem nume de acoperire pentru numele de acoperire, *ad infinitum*. Ideea de a pronunța răspicat cuvântul sfânt *Wildlife* în prezența unui prelat grec și a două doamne mânioase era mai mult decât putea suporta.

– Atunci, fii drăguță și spune-le că trebuie să discut cu reprezentantul cu cea mai mare autoritate, rosti el, strângând plicul la piept.

„Ne apropiem“, gândi el.

*

Între timp, Toby căută refugiu în parcul St James. Cu celularul argintiu la ureche, sub același platan de unde, cu numai trei ani în urmă, trimisese inutilul apel către Giles Oakley, informându-l că o imaginară Louisa îl părăsise și cerșindu-i sfaturile. Acum o asculta pe Emily, observând că vocea ei este la fel de calmă precum a lui.

– Cum era îmbrăcat?

– Costum oficial. Închis la culoare, cei mai buni pantofi negri, cravata favorită și o haină de ploaie bleumarin.

– I-a spus Kit mamei tale că Jeb a murit?

– Nu, dar i-am spus eu. Este mâhnită și foarte speriată. Nu pentru ea, ci pentru Kit. Și, ca de obicei, foarte practică. A sunat la gara Bodmin. Land Roverul este în parcare și cei de la gară cred că a cumpărat un bilet dus-întors la clasa întâi. Trenul a plecat la timp din Bodmin și a ajuns la timp la Paddington. A sunat și la clubul lui. Dacă apare acolo, îi vor spune să o sune. I-am zis că nu e suficient. Dacă apare, să o

sune *ei*. A spus că o să sune din nou la club. Apoi o să mă sune pe mine.

– Și Kit n-a mai contactat-o de când a plecat?

– Nu, și nu m-a sunat nici pe mine și nu răspunde nici pe celular.

– A mai făcut asta vreodată?

– Să refuze să discute cu noi?

– Să facă o criză, să plece fără să anunțe, să se ocupe personal de problemă – cum vrei să-i spui.

– Când preaiubitul meu ex-partener m-a părăsit în pași de vals cu noua lui prietenă și jumătate din ipotecă, tati le-a făcut o vizită și le-a asediat apartamentul.

– Și ce s-a întâmplat?

– A greșit apartamentul.

În drumul de întoarcere spre birou, privește cu neliniște la marile bovindouri ale ministerului lui. Alăturându-se mulțimii încruntate de funcționari civili care urcau și coborau scările Clive, se lasă cuprins de acea amețeală nervoasă care îl cuprinsese și în duminica aceea de primăvară, cu trei ani în urmă, când venise aici să-și recupereze înregistrarea ilicită.

La poarta principală, își asumă un risc calculat.

– Spune-mi, te rog – arătând permisul paznicului – a fost pe aici un fost membru, acum pensionar, pe nume *Sir Christopher Probyn*? Și, ca să fie util îi spuse numele pe litere P-R-O-B-Y-N.

Așteaptă cât paznicul își consultă calculatorul.

– Nu aici. Poate în altă parte. Avea programare?

– Nu știu, spuse Toby și, întorcându-se la birou, își relua deliberările despre abordarea problemei din Libia.

– Sir Christopher?

– Aici.

– Sunt Asif Lancaster, de la biroul directorului executiv.

Îmi pare bine.

Lancaster era un african de culoare, vorbea cu accent de Manchester și părea de optsprezece ani, dar pentru ochii lui Kit, toți păreau de optsprezece ani zilele astea. Și totuși, de la bun început își făcu o impresie bună. Dacă ministerul își deschidea în sfârșit porțile pentru Lancasterii lumii, gândi el, atunci cu certitudine ar fi fost posibil să găsească și o ureche mai receptivă, care să asculte cele câteva adevăruri despre *Operațiunea Wildlife* și urmările ei.

Ajunseseră la o sală de conferințe: scaune comode, o masă lungă, acuarele cu Ținutul Lacurilor. Lancaster întinse mâna.

– Uite, trebuie să te întreb ceva, spuse Kit, nedespărțindu-se încă de plic. V-ați delimitat de *Wildlife*?

Lancaster îl privi, apoi privi și plicul, după care își permise un zâmbet strâmb.

– Cred că pot spune fără teamă că da, replică el și, desprinzând cu blândețe plicul din mâna lui Kit, dispăru într-o cameră alăturată.

*

După nouăzeci de minute, conform ceasului Cartier din aur pe care i-l dăruise Suzanna la a douăzeci și cincea aniversare, Lancaster deschise ușa pentru consilierul juridic și subalternul său. În tot acest timp, apăruse de nu mai puțin de patru ori, o dată ca să-i propună lui Kit o cafea, apoi să i-o aducă și de două ori să-l asigure că Lionel se ocupă de cazul

lui și că va veni la el „imediat ce el și Frances își vor face o părere vizavi de document“.

– *Lionel*? întrebă Kit.

– Consilierul nostru legal adjunct. Își petrece jumătate din săptămână la minister și cealaltă jumătate cu noi. Îmi spune că era atașat juridic adjunct în Paris când dumneavoastră erați consilier pe probleme de comerț.

– Ei bine, *Lionel*, spune Kit, luminându-se la față pentru că-și amintea de un tânăr meritoriu, guraliv, cu pistrui și păr blond, care își făcea un punct de onoare din a dansa cu cele mai șterse doamne din încăpere. Și Frances? întrebă el puțin absent. Cine este Frances?

– Frances este noul director pe Probleme de Securitate, departament aflat sub umbrela directorului executiv. Și ea avocat, mă tem. Zâmbet. A avut un cabinet de avocatură particular, până când a văzut lumina și a venit la noi. N-ar fi putut fi mai fericită.

Kit se bucură de informație, pentru că altfel nu i-ar fi trecut prin cap că Frances este fericită. Stând de cealaltă parte a mesei, comportamentul ei părea a fi al unei femei în doliu: aspect întărit de costumul ei de afaceri negru, părul tuns scurt și refuzul aparent de a-l privi în ochi.

Lionel, pe de altă parte, deși trecuseră douăzeci de ani, rămăsese la fel de exuberant, decent, afectat. Adevărat, pistruii cedaseră locul unor pete hepatice, iar părul ajunsese cenușiu. Dar zâmbetul nevinovat era același, iar strângerea de mână, viguroasă ca întotdeauna. Kit își aminti că Lionel obișnuia să fumeze pipă și presupuse că renunțase între timp.

– Kit, îmi pare bine să te văd, declară el, apropiindu-și fața de a lui Kit mai mult decât și-ar fi dorit acesta. Cum merge cu binemeritata pensie? Dumnezeu știe, de-abia aștept

să ies și eu! Și lucrurile minunate pe care le-am auzit despre turneul tău din Caraibe. Te-ai descurcat atât de bine acolo! Coboară vocea: Și Suzanna? Lucrurile se prezintă mai bine?

– Foarte bine, mulțumesc, o *mare* îmbunătățire, replică Kit. Și puțin țăfnos, de parcă gândul i-ar fi venit după aceea: Nerăbdătoare să rezolvăm problema asta. Amândoi suntem. A fost un chin. Mai ales pentru Suki.

– Da, ei bine, bineînțeles că suntem într-un totu conștienți de asta și cu atât mai recunoscători pentru documentul tău foarte util, ca să nu mai spunem *oportun*, și pentru că ne-ai adus la cunoștință faptele fără să... ei bine, fără să faci valuri, rosti Lionel, lăsându-se pe spate și așezându-se într-o poziție mai oficială. Nu-i așa, Frances? Și bineînțeles – deschizând brusc un dosar și scoțând o fotocopie a versiunii de mână a lui Kit – vă compătimim *enorm*. Vreau să spun, ne putem doar *imagina* prin ce-ați trecut. Și Suzanna. Frances, cred că vorbesc și în numele tău?

Dacă vorbea și în numele ei, Frances, directorul însărcinat cu securitatea, nu dădu niciun semn. Și ea răsfoia o fotocopie a documentului lui Kit, dar atât de concentrată și atât de lent, încât Kit începu să se întrebe dacă nu cumva îl învață pe de rost.

– A semnat Suzanna vreo declarație, Sir Christopher? întrebă ea fără a-și ridica privirile.

– Declarație despre *ce*? întrebă Kit, pentru prima dată enervat de apelativul *Sir Christopher*. Să semneze *ce*?

– O declarație oficială prevăzută de Legea Actelor Secrete, explică ea cu capul încă îngropat în document, prin care să declare că are cunoștință de termenii și pedepsele impuse de lege. Și apoi se adresă lui Lionel, înainte să poată răspunde Kit: Sau pe timpul lui nu exista așa ceva pentru

parteneri și persoane de interes? Am uitat când au intrat în vigoare.

– Ei bine, nici eu nu știu sigur, replică tăios Lionel. Kit, tu ce crezi?

– Habar n-am, mârâi Kit. N-am văzut-o niciodată semnând *niciun* document de genul acesta. Ori nu mi-a spus mie că a semnat. Și când furia maladivă pe care și-o reprimase prea mult timp ieși la suprafață, adăugă: Ce contează dacă a semnat sau nu? Nu e vina *mea* că știe ce știe. Nici a ei. Este disperată. Eu sunt disperat. Suki vrea răspunsuri. Noi toți vrem.

– Toți? repetă Frances, ridicându-și fața palidă spre el într-un fel de alarmă frigidă. Cine sunt acești *toți* în ecuație? Ne spui cumva că mai sunt și alții care au cunoștință despre conținutul acestui document?

– Și dacă sunt, nu e lucrarea *mea*, ripostă mânios Kit, întorcându-se la Lionel ca sprijin. Și nici a lui Jeb. Nu era un gură-spartă și respecta regulile. Nu s-a dus la presă sau ceva de genul acesta. Juca pe terenul lui. I-a scris deputatului lui, i-a scris șefului său de regiment – și vouă, după câte știu *eu*, încheie el pe un ton acuzator.

– Da, ei bine, totul este *foarte* dureros și *foarte* nedrept, încuviință Lionel. Și bineînțeles, delicat. Și cred că pot spune că ne-am străduit foarte mult, în ultimii ani, să aflăm adevărul despre ceea ce a fost, în mod evident, un – cum să-l numim noi, Frances – episod foarte controversat, complex, multifățetat.

– Noi fiind cine? mormăi Kit, dar se pare că întrebarea nu fusese auzită.

– Și toată lumea a fost foarte binevoitoare și săritoare, nu-i așa, Frances? continuă Lionel. Vreau să spun până și

americanii, care în mod normal sunt foarte circumspecți când vine vorba de astfel de lucruri – și, bineînțeles, nu aveau niciun interes, oficial ori, cu atât mai mult, *neoficial* –, deci până și ei ne-au trimis o declarație foarte clară în care se distanțau de orice *aluzie* că Agenția ar fi furnizat sprijin – declarație pentru care le suntem nespus de recunoscători, nu-i așa, Frances? Și revenind la Kit: Și, bineînțeles, *am întreprins* o anchetă. Internă, evident. Dar cu precauția cuvenită. Și ca rezultat, bietul Fergus Quinn a căzut în propria sabie, ceea ce era și corect să facă – și cred că Frances e de aceeași opinie, nu-i așa, Frances? Dar în zilele astea, cine mai *face* ce e corect? Vreau să spun, când *te gândești* la politicienii care *nu* și-au dat demisia și ar fi trebuit s-o facă, bietul Fergus apare ca un cavalier strălucitor. De acord, Frances?

Dar Frances avea întrebările ei:

– Ce nu înțeleg, Sir Christopher, anunță ea, pe un ton mai puțin conciliant, este ce se vrea documentul acesta *să fie*? Este o acuzație? Este declarația unui martor? Sau pur și simplu o minută despre ceva ce vi s-a spus de către cineva și dumneavoastră ați raportat, pentru interesul cuiva sau nu, fără vreo angajare din partea dumneavoastră?

– Este ceea ce este, pentru numele lui Dumnezeu! ripostă Kit mânios la culme. *Operațiunea Wildlife* a fost o debandadă. Totală. Informațiile pe baza cărora s-a derulat au fost numai prostii, doi oameni nevinovați au fost omorâți din greșeală și au urmat trei ani de mușamalizare din partea tuturor celor implicați, inclusiv, bănuiesc, a celor de *aici*. Și singurul care *era* dispus să vorbească a murit prematur, ceea ce ridică anumite întrebări. E ceva al naibii de serios! încheie el răcnind.

– Cred că putem să ne mulțumim cu *document nesolicitat al unei înregistrări*, murmură Lionel pentru Frances, în încercarea de a fi de ajutor.

Dar Frances nu se lăsă îmbunată.

– Oare exagerez, Sir Christopher, dacă sugerez că întreaga pondere a mărturiei dumneavoastră împotriva domnului Crispin și a altora derivă din ceea ce v-a spus Jeb Owens între orele unsprezece noaptea și cinci dimineata, în acea singură noapte petrecută la clubul dumneavoastră? Exclud pentru moment așa-numita chitanță pe care Jeb i-a strecurat-o soției dumneavoastră la Târgul lui Bailey și pe care văd că ați adăugat-o ca un soi de anexă?

Pentru moment, Kit păru prea uluit pentru a vorbi.

– Și cum rămâne cu declarația *mea*? Am fost *acolo*, nu? Pe deal! În Gibraltar. Omul ministrului la locul faptei. Și ministrul îmi cerea sfatul. Și i l-am dat. Nu-mi spune că nimeni nu înregistra schimburile de cuvinte. *Nu este cazul să intrăm*, am spus. Tare și clar. Cuvintele mele. Jeb a fost de acord. Toți au fost de acord. Shorty, toți. Și când au primit ordinul să intre, au intrat. Nu pentru că erau ca oile. Ci pentru că asta făc soldații adevărați! Oricât de tâmpite ar fi ordinele. Care și erau. Urâtă treabă. Nu are baze raționale? N-are importanță. Ordinele sunt ordine, sublinie el.

Frances cerceta cu atenție o altă pagină din documentul lui Kit:

– Dar sunteți sigur că tot ceea ce *ați văzut* și *auzit* în Gibraltar corespunde prezentării pe care v-au făcut-o ulterior cei care au planificat operațiunea și care erau în poziția de a evalua rezultatul? Poziție pe care, în mod evident, *dumneavoastră* nu o ocupați, nu-i așa? Habar nu aveți ce rezultat a avut acțiunea. Preluăți doar tonul de la alții. Mai întâi credeți

ce vă spun planificatorii. Apoi credeți ce vă spune Jeb Owens. Pe baza unor dovezi nu mai substanțiale decât preferințele dumneavoastră personale. Așa e?

Și fără a-i da posibilitatea lui Kit de a răspunde, pune încă o întrebare:

– Îmi puteți spune, vă rog, cât alcool ați consumat înainte de a urca la etaj în acea noapte?

Kit se clătină, apoi clipi de câteva ori, ca un om care și-a pierdut simțul realității și încearcă să-l recupereze.

– Nu foarte mult, spuse el. În curând efectul dispăruse. Sunt obișnuit să beau. Când primești un șoc precum acesta, te trezești al dracului de repede.

– Ați dormit?

– Unde?

– La club. În dormitorul de la club. În acea noapte și dimineața devreme. Ați dormit sau nu?

– Cum dracu' să dorm? Am vorbit tot timpul!

– Documentul dumneavoastră sugerează că Jeb v-a abandonat la prima geană de lumină a zorilor și s-a evaporat din club, nu știm cum. V-ați reluat somnul după ce Jeb a dispărut atât de miraculos?

– Cum să o fi făcut? Nici nu apucasem să adorm, deci cum era să-mi reiau somnul? Iar plecarea n-a fost deloc *miraculoasă*. A fost profesională. El este un profesionist. Era. Știa toate trucurile profesiei.

– Și când v-ați trezit, abracadabra, nu mai era acolo!

– Plecase deja, v-am spus! Niciun abracadabra! S-a furișat. Tipul era un maestru al furișatului.

Lionel interveni și el, decentul Lionel:

– Kit, ca de la bărbat la bărbat, spune-ne ce ați discutat tu și Jeb în acea noapte – ajută-ne să ne facem o idee generală.

Toți mint despre cât au băut, dar dacă e să ajungem la ade-văr în afacerea asta, trebuie să știm toată povestea, cu bune și rele.

– Am băut bere caldă, ripostă disprețuitor Kit. Jeb a sorbit din a lui și a lăsat neatinsă cea mai mare parte din ea. Asta te satisface?

– Dar, de fapt – Lionel își privește degetele, ocolind privirea lui Kit – când v-ați pus serios pe treabă, vorbim deja de două sticle de bere, nu-i așa? Și Jeb, după cum spui, nu e băutor – nu era băutor, sărmanul –, deci se poate presupune c-ai băut-o tu pe toată. Adevărat?

– Probabil.

Dar Frances hotărâse să calculeze la sânge.

– Deci, în realitate, două jumătăți de bere peste cantitatea considerabilă de alcool pe care o consumaserăți înainte, după și în timpul cinei, ca să nu menționăm cele două whisky-uri duble băute cu Crispin la Connaught înainte de a ajunge la club. Împreună, optsprezece până la douăzeci de unități de alcool. Se pot trage concluzii și din faptul că, atunci când l-ați corupt pe portarul de noapte, ați cerut doar un pahar. Prin urmare, ați comandat berea pentru dumneavoastră. Numai pentru dumneavoastră.

– Ați amușinat pe la *clubul* meu? Asta-i pur și simplu abominabil. Bineînțeles că am cerut doar un pahar! Credeți că aș fi vrut să știe portarul de noapte că am un *bărbat* în cameră? Cu cine ați vorbit? Cu secretarul? Dumnezeule mare!

Apelă la Lionel, dar Lionel își netezea părul, iar Frances nu terminase încă:

– Avem informații de la persoane de încredere că ar fi fost imposibil pentru oricine, trucuri ale profesiei ori ba, să se infiltreze în incinta clubului, fie pe intrarea de serviciu

din spate, fie pe ușa principală, care este supravegheată tot timpul, atât de portar, cât și prin camerele de supraveghere cu circuit închis. La care putem adăuga că întregul personal al clubului e format din veterani ai poliției specializați în securitate.

Kit orbecăia, se îneca, lupta să-și recapete luciditatea, cumpătul, rațiunea.

– Ia ascultați amândoi. Nu mă interogați voi *pe mine*. Interogați-l pe Crispin. Interogați-l pe Elliot. Mai mergeți o dată la americani. Găsiți-o pe femeia aia care s-a dat drept doctoriță și care mi-a spus că Jeb a înnebunit, când de fapt el era deja mort.

Se bâlbâie. Respiră. Înghite.

– Și găsiți-l pe Quinn, oriunde ar fi. Obligați-l să vă spună ce s-a întâmplat cu adevărat pe stâncile din spatele caselor.

Crezu că terminase, dar descoperi că nu.

– Și faceți o anchetă publică adevărată. Găsiți femeia și copilul și asigurați o compensație rudelor lor! Și după ce ați făcut asta, aflați cine l-a ucis pe Jeb în ziua în care urma să semneze documentul și să spună ce avea de spus. Și adăugă oarecum fără legătură: Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu credeți nimic din ce vă spune șarlatanul acela de Crispin. Omul minte de îngheață apele.

Lionel terminase, în sfârșit, cu netezitul părului.

– Da, ei bine, Kit, nu vreau să fac caz de asta, dar, dacă vom fi forțați la o anchetă, te vei găsi într-o poziție destul de neplăcută, să fii sincer. O anchetă publică așa cum o propui tu – care ar rezulta din... ei bine, documentul tău – este la anilumină de tipul de audiere pe care ni-l dorim noi, eu și Frances. Orice ar putea aduce o cât de mică atingere siguranței naționale – operații secrete sau nu, extrădări extraordinare fie ele

doar plănuite sau executate, metode brutale de interogare, din partea noastră sau a americanilor – mă tem că ajunge direct în cutia cu secrete oficiale, și martorii odată cu el. Ridică respectuos ochii spre Frances, iar în acel moment ea își îndreaptă umerii și își așază palmele pe dosarul deschis din fața ei, de parcă era pe cale de a levita.

– Este de datoria mea să vă anunț, Sir Christopher, zise ea, că vă aflați într-o poziție foarte dificilă. Da, indubitabil, ați luat parte la o anumită operațiune secretă. Autorii ei s-au dispersat. Documentația, alta decât a dumneavoastră, este plină de goluri. În puținele documente din minister care *sunt* disponibile nu se menționează nume – în afară de unul. Al dumneavoastră. Ceea ce înseamnă că, în cazul unei investigații care ar rezulta pe baza acestui document, numele dumneavoastră va predomina ca reprezentant britanic de rang înalt în teren, și dumneavoastră veți fi cel care va trebui să răspundeți în cadrul procedurilor judiciare. Apoi se întoarce afabil. Lionel?

– Da. Astea-s veștile proaste, Kit, mă tem. Iar vestea bună, este, sincer, destul de greu de dobândit. Avem un set nou de reguli acum, pentru cazuri în care sunt implicate probleme delicate de securitate națională. Și, din nefericire, *Wildlife* bifează în multe din căsuțele acestea. Ceea ce ar însemna, mă tem, că orice audiere – *proces*, dacă vrei – va trebui să aibă loc cu ușile închise, fără avantajul unui juriu, din păcate, și înaintea unui grup de avocați selectați draconic, puși precaut la curent cu situația, dintre care unii vor vorbi *pentru* tine – pentru diminuarea pedepsei ori alt motiv –, iar alții, *împotriva* ta. Iar persoana acuzată – fie că vei fi tu, fie altcineva – nu va avea acces la probele împotriva sa. Asta e de la sine înțeles. Nu putem lăsa o echipă de avocați ai

apărării să scurme la întâmplare prin dosarele noastre cele mai secrete doar ca să se distreze, nu? Și conform regulilor care sunt acum în vigoare, chiar faptul că se derulează o audiere va trebui ținut secret. Ceea ce înseamnă că – și își luă libertatea unei încruntături de compasiune – oricât de draconic ar suna, Suzanna nu va ști că ești parte acuzată într-un proces, dacă ar fi cazul; și dacă lucrurile nu vor merge bine, nu va ști nici că ai fost găsit vinovat – presupunând că s-ar ajunge la asta – nici că ai fost încarcerat, nici pentru cât timp. Deliberat nu maschez adevărul, Kit. Cred că simțim amândoi că îți datorăm asta. Nu-i așa, Frances?

– E mort, murmură incoerent Kit: apoi, din nou, temându-se că nu a fost auzit: *Jeb* este mort.

– Da, din nefericire, e mort, încuviință Frances, acceptând pentru prima dată o afirmație a lui Kit. Deși poate nu chiar în circumstanțele pe care pari să le sugerezi. Un soldat bolnav s-a sinucis cu propria armă. Un fapt regretabil, dar este o practică din ce în ce mai frecventă. Poliția nu are niciun motiv de suspiciune și cine suntem noi ca să le punem sub semnul întrebării judecata lor? Între timp, documentul tău va fi înregistrat și păstrat, în speranța că nu va trebui niciodată să fie folosit împotriva ta. Sunt sigură că ne împărtășești această speranță.

*

Ajungând la picioarele scărilor gigantice, Kit pare să fi uitat în ce parte trebuia să o apuce, dar, din fericire, Lancaster e în apropiere ca să-l ghideze spre ușa din față.

– Care ai spus că e numele tău, dragă domnule? întrebă Kit pe când își strângeau mâna.

- Lancaster, sir.
- Ai fost foarte amabil.

*

Veștile că Kit Probyn fusese în mod cert văzut la barul clubului său din Pall Mall – transmise din nou și prin mesaj text celularului negru al lui Emily, mulțumită unui pont de la mama sa – au ajuns la Toby pe când se afla în sală de conferințe de la etajul trei pentru a discuta dezirabilitatea demarării de convorbiri cu un grup de rebeli libieni. Nu-și mai amintește ce scuze a găsit pentru a se ridica și a părăsi sala. Dar își amintește că a scos celularul argintiu din buzunar sub ochii tuturor – n-avea altă alternativă – a citit mesajul și a spus: „O, Doamne, îmi pare teribil de rău“, apoi probabil ceva despre cineva care e pe moarte, dat fiind că veștile despre moartea lui Jeb încă îl preocupau.

Își amintește că a alergat cât l-au ținut picioarele pe scări, pe lângă o delegație chineză care urca, apoi că a parcurs în fugă cei aproape nouă sute de metri de la minister până în Pall Mall, vorbind cu înfrigurare tot drumul cu Emily, care cu aceeași grabă își abandonase operațiile de seară și luase metroul spre St James Park. Se pare că secretarul clubului își onorase promisiunea de a o informa pe Suzanna imediat ce îl vedea pe Kit, chiar dacă nu cu bunăvoința care ar fi fost de așteptat de la el.

– Mama spune că vorbea despre tata ca de un tip de infractor pe fugă. Se pare că poliția a fost pe acolo mai devreme în seara asta și a pus o groază de întrebări despre el din partea ministerului de externe. Au spus că avea de a face cu o *verificare amănunțită*. Cât de mult a băut și dacă a fost cineva

la el în cameră când a dormit ultima dată la club, dacă-ți vine să crezi. Și dacă mituise portarul de noapte să le servească mâncare și băutură? Despre ce era vorba?

Gâfâind din cauza efortului și strângând încă la ureche celularul argintiu, Toby își ocupă poziția lângă cele opt trepte din piatră care duceau la impozantele portaluri ale clubului lui Kit. Și brusc Emily alerga spre el – Emily, cum n-o văzuse niciodată înainte –, Emily alergătorul, copilul sălbatic și liber, cu haina de ploaie umflându-se în jurul ei, părul negru fluturând pe fundalul cerului ca ardezia cenușie.

Urcară treptele, cu Toby în frunte. Holul era întunecat și mirosea a varză. Secretarul era un bărbat înalt și uscățiv.

– Tatăl dumneavoastră s-a dus în bibliotecă, o informă el pe Emily pe un ton sumbru. Mă tem că doamnelor nu le este permis accesul. Aveți voie la parter, dar numai după șase și jumătate. Apoi i se adresează lui Toby, după ce-l studie: cravată, sacou, pantaloni de aceeași nuanță. Puteți intra atât timp cât sunteți oaspetele lui. Va garanta că sunteți oaspetele lui?

Ignorând întrebarea, Toby se întoarce spre Emily.

– Nu e nevoie să stai și tu pe aici. De ce nu chemi un taxi și să ne aștepti în el până ieșim?

La mesele joase, printre corpuri de bibliotecă pline de cărți străvechi, bărbați care beau și murmură cu capetele apropiate. Dincolo de ei, într-un alcov invadat de busturi din marmură, stătea Kit, singur, aplecat peste un pahar cu whisky, cu umerii tremurând în ritmul inegal al răsuflării.

– Bell, spuse Toby în urechea lui Kit.

– Nu știam că ești membru, replică Kit, fără să-și ridice capul.

– Nu sunt, deci mi-ar plăcea să-mi cumperi ceva de băut. Votcă, dacă n-ai nimic împotriva. Una mare, spuse

chelnerului. Plătește Sir Christopher, vă rog. Apă tonică, gheață, lămâie. După care se așează. Cu cine ai vorbit la minister?

– Nu e treaba ta.

– Ei bine, nu sunt sigur de asta. Ți-ai făcut *démarche*-ul. Corect?

Kit, cu capul plecat. Sorbitură lungă din scotch.

– Ce mai *démarche*, murmură el nefericit.

– Le-ai arătat documentul. Cel pe care l-ai redactat când îl așteptai pe Jeb.

Cu o promptitudine neverosimilă, chelnerul așează votca în fața lui Toby împreună cu nota lui Kit și un pix.

– Într-un minut, îi spuse Toby și așteaptă până când chelnerul se îndepărtă. Apoi i se adresează lui Kit: Te rog să-mi spui doar atât. Documentul tău a menționat – menționează – numele *meu*? Poate ai considerat necesar să te referi la o înregistrare ilegală? Sau la fostul secretar al lui Quinn. Da?

Capul lui Kit este încă plecat, dar se mișcă dintr-o parte în alta.

– Deci, n-ai făcut nicio referire *la mine*? Niciun Toby Bell? *Nicăieri*. Nici în scris, nici în conversațiile tale cu ei?

– *Conversații!* izbucni Kit, cu un râs nefericit.

– M-ai menționat sau nu?

– Nu! Nici vorbă! Drept cine mă iei? Un turnător sau un afurisit de *trădător*?

– Am văzut-o pe văduva lui Jeb ieri. În Țara Galilor. Am avut o conversație lungă cu ea. Mi-a dat câteva piste promițătoare.

În sfârșit, capul lui Kit se ridică, iar Toby, spre stânjeneala lui, văzu lacrimi în ochii lui înroșiți.

– Ai văzut-o pe *Brigid*?

– Da. Exact. Am văzut-o pe Brigid.

– Cum e biata de ea? Cristoase Atotputernic.

– Curajoasă precum soțul ei. Și copilul e grozav. Ea mi-a indicat pista cu Shorty. Am aranjat să mă întâlnesc cu el. Spune-mi din nou. Chiar n-ai menționat numele meu? Dacă ai făcut-o, te înțeleg. Doar că trebuie să știi.

– *Nu*, repet, *nu*. Dumnezeuule, de câte ori trebuie să ți-o spun?

Kit semnă nota de plată și, refuzând brațul lui Toby, se ridică nesigur pe picioare.

– Și, apropo, ce naiba faci cu fiica mea? vru el să știe.

– Ne înțelegem foarte bine.

– Să nu faci ce-a făcut rahatul acela de Bernard.

– Ne așteaptă acum.

– Unde?

Toby îl escortă pe Kit în lunga călătorie prin bibliotecă și hol, pe lângă secretar, și în josul scărilor unde Emily aștepta lângă: nu în taxi, cum fuseseră instrucțiunile, ci în ploaie, ținând stoic portiera deschisă pentru tatăl său.

– Mergem direct la Paddington, spuse ea, după ce-l așează pe Kit pe bancheta din spate a taxiului. Kit are nevoie de ceva solid înainte să ia trenul. Tu?

– E o conferință la Chatham House, replică el, la care ar trebui să mă prezint.

– Atunci vorbim spre seară.

– Cu certitudine. Să văd cum se așază apele. Bună idee, încuviință el, conștient de privirea de bețiv pe care i-o arunca Kit de pe bancheta din spate.

O mințise? Nu chiar. Era o conferință la Chatham House și era adevărat și că era așteptat, dar nu-și propunea să participe. Lângă celularul argintiu din buzunarul de la haină era

o scrisoare de la o bancă de renume, scrisă pe hârtie foarte rigidă, livrată personal și pentru care se semnase la intrarea principală a ministerului de externe la ora trei după-amiază. Cu litere îngroșate solicita prezența lui Toby oricând, începând de acum și până la miezul nopții, la sediul central al companiei din Canary Wharf.

Semnat, G. Oakley, vicepreședinte.

*

Aerul rece biciuia Tamisa, eliminând aproape duhoarea stătută de fum de țigară care persista sub fiecare imitație de arcadă romană și la fiecare portic în stil nazist. În strălucirea alburie a lampioanelor în stil Tudor, alergători cu pantaloni scurți roșii, secretare îmbrăcate din cap până-n picioare în negru, oameni grăbiți, cu tunsori militare și serviete negre alunecau unii pe lângă ceilalți precum mimii într-un dans macabru. Înaintea fiecărui turn luminat și la fiecare colț de stradă, paznici musculoși îmbrăcați în hanorace îl examinau cu atenție. Alegând unul la întâmplare, Toby îi arată antetul scrisorii.

– E în Canada Square, amice. *Cred* că acolo e, nu sunt pe aici decât de un an – pe fondul unui hohot puternic de râs care îl urmărește în josul străzii.

Trecu pe sub o pasarelă și pătrunse într-un mall non-stop care oferea ceasuri de aur, caviar și vile pe țărmul lacului Como. La un raion de cosmetice, o fată frumoasă cu umerii goi îl invită să miroasă parfumurile.

– Nu *se întâmplă* să știi unde pot găsi Casa Atlantis, te rog?

– Vrei să cumperi? întrebă ea dulce, cu un zâmbet polonez lipsit de înțelegere.

Un bloc-turn se ridică în fața lui, cu toate luminile arzând. La baza sa, o cupolă sprijinită pe stâlpi: pe jos, o constelație masonică de mozaic auriu, iar în jurul domului albastru, cuvântul *Atlantis*. Iar în spatele cupolei, o ușă dublă din sticlă pe care erau gravate balene. Ușa scoase un suspin și se deschise la apropierea sa.

Un bărbat alb masiv îi înmână o clemă din crom și un card din plastic cu numele lui pe el din spatele unui birou din piatră sculptată.

– Liftul central și nu e nevoie să apăsați nimic. Să aveți o seară plăcută, domnule Bell.

– Și dumneavoastră la fel.

Liftul urcă, se opri și se deschise într-un amfiteatru înstelat cu arcade albe și nimfe celeste din marmură. Din mijlocul firmamentului în formă de dom atârna un mănunchi uriaș de scoici iluminate; iar de sub ele – ori chiar, după cum i se părea lui Toby, dintre ele – un om se apropia viguros de el. Luminat din spate, era înalt, chiar amenințător; dar când se mai apropie, își recuperează înălțimea reală, și treptat, Giles Oakley, în gloria sa executivă proaspăt găsită, ajunsese în fața lui: zâmbetul celui care a reușit, trupul bine șlefuit al eternei tinereți, frumosul cap cu păr vopsit, dinți perfecți.

– Toby, dragul meu, *ce plăcere!* Și *atât de* prompt. Sunt mișcat și onorat.

– Îmi pare bine să te văd, Giles.

Se așezară într-o cameră cu aer condiționat care era toată numai lemn de trandafir: fără ferestre, fără aer proaspăt, fără zi sau noapte. Când am îngropat-o pe bunica, aici am stat și am vorbit cu antreprenorul de pompe funebre, gândi Toby. Camera avea formă de L. Pe o latură, o masă de banchet și scaune din lemn de trandafir, goale. Pe latura unde stăteau acum, un birou și un tron din lemn de trandafir, însoțite de două scaune moi și cu brațe din lemn de trandafir. Pe masa din lemn de trandafir, o tavă din același tip de lemn pentru foarte vechiul Calvados, pe care Oakley îl pusese la îndemână. Până acum, nu se priviseră în ochi. Când negociază, își aminti Toby, Oakley nu te privește în ochi.

– Deci, Toby. Cum stai cu dragostea? întrebă el vioi, după ce Toby refuză Calvadosul și îl urmări pe Oakley cum își toarnă un pahar.

– Binișor, mulțumesc. Și ce mai face Hermione?

– Și marele roman? Terminat și copertat?

– De ce sunt aici, Giles?

– Pentru același motiv pentru care ai venit, cu certitudine, replică Oakley, bosumflându-se puțin, nesatisfăcut de modul necuviincios în care se derulau lucrurile.

– Și care ar fi acest motiv?

– O anumită operațiune secretă, plănuită acum trei ani, dar care, din fericire, după cum știm amândoi, nu a avut niciodată loc. Să fie *acesta* motivul? întrebă el, prefăcându-se amuzat.

Lumina poznașă se stinsese. Ridurile odată pline de viață din jurul gurii și ochilor exprimau o repulsie permanentă.

– Te referi la *Wildlife*, spuse Toby.

– Dacă vrei să dai nume secretelor de stat, da. *Wildlife*.

– *Wildlife* a fost executată, Giles. Ca și cele două persoane nevinovate. Știi asta la fel de bine ca și mine.

– Că știu sau *tu* știi asta, nu e momentul să discutăm. Problema aici este dacă lumea o știe și dacă ar trebui să fie informată. Și răspunsul la acele întrebări, dragule – măcar atât este evident și pentru un arici chior, darămite pentru un diplomat cu experiență ca tine – este foarte clar: nu, mulțumesc, niciodată. Timpul nu vindecă în astfel de cazuri. Ci supurează. Pentru fiecare an de negare britanică oficială, adaugă decibelii nenumărați de indignare morală a maselor.

Mulțumit de înfloriturile sale retorice, zâmbi fără veselie, se lăsă pe spate și așteptă aplauze. Când acestea nu se auziră, se trată cu o gură de Calvados și continuă:

– Ia gândește-te, Toby: o gloată de mercenari americani, ajutați de forțe speciale britanice deghezate și finanțată de dreapta evanghelică maniacă a republicanilor americani. Și toată treaba pusă la cale de un contractor de arme dubios, în tovărășie cu un grup de neoconi din conducerea de curând dizolvată a Noului Partid Laburist. Și dividendele? Trupul sfârtecat al unei femei musulmane nevinovate și cel al fetei ei. Să vezi asta prezentat pe piața media! Cât despre micul Gibraltar cu populația sa multietnică de mult asuprită: strigătele de a fi redată Spaniei ne-ar asurzi decenii la rând. Dacă nu o fac deja.

– Și?

– Pardon?

– Și ce ai vrea să fac eu?

Dintr-odată, privirea lui Oakley, care se eschivase de atâtea ori, se fixează pe Toby în implorare fierbinte:

– Nu *să faci*, dragule! *Să încetezi* să faci. Oprește-te acum și pentru totdeauna! Înainte de a fi prea târziu.

– Prea târziu pentru *ce*?

– Pentru cariera ta. Pentru ce altceva? Renunță la căutarea asta prezumțioasă a ceea ce e de negăsit, te implor. Te va distruge. Devino din nou cel care erai înainte. Și totul va fi iertat.

– Cine spune că va fi?

– Eu spun asta.

– Și cine altcineva? Jay Crispin? Cine?

– Ce contează *cine altcineva*? Un consorțiu neoficial de bărbați și femei înțelepți care au la suflet interesele țării lor, asta-ți ajunge? Nu o conspirație, ci chiar opusul. Nu fi *copil*, Toby.

– Cine l-a ucis pe Jeb Owens?

– Să-l ucidă? Nimeni. *El* a făcut-o. S-a împușcat. Bietul de el avea probleme de ani buni. Nu ți-a spus nimeni? Sau nu-ți convine acest adevăr.

– Jeb Owens a fost omorât.

– Prostii. Prostii de senzație. Ce te face să spui asta? solicită Oakley, cu bărbia ridicată provocator, dar cu vocea mai puțin sigură.

– Jeb Owens a fost împușcat în cap cu un pistol care nu era al lui, cu mâna greșită, doar cu o zi înainte de a se întâlni cu Probyn. Și era plin de speranțe. Era atât de plin de speranțe, încât și-a sunat soția de care se înstrăinase în dimineața zilei în care a fost ucis și i-a spus ce plin de speranțe era și cum puteau de-acum să-și reia viețile. Cine l-a ucis a pus o actriță de mâna a doua să se dea drept doctoriță și să sune acasă la Probyn *după* moartea lui Jeb, spunând că acesta se află într-un spital psihiatric și nu vrea să stea de vorbă cu nimeni.

– Cine ți-a spus astfel de aiureli? întrebă Oakley, dar expresia de pe fața lui era mai puțin sigură decât vocea.

– Ancheta poliției a fost condusă de niște ofițeri sânguincioși în civil de la Scotland Yard. Grație sânguinei lor, niciun indiciu nu a fost cercetat. Nu s-a făcut nicio investigație criminalistică, s-a renunțat la o serie de formalități și incinerarea a avut loc cu o viteză record. Caz închis.

– Toby?

– Ce?

– Presupunând că e adevărat, astea-s noutăți pentru mine, habar n-aveam. Jur. Ei mi-au spus...

– *Ei? Cine sunt ei? Cine naiba sunt ei? Ce ți-au putut spune ei? Că uciderea lui a fost mușamalizată și toată lumea poate pleca acasă?*

– Eu înțelesesem că Owens s-a sinucis într-o criză de depresie, frustrare sau ce suferință o fi avut sărmanul de el. *Așteaptă! Ce faci? Așteaptă!*

Toby era la ușă.

– Întoarce-te. Insist. Stai jos, vocea lui Oakley era aproape pierdută. Poate am fost indus în eroare. Este posibil... Să zicem. Să zicem că faptele sunt așa cum mi le-ai prezentat. De dragul discuției. Spune-mi ce știi! Trebuie să existe explicații. Întotdeauna sunt. Nimic nu e bătut în cuie. Nu în lumea reală. Nu poate fi. Stai jos! N-am terminat.

Urmărit de privirea imploratoare a lui Oakley, Toby se întoarce de la ușă, dar nu se așează.

Văzând că Toby nu voia să-i ofere nimic, continuă:

– Spune-mi încă o dată, ordonă Oakley, recăpătându-și pentru o clipă ceva din vechea lui autoritate. Am nevoie să știu totul. Care sunt sursele tale? Toate zvonuri, nu mă îndoiesc. Nu-i nimic, lasă. Ei l-au omorât. Acei ei de care

ești așa interesat. Ne asumăm asta. Și odată ce ne asumăm asta, ce concluzie tragem? Dă-mi voie să-ți spun... zise, iar vorbele îi ieșeau cu greu, tragem concluzia că a sosit timpul să-ți retragi cavaleria – o retragere tactică, temporară, normală, demnă cât încă mai poți. O destindere. Un armistițiu care dă șansa ambelor părți să-și reevalueze pozițiile și să se calmeze. Nu înseamnă că ai da bir cu fugiții din fața unei bătălii. Știu că n-ai face asta. Înseamnă doar că ți-ai păstra muniția pentru altă dată. Insistă acum și, la sfârșitul zilei, ce vei fi obținut? Vei fi un paria pentru tot restul vieții. Tu, Toby! Dintre toți oamenii. Asta vei fi. Un proscris care și-a jucat cărțile prea devreme. Și nu pentru asta ai fost adus pe pământ – știu asta mai bine ca oricine. Întreaga țară țipă după o nouă elită. Cerșește o nouă elită. Bărbați ca tine – bărbați adevărați – bărbații adevărați ai Angliei, integri – în regulă, și visători –, dar cu picioarele pe pământ. Bell e ceea ce vă trebuie, le-am spus. Minte ordonată și o inimă pe măsură. Tu nici măcar nu știi ce înseamnă adevărata dragoste, nu-i așa? Nu așa cum o cunosc eu. Ești orb în fața ei. Nevinovat. Întotdeauna ai fost. Știu asta. Înțeleg. Te-am iubit pentru asta. Într-o bună zi, m-am gândit, o să vină la mine. Dar am știut că n-o vei face.

Dar Giles Oakley vorbea deja unei camere goale.

*

Întins pe pat în întuneric, cu celularul argintiu în mână dreaptă, Toby ascultă strigătele de vineri noaptea din stradă. Așteaptă până vine acasă. Trenul de noapte pleacă din Paddington la 11.45. Am verificat și a plecat la timp. Emily

urăște taxiurile. Urăște să facă ceva ce săracii nu-și permit. Așa că așteaptă.

Apasă tasta verde oricum.

– Cum a fost la Chatham House? întrebă ea somnoroasă.

– Nu m-am dus.

– Și-atunci ce-ai făcut?

– Am sunat un vechi prieten. Am stat la taclale.

– Despre ceva anume?

– Nimicuri. Ce face tatăl tău?

– L-am predat însoțitorului. Mama îl va culege din tren la capătul celălalt.

Agitație, rapid suprimată. Un murmur înăbușit de „dă-te jos!”

– Pisica asta nenorocită, explică ea. În fiecare noapte încearcă să se urce în patul meu și o dau jos. Cine credeai că e?

– N-am îndrăznit să mă întreb.

– Tati e convins că ai planuri cu mine. Are dreptate?

– Probabil.

O tăcere lungă.

– Ce este mâine? întrebă ea.

– Joi.

– Te întâlnești cu omul tău. Da?

– Da.

– Am program la o clinică. Termin pe la prânz. Apoi am câteva vizite la domiciliu.

– Poate spre seară, atunci, spuse el.

– Poate.

Din nou, o tăcere lungă.

– Toate au mers bine în seara aceasta?

– Oproblemă cu prietenul meu. Credea că sunt homosexual.

– Și nu ești?

- Nu. Nu cred.
- Și nici n-ai cedat din politețe?
- Nu, din câte îmi amintesc.
- Atunci totul e în ordine, nu?

Nu te opri, dorea el să-i spună. Nu trebuie să fie vorba neapărat de speranțele și visurile tale. Vorbește-mi până reușesc să mi-l scot pe Giles din cap.

CAPITOLUL 7

Se trezise într-o stare neplăcută, cu sentimente pe care trebuia să le renege și altele pe care trebuia de urgență să le reînvie. În pofida cuvintelor de consolare ale lui Emily, fața și vocea lui Oakley erau cele care îi stăruiau în minte.

Sunt o târfă.

N-am știut.

Am știut și am permis să se întâmple.

N-am știut și ar fi trebuit să știu.

Toată lumea știa, în afară de mine.

Și cel mai frecvent: după episodul Hamburg, cum am putut să fiu atât de prost – să-mi spun că fiecare om are dreptul la dorințele lui și, la urma urmelor, nimeni n-a avut de suferit, în afară de Giles?

Pornind de aici făcu o evaluare a daunelor, urgentă și, în ultimă instanță, sterilă, pe baza informațiilor pe care le relevase sau nu Oakley, despre măsura în care fuseseră compromise activitățile sale non-ministeriale. Dacă Charlie Wilkins – sau un anumit prieten al lui din Metropolitană – era sursa lui Oakley, ceea ce Toby considera de la sine înțeles, atunci călătoria în Țara Galilor și întâlnirea sa cu Brigid fuseseră deconspirate.

Dar fotografiile nu fuseseră deconspirate. Calea către Shorty nu fusese deconspirată. Oare vizita în Cornwall fusese deconspirată și ea? Posibil, din moment ce poliția, sau versiuni ale ei, năvăliseră prin tot clubul lui Kit și aveau cunoștință de faptul că Emily venise să-l salveze pe Kit împreună cu un prieten de familie.

Și dacă reușiseră să compare descrierea apelantului lui Brigid cu descrierea prietenului de familie făcută de secretarul clubului – atunci se putea trasa în teorie o linie directă între Toby Bell și Kit Probyn și invers.

Caz în care *ce*?

Caz în care poate nu ar fi cel mai înțelept mod de acțiune să se prezinte lui Shorty sub acoperirea unui jurnalist galez și să-i ceară să dea în vileag anumite evenimente. Ceea ce ar putea fi un act sinucigaș. Așa că, să-mi trag cearșaful peste cap, să ascult sfatul lui Oakley și să mă prefac că toate astea nu s-au întâmplat niciodată?

Sau, mai clar spus: încetează să te flagelezi cu întrebări fără răspuns și du-te la Mill Hill să te întâlnești cu Shorty, pentru că nu-ți trebuie decât un martor care să rămână în viață și să depună mărturie. Se poate întâmpla una din două, gândi el. Shorty va spune da și vom face împreună ceea ce Kit și Jeb plănuiseră să facă sau Shorty va spune nu și va da fuga la Jay Crispin să-i spună ce băiat ascultător este el, și totul se va năru.

Dar orice s-ar întâmpla, Toby mută în sfârșit bătălia pe teritoriul inamicului.

O sună pe Sally, asistenta lui. Dă peste mesageria vocală. Bine. Își ia o voce suferindă:

„Sally, sunt Toby. Mă doare tare o măsea. Mi-am făcut programare la dentist. Așa că ascultă-mă. Contau pe mine la ședința din dimineața asta. Îmi poate ține Gregory locul la chestia aia cu NATO. Scuze tuturor, OK? O să te țin la curent. Din nou, mii de scuze.“

Următoarea întrebare: ce poartă întreprinzătorul tău jurnalist de provincie la Londra? S-a hotărât pentru blugi, adidași și un hanorac ușor. Și ca un adaos rafinat după părerea sa, niște stilouri care să se potrivească cu carnetul său de reporter.

Dar când se întinse după BlackBerry-ul său își aminti că acesta conținea fotografiile lui Jeb care erau și ale lui Shorty. Se hotărî să plece fără el.

*

Patiseria & Cafeneaua Golden Calf se află pe High Street, înghesuită între o măcelărie cu specific musulman și un magazin cu delicatese cușer. În geamurile luminate în roz, torturile aniversare și torturile de nuntă se războiau cu bezelele de dimensiunea ouălor de struț; o balustradă din bronz separa cafeneaua de magazin: asta văzu Toby de vizavi, înainte de a se îndrepta spre o stradă lăturalnică pentru a finaliza verificarea mașinilor, camionetelor și mulțimilor de cumpărători de sâmbătă dimineață care se înghesuiau pe trotuare.

Apropiindu-se a doua oară de cafenea, acum pe partea dreaptă a străzii, Toby se asigură că observațiile de la prima verificare erau corecte: secțiunea de cafenea, la această oră matinală, nu avea clienți. Alegând ceea ce profesorii numeau

masa pușcașului – într-un colț, cu fața la intrare – comandă un cappuccino și așteaptă.

În zona de autoservire a localului, clienți înarmați cu clești din plastic își umpleau cutiile din carton cu produse de patiserie, perindându-se de-a lungul tejghelei și plătindu-și cumpărăturile la casă. Dar niciunul nu putea să fie Shorty Pike, înalt de 1,95 metri – *dar Jeb l-a placat, spărgându-i și nasul pe parcurs.*

Se făcu unsprezece și zece. S-a speriat, decide Toby. Zace într-o camionetă cu capul zăbit de o împușcătură cu mâna tremurândă.

Un bărbat chel, solid, cu o față măslinie ciupită de vărsat și cu ochi mici și rotunzi se uită gânditor prin fereastră: mai întâi la prăjituri și produse de patiserie, apoi, din nou, la prăjituri. Nu clipește, umeri de halterofil. Costum cu culoare închisă, elegant, fără cravată. Acum pleacă. Ce urmărește? Sau s-a gândit să se regaleze cu o prăjitură cu cremă, apoi s-a răzgândit pe motiv de siluetă? Deodată Toby își dădu seama că Shorty stătea lângă el. Și că Shorty probabil că s-a aflat tot timpul în toaleta din spatele cafenelei, aspect la care Toby nu se gândise și ar fi trebuit, dar se gândise Shorty.

Părea mai înalt de un metru nouăzeci și cinci, probabil pentru că stătea foarte drept, ținând ambele mâini foarte mari pe masă, într-o poziție pe jumătate încolăcită. Părul negru lucios îi era pieptănat pe spate, iar pomeții înalți de star de cinema purtau un zâmbet permanent; și o piele atât de strălucitoare, încât credeai că, după bărbierit, a fost frecată cu o perie de unghii. Nasul avea și o ușoară curbură, poate acolo unde și-a lăsat Jeb urma. Purta o cămașă bleumarin cu buzunare, unul pentru țigări, celălalt pentru un pieptene argintiu protuberant.

– Deci, ești Pete, da? Întrebă el din colțul gurii.

– Și tu ești Shorty. Ce dorești, Shorty? Cafea, ceai?

Shorty ridică din sprâncene și privește atent cafeneaua, fără să se grăbească. Toby se întrebă dacă era întotdeauna atât de teatral, ori faptul că ești înalt și narcisist și conștient de tine, toate deodată, te face să te porți așa. Și în timp ce-și pune întrebările astea, surprinse o altă privire, ori i se păru că surprinde, a aceluiași om chel, solid, care se întreba dacă să-și cumpere o prăjitură cu cremă: trecând cu un aer preocupat pe lângă geamul cafenelei.

– Să-ți spun ceva, Pete, spuse Shorty.

– Ce?

– Nu mă simt în largul meu aici, să fiu sincer, dacă n-ai nimic împotriva. Mi-ar plăcea să fie ceva mai intimă întâlnirea noastră. Departee de lumea dezlănțuită, cum se spune.

– Unde vrei, Shorty. Tu hotărăști.

– Și nu o faci pe deșteptul, nu? Nu ai vreun fotograf ascuns după colț ori ceva de genul acesta, nu?

– Sunt curat și complet singur, Shorty. Doar arată-mi drumul, spuse Toby afabil, văzând transpirația care inundase sprâncenele lui Shorty și observând că îi tremură mâna cu care trăgea de buzunarul cămășii bleumarin să-și scoată o țigară. Mâna se întoarse pe masă goală. Simptome de sevraj? Sau doar o noapte grea.

– Numai că am o dubă nouă după colț, vezi tu, un Audi. Unul nou. L-am parcat mai devreme, în caz că e nevoie. Deci, ce vreau să spun este că putem merge undeva, cum ar fi un parc de distracții sau undeva, și să discutăm acolo, unde nu putem fi observați, eu fiind ceea ce sunt. Un schimb total și sincer, cum se spune. Pentru ziarul tău. *Argus*, da?

– Așa e.

– Este un ziar mare – doar local ori la nivel național?

– Local, dar suntem și online, replică Toby. Deci, ajungem la un număr destul de mare de cititori.

– Ei, păi asta e bine, nu? Deci, nu te deranjează?

– Să mă deranjeze ce?

– Că nu rămânem aici?

– Bineînțels că nu.

Toby merse la teighea să-și achite consumația, ceea ce dură câteva momente, iar Shorty stătea în spatele lui, de parcă ar fi urmat la rând.

Și după ce Toby plăti, Shorty se îndreptă înaintea lui spre ieșire, făcând-o pe garda de corp, brațele mari ridicate ca să facă loc.

Iar când Toby păși pe trotuar, acolo era și Shorty, care îl îndruma printre cumpărătorii care mișunau, dar nu înainte ca Toby, privind scurt în stânga, să nu-l observe din nou pe chelul solid cu o slăbiciune pentru prăjiturile cu cremă, de data acesta stând pe trotuar, cu spatele la el, vorbind cu alți doi bărbați.

Și dacă a fost vreun moment în care Toby să se gândească s-o șteargă, acesta a fost momentul, pentru că toată pregătirea îi spunea: nu ezita, ai văzut scenariul clasic, ai încredere în instinctele tale și pleacă acum, pentru că e singura ta șansă.

Dar dorința de a rezolva problema trebuie să fi fost mai puternică decât rațiunea, pentru că deja se lăsa condus după colț și într-o stradă cu sens unic, unde un Audi albastru strălucitor era într-adevăr parcat pe trotuarul stâng, în spatele lui fiind parcat un Mercedes sedan negru.

Și încă o dată antrenorii i-ar fi spus că și aceasta era o organizare clasică: o mașină pentru răpire și una pentru urmărire. Și când Shorty își apăsă telecomanda de la un metru

distanță, apoi deschise prompt portiera din spate a Audi-ului în locul celei din față, în același moment strângând mai puternic brațul lui Toby, iar solidul și cei doi colegi apropiindu-se de după colț – ei bine – orice îndoială din mintea lui Toby dispăru. Totuși, respectul de sine îl obligă să protesteze, chiar dacă numai ușor:

– Chiar vrei să stai *în spate*, Shorty? întrebă el surprins.

– Mai am jumătate de oră pe contor, nu? E păcat s-o risipesc. La fel de bine am putea sta aici să discutăm. De ce nu?

Dar Toby încă ezita, pentru că în mod sigur era cel mai normal lucru de făcut. Să stea în față este cel mai normal lucru pentru doi oameni care vor să discute în particular într-o mașină parcată pe o stradă aglomerată și care poate vor să se plimbe puțin când li se termină timpul de parcare.

Dar intră oricum, și Shorty urcă imediat lângă el, în timp ce cheliosul solid se strecură pe scaunul șoferului dinspre trotuar și încuie toate cele patru uși; în timp ce, în oglinda laterală, Toby îi văzu pe cei doi amici care se așezaseră confortabil în Mercedes.

În Audi, mirosea a dezinfectant Jeyes. Probabil cuiva i se făcuse rău.

Chelul nu pornise motorul, dar nici nu întorsese capul să se uite la Toby, preferând să-l studieze prin oglinda retrovizoare cu mișcări rapide și alunecoase ale ochilor lui mici și rotunzi.

Shorty se uita ostentativ pe fereastră la trecători.

Chelul își pusese mâinile pe volan, dar cu motorul nepornit și mașina stând pe loc, gestul părea puțin ciudat, doar dacă nu se dorea a fi o avertizare.

Mâini puternice, foarte curate și împodobite cu inele inscripționate. Țeasta cu totul lipsită de păr. Poate că este

unul dintre acei chelioși naturali. Buzele îi sunt foarte roz și trebuia să și le umezească mereu cu limba înainte de a vorbi, ceea ce-i sugera lui Toby că era la fel de nervos ca și Shorty.

– Domnule, cred că am deosebita onoare de a-i ura bun venit domnului Toby Bell de la ministerul de externe al Majestății Sale, este corect? anunță el cu un accent sud-african pedant, dar tensionat.

– Cred că da, încuviință Toby.

– Domnule, numele meu este Elliot, sunt coleg cu Shorty. Și recită: Domnule, sau Toby, dacă îmi pot permite. Am instrucțiuni să-ți prezint complimente din partea domnului Jay Crispin, pe care am privilegiul să-l servesc. El dorește să se scuze prin mine pentru orice disconfort pe care l-ai suportat până acum, te asigură de bunăvoința lui, te sfătuiește să te relaxezi și așteaptă cu nerăbdare să aveți un dialog deschis și creator imediat ce vom ajunge la destinație. Dorești să discuți cu domnul Crispin acum?

„Un renegat albanezo-elen, care obișnuia să se numească Eglesias, fost în Legiunea Franceză, fost în Forțele Speciale Sud-Africane, a omorât un tip într-un bar din Johannesburg și a venit în Europa să-și îngrijească sănătatea? Tipul acesta de Elliot?“ întrebuse Oakley, după cină, în timp ce sorbeau din Calvados.

– Nu, mulțumesc, răspunde Toby.

– Pasager la bord, raportează Elliot în microfon și ridică un deget în oglinda laterală pentru Mercedesul negru parcat în spatele lor.

– Trist ce s-a întâmplat cu bietul Jeb, remarcă Toby, întorcându-se spre Shorty, al cărui interes în trecători se intensifică brusc.

Dar Elliot este mai deschis conversației.

– Domnule Bell, fiecare om are destinul lui, fiecare om are un timp alocat, așa spune. Ce este scris rămâne scris. Nimeni nu poate scăpa de asta. Vă simțiți bine acolo în spate, domnule? Noi, șoferii, uneori luăm toate prea în ușor, după părerea mea.

– Mă simt perfect, mulțumesc, spuse Toby. Dar tu, Shorty?

Niciun răspuns.

*

Se îndreptau spre sud, iar Toby refuzase orice conversație, ceea ce a fost probabil înțelept din partea lui, pentru că singurele întrebări la care se putea gândi făceau parcă parte dintr-un vis urât: „Ai avut de-a face cu moartea lui Jeb, Shorty?” Sau „Spune-ne, Elliot, ce *ai făcut* cu trupul femeii și al copilului ei?” Coborâseră pe Fitzjohn's Avenue și se apropiau de marginea pădurii St John. Și cu nervii întinși la maximum, Toby trebuie să fi fost în formă, pentru că vorbele de adio ale lui Fergus Quinn către Jay Crispin de acum trei ani îi reveniră în minte de parcă s-ar fi aflat din nou în apartamentul său din Islington, ascultând pentru prima dată, cu respirația tăiată, înregistrarea furată:

„... în regulă, în jur de patru... pădurea îmi convine mai mult, este mai retrasă...”

Într-o succesiune rapidă, observă barăci militare păzite de santinele britanice cu arme automate, apoi o casă enormă din cărămidă păzită de pușcași marini americani. Un semn pentru *cul de sac*. Vile cu acoperișuri verzi, de cel puțin cinci milioane, pereți din cărămidă înalți, magnolii în plină floare. Flori de cireș căzute pe pământ aidoma unor confetti. În fața

lor acum, două porți verzi, care se deschideau deja. Și în oglinda laterală, Mercedesul negru apropiindu-se atât de mult, încât aproape că-i atinge.

*

Nu se aștepta să fie atâta alb. Depășesc un rond din pietriș și trag în fața unei case scunde albe, înconjurate de peluze ornamentale. Veranda albă în stil paladin e prea grandioasă pentru casă. Camere video se ȋtesc din ramurile copacilor. De fiecare latură se află sere de portocali. Un om voinic, îmbrăcat în hanorac, îi deschide portiera. Shorty și Elliot au ieșit deja, dar Toby, din spirit de contrazicere, a decis să aștepte până este tras afară. Acum, în propriul ritm, coboară din mașină și se întinde ostentativ.

– Bine ați venit la Castle Keep, domnule, spune omul cu hanorac, cuvinte pe care Toby este înclinat să le considere un gen de glumă proastă până când observă un scut lustruit din bronz montat dincolo de ușa principală și care prezintă un castel ca o piesă de șah peste o pereche de spade încrucișate.

*

Urcă scările. Doi bărbați îi iau stilourile, carnetul de reporter și ceasul de la mână și îl conduc către un culoar, spunându-i:

– Domnule, o să primiți totul înapoi după ce vă întâlniți cu șeful.

Toby se hotărăște să intre în stare de alertă. Nu este prizonier, este un om liber care parcurge un coridor strălucitor, pavat cu gresie spaniolă, cu pereții decorați cu picturi florale

de Georgia O'Keefe. Pe ambele laturi ale holului se află uși, dintre care unele sunt deschise. Prin ele se aud voci vesele. E adevărat, Elliot merge lângă el, dar mâinile îi sunt strânse la spate de parcă ar fi pe drumul spre biserică. Shorty a dispărut. Niciun hanorac în preajmă. O secretară drăguță cu o fustă lungă neagră și o bluză albă zboară pe coridor. Îi oferă lui Elliot un „Salut“ politicoș, la care Elliot răspunde. Dar zâmbetul este pentru Toby și se simte aproape tentat să-i răspundă. Într-o cameră albă, cu un tavan înclinat din sticlă albă, o doamnă afectată, de vreo cincizeci și ceva de ani, cu păr cenușiu, stă la un birou.

— A, domnul Bell. Foarte bine, domnul Crispin *vă așteaptă*. Mulțumesc, Elliot, cred că Jay așteaptă cu nerăbdare discuția în particular cu domnul Bell.

Și, după cum descoperă Toby, și el așteaptă cu nerăbdare discuția în particular cu Jay. Dar pătrunzând în mărețul birou al lui Crispin, are doar un sentiment antiapoteotic profund, reminiscență a sentimentelor pe care le experimentase în seara aceea, cu trei ani în urmă, când căpcăunul tenebros care îl bântuise în Bruxelles și Praga, intrase în biroul lui Quinn cu micuța Miss Maisie atârându-i de braț, dezvăluindu-se a fi aceeași versiune de televiziune a directorului de succes, prevenitor, nici urât, nici atrăgător, oleacă peste patruzeci de ani, care în acest minut se ridica de pe scaun mimând o surpriză plăcută, cu un zâmbet de băiat obraznic și cu o camaraderie bărbătească.

— Toby! Ce mod de a ne întâlni! Destul de ciudat, trebuie să admit, să pozezi într-un jurnalist provincial care vrea să scrie necrologul sărmanului Jeb. Totuși, presupun că nu puteai să-i spui lui Shorty că ești de la ministerul de externe. Ar fi luat-o la fugă.

– Speram mai curând ca Shorty să-mi povestească despre *Operațiunea Wildlife*.

– Da, ei bine, m-am prins. Shorty e puțin dat peste cap de ceea ce s-a întâmplat cu Jeb, ceea ce e de înțeles. Fie vorba între noi, nu e chiar în apele sale. Nu că ți-ar fi spus prea multe. Nu era în interesul lui. În al nimănui. Cafea? Decofeinizată? Ceai de mentă? Ceva mai tare? Doar nu răpesc în fiecare zi pe cineva.

– De ce e Shorty dat peste cap de povestea cu Jeb? Credeam că poate el l-a ucis pe Jeb pentru tine.

– Nu chiar, replică Crispin, fără ezitare. Nu când ai împărțit tranșeea cu un tip. Soldații sunt animale aparte. Cât de departe ai ajuns?

– Cu ce?

– Investigațiile tale cu *Wildlife*. Am crezut că despre asta vorbim. Te-ai întâlnit cu Probyn, te-ai întâlnit cu văduva. Văduva ți l-a dat pe Shorty. Te-ai întâlnit cu Elliot. Câte cărți mai ai în mână? Încerc doar să trag cu ochiul, explică el agreabil. Probyn? Epuizat. N-a văzut nimic, iar tot ce a auzit nu se poate proba. Văduva? Îndurerată, paranoică, isterică: fără valoare. Ce altceva mai ai?

– L-ai mințit pe Probyn.

– Cum ai fi făcut și tu în locul meu. A fost o soluție de conveniență. Ori n-a auzit dragul de funcționar la externe de minciuni de conveniență? Problema ta este că o să-ți pierzi în curând slujba, și ce e mai rău abia apoi o să urmeze. M-am gândit că aș putea să te ajut.

– Cum?

– Păi, pentru început, ce zici de puțină protecție și o slujbă?

– La Ethical Outcomes?

– O, Doamne, dinozaurii *ăia*, spuse Crispin, cu un râs care sugera că uitase cu totul de Ethical Outcomes până să-i amintească Toby. N-am nimic de-a face cu magazinul ăsta, mulțumesc lui Dumnezeu! Ne-am despărțit demult. Ethical a pus scaunele pe masă și a plecat în străinătate. Cine deține acțiunile deține și responsabilitatea. Absolut nicio legătură cu Castle Keep.

– Și Miss Maisie?

– A plecat demult. Împărțea biblia păgânilor din Somalia, ultima dată când am auzit de ea.

– Și prietenul tău Fergus?

– Mda, ei bine, ce păcat de bietul Fergus! Totuși, aud că partidul lui îl vrea înapoi, după ce a pierdut puterea, experiența lui ministerială cântărește mult etc. – ei bine, cu condiția ca el să renunțe la Noul Partid Laburist, la activitățile lui, desigur, ceea ce e fericit să facă. A vrut să semneze cu noi, asta rămâne între noi. Pe genunchi, practic. Dar mi-e teamă că, spre deosebire de tine, nu a fost destul de bun. Un zâmbet nostalgic îi apare pe chip, amintindu-și de vremurile trecute. Când te lansezi în afacerea asta, iei tot ce poți, riscăm să ducem la îndeplinire operațiunea asta sau suntem niște fricoși? Există un singur moment oportun. Ai oameni plătiți, bine pregătiți, care ard de nerăbdare să acționeze. Ai informații în valoare de o jumătate de milion de dolari, aproape ai primit undă verde de la puterile care-ți acoperă spatele, dar nu mai mult. OK, existau zvonuri în ceea ce privește sursele noastre de informații. Dar când nu există?

– Și asta a fost *Wildlife*?

– Așa mi s-a spus.

– Și victimele colaterale?

– Îți rup sufletul. Întotdeauna. Cel mai rău lucru din meseria noastră. Dar care e alternativa? Dă-mi o dronă Predator și două focoaase Hellfire și-ți arăt eu ce înseamnă *cu adevărat* victime colaterale. Vrei să ne plimbăm prin grădină? Într-o zi ca asta, e păcat să nu ne bucurăm de soare.

Camera în care se aflau era parțial birou, parțial seră. Crispin ieși, iar Toby nu avu de ales decât să-l urmeze. Grădina, de o lungime impresionantă, era înconjurată de ziduri și amenajată în stil oriental, cu cărări pietruite și apă curgând printr-o conductă din ardezic într-un heleșteu. O chinezoaică din bronz cu o pălărie *hakka* prindea pește.

– Ai auzit de Rosethorne Protection Services? întrebă Crispin peste umăr. Valora trei miliarde de dolari la ultima numărătoare.

– Nu.

– Ei bine, ne-am lipit de ei, a trebuit, pentru că ne dețin. Deocamdată. La viteza actuală de dezvoltare, ne va lua încă doi ani să ne răscumpărăm. Patru maximum. Știi câți lucrează pentru noi la nivel mondial?

– Nu. Mi-e teamă că nu.

– Cu normă întreagă, șase sute. Birouri în Zürich, București, Paris. Orice, de la protecție personală la securitate la domiciliu și până la contraspionaj, de la cine-ți spionează firma până la cine se culcă cu nevastă-ta. Ai idee ce tip de oameni avem pe statele de plată?

– Nu. Spune-mi.

Se răsuci pe călcâie și, amintindu-i de Fergus Quinn, începu să numere pe degete sub nasul lui Toby:

– Cinci șefi ai serviciilor de informații străine. Patru încă activi. Cinci foști directori de la Informațiile britanice. Mai mulți șefi de poliție și adjuncți decât poți număra, aici și în

străinătate. Și printre ei, lachei de la Whitehall care vor să facă un ban în plus, la care se adaugă două duzini de membri ai Camerei Lorzilor și ai Camerei Comunelor, și ai o imagine destul de impresionantă.

– Sigur că este, spuse Toby, observând că în vocea lui Crispin se strecura un gen de emoție, chiar dacă era mai mult bravada unui copil, decât a unui adult.

– Și în caz că ai vreo îndoială că frumoasa ta carieră la ministerul de externe s-a terminat, fii atât de amabil și urmează-mă, continuă afabil Crispin.

*

Se află într-o cameră fără ferestre ca un studio de înregistrare cu pereți antifonați și monitoare plate, iar Crispin derulează la volum înalt un fragment din înregistrarea furată de Toby, partea unde Quinn îl presează pe Jeb:

„... așadar, ceea ce spun eu, Jeb, este: iată-ne aici, cu numărătoarea inversă a Zilei Z răsunându-ne în urechi. *Tu*, ca soldat al Reginei, *eu*, ca ministru al Reginei...”

– Suficient sau mai vrei? întreabă Crispin și, când nu primește niciun răspuns, închide dispozitivul și se așază într-un scaun foarte modern de lângă consolă, în timp ce Toby își aduce aminte de Tina: Tina, menajera portugheză, care îi ținuse locul Lulei cât aceasta fusese plecată într-o vacanță neanunțată; Tina, care era atât de înaltă și atât de improbabil de conștiincioasă, încât ștersese de praf fotografia de nuntă a bunicilor. „Dacă aș fi fost staționat în străinătate, nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că *nu* lucrează pentru poliția secretă.”

Crispin se leagănă ca un copil căzut pe gânduri, acum aplecându-se pe spate, acum aterizând delicat cu ambele picioare pe covorul gros.

– Te superi dacă o să clarific? întrebă el, continuând fără să aștepte răspunsul. În ceea ce privește dragul și bătrânul nostru minister de externe, ești terminat. De îndată ce trimit această înregistrare, o să te dea afară. Dacă spui *Wildlife*, încep să le tremure genunchii. Uită-te cu ce s-a ales idiotul ăla de Probyn pentru deranj.

Părăsind aparența de frivolitate, Crispin încetă să se mai legene și se încruntă teatral.

– Deci, să trecem la partea a doua a conversației noastre, partea constructivă. În linii mari, acesta este pachetul care te așteaptă. Avem avocații noștri, avem un contract standard. Dar suntem flexibili, nu suntem proști și apreciem fiecare caz după meritele lui. Înțelegi? – bineînțeles că da. Și știm destule despre tine, evident. Ești proprietarul unui apartament, ai moștenit ceva de la bunicul tău, nu foarte mult, nu chiar bani pentru toată viața, dar nici nu mori de foame. ME îți plătește actualmente 58 000 de lire, urmând anul viitor să ajungi la 75 000 de lire dacă-ți ții nasul curat, fără datorii senzaționale, ești hetero, te culci cu cine poți, nu ai mașină și nu ești implicat romantic. Ce altceva ai care ne place? Mai tot. Sănătate bună, îți plac activitățile în aer liber, ca și nouă, ești anglo-saxon get-beget, dintr-o familie modestă, dar ai avansat pe linie socială, cunoști bine trei limbi străine, ai obținut câte un Rolodex Clasa A¹ în fiecare țară în care ai slujit-o pe Regină și putem să te plătim dublu față de cât îți dă ea, și asta doar pentru început. Te așteaptă un dar de bun

¹ Dispozitiv rotativ pentru cărți de vizită (n.tr.)

venit din aur, în valoare de 10 000 de lire, în momentul în care te alături echipei noastre ca vicepreședinte executiv, o mașină la alegere, toate beneficiile, asigurare de sănătate, călătorii la clasa business, cheltuieli de protocol generoase, valabile din ziua în care te hotărăști. Să fi omis ceva?

– De fapt, da. Ai omis, replică Toby în cele din urmă.

Poate în încercarea de a evita privirea lui Toby, Crispin se tratase cu o rotire la trei sute șazeci de grade cu scaunul său foarte modern.

Dar când își termină rotirea, Toby era acolo, privindu-l din capătul celălalt al camerei antifonate.

– Tot nu mi-ai spus de ce te temi atât de mult de mine, spuse el pe un ton provocator. Elliot prezidează peste un fiasco în Gibraltar, dar nu-l concediezi, îl păstrezi la îndemână. Shorty are intenția să divulge totul, așa că îl angajezi și pe el. Jeb chiar vrea să facă totul public și nici nu vrea să se lase cumpărat, așa că trebuie să se sinucidă. Dar cu mine cum rămâne? Cu ce te-am amenințat eu? Cu nimic. Prin urmare, de ce primesc o ofertă pe care n-o pot refuza? Nu prea are sens pentru mine. Poate are pentru tine.

Văzând că Jay Crispin tace, Toby continuă:

– Așa că, uite cum înțeleg eu situația: moartea lui Jeb a fost prea, prea mult, așa că oricine te-a protejat până acum a început să se teamă. Vrei să las baltă cazul, pentru că, atât timp cât mă ocup de el, sunt un pericol pentru liniștea și siguranța ta. Și acesta e un motiv suficient pentru mine ca să nu renunț. Din partea mea, fă ce vrei cu înregistrarea. Dar bănuiesc că nu vei face nimic cu ea, pentru că ți-e teamă.

Lumea se mișcă cu încetinitorul. Oare și pentru Crispin? Sau doar pentru Toby? Ridicându-se în picioare, Crispin îl asigură cu tristețe că înțelesese greșit, foarte greșit. Dar că nu are resentimente și, poate, când Toby va fi cu câțiva ani mai bătrân, va înțelege modul în care funcționează lumea. Evită amândoi să-și strângă mâinile. Ei bine, în orice caz, vrea să fie dus cu mașina acasă? Nu, mulțumesc. Toby ar prefera să meargă pe jos. Și pe jos și pornește. Se întoarce pe coridorul O'Keefe cu dalele sale de *terazza*, dincolo de ușile întredeschise, în spatele cărora tinere și tineri precum el stau în fața calculatoarelor sau aplecați deasupra telefoanelor. Își recuperează ceasul, stilourile și carnetul de la bărbații politicoși de la poartă, apoi străbate rondul cu pietriș și iese pe porțile deschise, fără să-i vadă pe Elliot, sau Shorty, sau Audi-ul care îl adusese aici, sau mașina de urmărire care îl urmase. Continuă să meargă. E mai târziu decât credea. Soarele după-amiezii este cald și plăcut, iar magnoliile, ca întotdeauna în pădurea St John în această perioadă a anului, sunt o delectare.

*

Toby nu-și va aminti niciodată, nici atunci, nici după, cum și-a petrecut următoarele trei ore. Că și-a trecut din nou în revistă viața de până atunci e de la sine înțeles. Ce altceva să facă un om în timp ce merge de la pădurea St John spre Islington, reflectând la dragoste, viață, moarte și la sfârșitul probabil al carierei sale, ca să nu mai pomenim de posibilitatea închisorii?

Emily se afla încă în operație, după calculele sale, și, prin urmare, era prea devreme s-o sune și nu știa ce să-i spună și,

oricum, își luase precauția de a lăsa acasă celularul argintiu și nici nu avea încredere în telefoanele publice.

Așa că nu o sună pe Emily, iar Emily îi confirmă ulterior că nu o făcuse.

Nu este nicio îndoială că s-a oprit la două puburi, mai mult pentru compania oamenilor obișnuiți, fiindcă în perioadă de criză sau deznădejde nu obișnuiește să bea. Ulterior, în buzunarul sacoului negru s-a găsit o chitanță de cinci lire cincizeci pentru o pizza cu brânză. Dar când și de unde a cumpărat-o, nu se știe, iar el nu-și amintește să o fi mâncat.

Și sigur este că, pe ruta lui netrecută pe hartă, a reflectat asupra conceptului de banalitate a răului al lui Hannah Arendt, întrebându-se dacă Jay Crispin se potrivea în schema lucrurilor. Oare era Crispin unul dintre funcționarii publici credincioși ai societății, supunându-se presiunii pieței? Poate că el așa se vedea, dar nu și Toby. Acesta credea că Jay Crispin era un adolescent amoral fără rădăcini, înșelător, pe jumătate educat, bun de gură, îmbrăcat în costume bine croite, cu o insațiabilă nevoie de bani, putere, respect, pe care nu-l interesa de unde și cum le obținea. Până aici toate bune. Întâlnise câte un mic Crispin în fiecare călătorie pe care o făcuse și în fiecare țară în care lucrase, dar niciodată până acum unul ca el.

În încercarea de a-i găsi scuze, Toby se întrebă chiar dacă nu cumva, de fapt, omul era doar pur și simplu prost. Cum altfel se poate explica eșecul *Operațiunii Wildlife*? Și de acolo gândul îl duse la afirmația grandioasă a lui Friedrich Schiller potrivit căreia împotriva prostiei chiar și zeii luptă în zadar. Totuși, pentru Toby, nu există nicio scuză pentru nimeni, fie ei oameni sau zei. Zeii, ca și toți oamenii decenti, nu se luptă în zadar cu prostia. Ci cu indiferența pură,

excesivă, crasă față de interesele oricui altcuiva în afară de ale tale.

Deci, atât cât se va ști vreodată, pe acolo îi umbla mintea când pătrunse în casă, urcă scările spre apartamentul său, deschise ușa și întinse mâna să aprindă lumina, când o cârpă udă îi fu băgată în gură, iar mâinile îi fură legate la spate cu cătușe din plastic și posibil – deși n-ar putea fi sigur, pentru că nu a văzut-o și nici nu a găsit-o după aceea, doar și-a amintit-o, după mirosul de lipici – un sac de calitate inferioară i-a fost pus pe cap, ca preludiu la cea mai rea bătaie pe care și-ar fi putut-o imagina.

Ori poate – ca un gând venit după aceea – sacul pus în cap avusese rolul de a marca o zonă de interdicție pentru atacatorii săi, pentru că singura parte din trupul său rămasă intactă s-a demonstrat a fi fața. Și dacă a existat vreun indiciu, atunci sau mai târziu, despre cei care i-au administrat bătaia, acesta a fost vocea masculină necunoscută, fără vreun accent regional identificabil, care spunea „Nu-i lăsa urme nătăreului“, pe un ton de avertisment.

Primele lovituri au fost, fără îndoială, cele mai dureroase și mai surprinzătoare. Și când atacatorii l-au imobilizat, s-a gândit că aveau să-i rupă coloana, apoi că aveau să-i rupă gâtul. Și au fost momente când au vrut să-l strangleze, apoi s-au răzgândit în ultimul moment.

Dar ploaia de lovituri în stomac, rinichi, vintre și apoi din nou în vintre era cea care părea să nu se mai termine și poate a continuat și după ce și-a pierdut cunoștința.

Dar nu înainte ca aceeași voce neidentificabilă să-i sufle în ureche:

– Să nu crezi că asta-i totul, fiule. Ăsta-i numai aperitivul.

Ar fi putut să-l lase pe covorul din hol sau să-l arunce pe dușumeaua bucătăriei, dar, indiferent cine-or fi fost, aveau standardele lor. Au trebuit să-l întindă în pat cu grija respectuoasă a unor antreprenori de pompe funebre, să-i scoată pantofii, să-i slăbească cravata și să-i dea jos sacoul și să se asigure că lângă el, pe noptieră, se află o cană mare de apă și un pahar.

Ceasul de mână arăta ora cinci, dar arăta asta de ceva timp, deci presupuse că suferise pagube colaterale în timpul învălmășelii. Data se blocase între două numere și cu certitudine joi fusese ziua fixată pentru întâlnirea cu Shorty și, prin urmare, ziua în care fusese răpit și condus în pădurea St John, și pesemne, cine putea fi sigur, astăzi era vineri, caz în care Sally, asistenta lui, avea să se întrebe cât o să mai lipsească din cauza măselei de minte. Întunericul din fereastra fără perdele sugera noaptea, dar întrebarea era dacă era noapte doar pentru el ori și pentru toți ceilalți. Patul era acoperit de vomă și vomă era și pe podea, atât veche, cât și recentă. Dar își aducea aminte și că, pe jumătate rostogolindu-se, pe jumătate târându-se, ajunsese în baie ca să vomite în chiuvetă, numai pentru a descoperi, ca unii turiști montani, că e mai greu să te întorci decât să ajungi în vârf.

Sunetele umane și de trafic din strada de sub ferestrele sale erau atenuate, dar din nou nu-și dădea seama dacă e un adevăr general sau limitat doar la persoana sa. Cu certitudine, sunetele pe care le auzea erau mai curând sunete de seară. Deci, soluția mai rațională ar putea fi: un răsărit cenușiu, el zăcea acolo de vreo, să zicem, douăsprezece sau paisprezece

ore, căzând în letargie și vomitând, sau pur și simplu confruntându-se cu durerea, ceea ce era o activitate prin ea însăși neasociată cu trecerea timpului.

Și mai era și motivul pentru care de-abia acum, pe etape, reușea să identifice și să localizeze țârâitul care se auzea de sub pat. Era celularul argintiu care urla la el. Îl ascunsese între arcuri și saltea înainte de a pleca spre întâlnirea cu Shorty și motivul pentru care îl lăsase deschis constituia încă un mister pentru el, ca și pentru celular, după câte se pare, pentru că sunetul își pierdea din convingere și în curând avea să dispară.

De aceea a găsit necesar să-și adune puterile și curajul și să se rostogolească din pat și să se prăbușească pe podea, unde, chiar dacă numai în mintea lui, zăcu muribund o bucată de vreme, înainte să apuce arcurile și, cu un deget înfipt în ele și ridicându-se sprijinit în mâna stângă, cu dreapta – care era amortită și după toate probabilitățile ruptă – cotrobăi în jur după celular, îl găsi și-l strânse la piept, tocmai când mâna stângă îi ceda și atunci se prăbuși înapoi pe podea.

După aceea, nu mai trebui decât să apese tasta verde și să spună „Alo“ cu toată puterea pe care o putu stoarce din el. Și când la capătul celălalt nu se auzi nimic, iar răbdarea – ori energia – i se apropie de sfârșit – nici măcar un „Bună“ atât cât putea el auzi – spuse:

– Sunt bine, Emily, puțin obosit. Nu veni. Te rog. Sunt otrăvitor. Prin care voia să spună în mare că îi era rușine de el însuși, Shorty fusese un dezastru, nu obținuse nimic decât bătaia vieții lui; și că eșuase lamentabil ca și tatăl ei; și din câte știa el, casa era supravegheată și el era ultima persoană de pe pământ pe care s-o viziteze, ca doctor sau în altă calitate.

Apoi, după ce închise, își dădu seama că oricum nu putea veni, pentru că nu știa unde locuiește, el nu-i spusese decât că locuia în Islington, iar Islington acoperea câțiva kilometri pătrați de proprietăți imobiliare dense. Așa că era în siguranță, ea era în siguranță, fie că-i plăcea, fie că nu, putea închide în sfârșit tâmpenia de telefon și să ațipească, ceea ce a făcut, numai pentru a fi trezit din nou, nu de celular, ci de un răpăit tunător la ușă – realizat, bănuia el, nu de o mână de om, ci de un instrument greu – care se opri numai pentru a face loc vocii puternice a lui Emily, care semăna foarte mult cu a mamei sale.

– Sunt la ușa ta, Toby, spunea ea, pentru a doua sau a treia oară, destul de inutil. Și dacă nu deschizi repede, îl voi ruga pe vecinul tău de la parter să mă ajute să sparg ușa. Știe că sunt doctor și a auzit zgomote puternice prin tavan. Mă auzi, Toby? Apăs soneria, dar nu sună, cel puțin eu nu aud.

Și avea dreptate. Tot ce emitea soneria era un râgâit dizgrațios.

– Toby, vino, te rog, la ușă! Răspunde, Toby! Chiar nu vreau să forțez ușa. Pauză. Sau ești cu cineva?

Ultima întrebare fu prea mult pentru el, așa că spuse „Vin“ și se asigură că are fermoarul la pantaloni încheiat înainte de a se rostogoli din pat și a se târî spre ușă cu ajutorul părții stângi a corpului, care era relativ mai teafără.

Ajungând la ușă, se ridică într-o poziție semiîngenuncheată, suficient pentru a-și scoate cheia din buzunar și a o introduce în încuietoare și a o întoarce de două ori cu mâna stângă.

În bucătărie, domnea o tăcere apăsătoare. Așternuturile se învârteau tăcute în mașina de spălat. Toby stătea aproape ridicat pe scaun, în halatul de casă, iar Emily, cu spatele întors la el, încălzea conserva de supă de pui pe care i-o adusese împreună cu niște medicamente.

Îl dezbrăcase și îi îmbăiase trupul gol cu detașare profesională, observând fără comentarii organele genitale foarte umflate. Îi ascultase inima, îi luase pulsul, își trecuse mâinile peste abdomenul lui, îl verificase să nu aibă fracturi și ligamente rupte, se oprise la rănilor din jurul gâtului, unde se gândiseră să-l stranguleze și se răzgândiseră în cele din urmă, îi pusese pachete cu gheață pe vânătăi și-i dăduse Tylenol pentru durere și-l ajutase să șchiopăteze pe hol, el cu un braț în jurul gâtului ei și peste umăr, iar brațul ei în jurul soldului lui drept.

Dar până acum, singurele cuvinte pe care le schimbaseră fuseseră de ordinul: „încearcă să stai nemișcat, Toby“ sau „se poate să te doară puțin“ și mai recent, „dă-mi cheia de la ușă și stai acolo unde ești până mă întorc“.

Acum punea exact întrebările pe care nu le pusese până atunci.

- Cine ți-a făcut asta?
- Nu știu.
- Știi *de ce* ți-au făcut asta?

Ca să mă avertizeze, gândi el. Să mă pedepsească pentru că sunt băgăreț. Să mă oprească să mai fiu băgăreț. Dar era totul prea confuz și prea greu de explicat.

– Ei bine, cine te-a bătut, sigur a utilizat un box, spuse ea, când se sătură să aștepte.

– Poate doar inelele de pe degete, sugera el, amintindu-și mâinile lui Elliot pe volan.

– Îmi trebuie permisiunea ta înainte să sun la poliție. Pot să-i sun?

– N-are sens.

– De ce n-are sens?

Pentru că poliția nu este soluția, ci parte din problemă. Dar, din nou, nu e ceva ce să explici cu ușurință, deci mai bine o lași baltă.

– Este foarte posibil să ai o hemoragie internă, ceea ce poate fi mortal, spunea Emily. Trebuie să te duc la un spital pentru o ecografie.

– Sunt bine. Sunt *întreg*. Ar trebui să te duci acasă. Te rog. S-ar putea întoarce. Sincer.

– Nu ești *întreg* și ai nevoie de îngrijiri și tratament, Toby, replică ea cu asprime, iar conversația ar fi putut continua mult și bine pe aceleași linii neproductive, dacă soneria n-ar fi ales acel moment pentru a-și emite croncănitul debil din cutia ruginită de deasupra capului lui Emily.

Se opri din învârtitul în supă și se uită la cutie, apoi întrebător la Toby, care începuse să ridice din umeri, se gândi mai bine, apoi precaut, dar vehement, scutură din cap.

– Nu răspunde.

– De ce nu? Cine este?

– Nimeni. Nimeni bun. Te rog.

Și văzând-o că ia cheile casei de pe poliță și pornește spre ușa bucătăriei.

– Emily. E casa mea. Lasă-l să sune!

Dar suna continuu: un al doilea croncănit, mai lung decât primul.

– Este o femeie? întrebă ea, încă la ușa bucătăriei.

– Nu e nicio *femeie*!

– Nu mă pot ascunde, Toby. Și nu-mi stă în fire să mă tem. Ai răspunde dacă ai fi sănătos, și eu n-aș fi aici?

– Nu știi de ce-s în stare! Uită-te la mine!

Dar ea refuză să se lase impresionată.

– Vecinul tău de la parter vrea să știe probabil cum te simți.

– Emily, pentru numele lui Dumnezeu! Aici nu e vorba de vecini buni.

Dar ea plecase deja.

Cu ochii închiși, își ținu respirația ascultând cu atenție.

Auzi cheia în broască, îi auzi vocea, apoi o voce masculină mult mai joasă, ca o voce șușotită în biserică, dar nu una pe care s-o recunoască, în starea sa de surescitare, deși avea senzația că ar fi putut.

Auzi ușa de la intrare închizându-se.

Probabil că ieșise din casă ca să discute cu bărbatul.

Dar cine e?

O fi *tras-o oare cu forța* afară?

Se întorc să-și ceară scuze ori să termine treaba? Ori se gândesc că m-au omorât din greșeală și Crispin i-a trimis să afle dacă da sau nu? În valul de spaimă care îl cuprinse, orice i se părea posibil.

Încă nu se întorsese.

Ce tot face acolo?

Crede că e indestructibilă?

Ce i-au făcut? Minutele trec ca orele. *Cristoase!*

Ușa de la intrare se deschide. Și se închide din nou. Pași lenți, deliberați se apropie dinspre hol. Nu ai ei. Cu certitudine nu ai lui Emily. De departe prea grei.

Au răpit-o și acum se întorc după mine!

Dar până la urmă, se pare că erau ai lui Emily: o Emily hotărâtă și doctoriță. În momentul când își făcu apariția, el deja era ridicat pe jumătate din scaun și se folosea de masă ca să se propulseze până la aragaz să caute un cuțit. Apoi o văzu stând în pragul bucătăriei, părând intrigată și ținând în mână un pachet subțire învelit în hârtie maro și legat cu sfoară.

– Cine era?

– Nu știu. A spus că vei ști despre ce e vorba.

– La dracu'!

Înșfăcând pachetul, se întoarse cu spatele la ea și, aplecându-se peste pachet ca s-o protejeze în caz de explozie, se puse la lucru, verificând febril pachetul să nu conțină detonatori, cronometre, cuie sau orice altceva s-ar fi gândit să adauge pentru a spori efectul, o verificare care semăna foarte mult cu cea aplicată scrisorii nocturne a lui Kit, dar cu o senzație mai puternică de pericol.

Dar tot ce putu simți prin ambalaj, după o explorare prelungită, erau teancuri de hârtie și, în cel mai rău caz, o agrață.

– Cum arăta? întrebă el.

– Mic de statură. Bine îmbrăcat.

– Vârsta?

– În jur de șaizeci.

– Vorbea elegant?

– Foarte.

– Tipul de orășean?

– Putea fi.

– Comportamentul... cum se comporta?

– Nu știu – bine dispus, presupun. Mulțumit de el însuși.

– Repetă-mi ce a spus: cuvintele lui.

Emily își trase răsuflarea, apoi îi făcu pe plac:

– „Am un pachet pentru fostul meu coleg, Toby Bell.“
Apoi ceva despre a nimeri la adresa exactă...

– Am nevoie de un cuțit.

Ea îi întinse cuțitul la care încercase și el să ajungă ca să se apere și deschise pachetul așa cum deschisese și scrisoarea lui Kit, pe o latură, și scoase din el o fotocopie nu foarte curată a unui dosar cu antetul ministerului afacerilor externe împodobit cu avertimente de securitate în negru, alb și roșu.

Ridică partea superioară și văzu un teanc de hârtii cu scrisul de mână ordonat, lizibil care îl urmărise în toate misiunile diplomatice în ultimii opt ani, prinse împreună cu o agrafă.

Și deasupra lor, o scrisoare de o singură pagină, scrisă de aceeași mână familiară pe o hârtie fără antet:

Dragul meu Toby,

Înțeleg că deja ai obținut preludiul, dar nu și esențialul epilog. Spre marea mea rușine, uite...

Se opri din citit. Desprinzând scrisoarea de deasupra din agrafă, o puse la capătul teancului pentru a o citi mai târziu și se holbă uluit la titlul scris de mână de pe prima pagină:

*Operațiunea Wildlife – Requiem pentru o
întreprindere dezastroasă – Propuneri
pentru limitarea imediată a daunelor*

Inima începuse să-i galopeze atât de repede, iar respirația devenea atât de neregulată, încât se întrebă dacă nu avea să moară până la urmă. Și poate că Emily se întreba același lucru, pentru că se lăsase în genunchi lângă el.

– Ai deschis ușa, insistă el, frunzărind nebunește prin pagini. Apoi?

– Am deschis ușa. El stătea acolo. Părea surprins, a întrebat dacă erai acasă, a spus că era un fost coleg de-al tău și că avea un pachet pentru tine.

– Și?

– Așa că am spus că da, erai *acasă*. Dar nu te simțeai bine și că eu sunt doctorul care te îngrijește. Și nu cred că ar trebui să fii deranjat și cu ce puteam fi de folos?

– Și? Continuă.

– Voia să știe ce boală aveai. Am spus că-mi pare rău, dar nu puteam să-i spun asta fără permisiunea ta, dar că erai cât de bine era de așteptat, urmând să aibă loc și alte investigații medicale. Și eram pe cale să chem ambulanța, ceea ce și am de gând să fac. Mă ascuți, Toby?

O asculta, dar era ocupat și cu hârtiile fotocopyate.

– Părea puțin pierdut, a dat să spună ceva, m-a privit din nou – concentrat, mi s-a părut – apoi m-a întrebat cum mă cheamă?

– Cuvintele lui, *te rog*.

– Doamne, Toby. „Ar fi prea mult din partea mea dacă mi-aș permite să vă întreb cum vă cheamă?” Așa e bine?

– Și tu ce ai spus?

– Doctor Probyn. Ce te așteptai să spun? zise observând privirea fixă a lui Toby. Doctorii sunt *deschiși*, Toby. Doctorii adevărați își dau numele. Numele *adevărate*.

– Și el ce a spus?

– „Atunci, fii amabilă, te rog, și spune-i că-i admir gustul în materie de consilieri medicali”, ceea ce am considerat puțin cam obraznic, dar ai vrut să-ți spun tot. Apoi mi-a înmănat plicul. Pentru tine.

Înșfăcă scrisoarea pe care o pusese sub teancul de pagini fotocopyate și citi:

...n-o să te surprindă să afli că am decis, în cele din urmă, că o viață corporatistă nu îmi este pe plac și ca rezultat mi-am acordat o misiune prelungită în zone îndepărtate.

Al tău, ca întotdeauna,
Giles Oakley

PS: Am adăugat un stick care conține același material. Poate îl vei adăuga celui pe care bănuiesc că-l posezi deja. GO.

PPS: Îmi permiți să-ți sugerez să faci repede ce te gândești să faci, pentru că sunt semne că alții vor să acționeze înaintea ta? GO.

PPPS: Mă voi înfrâna de la mult prețuitul nostru obicei diplomatic de a-mi înnoi asigurările de stimă supremă, pentru că știu că ar ajunge la urechi surde. GO.

Și într-o capsulă transparentă din plastic lipită pe partea de sus a paginii: un stick marcat: „același document“.

*

Toby stătea la fereastra bucătăriei, nesigur de cum ajunsese acolo, încercând să privească în stradă. Emily stătea lângă el, cu o mână pe brațul lui. Dar în ceea ce-l privește pe Giles Oakley, diplomatul care face toate lucrurile pe jumătate și care, în cele din urmă, hotărăște să termine ceva, nici urmă.

Pe de altă parte, ce căuta duba Kwik-Fit¹ parcată doar la vreo douăzeci, treizeci de metri de trotuarul de vizavi? Și de ce e nevoie de trei oameni solizi să schimbe roata din față a unui Peugeot?

– Emily, te rog. Fă ceva pentru mine. Repede.

– După ce mergem la spital.

– Acum. Caută în sertarul de jos al scrinului acela stickul de memorie cu petrecerea mea de absolvire de la Universitatea din Bristol. Te rog.

Și în timp ce ea căuta, se propulsă de-a lungul peretelui, până ce ajunse la birou. Cu mâna sănătoasă, deschise calculatorul, dar nu se întâmplă nimic. Verifică întrerupătorul principal, cablurile, încercă să rebuteze. Nimic.

Emily găsisse stickul de memorie.

– Trebuie să ies, spuse el, luându-i stickul.

Inima îi bubuia în piept. Îi era greață, dar altfel, mintea îi era limpede.

– Ascultă-mă. Este un loc numit La Mimi, pe Caledonian Road. Vizavi de un atelier de tatuaje numit Divine Canvas și de un restaurant cu specific etiopian.

De ce îi erau toate așa de clare? Era pe moarte? După cum se uita Emily la el, se părea că da.

– Și ce-i cu asta? îl întreba ea, dar atenția lui se întorsese la ce se întâmpla pe stradă.

– Spune-mi dacă mai sunt acolo. Trei lucrători care discută despre nimic.

– Pe stradă sunt întotdeauna oameni care discută despre nimic. Ce este *La Mimi*?

¹ Companie de service mașini din Regatul Unit (n.tr.)

– Un internet café. Am nevoie de pantofi. Mi-au distrus calculatorul. Întâi șosete. Și BlackBerry-ul pentru adrese. Sertarul din stânga sus al biroului. Și șosete. Am nevoie de șosete. Apoi vezi dacă mai sunt acolo.

Îi găsisese hanoracul negru, care era boțit, dar altfel intact, și îi puse BlackBerry-ul în buzunarul din stânga. Îl ajută să-și pună șosetele și pantofii, apoi verifică dacă bărbații mai erau acolo. Mai erau. Renunțase să-i mai spună „Nu poți face asta, Toby“ și îl ajuta să se târască de-a lungul holului.

– Ești sigur că Mimi e deschis la ora asta? întrebă ea, ca o glumă.

– Ajută-mă să cobor scările. Apoi pleacă. Ai făcut tot ce-ai putut. Ai fost minunată. Îmi pare rău pentru neplăceri.

*

Scările ar fi fost mai puțin coșmarești dacă ar fi căzut de acord unde să se dispună Emily: în spatele lui, ca să-i ghideze pașii, sau în fața lui, ca să-l prindă dacă s-ar fi prăbușit?

Opinia lui Toby era, bineînțeles, că să coboare înaintea lui era o prostie, n-ar fi putut niciodată să-i susțină greutatea și ar fi sfârșit în hol, unul peste altul.

Emily ripostă că, dacă se prăbușea, țipatul în ureche din spate nu l-ar fi salvat.

Dar aceste schimburi veneau și treceau într-o clipită în mijlocul anevoioasei întreprinderi de a-l aduce la parter și a-l scoate în stradă. Ajunși acolo, se opriă să discute ce caută un polițist în uniformă pe Cloudsley Road, pentru că în acele zile nu prea vedeai un polițist stând la un colț de stradă și părând inofensiv. Și de ce echipa Kwik-Fit nu reușise încă să schimbe cauciucul. Dar oricare ar fi fost explicația, Toby trebuia să

scape de Emily, pentru binele ei, te rog, pentru că ultimul lucru pe care îl voia pe lume era să o tranforme în complice, ceea ce îi explică foarte clar și pe îndelete.

Așa că îl miră să descopere, pe când traversa Barnsbury Road și se pregătea să se lanseze pe Copenhagen Street pentru sprintul la deal, că nu numai că rămăsese lângă el, dar chiar îl ghida și probabil îl și susținea în același timp, cu o mână strângându-i brațul cu o forță nu prea de lady, iar cu cealaltă strânsă ca fierul în jurul omoplaților lui, dar cumva reușind să evite vânătăile, ceea ce îi amintea că deja cunoștea geografia trupului lui destul de bine.

Erau la intersecție când el se opri brusc.

– *Rahat!*

– Ce e?

– Nu-mi amintesc.

– *Ce nu-ți amintești, pentru numele lui Dumnezeu?*

– Dacă La Mimi e pe stânga sau pe dreapta.

– Așteaptă-mă aici!

Îl așeză pe o bancă și el o așteptă, timp în care ea, după o verificare grăbită, se întoarse cu vestea că La Mimi era la o aruncătură de băț pe partea stângă.

Dar că el trebuia să-i promită ceva mai întâi.

– Imediat ce terminăm treaba asta, mergem la spital. Pro-miți? *Acum*, care-i problema?

– N-am bani.

– Ei bine, am eu. O groază.

Ne certăm ca doi oameni căsătoriți de prea mult timp, gândi el, și nici măcar nu ne-am sărutat pe obraz. Poate că a spus-o cu voce tare, pentru că Emily zâmbi împingând ușa unui magazin minuscul, dar scrupulos de curat, cu o tejghea mare din furnir, chiar la intrare, și un bar la capătul celălalt,

unde se vindeau cafea și răcoritoare și, pe perete, un poster oferindu-se să-ți upgradeze PC-ul, să-l verifice de viruși, să recupereze datele pierdute și să îndepărteze orice virus neprietenos.

Și sub acest poster, șase calculatoare și șase clienți stând în fața lor, patru bărbați de culoare și două femei blonde. Și nicio cabină liberă, așa că, să ne așezăm și să așteptăm.

Se așeză la o masă și așteaptă în timp ce Emily aduse două ceaiuri și vorbi cu managerul. Apoi se așeză și ea în fața lui, ținându-i ambele mâini într-ale ei – și, cum își dorea el să creadă, nu numai din motive medicale – până când unul dintre ocupanți coborî de pe scaunul de bar, eliberând cabina.

Capul lui Toby se învârtea, iar degetele mâinii drepte erau într-o formă groaznică, așa că până la urmă Emily a fost cea care a introdus stickul, în timp ce el îi dicta adresele de pe BlackBerry: *Guardian*, *The New York Times*, *Private Eye*, *Reprieve*, *Channel 4 News*, *BBC News*, *ITN* și, în cele din urmă – nu chiar în glumă – Departamentul de Informații și Presă al Ministerului Majestății Sale pentru Afaceri Externe și Commonwealth.

– Și una pentru tatăl meu, spuse ea și scrise adresa de e-mail a lui Kit, pe care o știa pe de rost, după care apăsă „send“, și o copie pentru mama ei, dacă Kit încă își lungea rănile în cort refuzând să-și deschidă e-mailurile.

Într-un târziu, Toby își aminti de fotografiile lui Shorty pe care Brigid îl lăsase să le copieze pe BlackBerry, așa că insistă ca Emily să le trimită și pe acestea.

Și încă făcea asta, când Toby auzi o sirenă și se gândi la început că era ambulanța care venea după el și că Emily probabil că reușise cumva să solicite una când el n-auzea, poate în apartament, când era la ușă, vorbind cu Oakley.

Dar apoi se gândi că n-ar fi putut face asta fără să-i spună, pentru că dacă era sigur de ceva în legătură cu Emily era că nu avea un dram de viclenie în oase. Odată ce Emily spusese: „Voi chema ambulanța după ce ne terminăm treaba la Mimi“, atunci acela va fi momentul când va chema ambulanța, nicio secundă mai devreme.

Apoi gândi: vin după bietul Giles, Giles s-a aruncat sub un autobuz; pentru că atunci când un om ca Giles, în starea de spirit în care se afla, îți spune că urmează să plece într-o misiune în locuri foarte îndepărtate, poți înțelege ce vrei din asta.

Și atunci îi trecu prin cap că, activându-și BlackBerry-ul pentru a obține adresele de e-mail și pentru a trimite fotografiile lui Brigid, trimisese un semnal pe care îl putea urmări oricine poseda echipamentul adecvat – și redeveni pentru scurt timp Omul din Beirut – și dacă îi apucă, trimit o rachetă ghidată direct spre capul nefericitului utilizator.

Sirenele se multiplică și scoteau un zgomot supărător. La început, părea că se apropiau dintr-o singură direcție. Dar pe măsură ce corul părea să se transforme într-un urlet, iar frânele mașinii scrâșniră pe stradă. Toby nu mai putea fi sigur – nimeni nu mai putea fi sigur, nici măcar Emily – de unde veneau sau cine le comanda.

Mulțumiri

Mulțumirile mele lui Danny, Jessica și Callum pentru că au înviorat documentarea mea despre Gibraltar; doctorilor Jane Crispin, Amy Frost și John Eustace pentru sfaturile lor în probleme medicale; jurnalistului și scriitorului Mark Urban, pentru că mi-a împărtășit din cunoștințele sale militare; lui Anthony Barnett, scriitor, activist și fondator al website-ului openDemocracy, pentru că m-a inițiat în practicile Noului Partid Laburist din perioada lui de sfârșit; și lui Clare Algar și colegilor ei de la Reprieve, pentru că m-au informat despre ultimele atacuri, fie ele implementate sau doar plănuite, ale guvernului britanic la adresa libertății noastre.

Cel mai mult trebuie să-i mulțumesc însă lui Carne Ross, fost angajat în ministerul de externe britanic, fondator și director al asociației nonprofit Independent Diplomat, care prin exemplul său a demonstrat pericolele de a vorbi puterii despre anumite adevăruri delicate. Fără exemplul lui Carne și fără sfaturile lui, această carte ar fi fost mai săracă.

De același autor

Issa, un tânăr rus pe jumătate mort de foame, este adus ilegal în Hamburg în miez de noapte, având asupra sa o mare sumă de bani ascunsă sub haine. Annabel, o nemțoaică idealistă, avocat în Drept civil, se hotărăște să-l salveze pe Issa de la deportare. Curând, supraviețuirea clientului ei devine mai importantă pentru ea decât propria carieră – sau siguranță. În căutarea trecutului misterios al lui Issa, Annabel intră în conflict cu Tommy Brue, moștenitorul unei bănci britanice din Hamburg, aflate în declin. Annabel, Issa și Brue formează o alianță neobișnuită – un triumf de iubiri imposibile. Pregnant, plin de compasiune, populat cu personaje de care cititorul se desparte cu greu, *Cel mai vânat om din lume* este o lucrare de un umanism profund, de o relevanță copleșitoare pentru epoca actuală.

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

<i>Diderot</i>	Nepotul lui Rameau
<i>Johann Wolfgang Goethe</i>	Opere alese (vol. 15) ♦ Poezii (vol. 1)
<i>Stendhal</i>	Mănăstirea din Parma

CLASICI CONTEMPORANI

<i>Anita Albus</i>	Paradis și paradox
<i>James Agee</i>	Un deces în familie
<i>William Blake</i>	Cântece ale inocenței
<i>Charles Bukowski</i>	Povești despre nebunia obișnuită ♦ Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri
<i>Georges Bataille</i>	Literatura și răul
<i>Albert Camus</i>	Carnete ♦ Teatru
<i>Albert Camus & René Char</i>	Correspondență 1946-1959
<i>Miguel Delibes</i>	Ereticul
<i>William Faulkner</i>	Cămunul ♦ Orașul ♦ Casa cu coloane ♦ Steaguri în țărăniță ♦ Sanctuar ♦ Sartoris ♦ Nuvele regăsite ♦ Neînfrânții ♦ Povestiri inedite ♦ Recviem pentru o călugăriță ♦ Iscoadă în țărăniță ♦ Hoțomanii ♦ O parabolă ♦ Pe patul de moarte
<i>Michel Foucault</i>	Cuvintele și lucrurile ♦ Arheologia cunoașterii
<i>Andre Gide</i>	Falsificatorii de bani / Porumbelul ♦ Fructele pământului ♦ Amintiri de la curtea cu juri
<i>Witold Gombrowicz</i>	Ferdynurke ♦ Trans-Atlantic ♦ Pornografie ♦ Cosmos ♦ Bakakai ♦ Jurnal (vol. 1, vol. 2) ♦ Teatru
<i>John O'Hara</i>	BUtterfield 8 ♦ Întâlnire în Samarra
<i>Hermann Hesse</i>	Knulp. Demian ♦ Lupul de stepă ♦ Narcis și Gură-de-aur ♦ Cele mai frumoase povestiri (2 vol.)
<i>John Irving</i>	Lumea văzută de Garp ♦ Până te voi găsi ♦ Văduvă pentru un an
<i>James Joyce</i>	Stephen Eroul
<i>Ilf și Petrov</i>	Vițelul de aur ♦ Douăsprezece scaune
<i>Franz Kafka</i>	Correspondență (vol. I) ♦ Correspondență (vol. II) ♦ Correspondență (vol. III)
<i>Claudio Magris</i>	La voia întâmplării ♦ Călătorie nesfârșită
<i>André Malraux</i>	Cuceritorii. Călea regală ♦ Speranța ♦ Muzeul imaginar ♦ Carnet din URSS 1934
<i>Thomas Mann</i>	Alteță regală ♦ Povestiri ♦ Lotte la Weimar ♦ Casa Buddenbrook
<i>Gabriel García Márquez</i>	Vijelia ♦ Ceas rău ♦ Ochi de câine albastru ♦ N-am venit să țin un discurs
<i>Marcel Proust</i>	Eseuri ♦ Carnete
<i>Antoine de Saint-Exupéry</i>	Scrisori către o necunoscută
<i>Ernesto Sabato</i>	Eseuri (vol. I) ♦ Eseuri (vol. 2)
<i>William Saroyan</i>	Comedia umană ♦ Nebunie în familie ♦ Aventurile lui Wesley Jackson
<i>Jean-Paul Sartre</i>	Teatru
<i>Claude Simon</i>	Drumul Flandrei ♦ Georgicele
<i>John Steinbeck</i>	Pășunile Raiului ♦ Cartierul Tortilla ♦ Nopti fără lună ♦ Perla ♦ Jurnal rusesc ♦ Joia dulce ♦ Călătorii cu Charley
<i>Stefan Zweig</i>	Suflete zbuciumate ♦ Amoc. Obsedatul

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

<i>Vartan Arachelian</i>	Noaptea bastarzilor ♦ Numele și umbra
<i>Răzvan Ioan Boanchiș</i>	Departee de Eritreia
<i>Augustin Buzura</i>	Absenții ♦ Recviem pentru nebuni și bestii ♦ Refugii

Eugen Ovidiu Chirovici

... Suflete la preț redus • La Broasca Leșinată • Labyrinth.com
• A doua moarte • Voodoo • Pulbere neagră • Hoodoo Creek
• Cine a ucis-o pe Nora Jones • Misterele istoriei • Noua
economie • O amintire de la Paris • Puterea • Sanitarium

Vanessa D. Mariș

Imagini de Fado

Ștefan Mitroi

Biblia pentru furnici

Dăfin Mureșan

Sosia

Adrian Onciu

... Afacerea Alzira • Cercul Kagan • Templul negru

Dumitru Popescu

Cândva, după izgonirea din Paradis... • Artemis și uzurparea
sentimentului

Dinu Săraru

Trilogia țărănească (3 vol.) • Ciocoi noi cu bodyguard
• Clipa

Aurelian Silvestru

Cel rățâcit

Alex Mihai Stoenescu

Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE

Mitch Albom

Măsura timpului

Pierr Assouline

Portretul

David Baldacci

Jocul orelor • Colecționarii • Clubul Camel • Un simplu
geniu • Rece ca piatra

Josh Bazell

Târgul cu moartea

Bernard Beckett

Geneza

Steve Berry

Tezaurul împăratului

Mark Benecke

Pe urmele crimelor

Ian Caldwell & Dustin Thomason

Misterul manuscrisului

Mireille Calmel

Cântul vrăjitoarelor (3 vol.)

Carol Cassela

Oxigen

John le Carré

Prietenie absolută • Cel mai vânat om din lume • Genul
nostru de trădător

Richard Clarke

Poarta scorpionului

Susanna Clarke

Doamnele din Grace Adieu • Cartea lucrurilor pierdute

John Connolly

Răzbunătorii

Robin Cook

Șocul

Michael Cox

Sensul nopții

Clive Cussler

Șarpele • Aurul albastru • Urmărirea • Gheața de foc
• Comoara Marelui Han • Moarte în Arctica

Richard Döbel

Biblia diavolului

Lowise Erdrich

Toba pictată

Joseph Finder

Paranoia • Omul companiei

Colin Forbes

Conspirația • Rinocerul • Valul ucigaș

Karin Fossum

Nu privi înapoi!

Ulla Fröbling

Ființa din oglindă

Adele Geras

Taina picturului

David Gibbins

Aurul cruciaților

Lawrence Goldstone

Anatomia minciunii

Olivia Goldsmith

Prețul libertății • Viața după Billy

Javier Gonzales

A cincea coroană

Will Landay

În apărarea lui Jacob

Scott Lynch

Minciunile lui Locke Lamora • Pirații mărilor roșii

Kathleen McGowan

Cartea iubirii • Prințul poet

Benjamin Mee

Avem un Zoo

John Grisham

Campionul din Arkansas • Mediatorul • Fotbal și pizza
• Ford County • Theodore Boone: puștiul avocat • Litigiul
• Mărturisirea • Șantajul • Theodore Boone: răpirea •
Theodore Boone: acuzatul • Calico Joe • Șirul de platani

Xiaolu Guo

Mic dicționar pentru îndrăgostiți

Richard Hains

Cameleonul de pe Wall Street

Michael Harvey

Crima în Chicago

Jack Higgins

Atac la președinte • Răzbunarea

Vittoria Haziell

Patimile după Leonardo

<i>Howard Johnson</i>	. Chestiunea Finkler
<i>Cristian Jacq</i>	Fugarul (vol. 1) / Divina Adoratoare (vol. 2) (seria Răzbunarea zeilor)
<i>Jane Johnson</i>	Al zecelea dar
<i>Dean Koontz</i>	Chipul ♦ În puterea nopții ♦ Trăiește noaptea ♦ Invazia ♦ Odd Thomas ♦ Odd pentru vecie ♦ Fratele Odd ♦ Noaptea lui Odd ♦ Cursa
<i>Manuel De Lope</i>	Perlele călătoare
<i>Brad Meltzer</i>	Cartea sorții ♦ Milionarii ♦ Jocul zero
<i>Nelson DeMille</i>	Căderea nopții ♦ Întoarcerea la Coasta de Aur ♦ Coasta de aur
<i>David Park</i>	Comisarul adevărului
<i>Mario Puzo</i>	Omerta
<i>Patrick Rothfuss</i>	Numele vântului ♦ Teama înțeleptului
<i>Brian Ruckley</i>	Nașterea iernii
<i>John Saul</i>	Clubul Manhattan ♦ Vocile ♦ Coșmarul ♦ Vocile răului
<i>Wilbur Smith</i>	În pericol
<i>Jose Carlos Somoza</i>	Cheia Adâncului
<i>Olen Steinhauer</i>	Turistul
<i>Scarlett Thomas</i>	Sfârșitul domnului Y
<i>Brad Thor</i>	Lista neagră
<i>J.R.R. Tolkien</i>	Frăția Inelului ♦ Cele două turnuri ♦ Întoarcerea Regelui ♦ Hobbitul ♦ Silmarillion ♦ Copiii lui Hurin ♦ Legenda lui Sigurd și a lui Gudrun
<i>Nicola Upson</i>	Un expert în crimă
<i>Simon Urban</i>	Planul D
<i>Ignacio Garcia Valino</i>	Iubite Cain
<i>Philipp Vandenberg</i>	Al optulea păcat
<i>Timur Vermes</i>	Ia uite cine s-a întors
<i>Michael White</i>	Secretul Medici
<i>Mark Winegardner</i>	Întoarcerea nașului ♦ Răzbunarea nașului
<i>David Wroblewski</i>	Povestea lui Edgar Sawtelle
<i>Javier Yanez</i>	Stăpânul savanelor
<i>Markus Zusak</i>	Hoțul de cărți

ROMAN ISTORIC

<i>Francisco Asensit</i>	Sângele ♦ Secretul de la Castel Sant' Angelo
<i>Paula Cifuentes</i>	Vremea bastarzilor
<i>Catherine Delores</i>	Iubire și sânge
<i>Ildefonso Falcones</i>	Mâna Fatimei
<i>Antonio Garrido</i>	Cititorul de cadavre
<i>Javier Gonzales</i>	Insula sfârșitului timpului
<i>Juan Tafur</i>	Pătimirile Mariei Magdalena
<i>Su Tong</i>	Eu sunt împăratul Chinei

RAO CONTEMPORAN

<i>Chimamanda Ngozi Adichie</i>	Jumătate de soare galben ♦ Hibiscus purpuriu
<i>Aravind Adiga</i>	Tigrul Alb
<i>Carlos Franz</i>	Deșertul ♦ Locul în care a fost Paradisul
<i>Nikita Lakwani</i>	Harul
<i>Siegfried Lenz</i>	Un moment de reculegere
<i>Manuel de Lopez</i>	Frumoasa din ceață
<i>Javier Marias</i>	Inimă atât de albă
<i>Colum McCann</i>	Goana nebună a lumii
<i>Azar Nafisi</i>	Citind <i>Lolita</i> în Teheran

DRAMĂ

<i>Angela Becerra</i>	. Ella
<i>Alice Hoffman</i>	. Al treilea înger
<i>Tea Obrecht</i>	Soția tigrului

© Adrian Sherratt / Rex Features

editura rao

ISBN 978-606-609-835-9

9 786066 098359

www.rao.ro
www.raobooks.com